

அ. இரவி

பாலைகள் நூறு

இரவியின் செயற்பாடுகள்
புனைவுலகத்துடன் மாத்திரம்
நின்றுவிடாமல் இதழியல், அரசியல்
தளங்களிலும் கற்றல் கற்பித்தலிலும்
சுவறிக்கிடந்தமையை நாம் அறிவோம்.
அவற்றின் சுவடுகள் பாலைகள் நூறு
என்னும் இத்தொகுதியின் கதைகள்
எங்கணும் மெல்லெனப் பரவியுள்ளன.

- ரஞ்சகமார்

பாலைகள் நூறு
சிறுகதைகள்

பாலைகள் நூறு

சிறுகதைகள்

அ. இரவி

28.9.1960இல் யாழ்ப்பாணம், அளவெட்டியில் பிறந்தார்.

மகாஜனாக் கல்லூரியில் கல்வி கற்ற இரவி, 1982இல் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் சென்றார். அங்கு, தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகப் பயின்று, 1986இல் சிறப்புக் கலைமாணி (B.A. Tamil Honours) பட்டத்தினைப் பெற்றார். பின்னர் 1988இல் தொடங்கி, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் அரங்கியல் பயின்று, 1992இல் முதுகலைமாணி (M.A.) பட்டத்தினைப் பெற்றார். 1995இல் கொழும்புப் பல்கலைக் கழகத்தில் கல்வியியல் (Diploma in Education) பட்டத்தினைப் பெற்றார். பத்து வருடகாலம் இலங்கையில் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தார்.

புதுசு, சரிநிகர், புலம், ஒருபேப்பர் ஆகிய இதழ்களின் ஆசிரியர் குழுவில் ஒருவர். IBC தமிழ் வானொலி (இலண்டன்), TTN தமிழ் ஒளி தொலைக்காட்சி (பிரான்ஸ்) ஆகிய ஊடகங்களில் நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பாளராகவும் பணிபுரிந்தவர்.

இருபதாவது வயதில் எழுதத்தொடங்கி, இன்றுவரை ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். இவரது சிறுகதையொன்று ஆங்கிலம், சிங்களம் ஆகியவற்றிலும், மற்றுமொரு சிறுகதை ஆங்கிலம், டொச் ஆகியவற்றிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

இவரது காலம் ஆகி வந்த கதை என்ற புதினம் 2003இல் புதுக்குடியிருப்பில் வெளிவந்து, பின் 2004இல் தமிழகத்தில் விடியல் பதிப்பகம் மறுபதிப்பினை வெளிக்கொணர்ந்தது.

மனைவி (சுசீலா), மைந்தர் (சஞ்சயன், சஞ்சுதன்) இவர்களுடன் இலண்டனில் வாழ்கிறார்.

Email: iravi@live.co.uk

பாலைகள் நூறு

சிறுகதைகள்

அ. இரவி

காலச்சவ்ரு பதிப்பகம்

விலை 250 ரூபாய்

பாலைகள் நூறு • சிறுகதைகள் • ஆசிரியர் : அ. இரவி • © அ. இரவி •
முதல் பதிப்பு : டிசம்பர் 2011 • இணைந்து வெளியிடுவோர் : தமிழியல்,
லண்டன்; காலச்சுவடு பப்ளிகேஷன் (பி) லிட், 669 கே. பி. சாலை,
நாகர்கோவில் 629 001 • தொலைபேசி : 91-4652 -278525 •
மின்னஞ்சல் : publications@kalachuvadu.com • அச்சுக்கோப்பு: சுவடி,
சென்னை 600005, தொலைபேசி : 91-44 - 28481662 • அட்டை
அச்சாக்கம் : பிரிண்ட் ஸ்பெஷாலிட்டீஸ், சென்னை 600 014 • அச்சாக்கம் :
மணி ஆஃப்செட், சென்னை 600005.

காலச்சுவடு பதிப்பக வெளியீடு : 455

paalaikaL nuuRu • Short Stories • Author: a.iravi • © A.Iravi •
Language:Tamil • First Edition:December 2011 • Size:Demy 1× 8 •
Paper: 24 kg maplitho • Pages: 248 • Copies: 550+50 • Jointly
Published by Tamilial, 27-B High Street, Plaistow, London E13
0AD, UK, Phone: +44 (0) 20 8471 5636, email: info@tamilial.org.uk
and Kalachuvadu Publications Pvt. Ltd., 669 K.P. Road, Nagercoil
629001, India. Phone:91-4652 - 278525, e-mail:publications@
kalachuvadu.com • Typesetting: Chuvadi, Chennai 600005, Phone:
91-44-28481662 • Wrapper Printed at Print Specialities, Chennai
600014 • Printed at Mani Offset, Chennai 600 005 • Price: Rs. 250.

ISBN: 978-93-81969-10-6

12/2011/S.No.455, kcp 791, 24 (1) 600

எனைப் படைத்த
அம்மா பரமேஸ்வரி
அப்பா அருணாசலம்
ஆகிய இருவருக்கும்

பொருளடக்கம்

பதிப்புரை	11
நிற்கின்றீர் என் நினைவினில் என்றும்	13
1. தூண் மறைக்கும் துயரம் பெரிது	17
2. புழுதி	24
3. ஒரு மழைநேரத்துச் சோகம்போல	33
4. பாலைநிலம்	43
5. இப்படியும் ஒரு காலம்	52
6. ஒரு சிட்டுக்குருவி அல்லது அணில்குஞ்சு	65
7. கையறுநிலை	83
8. எனது கிராமத்தைப் பேய்கள் சப்புகின்றன	94
9. மகிந்தாவின் சாவு	103
10. காலமுதிர்	117
11. கரிகொள் இருள்	129
12. அந்த அணிலின் கடைசிக் கணத்துக் கவிதை	148
13. ஜேர்மனியில் ஒரு நகரம்; பிறகு பிறேமன் நகரத்துக் காகம்	158
14. குயில்கூட்டின் மேலால் பறந்த ஒன்று	171
15. பாலைகள் பலப்பல நூறு	192
16. நாச்சியார் திருமொழி	204
17. குதிரை முடக்கு	217
18. யாவும் கற்பனை	231

பதிப்புரை

1980இன் பின்னரான புதியதொரு தலைமுறை, ஈழத்தின் புனைவுலகில் புதியதொரு போக்கையும் செழுமையையும் பாய்ச்சியது. அவர்களில் ஒருவரான அ. இரவி மென்மையான மொழியிலும் தொனியிலும் தனது தீவிரமான அனுபவங்களைக் கதைகளாக்கி நமக்குத் தருகிறார்.

ஆம், இரவியின் சுவடுகள் மென்மையானவை. வாழ்வின் ரம்மியங்களைத் துய்ப்பதற்கான வேட்கையிலிருந்து எழுபவைதான் அவரது கதைகள். ஆனால், அவரது இனிமையான வாழ்க்கையை அவரால் வர்ழமுடியாமல் போகின்றது. அவரது வாழ்க்கை அவரது கைகளில் இல்லை. ஓடஓடத் துரத்தப்படுகிறார். அவரைத் துரத்துவது இராணுவம் மட்டுமல்ல; கட்டற்ற வன்முறைச் சூழல் மட்டுமல்ல; போர் மட்டுமல்ல; நியாய உணர்வின் உறுத்தலினாலும் கடமை உணர்வின் பாரத்தினாலும் தலை தெறிக்க அவர் ஓடுகிறார். அந்த அவதியினால் களைத்து, விழுந்து மேல்முச்சக்கீழ்முச்ச வாங்குகிறார். உடல் நோகிறது. மனம் வெதும்புகிறது. அதனால் ஏற்பட்ட துயரப் பெருமூச்சின் வெம்மை அவரது கதைகள் எல்லாவற்றிலுமிருந்தும் கசிகின்றது. மனதுள் உள்ளடங்கியுள்ள கோபம், ஆற்றாமையுடன் வெளிப்படுகின்றது. வாழ்வெனும் பாலையின் தகிப்பைத் தாங்கொணாது சிலசமயம் வாய்விட்டுக் கதறுகிறார். பாலையினுள்ளே தான் கண்ட சோலைகளை அவர் ஏக்கத்துடன் விபரிக்கிறார்.

அவரின் தலைமுறையினர் எல்லோரையுமே பாலை தகித்தது. அவரவருக்குத் தெரிந்த வழியில் அதை அவர்கள் எதிர்கொண்டார்கள். இரவி

அவற்றை ஒரு முறையீடாக எம்முன் வைக்கிறார். தம் வாழ்வின் சில சம்பவங்களைத் துயரார்ந்து நினைவுகொள்வதன் மூலம் ஒரு தேசத்தின் வரலாற்றினை அவர் சிறுகச்சிறுக எழுத முனைகிறார். மேலும் எழுதப்பட வேண்டும் என்று விரும்புகிறார். அவரது வரிகளிலேயே சொல்வதானால்...

“...என் தாய்த்தேசத்தின் துயர்நிறை வரலாற்றை என் மைந்தனா அல்லது என் மைந்தனின் மகனா, மகளா கண்கலங்க ஒருமுறை கூறுவார்கள்...”

சிட்னி
டிசம்பர் 2011

எஸ். ரஞ்சகுமார்
தமிழியல் சார்பாக

நிற்கின்றீர் என் நினைவினில் என்றும்

இச்சிறுகதைத் தொகுப்பு வெளியாவதற்குரிய முதல் மகிழ்வும் முதல் நன்றியும் இ.பத்மநாப ஐயர் அவர்களுக்கே உரியது.

பாடசாலைக் காலங்களிலேயே அமுத்துலிங்கத்தின் அக்கா (சிறுகதைத் தொகுப்பு), கே.வி.நடராசனின் யாழ்ப்பாணக் கதைகள் (சிறுகதைத் தொகுப்பு), கே.டானியலின் பஞ்சமர் (நாவல்) ஆகியவற்றை வாசித்திருந்தேன். அவ்வாசிப்பு என் படைப்பிலக்கியத்துக்கு விதையைப் போட்டிருக்கலாமோ என இப்பொழுது உணர்கிறேன். சிறுவயது என்றும் பாராமல் என்னை யும் இவற்றை வாசிக்கவைத்தவர் என் தந்தையார் கா.பொ. அருணாசலம் அவர்கள். தந்தை மகற்காற்றிய நன்றி அது.

இலக்கியம், சினிமா, நாடகம், அரங்கு என்ற கலைகளின் ஆரோக்கியமான பக்கங்களை எனக்குக் காட்டியவர் க. ஆதவன். அவையே என் எழுத்தினுள் சுவறியது. ஒரு படைப்பைக் கலாநேர்த்தியுடன் நுட்பமாக அவதானிக்கும் பக்குவத்தை எனக்குள் ஊன்றியவர் கவிஞர் சேரன். இவர்கள் இருவருடனும் புழங்கிய பின்னேரப்பொழுதுகளை இனி நான் எப்படிப் பெறுவேன் என்று ஏங்குகிறேன்.

புதிய காற்றும் வெளிச்சமும் உள்ளே வரும்படியாக யன்னல்களை அகலத்திறந்துவைத்தது எனது மகாஜனாக் கல்லூரியின் நூலகமே. அங்கு வாசித்த ஜெயசாந்தனின் படைப்புகளை என்னைக் கதையெழுதும் வண்ணம் செய்தது. புதுமைப்பித்தன், கு. அழகிரிசாமி, லா.ச. ராமாமிர்தம், தி. ஜானகிராமன், அசோகமத்திரன்,

இந்திரா பார்த்தசாரதி, சுந்தர ராமசாமி, கி. ராஜநாராயணன், சுஜாதா என்று தமிழ் இலக்கியப் படைப்பின் உன்னதங்களை அங்குவைத்தே அறிந்தேன். சிறுகுளமாகநின்று என்னைக் குளிப்பாட்டிக்கொண்டிருந்தது அந்நூலகம்.

புதுசு காலாண்டிதழ் தொடங்குவதற்காக முதல்விதை ஊன்றப்பட்டதும் அதே இடத்தில்தான். என் முதற்கதையும் 'புதுசு'விலேயே பிரசுரமானது. யாவற்றிற்கும் ஒன்றுதான் காரணமாக இருந்தது. அளவெட்டி என்ற என் ஊரினதும் மகாஜனாக் கல்லூரியினதும் இலக்கியப் பாரம்பரியமே என்னை இதுவரை இட்டுவந்தது. மகாஜனாவின் இலக்கியப் பாரம்பரியம் இவ்வளவு தூரம் விகசித்துச்செல்வதற்கு முக்கிய தூணாக நின்றவர் ஆசிரியர் மயிலங்கூடலூர் பி. நடராசன் அவர்கள். 'ஓம்' என்று அதனை மேலும் ஊக்குவித்தவர் எமது அதிபர் பொ. கனகசபாபதி அவர்கள். எனக்கு மாத்திரமல்ல, என் சகபடைப்பாளிகளான மகாஜனாவின் மைந்தர்கள் யாவருக்கும் இவர்களே உந்துவிசை என்பேன்.

'புதுசு' இதழைத் தொடங்கி, சகபாதையில் சமாந்தரமாகப் பயணித்தவர்கள் மூவர். இளவாலை விஜயேந்திரன், பா. பாலசூரியன், நா. ஸ்ரீசபேசன். இம்மூவரின் எழுத்தாழியமும் என்னைச் செப்பனிட உதவியது. என் முதற்சிறுகதையை முதலில் வாசித்தவன் இளவாலை விஜயேந்திரன். 'சோக்காயிருக்கு' என்று ஒருசொல் தந்தான். அந்த ஒருசொல் என்னை இந்நாள்வரை கொண்டுவந்துவிட்டது என்று நம்புகிறேன்.

எனது அளவெட்டி ஊரின் மிக மூத்த படைப்பாளி, ஒருசிறு கொட்டிலில் பட்டினியுடனும் வறுமையுடனும் தனது அம்மா வுடனும் வாழ்ந்தார். அனேகமான பின்னேரங்களில் அவரைச் சந்தித்தேன். ஒருவருக்கும் போதாத உணவைக் கொண்டுள்ள சின்னச்சின்னக் கிண்ணங்களை ஒதுக்கிவைத்துவிட்டு இருக்க இடம் தருவார். என் படைப்பைக் கொடுப்பேன். வெற்றிலைபாக்குச் சப்பிய வாயினால் அதை வாசித்துவிட்டு, "உமக்கு ஒரு பிரிஸ்ஸா நடை வருது. நல்லாத்தான் இருக்கு" என்றார். 'பிரிஸ்ஸா' என்றால் என்னவென்று இப்பொழுதும் எனக்குப் புரியவில்லை. அவர், ஈழத்தின் மூத்த படைப்பாளி அ.செ.முருகானந்தம். இப்பொழுது யோசிக்கையில் அவருக்கு என் கதைகளைக் கொண்டுபோய்க் காட்டாது, சிறிது உணவையாவது எடுத்துச் சென்றிருக்கலாமே என்ற வேதனை வருகிறது.

அ. யேசுராசா, கேடானியல், எம்.ஏ. நுஃமான், சி. மௌனகுரு, நா. சுப்பிரமணியன் ஆகிய நால்வரும் அவ்வவ்வேளைகளில் குட்டித்திருத்தியதல்லாமல் தட்டியும்கொடுத்தவர்கள். அவர்களை இங்கு பதிதல் முக்கியம் என நம்புகின்றேன்.

மீண்டும் ஒருமுறை இ.பத்மநாப ஐயர் அவர்களிடம் வரவேண்டும். தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு என்னை வெளிக்காட்டியவர் அவர்தான். இத்தொகுப்பு அவரின் முன்முயற்சியினாலேயே வெளிவருகிறது. ஒரு படைப்பு, செம்பதிப்பாக வெளிவருவதற்கான அவரது உழைப்பு அசாத்தியமானது. 'மெய்ப்பு' (Proof) பார்ப்பதுடன், மொழியைச் செப்பவிடுவதிலும் அவரிடமிருந்து கற்றவை அதிகம் என்பேன். இச்சிறுகதைத் தொகுப்பு மிகச்சரியாக வருகின்றதென்றால், அதற்கான முழுமுதல் காரணம் அவரே.

என் கதைகள்பற்றிக் கூறுவதற்கு சில உண்டு. ஜெயகாந்தனின் படைப்புக்கள் என்னை எழுதத் தூண்டின என்றாலும் என்னை எழுதவைத்தவர் லா.ச.ராமாமிர்தம் அவர்கள். அவரின் அபிதா நாவலை வாசித்துமுடித்தவுடன் என் முதற்சிறுகதையை எழுதினேன். அச்சிறுகதையில் லா.ச.ராவின் மொழிநடை பரவிக்கிடப்பதைக் காணலாம்.

லா.ச.ராவிடமிருந்து என்னை மீட்டவர் வண்ணநிலவன். பின்னர்வந்த சில கதைகள் அவர் மொழியின் சாயலில் வந்ததை அவதானிக்கலாம். அதிலிருந்தும் வெகுவிரைவாக மீண்டுவிட்டேன்.

இத்தொகுப்பிலுள்ள மூன்று கதைகள் என்னால் எழுதப் பட்டதாயினும், 'என்' கதைகள் அல்ல. என்னுடன் பல்கலைக் கழகத்தில் ஒன்றாகக் கற்ற மண்டைதீவு உதயகுமார் என்பவர் 1984ஆம் ஆண்டில் ஜேர்மனிக்குப் புலம்பெயர்ந்தார். ஜேர்மனியிலிருந்து அகதி வாழ்வின் அவலங்களை கடிதங்களில் எழுதியனுப்பியிருந்தார். அவ்வனுபவங்களிலிருந்து நான் பெற்றுக்கொண்ட 'வியாக்கியானமே' பாலைநிலம் என்ற சிறுகதை. 1985ஆம் ஆண்டு 'புதுசு'வில் அக்கதை வெளியானது. பத்து வருடங்களின் பின்னர் 1996ஆம் ஆண்டே நான் ஈழத்தைவிட்டுப் புலம்பெயர்ந்தேன்.

1989 - 1992 வரை கிளிநொச்சி இந்துக் கல்லூரியில் நான் கற்பித்தவேளை உயர்தர வகுப்பு மாணவன் கண்ணன் என்பவர் சிறுகதைப் போட்டி ஒன்றிற்காகச் சிறுகதை எழுதியிருந்தார். அது சிறுகதை என்ற வடிவத்தில் வராவிடினும், அதன் உணர்வு என் நெஞ்சைத் தொட்டது. எனவே, அதனை எடுத்து, சிறுகதை என்னும் வடிவத்துக்குள் உருவாக்கி வீரகேசரிப் பத்திரிகைக்கு 'மாயன்' என்ற பெயரில் அனுப்பினேன். அது பிரசுரமாயிற்று. ஆயினும், அது எனக்குத் திருப்தி தரவில்லை. அப்பிரதியைக் கையில் கொண்டுவந்து ஜேர்மனியில் இருந்தவேளை அதை மேலும் செப்பனிட்டுச் சிறுகதை ஆக்கினேன். அதுவே, அந்த அணிவின் கடைசிக் கணத்துக் கவிதை என்ற கதை.

அவ்வாறேயான மற்றொரு சிறுகதை நாச்சியார் திருமொழி. தனது அனுபவக் குறிப்புக்களை கொப்பியொற்றையில் எழுதித் தந்திருந்தார் பவானி என்ற என் பெண்நண்பர் ஒருவர். அதனை

ஒரு சிறுகதையாக வடிவமைத்து 'புதுசு' இதழில் 'இனம்காணல்' என்று தலைப்பிட்டுப் பிரசுரித்தேன். அதுவும் எனக்குத் திருப்தி தந்ததல்ல. எனவே, புனைவின் மொழியில் அதைப் புத்துருவாக்கம் செய்தேன். எனது வியாக்கியானம், தந்தை - மகள் உறவுநிலையின் வேறொரு பரிமாணத்தை வேண்டி நின்றது. எனது வியாக்கியானத் திற்குப் பவானியைப் பொறுப்பேற்க வைக்க முடியாது. எனவே, அது என் கதை ஆயிற்று.

இம்முன்று கதைகளும் என் படைப்பாளிமைக்குச் சவாலாக விளங்கின. உண்மையில், இன்னொருவரது பிரதியை வியாக்கியானம் செய்கின்ற நாடக நெறியாளனது வகிபாகத்தையே, நான் எழுத்து வடிவத்தில் செய்தேன். நாடக, அரங்கியலிலும் ஆர்வமுற்றிருப்பதால், இது எனக்குத் தோதாயிற்று.

இத்தொகுப்பின் சில சிறுகதைகளுக்குத் தமது கவிதையால் தலைப்புத் தந்தவர்கள் மஹாகவி (பாலைகள் பலப்பல நூறு), வஹு.ச. ஜெயபாலன் (அந்த அணிலின் கடைசிக் கணத்துக் கவிதை), இளவாலை விஜயேந்திரன் (தூண்மறைக்கும் துயரம் பெரிது), சோலைக்கிளி (எனது கிராமத்தைப் பேய்கள் சப்புகின்றன) ஆகியோர். நன்றி கவிஞர்களே!

இச்சிறுகதைகளை வெளியிட்ட அனைத்துப் பத்திரிகை களுக்கும் அதன் ஆசிரியர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இத்தொகுப்பு வெளிவரக் காரணமாக இருந்த காலச்சுவடு கண்ணன், காலச்சுவடு பணியாளர் நாகம்மா மற்றும் அச்சாக்கத்தில் உதவிபுரிந்த முகமறியா, பெயர்தெரியா நண்பர்கள் அனைவருக்கும் என் நன்றி.

ஓவியராக இருந்தபடியால் என் நண்பரானவர் கே. கிருஷ்ண ராஜா அவர்கள். என் நண்பரானமையால், அட்டையை வடிவமைத்துத் தரும்படி உரிமையுடன் கேட்டேன். அவர் தேர்ந்த வாசகர். இசையின் நல்ல ரசிகர். ஒப்பற்ற புகைப்படக்கலைஞர். ஆளுமைமிக்க அரங்கியலாளர். உபசரிப்பிலும் ஒருகுறை வைக்காதவர். வேறென்ன வேண்டும். ராஜாவுக்கு நான் நன்றி சொல்லப்போவதில்லை.

இத்தொகுப்பு வெளியாகும் சூழலை சமைத்துத்தந்தவர் என் துணைவி சுசீலா. இத்தொகுப்பு வெளியாகும்வரை யாவும் புரிந்தவர்கள் என் மைந்தர்கள் சஞ்சயன், சஞ்சதன். இப்படி ஒரு குடும்பம் எனக்கு வாய்த்திராவிடின், நான் இல்லை என்னும் படிக்குச் செய்தவர்களுக்கு நான் என்ன கைமாறு செய்வேன்.

தோழமையுடன்

அ. இரவி

மார்கழி 2011, இலண்டன்

iravi@live.co.uk

தூண் மறைக்கும் துயரம் பெரிது

(1981)

அம்மா கேட்டார். “ராசா, ஒருக்கா வவுனியாவுக்குப் போய் வருவமே?”

“நான் படிக்க வேணும். சோதினை வருது.”

“இரண்டு நாஸ்தான் ராசா.. பிறகு வந்து படியன்.”

அது சரிதான். மைம்மல் பொழுதாக இருக்கின்ற இந்த இரண்டு நாட்களுக்கு, வெளியில் போய் வெளிச்சம் பார்த்துவிட்டு வருவது நல்லதுதான்.

என்னிடம் சொல்வதற்குக் குமரனுக்கு நிறைய விசயங்கள் இருந்தன. நேரம் கிடைத்தபோதெல்லாம் சொன்னான். வீட்டைவிட்டு வெளியில் சென்ற வேளையெல்லாம் சொன்னான். சொல்ல அவனுக்கும் அலுப்பு வரவில்லை. கேட்ட எனக்கும் சலிப்புத் தட்டவில்லை.

எனக்கு ஐந்தாவது வயது ஆகியபோது, அரிவரி படிக்கத் தொடங்கிய வேளையில், அத்தை குமரனைப் பெற்று, நாகராசா அண்ணையின் காரில் எங்கள் வீட்டிற்கு வந்திருந்தார். அப்பாதான் கூட்டிவந்தார். அத்தையின் வீடு ஒழுக்கு என்று சொல்லி, மழை பொழியும் மாரிகாலத்தில் குமரனை ஒழுக்குக்குள் வைத்துப் பராமரிக்க முடியாது என்று சொல்லி, குமரனுக்குப் பாலும் கொடுத்துவிட்டு, அத்தை படுத்திருந்தார்.

அத்தை படுத்திருந்த அறைக்குள்தான், எனது மூன்றுசில்லுச் சின்னச் சைக்கிளும், நான் ஒளித்து வைத்த வாசமான மனோராஞ்சிதப்பழமும் இருந்தன. இரண்டும் எடுக்க வழியில்லாமல் போய்விட்டது. இந்தக் குமரன் ஏன்தான் பிறந்தான்?

குமரன் பின்னேரத்துக்கு, 'றண்ணிங் சோர்ட்சும் ரீசேர்ட்டும்' போட்டு, பூட்சும் கட்டி பந்தடிக்கப் போனான். பந்தடித்தபோது காலில் வந்த பெரிய புண்களைக் காட்டினான். என்னையும் ஏற்றிக்கொண்டு வவுனியா நகரத்தின் குறுக்கு வீதிகளில் அவன் சைக்கிள் உருண்டது.

"என்ன வடிவா குறோட்டன்ஸ் வளர்த்திருக்கினம்" என்று குமரன் ஒரு வீட்டைக் காட்டினான். ஓம், அது மிக அழகாக இருந்தது. ஆனால், அவன் அதைக் காட்டுவதற்காகக் குறுக்கு வீதிகளில் என்னைக் கூட்டிவரவில்லை.

"இந்த நீல வீட்டிலை தமக்கையும் தங்கையும் நல்ல வடிவு" என்று ஒரு வீட்டைக் காட்டினான். "இந்த மாமரம் இருக்கிற வீட்டிலை இருக்கிற பெட்டை, ஏதோ தான்தான் உலகு அழகுராணி எண்ட மாதிரி சரியான லெவல்" என்றும் சொன்னான்.

தெளிந்த கூந்தலை ஒற்றைப் பின்னல் கட்டி, மூக்கு நீண்டும், கண் விரிந்ததுமான ஒரு கறுத்தப் பெண், புத்தகங்களைக் கூட்டி மார்பில் சுமந்து போகையில், "என்ன அழகு...?" என்று வாயூறி, சைக்கிள் உழக்கினான் குமரன். அவன் மேலும் சொல்வானா யினான்.

"எனக்கெண்டால் படிக்க முடியேல்லை. ஏன்தான் படிப்பெண்ட ஒண்டை வைச்சினமோ? படிப்பெண்டாலே நரகம்..."

நான் அதைப் புன்னகை சிந்திக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். "பந்தடிக்கிற ஒண்டுதான் சொர்க்கம். மற்றதெல்லாம் நரகம். படம் பார்க்கக்கூட விடனம் இல்லை." "ரெஸ்ற் எல்லாம் முடியட்டும் பிறகு பார்க்கலாம்."

மிகவும் தணிந்த குரலில் குமரன் அதைச் சொன்னான். மாலைப்பொழுதுக்கு ஈரமான குளிர்காற்று வீசிக்கொண்டிருந்தது. அதனால் என்றில்லை. சுழுத்தின் மேலும் மேவிப் பாய்ந்த குளத்தின் சுடுநீரில் முக்குளித்து எழுந்ததனால், காற்று குளிர்ந்தது. குமரன் சுழியோடி, ஆழக்குளத்தில் தலைநிமிர்த்தி, ஒரு செந்தாமரைப் பூவைப் பறித்துவந்தபின் தணிந்த குரலில் அதனைச் சொன்னான்.

எனக்கு அது மிக்க ஆச்சரியமாக இருந்தது. இந்தப் பூனையும் பால் குடிக்கின்றது. பிறகு நான் சொன்னேன். "ரெஸ்ற் எல்லாம் முடியட்டும். பிறகு இதைப் பற்றி யோசியன்."

"பிறகு யோசிக்கலாம்தான். ஆனால், இலவுகாத்த கிளி கதை தெரியுமோ?"

நான் சிரித்தேன். "அப்ப நீ என்ன செய்யப் போறாய்?"

"அதுதான் நான் யோசிக்கிறன். என்னெண்டு கேட்கிறது எண்டதுதான் பெரிய பிரச்சினை."

"உனக்கு ஒண்டு சொல்லட்டோ? எங்கையும் அதுகள் கேட்டதா சரித்திரம் இல்லை. நாங்கள்தான் கேட்க வேணும்."

எங்கன்ரை முகராசியைப் பொறுத்து ஒமெண்ணுங்கள். அல்லாட்டி இல்லையெண்ணுங்கள். எதுக்கும் நீ எழுதிக் குடு...”

“யோசிக்கவே கைகால் எல்லாம் உதறுது...”

கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரைக்கும் வயல்களின் பச்சை விரிப்பு, கண்ணுக்கெட்டாத தூரத்தில் காடு மலையாகத் திரண்டு உருண்டு நின்றது. இவன் இன்னும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். குளத்தில் மிதந்துவந்த காற்று முகத்தைத் தாக்கியது. எழுந்து நாங்கள் சென்றபோது முதுகிலும் முகத்திலும் ஈரத்துளிகள் படிந்தன.

காலையில் அரிசிமாப் பிட்டும், அதற்குத் தோதாகக் குளத்து மீன் குழம்பும் மாம்பழத் துண்டுகளும் இருந்தன. குமரன் வெளிக்கிட்டு நின்றான். எனக்கு சைக்கிள் தேவையாக இருந்தது. அவனைப் பள்ளிக்கூடம் விடக் கூட்டிப்போனேன்.

ஒரு மனிசியும் சிறு பெண்ணும் மூட்டையில் எதையோ தூக்கிக்கொண்டு போனார்கள். அச்சிறு பெண் தாங்கேலாத மூட்டை, அது. போவது சந்தைக்காக இருக்கலாம். குளிர்காற்று வீசுகின்ற அந்த நேரத்தில் இருவர் முகத்திலும் வியர்வை படிந்திருந்தது. குமரன் சொன்னான்.

“இப்பிடி இவையள் ஒவ்வொருநாளும் போறவையள். உந்த ரண்டு மூட்டைக்கையும் என்ன இருக்கெண்டு தெரியுமே? தாமரை இலை.”

அவனைப் பள்ளிக்கூடத்தில் விட்டுவிட்டு நூலகத்திற்குச் சென்றேன். அங்கு பத்திரிகைகளையும் சஞ்சிகைகளையும் புரட்டினேன். வெய்யில் ஏறச் சாடையாக் கண் சொருகி தூங்கப் பார்த்தது. சுத்தானந்த பவனில் வடை சாப்பிட்டு, ‘ரீ’ குடித்து, அதை வீடு புறப்பட்டேன். ரெயில்வே குறொசிங்கில், கொழும்பி லிருந்து வருகிற யாழ்தேவிக்காக தடையைச் சாத்தியிருந்தார்கள். காற்றையும் புழுதியையும் கஞ்சல்களையும் யாழ்தேவி அள்ளிக் கொண்டு வலு வேகமாகப் போக, அறிமுகம் இல்லாததும் மிக விரைவாக மறைகிறதுமான முகங்களுக்கு நான் கை காட்டினேன்.

மன்னார் நோட்டில் சைக்கிள் ஏறியபோது, அந்தச் சிறு பெண்ணையும் மனிசியையும் திரும்பவும் கண்டேன். அவர்கள் வேர்த்து வடிந்து, வாடிப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். சிறு பெண்ணின் கையில் அவிச்ச சோளம்பொத்தி இருந்தது. ‘இதுதான் இவர்களது காலைச் சாப்பாடோ?’

வீடு சென்றபோது அதை சொன்னா: “கொம்மா ராசாண்ணை வீட்டை போயிருக்கிறா. மழை வரப்போகுது போலை கிடக்கு. சைக்கிளிலை போய்க் கூட்டிக்கொண்டுவா. இந்தா, தேத்தண்ணி குடிச்சிட்டுப் போ.”

“இப்பதான் குடிச்சனான்...”

“எங்கை?”

“கடையிலை...”

“வீணாக் காசைச் சிலவழிக்கிராய்... வீட்டிலை சின்னப் பிள்ளை இருக்கு... ஏதும் வாங்கிக்கொண்டு போ...”

ராசாமாமா வீட்டிற்குச் செல்வது மிகக் கஷ்டம். அந்த ஒழுங்கை ஒரே சேறு. வைக்கோலால் வேயப்பட்ட அந்த வீடு தலைநரைத்துப்போன கிழவனை ஞாபகப்படுத்தியது. மாட்டுத் தொழுவத்திலிருந்து சாணி மிக அசிங்கமாக மணத்தது.

திண்ணையில் அம்மாவும் சரசுமாமியும் கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர். “வா ராசா...” என்றா சரசுமாமி. முகம் மலர முயன்றாலும் வாட்டம் மேவியது. “உள்ளுக்கை இரு ராசா...” என்று கதிரையைக் காட்டினா. கதிரையின் முதுகில் நிறையவே ஊத்தை அப்பிக்கிடந்தது. “ஓம்...” என்று இருந்தேன். “தம்பி இப்ப என்ன படிக்குது?” என்று அம்மாவிடம் சரசு மாமி கேட்டா. “வாசிற்றியிலை...” என்று அம்மா சொன்னா. பெருமைபொங்க அம்மாவுக்குச் சொல்ல விருப்பம். சூழல் அதற்கு உகந்தது அல்ல.

“ராசாவைக் கண்டும் ஏழெட்டு வருசமாச்சு” என்றா சரசுமாமி. அல்ல மூன்று வருசம்கூட ஆகவில்லை. அதற்குள் அவவுக்கு மூப்புத்தட்டிவிட்டது. அவவுக்குச் சொல்லொணாத் துன்பங்கள் இந்த மூன்று வருசத்திற்கிடையில் வந்துகொண்டிருந்தன. அவ ஆகலும் கிழடுதட்டிப்போனா.

ஒரு மணம் அந்தக் கொட்டிலுக்குள்ளிருந்து வந்தது. எங்கேயென்று சுற்றிப் பார்த்தேன். அசுத்தமான நீலச் சீலையில் ஏனை அசைந்தது. கீழே மூத்திரம் ஒழுகிக்கிடந்தது. இன்னும் அங்கால் கண்ணை அசைத்தேன். நடுவில் வட்டமான பெரிய தூண், கொட்டிலின் கூரையைத் தாங்கிநின்றது. தூண் முழுவது மாய் மறைக்க முடியாத கட்டிலிலை சீதா மச்சாள் இருந்தாள். இல்லை, சீதா இருந்தாள். என்னோட்ட வயது சீதா!

அவள் ‘ஓ. எஸ்’லுக்குப் பிறகு படித்ததாக இல்லை. வீட்டு வேலைகள் நிறைய இருந்தன. மாடுபிடித்துக் கட்டுவது, மாட்டுக்குத் தீனி போடுவது, மாட்டுக்குத் தண்ணி வைப்பது... இதொன்றும் பெரிய வேலை அல்ல. சீதாவுக்கு அதைவிட அம்பாரம் வேலைகள் குவிந்திருந்தன. எல்லாவற்றையும் விடுவமன். கரிமண்டிய அடுப்புப்பு கட்டில், புகைமண்டிய அடுப்படியில் இருந்து ஒரு நாளைக்கு ஆகக்குறைந்தது பத்துப் பேருக்கு அவள் சமைத்துப் போட்டாள்.

கரிமண்டிய புகட்டிலிருந்து அவள் வெளியே வந்தது, அவளது கலியாண வீட்டிலன்றுதான். பெரிய குங்குமப் பொட்டு, சிவப்புக் கூறை, புகை படிந்துபடிந்து என்னவோ, அவள் சின்னப் பிள்ளையில் இருந்ததுபோல் அல்லாமல் கறுத்துப்போய் இருந்தாள். கலியாண வீட்டிலன்று மணவறையில் இருந்து என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். என்னொத்த வயசு மாதிரி இல்லை. அக்காபோல இருந்தாள். ஆனால், மச்சாள்.

எனது பல்கலைக்கழக முதலாம் வருட நாட்கள். புதூர் நாகதம்பிரான் கோயிலில், விடிய இரண்டு முப்பத்தியெட்டுக்கு

சீதாவின் கழுத்தில் தாலி ஏறியது. பெட்ரோமாக்ஸ் வெளிச்சத்தில் நாகபாம்பு வருவது தெரியாது. நான் கீழே பார்த்துப்பார்த்து, தாலி ஏறுவதையும் பார்த்தேன். சீதா வெட்கப்பட்டும் என்னைப் பார்த்தும் சிரித்த மாதிரி இருந்தது. ஆனால், மூன்று பெட்ரோமாக்ஸ் வெளிச்சத்தில் எதுவும் தெளிவாகக் தெரியாது. அவளினது கலியாணமே கனவுபோலத் தெளிவாகத்தான் இல்லை. அவளின் புருசனை நான் றோட்டில் கண்டாலோ இது யாரோ என்று நினைத்துவிட்டுப் பேசாமல் போய்விடுவேன்.

“பிள்ளை, இவையளுக்குத் தேத்தண்ணி போடணை” என்றா சரசுமாமி.

சீதா எழும்பிப் போனா. சீதாவின் முதுகுப்பக்கத்தை நான் பார்த்தேன். கூந்தல் வாரப்படாமல் கலைந்திருந்தது.

புகைமண்டிய அந்த அடுப்படியில், ஈரவிறகு எரியாததினாலோ என்னவோ, புகை அமுங்கி அமுங்கிக் கூரையினால் வெளியேறியது.

“...பிள்ளைப் பாருங்கோ வயலிலை கால்வைக்க வேண்டா மெண்டு இவர் சொன்னவர்... இந்தாளும் நல்ல மனுசன். ஒரு பீடி சீக்கிரெற் கிடையாது. தண்ணிவென்னி கிடையாது. எந்த நேரமும் வயலுக்கைதான். இந்தாளின்ரை குணத்துக்காக நாங்களும் சீதனத்தை அள்ளிக்குடுத்தெல்லோ இந்தக் கலியாணத்தை ஒப்பேற்றி னாங்கள். வேப்பங்குளத்திலை பத்து ஏக்கர் வயல் காணி, இந்த வீடுவளவு, பத்து பவுணிலை நகை... ஒரு மகள் தானே... இருக்கிறதையும் வேறே ஆருக்குக் குடுக்கிறது..” சரசு மாமி சொல்லிக்கொண்டிருந்தா.

ஏணையின் கால்கூட உதறி அசைந்தது. சரசுமாமி எழும்பி “ஓராராராரோ...” என்று பாடி, ஏணையை ஆட்டினா. அசைவு நின்றது. காற்றில்லாததனால், அடுப்படியின் வைக்கோல் கூரையிலிருந்து புகை கசிந்து வெளியேற மறுத்தது. உறைந்தால் போன்று ஒரே இடத்தில் அமர்ந்தது.

“...வயலிலை கால்வைக்க வேண்டாம் எண்டாப் பிறகும் அவன் போய் உழுதிருக்கிறான்... அதுக்குப் பிறகுதான் இவர் கைவைச்சிருக்கிறார். ஆருக்கும் ஆத்திரம் வரும்தானே...? அந்தாள் இவளிலை நல்ல அன்பு. இவள்தான் குடுத்துவைக்கேல்லை. குடும்பத்துக்கு அந்தாள் தங்கப்பவுண். தின்னக்குடிக்கத் தெளிவெண்ணை தோத்துப்போம்...” சரசுமாமி திண்ணைத் தட்டியில் சரிந்திருந்து இதனைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். அம்மா “ம்...ம்...” என்று கேட்டுக்கொண்டிருந்தா.

மாடு ‘உம்பா’ என்று ஒரு சத்தம் போட்டது. “பொறு வாறன்...” என்று சீதாவும் மெதுவாகச் சத்தம் போட்டா. கிணற்றடியில் வாளி அடிபடுகிற சத்தமும் பிறகு கேட்டது.

அம்மா “ம்... ம்...” என்று கேட்டுக்கொண்டிருந்தா. சரசு மாமி சொல்லிக்கொண்டிருந்தா. “...அந்தாளுக்கு நேரை வந்திருந்தால் அந்தாள் விட்டிருக்காது. ஒளிச்சல்லே வந்து தலையிலை

அடிச்சிருக்கிறாங்கள். ஒரு அடி... அந்தாள் விழுந்ததுதான். பிறகென்ன, மாறிமாறி அடிச்சாங்கள்... ம்..."

வாளி வைபடுகிற சத்தம் கேட்டது. சீதா வந்தா. அதே கட்டிலில், அதே இடத்தில் அமர்ந்தா. பிறகு சொன்னா: "போகேக்கையும் வீட்டுக்கு என்னென்ன சாமான் வேணும் எண்டு கேட்டார். பிள்ளையைச் சும்மா போட்டு அடிக்காதே எண்டார். பிள்ளையிலை சரியான அன்பு. எப்ப வயலுக்குப் போனாலும் வரேக்கை சொக்கி ளெற்றோ பிஸ்கெற்றோ எதுவெண்டாலும் வாங்கிக்கொண்டு வருவார்..." விம்மும் குரல்... முகம் தெரியேல்லை. தூண் மறைத்தது.

"பிள்ளைக்கும் தகப்பனிலைதான் அன்பு கூட. இப்பவும் தகப்பன் வயலுக்குத்தான் போயிட்டார். வரேக்கை விசுக்கோத்து எல்லாம் வாங்கிக்கொண்டு வருவார் எண்டுதான் பிள்ளை சொல்லிக்கொண்டிருக்குது..." என்றா சரசுமாமி.

"பிள்ளைக்கு எத்தனை வயசிருக்கும்?" அம்மா கேட்டா.

"இரண்டு, இரண்டரை இருக்கும்" என்றா சரசுமாமி.

கொஞ்ச நேரம் ஒரு குரலும் வரவில்லை. பிறகு "...சரியா இரண்டு வயசும் ஏழு மாசமும்..." என்றா சீதா. மறைத்துக் கொண்டிருந்த தூணிற்கு அங்கால் இருந்துதான் பிறகும் கேவியபடி குரல் வந்தது "...போகேக்கை இனித் திரும்பிவரமாட்டார் எண்டு ஆர் நைச்சது?"

"பிள்ளைக்கு இப்பவும் விசுக்கோத்து சொக்கினோற்று கிடைச்சால், 'தின்னுங்கோப்பா' எண்டு தகப்பன்ரை படத்துக்கு முன்னாலை நீட்டும். எங்களுக்கு வயிறெரியும்..." என்றா சரசு மாமி.

படத்தை அண்ணாந்து பார்த்தேன். தீராந்தியில் பொருத்தி யிருந்தது படம். மீசைவைத்திருந்தது. தடித்த உதடாக இருந்தது. கன்னஉச்சி பிரித்த தலைமயிர். ஒட்டிய கன்னம். மற்றும் கண் சொன்ன துயர்சொரிந்த கதை நூறு. தூணுக்குப் பின்னால் விம்மல் ஒலி கேட்டது.

ஏனை அசைந்தது. "பிள்ளைக்கு என்ன பெயர்?" என்று கேட்டேன். சரசுமாமி சொன்னா.

ஏனை இன்னும் கூடுதலாக அசைந்தது. பிள்ளை எட்டிப் பார்த்தது. கண்ணைச் சுருக்கிக்கொண்டது. பிறகு கண்ணைக் கசக்கிற்று.

"என்னம்மா?" என்று எழுந்தா சரசுமாமி. ஏனைக்குள்ளால் பிள்ளையைத் தூக்கிவந்து முத்தித்தா. மடியில் வைத்துத் தலையைத் தடவினா. பிள்ளை எழுந்து நடந்தது.

"மாலதி..." என்றேன் மெதுவாக. என்னைப் பார்த்துச் சிரித்த மழுலை படத்தைக் காட்டி, "அப்பா..." என்றது. "ஓம், அப்பாதான்..." என்றேன்.

சரசுமாமி திரும்பவும் பிள்ளையை மடியில் இருத்தி, “தேப்பன் இருந்தால் எவ்வளவு செல்லமா இருக்கும்... ம்...” என்று பெருமூச்சு விட்டா. குழந்தையை அழுத்திக்கொஞ்சி, “நாங்கள் இவளைக் கைவிடமாட்டம்...” என்றா.

சீதா எழும்பிப் போனா. கலைந்திருந்த கூந்தல் அள்ளி முடிக்கப்பட்டிருந்தது.

“எனக்குச் சாதகத்திலைதான் ஐமிச்சம். எப்பிடிப் பொருத்தம்?” அம்மா கேட்டா.

“ஓ- அது வலு பொருத்தம். சாதகத்திலை ஒரு பிழையுமில்லை. அதோடை பிறக்கிற முதல் குழந்தையோடை வீடெல்லாம் செல்வம் பெருகும். சீர்சிறப்போடை வாழ்வினம் எண்டும் சாதகத்திலை இருக்கு. எனக்கு உதிலை நம்பிக்கை இல்லை” என்றா சரசுமாமி.

உடனே அம்மா, “அப்பிடிச் சொல்லாதையுங்கோ. பிறந்த அந்த நேரத்தைக் குறிச்சு, சாதகம் எழுத வேணும். அந்த நேரம் கொஞ்சம் பிழைச்சாலும் சாதகம் பிழைக்கும்” என்றா.

“ஓமோம்...” என்றா சரசுமாமி.

நான் “மாலதி... இஞ்சை வாங்கோ...” என்று கூப்பிட்டேன். தன் அம்மம்மாவின் மடியிலிருந்து எழுந்துவந்தது பிள்ளை. அணைத்தேன். மடியில் தூக்கிவைத்தேன் பொக்கற்றுக்குள்ளிருந்து ‘கன்டோசை’ எடுத்துக் கொடுத்தேன். உறையை உரித்தும் கொடுத்தேன். கன்டோசை வாய்க்குள் வைக்கப்போன பிள்ளை “அப்பா...” என்று மேலே கைநீட்டியது. “அப்பா வேணும்” என்றது. பிறகும் “அப்பா வேணும்” என்றது.

சரசுமாமி எட்டி இறப்பில் செருகியிருந்த அப்பாவின் படத்தை எடுத்துக் கொடுத்தா. என் மடியில் இருந்து இறங்கிய குழந்தை, நிலத்தில் இருந்து தன் மடியில் அப்பாவின் படத்தை வைத்து, “அப்பா தின்னுங்கோப்பா...” என்று, படத்தில் வாய் இருந்த பக்கத்தில் கன்டோசைவைத்து அழுத்தியது.

அப்போதுதான் சீதாவின் கண்களைக் கண்டேன். தட்டினில் தேநீர்க் கோப்பைகளை ஏந்தி வந்துகொண்டிருந்தா. கண்கலங்கி, சிவப்பாய் இருந்தது. மணவறையில் இருந்து ஒரு சிரிப்பு சிரித்தாவே, அப்பிடி ஒரு சிரிப்பை தனம்பிநின்ற கண்ணீருக்குள்ளால் எனக்குத் தந்தா.

கோப்பையில் ஒரு வாய்வைத்தேன். தேநீர் சுவையாக இருக்கும் என்பதை யாரும் அறிவர். தேநீர் சோகமாக இருக்கும் என்பதை யாராவது அறிவார்களோ?

(கீற்று, 1982)

புழுதி

(1983)

வந்தபோதும் புழுதி பறந்தது. இதென்ன காற்று? ஆட்களையே தூக்கி எறிகிறது. பனைகள் கிறீச்சிட்டபடி ஆடுகின்றன. அவரவர்கள் தலையைக் குழப்பியபடி செல்கின்றனர். பலர் விறகு பொறுக்கப் பனங்காணிக்குள் செல்கின்றனர். காவோலை, கொக்கறை, பன்னாடை, பாளை என்று கையில் அகப்பட்டதைப் பொறுக்குகின்றனர். அணில் கோந்திய நுங்குகள் விழுகின்றன. ஒற்றைக்கண் அல்லது இரட்டைக்கண் கோந்தியபடி இருக்கின்றது. நுங்கின் மூளினை வெட்டி, ஒற்றைக்கண்ணை விரலால் தோண்டி, பணிவிலில் வழித்துச் சிறுவர்கள் குடிக்கிறார்கள். வாழ்வு கசந்துபோய் இருக்கிறது. ஆயினும், நுங்கு இனிக்கிறது. கள்ளு மிகவும் ருசியாக இருக்கின்றதாகச் சிலர் பேசிக்கொள்கின்றனர். அத்துடன், நிறையக் கள்ளும் பனையில் இருந்து ஒழுகுவதாகக் கூறுகின்றார்கள். அனேகமான கோவில்களில் திருவிழாக்கள் நடப்பதால் தூரத்து லவுட்ஸ்பீக்கரிலிருந்து பாடல்கள் சன்னமாகக் கேட்கின்றன. நிறைய வேர்க்கின்றது. கோடையில், சோளகத்தின் குளிர்மை சந்தோசமளிப்பதாகச் சிலர் நினைக்கின்றனர். புழுதி மணத்துக்கொண்டிருக்கிறது. ஒரு மழை தூறினால் போதும். புழுதி மணம் மூக்கை நிரப்பும். ஆனால், மழை தூறாது.

தேவன் இந்த ஊருக்கு வந்தது இந்தச் சோளகத்தை ரசிப்பதற்கல்ல; புழுதியை மணப்பதற்கல்ல. அவன் இங்கு கடை ஒன்று நடத்துவதற்கு ஆயத்தங்கள் செய்தான்.

தேவன், சுந்தர வாத்தியாரிடம் சென்றான். கடைக்கு நூறு ரூபா வாடகை என்றார். தஞ்சிட்டிச் சந்தியின் முகப்பில் இரட்டைக் கடையாக இருக்கிறது.

அது, அவ்வளவாக விளங்காத கடை என்பது தேவனுக்குத் தெரியாது. தேவன் அயலார்.

சந்திர வாத்தியார் கடை கட்டிய புதிதில் மகன் ஆனந்தனைக் கடையில் இருத்தினார். லாச்சியில் காசசேர, ஆனந்தன் கள்ளு தருவித்துக் குடித்தார். வாசிகசாலை பக்கம்தான் என்றாலும், ஆனந்தன் வாங்குகிற பேப்பர் பார்க்கச் சிலர் கூடுவர். ஆளுக்குச் சில பக்கங்களாகப் பேப்பரைப் பிரித்தெடுத்து வாசிக்கத் தொடங்கினால் வாய்த் தர்க்கம்வரை போகும். முருகையாவும் சிற்காந்துவும் வெட்டுப்பட்டார்கள்.

தஞ்சிட்டிச் சந்தியில் நடந்த இரண்டு சம்பவங்கள் ஆனந்தனிற்குத் தொடர்ந்து கடை நடாத்தும் தைரியத்தைக் கொடுக்கவில்லை. ஒன்று, சங்கக்கடை லொறி ஒன்றிற்கு குணமண்ணர் தஞ்சிட்டிச் சந்தியில் வைத்துக் கல்லெறிந்தார். அந்த லொறி கடைக்குப் பக்கத்தில் உள்ள பனையில் மோதி நின்றது. அப்போது மழை பெய்துகொண்டிருந்தது. மோதிய பனையிலிருந்து பனம்பழம் ஒன்று லொறியின் கூரையில் விழுந்தது. விமான நிலையத்தில் வந்திறங்கும் பிரதமரை வரவேற்கச் சென்ற சனம் லொறிக்குள்ளிருந்து திக்குமுக்காடியது. பொலிஸ் வந்த பிறகு அல்லோலகல்லோலப்பட்டது.

இரண்டு, அதுவும் குணமண்ணையின் வேலையாக இருக்க வேண்டும். ஒரு பஸ்ஸைக் கடத்திவந்து, தஞ்சிட்டிச் சந்தியில் ஆனந்தன் கடைக்கு முன்னால் பெற்றோல் ஊத்திக் கொளுத்தினார். அன்றைக்குப் பிறகு ஆனந்தன் கடை திறக்கிறபாடாக இல்லை.

கோபாலண்ணை கடையைப் பொறுப்பேற்ற காலத்தில் இப்படியொரு அனர்த்தமும் நிகழவில்லை. ஆனந்தன் செய்த ஒரேயொரு வேலையை அவரும் செய்தார். கள்ளு தருவித்துக் குடித்தார். அவரது சிக்கல் வேறுவிதமாக இருந்தது. ஒரு பெண்ணைத் தூக்கியதில் பிரச்சினை முளைத்தது. கடை திறந்து அவ்வளவு காலம் இல்லை. பழம்பிள்ளையார் கோயில் பக்கத்தில் மணல் கும்பியில் பொலிடோல் குடித்துச் செத்துப் போய்க் கிடந்தார் கோபாலண்ணை.

தேவன், இவையொன்றும் தெரியாதவனாக இருந்தான்.

வியாபாரம் சுமாராய் நடந்தது. சிறிது நாட்கள் பொறுத்தான். தாயையும் தங்கையையும் இங்கு கூட்டிவந்து குடும்பம் நடாத்தலாம் என்றுபட்டது. கடைக்கும் காவலாகிறது. ஓய்ந்துபோக ஒரு நேரம் கிடைக்கிறது. சாப்பாட்டுப் பிரச்சினை குறைகிறது. கண்ணுக்கு முன்னே அவர்கள் தென்படுகிறார்கள். அது நல்லது. கடையின் பின்னே சிறிய அறை இருக்கிறது. பின்னால் தட்டி அடித்துவிட்டால் சமைக்கலாம்.

பத்தாயிரம் ரூபா வட்டிக்கு எடுத்தது. நானூறு ரூபா வட்டி.

ஒருநாள் இரவு, கடை முடிந்து கதவைப் பூட்டியபிறகு கணக்குப் பார்த்தான் தேவன். மாதாமாதம் வட்டியை ஒழுங்காகக் கட்டுகிறான். எவ்வளவு மாதங்கள்? ஆனியோடு ஆனி பதின்மூண்டு, ஆடி பதினாலு, ஆவணி பதினைஞ்சு, புரட்டாசி பதினாறு, ஐப்பசி பதினேழு, கார்த்திகை பதினெட்டு, மார்கழி பத்தொம்பது, தை இருபது. பனிக்குளிரில் அதைத் தேவன் எண்ணினான். இருபது மாதம் நானூறு ரூபா வட்டி. வட்டியா எண்ணாயிரம் கட்டியாச்சு. இன்னும் அஞ்சுமாசம் கட்டினால், அதுவே முதலாகிவிடும். ஆனால், முதல் ராட்சசனாகி, மலைபோல ஒன்றும் அதனை அசைக்க முடியாதிருந்தது.

இருபத்திரண்டு வயது. தேவன் வந்துகுதித்து மூன்று வருடத்தில் தாயின் வயிற்றால் குதித்தவள். கலியாணம்? அது யோசிக்க வேண்டிய விசயம். சிதனம்? எங்கை போகலாம்? பாவம் தங்கச்சி. அல்லது அண்ணனா?

உழைப்பிலை கொஞ்சத்தைச் சேமிக்கலாம்; சேமிக்க வேணும். அது எப்படி? வட்டிக்குக் கட்டவும் சாப்பிடவும் சரியாக இருக்கிறது. சனிக்கிழமைகளில் சின்னமணி கிடாய் அடித்தால், இப்போது இறைச்சிக் குடலையையும் வாங்குவதில்லை.

அம்மா புலம்பிக்கொண்டிருக்கிறார் - வீட்டையும் ஈடுவைச்சு எடுத்த காசு.

இருபது மாதமானால் இதற்குள் நிறைய மாற்றங்கள் நடக்க வேண்டும். நடந்தது. அண்ணன் தேவனுக்கும் தங்கைக்கும் அம்மாவிற்கும் இந்த ஊர் மிகப் பரிச்சயமானது.

சின்னத்தம்பி என்ன சாதி என்று தெரிந்தது. வல்லிபுர வாத்தியார் என்ன சாதி என்று அதுவும் தெரிந்தது. செல்லப்பனின் இரண்டாவது மகள் சின்னக்கணேசிற்குப் பிறந்தது என்று அதுவும் தெரியும். பறைமேளப் பிரச்சினையால் ஒரேசாதி இரண்டாய் நின்று அடிபடுகிற கதையும் தெரியும். அம்மாவிற்கு அக்கம் பக்கத்தில் நல்ல சினேகிதம். கடையிலிருந்து கோயில் தாண்டி ஒரு கல்வீடு. அம்மா பொழுதுபட அங்கு போவார். கதைக்க என்ன இருக்கிறதோ? நாளும்நாளும் கதைக்க, புதினங்கள் பெருகிக்கொண்டே போகும். அம்மா வீடு திரும்பும்போது இரவு பத்து மணிக்கு மேலிருக்கும். அனேகமான தினங்களில் "அண்ணை படத்துக்குப் போட்டார்" என்று தங்கை சொல்வாள்.

அண்ணன் ஒன்பது மணிக்குக் கடை பூட்டி, உடனே சாப்பிட்டு, பத்துமணிப் படத்துக்குப் போவான். அயலில் அநேக ஊர்களிலும் தியேட்டர் இருக்கிறது. கூட்டிப்போக பாஸ்கரன், பாலன் வருவார்கள். ஒருமுறை, ஒரேயொருமுறை படம் என்று விட்டு, வேறொரு படத்திற்குப் போனான். தியேட்டருக்குப் போகவில்லை. பாலன், பாஸ்கரனுடன் போனான். போனபோது அங்கு வேறுசிலரும் நின்றனர். எல்லாம் தெரிஞ்சு முகங்கள். வெட்கமாக இருந்தது.

கடை தாண்டி வாத்தியார் வீட்டு முன்ஒழுங்கையால் இறங்கினால் கிறவல் றோட்டு வரும். அந்த றோட்டில் சைக்கிளில் போனால், சைக்கிள் காற்றுப்போகாத நாள் கிடையாது. அன்று காற்றுப் போகவில்லை. கிறவல் றோட்டால் அங்கால் இறங்கினால் 'கிறஸர்' போஸ்ற்றில் வயர் கொளுவி, கரண்ட் எடுத்து, ரீவி டெக் வைத்துப் படம் பார்த்தார்கள். ஆளுக்குப் பத்து ரூபா கேட்டான் கிருபா. பாம்பும் வரலாம், பல்லியும் ஊரலாம். அப்படியொரு பத்தை. பார்த்த படம் 'அந்த மாதிரி' இருந்தது. தேவன் அன்றிரா நித்திரைகொள்ளக் கஷ்டப்பட்டான். "மூண்டு தரம்" என்று அடுத்தநாள் பாலனுக்குக் கண்சிரிமிட்டி, வம்புச் சிரிப்புச் சிரித்துச் சொன்னான்.

"என்ன அண்ணை, ராத்திரி நித்திரைகொள்ளேல்லையோ?" என்று தங்கை கேட்டாள்.

தங்கைக்கு இரண்டு, மூன்று பேர் பழக்கம். ஒட்டுறவில்லாத சினேகம். மலரக்காவுடன் போய்க் கதைத்துக்கொண்டு நிற்பாள். அம்மா நின்றால் சரி. அல்லது அண்ணைக்குச் சாப்பாடு கொடுக்க, தேத்தண்ணி கொடுக்க அந்த நேரத்திற்கு நிற்பாள். சில பெடியங்களிலை விருப்பம். கதைக்க வேணும். சிரிக்க வேணும். பாலனின் முகம் நன்றாகச் சிரிக்கும். அண்ணையின் நண்பன். அவள் கதைக்கப் பிரியப்படுவதை முகம் சொல்லும். சிரித்தபடி அவள் கதைக்க வருவாள்.

ஒரு பெடியனுக்கு இவளில் விருப்பம். ஏதோ ஒரு விங்கத்தில் முடியும் பெயர். சிவலிங்கமோ நாகலிங்கமோ சண்முகலிங்கமோ அவன் இவளை விரும்பினான்.

ஆனால், எல்லாவற்றிற்கும் காலம் என்ற ஒன்றிருக்கின்றது. அதனை வகுத்திருந்தார்கள் வல்லோர்கள். இவள் காலத்துக்காகக் காத்திருந்தாள். வயது வட்டுக்குள் போகின்றது. அண்ணன் ஆண். பொறுப்பான். அவன் தங்கை, பெண். காலம் போனால் போனதுதான். கலியாணம் கனியாது.

தங்கை ஒவ்வொரு செவ்வாயும் வலு ஒழுங்காகத் துர்க்கையம்மன் கோயிலுக்குப் போனாள். காலையில் எழுந்து குமாரசாமியண்ணையின் தோட்டக் கிணத்துக்குப் போனால், எப்படியும் ஓர் இறைப்பு நடக்கும். தலை அலசி நன்றாகத் தோயலாம். சவர்க்காரத் தண்ணி தோட்டத்துக்குப் போகக் கூடாது. அது ஒன்றுக்குத்தான் குமாரசாமியண்ணை ஏசுவார். வானியில் தண்ணீர் எடுத்து, வெளியில் சவர்க்காரத்தைக் கழுவிவிட்டுப் பிறகு தோயலாம்.

தோய்ந்து வெளிக்கிட்டு றோட்டிற்கு வந்தால், தட்டிவான் அல்லது பஸ் வரும். அனேகமாகத் தட்டிவான்தான்.

கோயில், சும்பிடு, உலாத்து, கடலைக்கொட்டை. மதியச் சாப்பாட்டிற்கு வீடு வந்துவிடலாம். மரக்கறியுடன் தயிர்விட்ட

நல்ல சாப்பாடு. சில செவ்வாய்களில் மதியச் சாப்பாடு. மூன்றரை நாலு மணிக்கும் சாப்பிடுவதுண்டு. மதிய வெய்யிலுக்குக் குளிர் வீசத்தக்க ஓரிருவன் வருவான் போவான். அன்றைக்கென்று அவளுக்குத் தட்டிவான் நிறைந்து வழியும்.

அண்ணன் - அவன் தேவன் தன்னளவில் கடுமையாக உழைக்கிறான். “உனக்கென்ன உன்ர மோனும் முதலாளியா யிட்டான்” என்று ஆரும் அம்மாவுக்குச் சொன்னால், அம்மா, வீடு ஈடுவைச்ச துண்டையும் மற்றும் நிறைய அடைவு வைச்ச துண்டுகளையும் எடுத்துக்கொண்டுவந்து காட்டுவான். இந்தத் துண்டுகள் வைக்கவென்று ஒரு நகைப்பெட்டி இருந்தது. அந்தப் பெட்டியில் ஒருகாலத்தில் நகைகள் இருந்தன. நகைகள் இருந்த காலத்தில், குட்டியைக் கௌவிக்கொண்டு திரிகின்ற பூனைபோல, அம்மா ஒவ்வொருநாளும் பெட்டியை இடம் மாற்றுவாள். ஒரு இரவில் அம்மாவின் தலையணையின் கீழ் இருக்கும். ஒரு இரவில் பெட்டகத்துள் உறங்கும். ஒரு இரவில் அரிசிப் பாணைக்குள் ஒளிக்கும். ஒரு இரவில் குசினிப் பாத்திரங்களுடன் இன்னொரு பாத்திரமாய் இருக்கும். இப்போது அதற்கெல்லாம் தேவையிருக்க வில்லை. நகைப்பெட்டிக்குள் அடைவுதுண்டுகள் இருக்கின்றன.

அடைவுதுண்டுகளை உணர்ந்துதானோ என்னவோ மைந்தன் தேவன் கடுமையாக உழைக்கிறான். விடிய எழும்பி, பண்டத்தரிப்புக்குப் போய் மாமூட்டை, அரிசிமூட்டை, மரக்கறிகள் மற்றும் சில்லறைச் சாமான்கள் வாங்கிவருவான். பண்டிகை நாட்களில் வாழ்த்துமடல்கள் வாங்கிக்கொள்வான். பொங்கல் நாளில் வெடிவகைகள் நிறைய வைத்திருப்பான். தட்டிவானி லிருந்து மூட்டையைத் தட்டிவிட்டு, தட்டிவாணைப் போகச் சொல்வான். அங்கு நிற்கும் யாரோ ஒருவரைப் பிடித்துக் கடைக்கு மூட்டையை எடுத்துச்செல்வான்.

பகல் முழுநேரமும் கடையைத் திறந்துவைக்கிறான். காலையில் மஞ்சள் தெளிப்பான். செவ்வாய், வெள்ளியில் சுவாமிப் படங்களுக்குச் சரம் கோர்ப்பான். மதியநேரங்களில் வியாபாரம் கொஞ்சம் படுக்கை. மதியநேரத்துக் கடும் வெயிலில் தூரத்துச் சுடலையில் இருந்து ஆவி ஆடும். பார்த்தபடி கண்ணயர்வான். அயர்ந்துபோய்விடாதபடிக்கு அந்த நேரம் சிலர் வந்தார்கள். அவர்கள் நண்பர்களானார்கள். நண்பர் குழாம் வளர்ந்துபெருகிறது. லிங்கமும் அந்த நண்பர் குழாத்தில் சேர்த்தி.

வெய்யில் உச்சியைப் பிளக்கும் சில காலங்களில் கடைக்குப் பின்பக்க வேலியோடு ஒரு போத்தல் கள்ளு இருக்கும். செல்லப்பன் வைத்துவிட்டுப் போவார். எல்லா நாட்களும் என்றில்லை. சித்திரை மாத வெய்யிலுக்குப் பிறகு, ஆவணி மாத வெய்யிலுக்கு முன்னம்.

எல்லாம் சரிதான். என்றாலும் தேவன் பொறுப்பானவன். தங்கையின் கலியாணம்பற்றி யோசிப்பான். காலாகாலத்திலை

அத்து நடக்க வேணும். தங்கச்சி துர்க்கை அம்மன் கோயிலுக்கு ஏழு செவ்வாய்களுக்குமேல் வலு ஒழுங்காகப் போகிறாள். கலியாணம் நடந்திருக்க வேணும். நடக்கவில்லை. தன்னிலும் பிழைதான். அதற்கான ஆயத்தங்கள் செய்திருக்க வேண்டும்.

தாயிற்குச் சினேகம் பெருகியதும், தேவனிற்குச் சினேகிதர்கள் கூடியதும், பல வழிகளில் நடத்ததைத்தான் கொண்டு வந்தது. பலர் கடையில் கடன் வாங்கினார்கள். லிங்கம் ஒருநாள் அவசரமாகப் படத்துக்குப் போக வேண்டுமென்று காசகூடக் கடையில் கடனாக வாங்கினான். பார்த்துக்கொண்டிருந்த சுப்பையா வாத்தியார், “தம்பி, காசகூட இப்ப கடனா குடுக்க வெளிக்கிட்டிட்டியோ? அடைவுகடை எண்டு எழுதிப் போடலாமே?” என்று நக்கல் அடித்தார்.

கடன் வாங்கினால் கடை உருப்படுமா? அதற்காகத்தானே, ‘நீங்கள் நாணயமானவர்தான். ஆனால், நாங்கள்தான் கடன் கொடுக்க முடியாத நிலையிலிருக்கிறோம்’ என்றும், ‘உறவுக்குப் பகை கடன்’ என்றும் கடைகளில் மட்டை மாட்டிவைத்திருக்கிறார்கள். தேவனும் அதனை மாட்டிவைத்திருக்கிறான்தான்.

யார் அதனைக் கவனத்தில் எடுத்தார்கள்? பலரில் சிலர்தான் கடனை ஒழுங்காகக் கட்டிவந்தார்கள். வாத்தியாரம்மா கடன் புத்தகமும் காசும் மாதம் முடியக் கொண்டுவருவார். மற்றவர்கள் ஒன்றிரண்டு நாள் பிந்தும்முந்தும். பலர் கடன்பற்றியே கதை இல்லை. சின்னையன் தரவளிகள் கடனைக் கேட்டால் முறைப்பார்கள். சிலர் அசடுவழியச் சிரிப்பார்கள். சிலர், இப்ப தாறன், பின்னை தாறன் என்பார்கள். வெளியில் கடன் அதிகம் இருந்தது.

கடை சிதைய ஆரம்பித்த காரணங்களில் இது மிக முக்கியமானது. தேவன் இதனையிட்டு இரவுகளில் யோசித்தான். கடன் கொடுக்காமல் புது வழிகளைக் கையாண்டு பார்த்தான். பலர் ஒளித்து அழகரண்ணையின் கடைக்குப் போனார்கள். கடன் கொடுத்தால்தான் வாடிக்கையாளர் பலரைக் கையிற்குள் வைத்திருக்கலாம். இது நச்சுவட்டம். இந்தச் சுழல் வட்டம் தேவனை மிக மோசமாகப் பாதித்தது. இப்போது மதியத்தில் செல்லப்பனிடம் இரண்டு போத்தல் கள்ளுவைக்கச் சொன்னான் தேவன்.

இப்பவேல்லாம் கடைக்குள் அவ்வளவாகச் சாமான்கள் இல்லை. கடை தொடங்கும்போது கடைக்குள் தன்னைவைத்து எடுத்த கலர்ப் படம் கடையில் மாட்டப்பட்டிருக்கிறது. சுவாமிப் படத்துடன் மினக்கெடுவதிலும் பார்க்க அந்தப் படத்தைப் பார்ப்பதிலேயே நேரத்தைச் செலவளிப்பான் தேவன். படத்தைப் பார்த்துப் பிறகு கடையைப் பார்ப்பான். மிக அசாதாரணமாக வெளியாகிறது கடை பின்னை வளரும் விதம் தாய்க்குத் தெரியாதது போல, கடை வெளியாகிற விதம் அவனுக்குத் தெரியாமல்போனது.

அவனுக்கு அப்படித் தெரியாமல்போன இன்னொரு விசயம் பிறகு தெரியவந்தது. தங்கைக்கு ஆரோடையோ சினேகிதமாம். லிங்கம் எண்ட பெடியனாம். அண்ணன் கேள்விப்பட்டான். மனம் குறுகுறுத்தது.

கடைக்கு முன்னால் ஒரு செட்டிநாகம் படமெடுத்துவிட்டுச் சரசரவென ஊர்ந்து ஓடிஓடிய, தம்பிப்பிள்ளை கிளுவங்கதியால் முறித்து, ஒரு அடியில் செட்டிநாகத்தின் மூஞ்சையைச் சப்பளித்த காட்சி தேவன்முன் சடாரெனத் தோன்றியது.

அண்ணன் அவன், ஆண்மகன். அவனால் என்ன செய்ய முடியும்? அடித்தான் உதைத்தான். கிளுவங்கதியால் முறிக்க வில்லை. ஆனால், அடித்தான். மூஞ்சையைச் சப்பளிக்கவில்லை. ஆனாலும் உதைத்தான்.

தங்கை என்ன செய்வாள்? அவள் பெண். இவன் உப்பைத் தின்றவள். அவள் மௌனமாகி இருந்தாள்.

அவள் மௌனம் இவனிற்கு இன்னும் வேகத்தைக் கொடுத்தது. நல்ல அடி. முறையான உதை.

அவன் உறைந்துபோயிருந்தான். அவன் வேகம் இன்னும் வீறுகொண்டது. பலமான அடி, காலாகாலத்திற்கும் மறக்க வொண்ணா உதை.

ஈற்றில் நிமிர்ந்து அண்ணனை அவள் ஒரு பார்வை பார்த்தாள். கசப்பா, வெறுப்பா, என்ன பார்வை அது? எல்லாம் கலந்து ஒரு பார்வையா?

அண்ணன் துடித்துப்போனான். முதன்முறையாக அன்று தான், செத்துப்போன குடிகாரத் தகப்பனின் மீது வெறுப்பு வந்தது. குடித்துக்குடித்தே குடும்பத்தைச் சீரழித்த கொடுமையில் ஆத்திரப்பட்டான். அப்பனாம் அவன் மண்ணாங்கட்டி.

அன்றைக்குக் கடை பூட்டப்பட்டிருந்தது. அண்ணனானவன் இனிப் பேசாது இருந்தான். எல்லோரிடமும் கதையைக் குறைத்துக் கொண்டான். உள்ளே எதுவோ கனன்றுகொண்டிருந்தது.

அன்றைக்குப் பிறகு தங்கையும் கொஞ்சம் அடக்கம். துர்க்கையம்மனையும் மறந்தாயிற்றுப்போல. செவ்வாயில் அவள் தன்னை அழகுபடுத்தவில்லை. அம்மாவும் அப்படியே இரவுப் புறப்பாட்டை நிறுத்திக்கொண்டாள். ஒரு குளிர் அடிக்கிறது என்பதுபோல இரவுகளில் குடங்கிப்படுத்தார்கள்.

தேவன் சில இரவுகளிலும் சில பகல்களிலும் யோசித்துப் பார்த்தான். அதுதான் சரிபோலப்பட்டது. பாலச்சந்திரன் அப்படித்தான் செய்தான். அதுதான் சரி.

பாஸ்போர்ட்டுக்கு விண்ணப்பம் செய்தான். காசுபுரட்டுவது பெரிய வேலையாக இருந்தது. இவனை நம்பி யார் காசு தருவார்கள்?

தந்தார்கள், நிறையக் கரைச்சல் பட்டதில், நிறைய வட்டி கொடுக்க ஒமென்றதில் கிடைத்தது. நகைகளை இரவல் வாங்கி அடைவுவைத்ததில் கிடைத்தது.

எல்லாம் சரிவரும். கடன் வாங்கிய காசைக் கொடுக்கலாம். ஈடுவைத்த வீட்டை மீட்கலாம். அடைவுவைத்த நகைகளை எடுக்கலாம். யாவற்றுக்கும் மேலாகத் தங்கைக்கும் கலியாணம் செய்துவைக்கலாம். எல்லாம் சரிவரும். இளநுங்குபோல நினைவு இனித்தது.

எந்த நாடு? ஏதோவொரு நாடு. நல்லாய் உழைக்கக்கூடிய நாடு. சிங்கப்பூர் அல்லது டுபாயாக இருக்கலாம். ஏஜென்சியை அணுகியபோது, அது சவூதி அரேபியாவாக இருந்தது. அது பரவாயில்லை. எந்த நாடு என்பதல்ல இங்கு முக்கியம். உழைக்க வேண்டும்.

ஏஜென்சிக்குக் காசுக்கட்டி, ஆயத்தங்கள் செய்து, மெளனமாக ஒரு நீண்ட இடைவெளி இருந்தது. சித்திரை மாதத்து வெயிலுக்குப் பனைகள் ஆடாது அசையாது உறங்கியதுபோல, வெயிலில் கிளுவைகளின் நிழல்கள் அந்த நீண்ட தெருவிலே நித்திரை கொண்டதுபோல.

வீட்டு வாடகையும் கடை வாடகையும் வீணாகக் கொடுத்துக் கொண்டு இருப்பதிலும்பார்க்க ஊரில் போனால் கொஞ்சக் காசாவது மிஞ்சும். சாப்பிட முடியும்.

ஊரெல்லாம் புழுக்கம் நிறைந்திருந்தது. காற்று சரியாக வீசவில்லை. இலைகளும் மரங்களும் அசங்காமல் உட்கார்ந்திருந்தன. பலரின் உடம்பில் தேவையில்லாமல் வியர்வை ஒழுகிக்கொண்டிருந்தது. ராசையர் தன்னைப் போர்த்த வேண்டாம் என்று சொல்லி, தலையிறை வெட்டிக்கொண்டிருந்தார். சூரியன் றோட்டில் தாரை உருகப்பண்ணியிருந்தான். கண்மணியக்கா துடித்துத்துடித்துச் செருப்பில்லாமல் றோட்டில் நடந்தார். மக்கள், இல்லாத காற்றையும் எரிக்கின்ற சூரியனையும் திட்டிக் கொண்டிருந்தனர். அது வைகாசி மாதம்.

அந்த மாதத்து மாலையில் உடுப்புகள், தட்டுமுட்டுச் சாமான்கள், பெட்டிபடுக்கைகள் எல்லாம் கூட்டப்பட்டு றோட்டில் அடுக்கிவைக்கப்பட்டு, ஊரில் தெரிந்தவர்களுக்குப் பயணம் சொல்லப்பட்டு, பிறகு தாயையும் தங்கையையும் கூட்டிவந்து தட்டிவானுக்காகக் காத்துநின்றான் தேவன்.

ஊரெல்லாம் ஒதுங்கிப்போக, நிறைய நேரத்திற்குப் பிறகு வந்த தட்டிவான் புறப்பட்டபோது, கையை ஆட்டினான் தேவன்.

அந்தச் சூழலுக்குப் புதியனவாகித் திடீரென்று இந்த வருடத்திற்கான சோளகத்தின் ஆரம்பம் உசுப்பியது. வலியனபோல் அவை வீசின. சோளகக்காற்றின் வீச்சில் எழுந்த புழுதிப்படலத்தில்,

தேவன் கண்களைக் கசக்கினான்போலத் தெரிந்தது. அத்துடன், எனக்கும் என் நண்பன் தேவனுக்கும் இடையிலான உறவு மங்கலாகத் தெரிந்தது. தட்டிவான் மங்கலாகத் தெரிந்ததைப் போல.

பிற்குறிப்பு:

இரண்டு வருசத்துக்கு மேலாகியும் தேவன் இன்னும் வெளிநாடு போகவில்லை. ஏஜென்சிக்காரன் இன்னும் அவனை அனுப்பிவைக்கவில்லை. ஏமாற்றிக்கொண்டிருக்கிறான். இதற்கிடையில் தங்கை யாருடனோ ஓடிவிட்டதாகக் கேள்வி. அவன் அதனை ஒருநாள் காலையில் உணர்ந்தான். அவன் பக்கத்து வீட்டுப் பெண்ணுடன் காதல் பண்ணி, அவளை வீட்டில் கொண்டு வந்து வைத்திருக்க வேண்டியதாகிப்போனது. பிள்ளை பிறக்க இருந்த சிரமத்தைச் சில நூறு கொடுத்துச் சமாளித்துவிட்டான். அது தவிர்க்கமுடியாத நிகழ்ச்சி. தாய் இவனுடன் கோபித்துக் கொண்டு எங்கேயோ வாழ்கிறார். காசுகட்டாத பட்சத்தில் வீட்டினைச் சுவீகரித்துக்கொள்ளப்போகிறார்கள்.

இவன் ஒரு கடையில் சாமான் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறான். ஏமாற்றிய ஏஜென்சியிடம் அடிக்கடி போய், காசையாவது திருப்பித் தரச்சொல்லிக் கேட்கிறான். அவனுக்கு அதனால் அலுப்பில்லைப் போலும். அவன் உழைக்கும் காசு ஒருவேளை சாப்பிடப் போதுமானதாக இருக்கிறது. சில விசேட நாட்களில் இருநேரம் சாப்பிடுகிறார்கள். தாயார் மாமனாருடன் வாழ்வதாகக் கேள்விப்பட்டான். தங்கை ஓடிய ஊரையும் அறிந்துகொண்டான். குறிப்பிடும்படியான நிகழ்ச்சி யாவரும் மெலிந்திருக்கிறார்கள் என்பதே.

(களம், 1985)

ஒரு மழைநேரத்துச் சோகம்போல

(1983)

1

மழைநேரத்துச் சோகம் அறிவாயோ?

மழைநேரத்தைப் பற்றி உனக்குத் தெரியும். அதிகம் தெரியும். (வெள்ளம் அளைந்திருப்பாய், வழக்கிவிழுந்திருப்பாய்) ஆனால், மழைநேரத்தில் வருகிற சோகம்பற்றி உனக்கென்ன தெரியும்? அதைப் புரியவைப்பதென்பது சற்றுச் சிரமம்தான்.

ஒரு மழைக்காலத்து மாலைப்பொழுதில் புல்வெளியில் நடந்திருக்கிறாயா? உயர்ந்த கட்டிடங்களின் அருகே நின்றிருக்கிறாயா? நிறையக் கிளைகள், இலைகள் கொண்ட பெரிய மரங்களின் கீழே இருந்திருக்கிறாயா?

கொஞ்சம் கவனி!

இந்த இடத்தில் ஒரு மெலிதான சோகம் உன் நெஞ்சை உசுப்பவில்லையா? அதிரவைக்கவில்லையா? முகில்களின் கறுப்புத் திரட்சி யாவும் உன் நெஞ்சில் கவிவது போன்ற உணர்வு வரவில்லையா? ஏன் அதிகம் போவான்?

மழை பெய்து ஓய்ந்த ஒரு பின்னேரத்தில் தேநீர் அருந்தி, நீ தனித்திருந்தபடி ஏதேனும் ஒரு நாவல் அல்லது சிறுகதையை (அன்றன் செக்கோவின் 'மாடவீடு' ஞாபகமிருக்கிறதா?) வாசிக்கும்போது அந்தச் சோகம் இன்னும் நன்றாக உணரப்படும்.

இது ஒரு அங்கீகரிக்கப்பட்ட, நெஞ்சை நிறைக்கிற சோகம். மழைக்காலம் மிகவும் அழகானது என்பதுபற்றி நான் விவாதிக்க வரவில்லை. மிகமிக அழகு. தூறலும் சிணுங்கலும் பெருமழையும் வெள்ளமும் ஊரே பச்சையாகப் பூத்துக் குலுங்குகின்ற இரம்மியமும் போர்த்துக் குடங்கிக்கொள்கிற நித்திரையும்... அழகோ கொள்ளை அழகு! ஆதலினால், மழைக் காலத்தை நான் வெறுக்கவில்லை. அதிலுள்ள சோகத்தைத்தான் நான் குறிப்பிடுகின்றேன். அதுகூட நினைத்துநினைத்துச் சிலிர்க் கக்கூடிய சோகம். மனதின் மெலிதான நரம்புகள்மீது தொடர்ந்து ஓர் அதிர்வு இருக்குமாப்போல...

இந்த அனுபவம் இதுவரை உனக்குக் கிட்டவில்லையா? பரவாயில்லை, இனிவரும் மழைக்காலத்தைக் கொஞ்சம் கவனி.

2

தாடியைப் பற்றியதுதான் முக்கிய பிரச்சினை என்றால், அதை என்னால் நம்ப முடியவில்லை. அதுகூடச் சும்மா ஒரு கதைக்குத் தான்.

மீரா நேற்று வந்தாள், இண்டைக்கு வந்தாள் என்பதை விட, நாளைக்கு வருவாள், இன்னும் நாலு வருடத்திற்கு வருவாள் என்பதுதான் ஆறுதல்தாற விசயம்.

அது ஒருகாலம்!

பல்கலைக்கழகத்தின் முதலாம் வருடம். மூன்று பிரதான பாடங்களும் இருவருக்கும் ஒன்றாயிருக்கக்கண்டு, 'வெரி குட்' என்றாள். எல்லாக் குழுவிலும் என்னோடு இணைந்தாள்.

(உதயன் அப்போது பொறாமைப்பட்டான்.) எனது அறிவு அதனைக் கண்டு மயங்கவில்லை. தெய்வீகம் அதுஇது என்று இதைப் பற்றியெல்லாம் நான் அலட்டிக்கொள்ளவுமில்லை.

ஆனால், இதைப்பற்றியெல்லாம் கொஞ்சம் யோசிக்க வேணும். அந்தந்தக் காலத்திற்குத் துணையைத் தேடுவதுபற்றி, மனதிற்கு ஒத்திருந்தால், கல்யாணம்வரைக்கும் போகலாம் என்பதுபற்றி, இடையில் வெறும் பேத்தல் இல்லாமல், நல்ல நண்பர்களாக இருப்பதுபற்றி. இதையெல்லாம் யோசிக்க வேணும்தான்.

ஒன்றாக 'லெக்சரி'ற்குப் போவது, வருவது, நிறைய நேரங்களில் மரங்களுக்குக் கீழேயும் 'கனர்'னிற்குள்ளேயும் இருந்து கதைப்பது, காலையில் நான் 'சும்பஸ்' போகும்வரை அவள் என்னைக் காணாமல் தேடுவது... (அவள் கண்களில் அதனை நான் கண்டேன்.) பலர் காதலர் என்று நினைக்குமாப்போல். இதன் உச்சம், கேட்கலாம் போல் தோன்றியது.

"மீரா, உங்களோடை கொஞ்சம் கதைக்க வேணும்."

“என்ன விசயம்?”

“இது அந்தரங்கமானது. பிறகு கதைப்பம்.”

“பிறகெண்டால்...?”

“பிறகு, பிறகுதான்...”

ஐந்து மணிக்கு லெக்சர் முடிந்தபோது தாவி வந்தாள்.

லெக்சரில் நான் என்ன கதைப்பது, எப்படிக்க கதைப்பது என்று ஒத்திகை பார்த்தேன்.

“ரவி, என்ன விசயம்? பிறகு கதைப்பமெண்டியள், இப்ப கட்டாயம் கதைக்க வேணும். எனக்கு ‘லெக்சர்’ ஒண்டும் உள்ளடேல்லை. இப்ப கதைக்காட்டி, பிறகு இரவைக்கு நித்திரையும் இல்லை...”

என் வாயால் அதைக் கேட்க ஆவல்படுகிறாள். மூன்று மாதமாக இதுவரை பொத்திவைத்ததை உடைத்துவிடுவோம். திறந்துகாட்டுவோம்.

“வாங்கோ, அந்த மரத்துக்குக் கீழை இருப்பம்...”

புத்தகக்கட்டை நெஞ்சில் அணைத்து அயலில் வந்தாள். சுருண்ட முன்மயிர்கள் அவள் நெற்றியை அணைந்தன. கறுப்புப் பொட்டு நெற்றியில் இட்டிருந்தாள். ஓம் என்றால், அதைச் சிவப்பாக்குவேன். முகத்தை இப்போது சிவப்பாக்குவேன்!

கல்லாசனத்தில் என்முன் அமர்ந்தாள். நேரே கண்களைப் பார்த்தாள். நான் முகத்தைத் திருப்பினேன். அது மஞ்சள் நேரம்! மாலைப்பொழுதின் மஞ்சள் பின்னணியில் நூல்நிலையக் கட்டிடம். முகில்கள் கூராக இருந்தன. சற்று எட்டிப்பார்த்தால், சூரியன் வட்டவடிவமாகத் தகதகத்துக்கொண்டிருந்தான். சூரியனின் மஞ்சள் கதிர்கள் முகில்களுக்குள் ஊடுருவியது. எதிரே வெறிச்சிட்ட நீலவானம். மகிழ்ச்சி ஆட்கொண்டது. மெதுவா விசயத்தைத் தொடங்கினேன்.

“மீரா, இதைப் பற்றி நீங்கள் என்ன நினைப்பீங்களோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், எனக்கு இதை ‘டக்’கெண்டு கேக்க வேணும்போலை. இடையிலை நீங்கள் ஒண்டும் கதைக்க வேண்டாம். நான் கதைச்சு முடிச்சாப் பிறகு நீங்கள் சொல்லுறதைச் சொல்லுங்கோ. எனக்கு உங்களிலை விருப்பம். இது, நான் கதைக்கிற மற்ற கேள்சிலை இருந்து விலகி, பிரத்தியேகமான விருப்பம். எனக்கு உங்கன்ரை போக்குப் பிடிச்சது. கதைகள் பிடிச்சது. நீங்கள் என்னுடையவள் எண்டதிலை எனக்குச் சந்தோசம் இருக்கு. உங்கன்ரை ஒவ்வொரு அசைவும் என்னை நல்லாப் பாதிக்குது. நீங்கள் எனக்குப் பக்கத்திலை இருக்கிற தெண்டால் எந்தநேரமும் சோளகம் வீசற மாதிரித்தான். நீங்கள் என்னோடை இருப்பியள் எண்டால், வாழ்க்கை சந்தோசமாய் இருக்கும் எண்டு நினைக்கிறன்.

இதிலை உங்கன்ரை விருப்பமும் இருக்கு. என்னை வாழ்க்கைத் துணையாக்க உங்களுக்கு விருப்பம் இல்லாமல் இருக்கலாம். இதிலை நீங்கள் எந்த முடிவை எடுத்தாலும் எனக்குப் பிரச்சினை இல்லை. உங்களுக்கு என்னைப் பிடிக்காமல் போனாலும் பரவாயில்லை. நாங்கள் இந்த மாதிரியே நல்ல நண்பர்களாக இருக்கலாம். நீங்கள் இதைப் புரிஞ்சுகொள்ளுவியன் எண்டுதான் இவ்வளவும் நான் சொன்னனான். நீங்கள் இண்டைக்கு முடிவு சொல்ல வேணுமெண்டில்லை... பிறகும் சொல்லலாம். ஆனால், எங்கன்ரை நட்பு முறியப்பிடாது..."

பிறகு, சிரித்துக்கொண்டு கூறினேன். "இரவைக்கு நித்திரை இல்லாமல் பண்ணினதுக்கு மன்னிச்சுக்கொள்ளுங்கோ."

இவ்வளவும் மீராவின் முகத்தைப் பார்க்காமலேதான் சொன்னேன். அவளும் குனிந்துகொண்டுதான் இருந்தாள்.

அவள் பிறகு நிமிர்ந்து சொன்னாள். "ரவி உங்களுக்கு ஒரு விசயம் தெரியுமா? ஏற்கனவே எனக்கு ஒருத்தர் இருக்கிறார். இவ்வளவு காலமும் உங்களுக்கு இதைப் பற்றி நான் சொல்லாதது எண்டது மனவருத்தமாக இருக்குது. நான் பெரிய பிழை விட்டிட்டன்போலை. உங்களிலை நிறையக் கனவுகளை வளர்த்திட்டன். உங்களுக்கு, முதலே நான் விசயத்தைச் சொல்லியிருக்க வேணும். அது என்ரை பிழைதான். எனக்கு என்ன சொல்லுற தெண்டே தெரியேல்லை. மன்னிச்சுக்கொள்ளுங்கோ..."

அவள் கன்னத்தில் கண்ணீர் கோடாக இறங்கியது. அதைத் துடைத்துவிட என் கைக்கு இப்போது உரிமை இல்லை.

"சீச்சி... அப்படியெல்லாம் சொல்லாதையுங்கோ. இதைப் பெரிசா எடுக்க வேண்டாம். இதுக்குப்போய் அழுதுகொண்டு..."

பின் சிறிது நேரம் என்னவோ நினைத்தாள். தன் புத்தகங்களைத் தூக்கிப்போனாள். சூரியன் மறைகிறபோது, நான் தனிய அந்த மரத்தின் கீழ் இருந்தேன். வெறிச்சிட்ட நீலவானம் என் எதிரே நின்றது.

அடுத்தநாள், எல்லாம் ஒழுங்காக இருந்தது. நீல வானத்தில் சூரியன் இரண்டு பனை ஏறியிருந்தான். மீரா வந்தாள். சிரித்தாள். "குட்மோனிங்..." ஒரு காலைப்பூ மலர்ந்தது. கதைத்தாள். நேற்று ஒண்டும் நடவாதது மாதிரி இருந்தாள். பால்சாலைக்கு என்னுடன் வந்து பால் குடித்தாள். நான் அவளுடன் கதைக்கும்போதெல்லாம் ஒரு திரை விலகியதுபோல அல்லது மனம் சுத்தமாக்கப்பட்டது போல உணர்ந்தேன்.

பிறகுபிறகெல்லாம் அவளுடன் நிறையக் கதை. இன்னும் நெருக்கமானேன்.

எப்பிடி ஆளெண்டன். வெள்ளைப் பெடியன் என்று சொல்லிச் சின்னிவிரலையும் காட்டினாள். (ஒல்லியானவன்) அவள் காதலைப்

பற்றிக் கதை போனது: ஏ.எல். படிக்கிறபோது காதல். பின்னே ரியூசன் முடிய பின்னால் துரத்தினான். வழிந்துகொண்டு திரிந்தான். வெறுப்புக்காட்டினேன். பிறகு பாவமாக இருந்தது. கதைத்தேன். பழகினேன். காதலைப் பற்றிக் கதைக்க வேண்டாம் என்றுதான் சொன்னேன். ஆனால், அவன் நல்லவன். நானே காதலிக்கத் தொடங்கினேன். “வீட்டிலை பெரிய எதிர்ப்பு; அவர் வேறே சாதி. நான் வீட்டாரோடை பிரச்சினைதான்” என்றான்.

“ஒருநாளைக்கு அறிமுகப்படுத்திவிடுங்கோ” என்றேன். “அது செய்யாமலா?” என்றான். பகிடிபகிடியாக இதையும் சொன்னான். “உங்களுக்கு அவசரமாக ஒரு பெட்டையைப் பிடிச்சுத்தாறன்... வனஜா எப்பிடி? அவளுக்கு உங்களிலை நல்ல விருப்பம்போல...”

நான் சிரித்துக்கொண்டு காதைப் பொத்தி இருந்தேன். எங்கள் நட்பு மேலும் இறுகியது என்றே சொல்ல வேண்டும்.

அனேகமாக நான் கூப்பிட்ட இடத்திற்கெல்லாம் வந்தான். கம்பலிலிருந்து நாங்கள் ஊர்ஊராக வீடுவீடாகச் செய்த பிரச்சாரத்துக்கெல்லாம் என்னோடு துணையாக இருந்தான். நாய்களுக்கு மிகப் பயந்தான். களவாகப் பூக்கள் (முக்கியமாக ரோஜாப்பூ) கொய்தான். “ஐஸ்கிரீம் வாங்கித் தாங்கோ” என்று நச்சரித்தான்.

“காலுழையுது தூக்கிக்கொண்டுபோங்கோ...” என்றான்.

“நான் தூக்கிக்கொண்டுபோவேன், நீங்கள் வருவீங்களோ?”

“ஓம்” என்று கிட்ட வந்தான். சின்னவிரலைக் காட்டி, “இவனுக்கு என்ன பதில் சொல்லுறது?” என்றேன். சிரித்தான்.

“அவர் தூக்கினால் முறிஞ்ச விழுந்துவிடுவார்” என்றான்.

எல்லாம் நன்றாக ஞாபகம் இருக்கிறது. மனதின் மெல்லிய இழைகள்மீது தொடர்ந்து அதிர்வு இருக்கிற நினைவுகள். மழை பெய்தபோது ஒன்றாகக் குடைக்குள் போனதெல்லாம் ஒழுங்கையில் இருந்த வெள்ளம்போல மனதில் தேங்கிநின்றது.

மீரா எனக்கு நிறைய நோட்ஸ் கொப்பிபண்ணித் தருவான். ரியூஸ் எழுதித் தருவான் என்பதைவிட, ஒருநாள் ஏதோ ஒரு கதையில் எனக்கு வடை பிடிக்கும் என்பதைவைத்து அடுத்த நாள் வடைப்பார்சல் கொண்டுவந்து தந்தான். (மேல்மாடியின் தனது அறையிலிருந்து கூப்பிட்டு, ஓடிவந்து மூச்சுவாங்க “இந்தாங்கோ”).

காலப்போக்கில் எனது தாடியின் சிறு அரும்பல் கண்டு முகம் சுளித்தான். வெய்யில்காலமென்று அப்போது நான் வேர்த்திருந்தேன்.

“என்ன தாடிக்கோலம்? எனக்குத் தாடிக்காரரைக் கண்டால் பிடிக்காது” என்று மீரா சொன்னான்.

“ராகிங்காலை இவ்வளவு காலமும் தாடி வளர்க்கேல்லை. இந்தமுறை தாடி வளர்க்க வேணும்போலை” என்றேன்.

“வேண்டாம், வேண்டாம், வெட்டுங்கோ...”

எனக்கு வெட்ட மனம் ஒப்பவில்லை. கிடக்கட்டும்.

அடிக்கடி தாடியைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபித்தாள்.

“சிச் சீ... அரியண்டம்...”

“அது இயற்கையானது” என்றேன், நான்.

ஒருமுறை கொஞ்சம் ஆச்சரியம் தரத்தக்கதாகக் கதைத்தாள்.

“வெட்டுங்கோ அரியண்டமாயிருக்கு. ஏன் முகத்தைக் கெடுக்க வேணும்? நான் உங்களுக்குப் பக்கத்திலை படுக்கிறவளாயிருந்தால், நீங்கள் நித்திரையாயிருக்கேக்கை வெட்டடுவன்...”

“அதுக்கு நான் குடுத்துவைக்கேல்லை...” என்று முணு முணுத்தேன்.

சிரித்துக்கொண்டு அவ்விடத்தைவிட்டு நகர்ந்தாள்.

‘சோஷல்’ அன்றுதான் கொஞ்சம் வித்தியாசமாகக் கதைத்தாள். “இண்டைக்கு சோஷலுக்கு வாறீங்களா? வருவீங்கள்தானே? வரேக்கை தாடியை வெட்டிக்கொண்டு வரவேணும். தாடியை வெட்டாட்டில் உங்களோடை நான் கதைக்கமாட்டேன்...”

நான் அப்போது புன்னகை சிந்தி, அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன்.

“இஞ்சை வாங்கோ, உங்களோட ஒரு கதை. என்ன நான் கிடைக்கேல்லையெண்டா தாடி வளர்க்கிறியள்...?”

அப்போது எனக்குச் சரியான ஆத்திரம் வந்தது. கவலையுமாகிப் போய்ச்சு!

“இவ்வளவு காலமும் என்னோடை திரிஞ்சு, இதை புரிஞ்சு கொண்டியள்?”

“சரி, சரி அதை விடுங்கோ. இண்டைக்கு சோஷலிற்கு வரேக்கை தாடி வெட்டிக்கொண்டு வர வேணும். சரியா?” போனாள்.

போனேன்.

இரவு சோஷலிற்குப் போனபோது நீலச்சேலை கட்டிக் கூந்தலைக் குதிரைவால் முடிச்சுப்போட்டு, மீரா மிக அழகாக இருந்தாள். ஒருமுறை அதிகமாக வயிறெரிந்ததுபற்றிச் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை. வாசல்வரை தன் பார்வையால் காத்திருந்தாள். நான் கிட்டப் போய், “நல்ல வடிவா இருக்கிறியள்”

என்றேன். நான் கொஞ்சம் வழிந்தேனோ தெரியவில்லை. அவள் சின்னச் செம்மையான சிரிப்பு. பிறகு தாடியைப் பார்த்தாள்.

“மீரா மன்னிச்சுக்கொள்ளுங்கோ” என்றேன். பிறகு சிரித்துக் கொண்டு, “மீரா, வானத்தை வில்லா வளைக்க வேணுமெண்டால், வளைக்கிறேன். சந்திரமண்டலத்திலை இருந்து அரிசி கொண்டு வரவேணுமெண்டால், அதுவும் செய்யிறேன். தாடியைப் பற்றிக் கதைக்காதையுங்கோ.” அவள் சிரித்துக்கொண்டு காதைப் பொத்தினாள்.

குதூகலமாக இருப்பதற்காகக் குடிக்கிறது எனக்கு அவ்வளவு பெரிதாகத் தெரியவில்லை. வாயை நனைத்தபோதே வெறி வந்தது. வயிற்றுக்குள்ளும் கொஞ்சம் போய்விட்டால் எப்படி இருக்கும்? இது, பெண்களெல்லோரும் போன பிறகு, சாமம் போல் நடந்த நிகழ்ச்சி.

ஆனால், அடுத்தநாள் எந்தப் படுபாவியோ மீராவுக்குப் போய் அண்டியிருக்கிறாள்.

அடுத்தநாள் மீரா கம்பலிலை என்னைக் கண்டவுடன் மூஞ்சியை நீட்டினாள். விரிவுரைகளுக்கும் சமூகமளிக்கவில்லை. தன் அறைக்குப் போய்விட்டாள்.

நான் ஒன்றும் புரிபடாதவனாக இருந்தேன்.

நான் அவள் அறையின் பக்கத்தில் சைக்கிளில் சென்ற போது, மேலேயிருந்து கூப்பிட்டாள். காத்திருந்தாள் போலும். கீழே ஓடிவந்தாள்.

அந்தக் கடுங்கோடைகாலத்து வெயிலுக்குக் காற்று சிறிதும் அசைவற்று எந்த இலையும் அலுங்காமல் மரங்கள் உறைந்து போயிருக்க,

“ரவி, உங்களோடை கொஞ்சம் கதை இருக்கு” என்றாள்.

இரசிக்கக்கூடிய கதை இல்லை என்பது எனக்குப் புரிந்தது.

பிறகு, “ராத்திரி நாங்கள் போன பிறகு என்ன நடந்தது?” என்று கேட்டாள்.

நான் “ஒண்டுமில்லை” என்றேன் சாதாரணமாக.

“ஒண்டுமில்லையோ?” தலையை ஆட்டினாள். ஆட்டலில் பூகம்பம் ஒன்று வெடிக்க இருப்பது எனக்குத் தெரிந்தது. “இண்டைக்கு நான் கம்பலிற்குப் போக, ஒருத்தன் என்னட்டை வந்து, ‘ரவி நல்ல பிள்ளை, நல்ல பிள்ளை எண்டு பின்னாலை வழிஞ்சியளே, ரவியை ராத்திரிப் பார்த்தால் சீவியத்திலை கதைச்சிருக்கமாட்டியன்’ எண்டான். நான் ‘சீ, ரவி அப்படி யெல்லாம் செய்யமாட்டார்’ எண்டன். ‘ரவி குடிச்சதை என்னால் நிரூபிக்க ஏலும்’ எண்டான். எனக்குச் சரியான ஆத்திரமாயும்

அழகையாயும் போச்சு. ஏன் ரவி இப்பிடி? இப்பிடியெண்டால், உங்களோடை நான் பழகியே இருக்கமாட்டன். நான் இந்தக் கம்பஸிலை ஆரோடை கூடப் பழகிறன்? உங்களோட மாத்திரம் தானே? நீங்கள் இப்படியெண்டால்...? சீ... சரியான வெக்கமாயிருக்கு..." முகமெல்லாம் சிவந்தது. கண்ணீர் தளும்பியது. "குட்பை" என்று மாடிப்படியேறிப் பாய்ந்தாள்.

அடுத்தநாள், கம்பஸிலை மீரா என்னைக் கண்டபோது மூஞ்சியைத் திருப்பினாள். நான் ஒன்றும் பேசவில்லை. பிறகு, வலிய வந்து கதைத்தாள். "ஏன் ரவி, இப்படியெல்லாம் நடக்கிறியள்? பிளீஸ், இனி நீங்கள் உந்த வேலையொண்டும் செய்யாதைங்கோ. தாடியையும் வெட்டுங்கோ. எனக்காகத் தாடியை வெட்ட மாட்டீங்களா?" என்று கெஞ்சிக் கேட்டாள்.

பிறகு நூல்திலையத்திலிருந்து நான் புறப்படுகிறபோது, அதற்காகக் காத்திருந்தவள்போல, என்னுடன் சேர்ந்து நடந்து, "நீங்கள் அண்டைக்குக் குடிச்சதுக்கும் இந்தத் தாடிக்கும் நான்தான் காரணமோ?" என்று இரக்கமாகக் கேட்டாள்.

இம்முறை நான் கோபப்படவில்லை. இவளால் என்னைப் புரிய முடியாது என்று எனக்குப் புரிந்தது. "சீச்சீ... அப்படியில்லை..." என்றேன். சொன்னபோது, பரமேஸ்வரன் கோயில் வாசலுக்கு வந்திருந்தோம். அவள் அரைநிமிஷம் நின்று கண்ணை மூடி முணுமுணுத்துவிட்டு வந்தாள். "ரவிக்கு நல்ல புத்தியைக்குடு" என்று அவள் பரமேஸ்வரனை வேண்டினாளோ என்னவோ? பரமேஸ்வரன்தான் ஏதும் சொன்னாரோ?

பிறகுபிறகெல்லாம் அவள் என்னுடன் கதையைக் குறைத்துக் கொண்டாள்போலத்தான் எனக்குத் தோன்றியது. எதையோ இழந்துகொண்டிருக்கின்றேனோ எனும் உணர்வு அப்போது எனக்கு வந்தது. இராமநாதன் மண்டபத்தில் நடக்கின்ற விரிவுரைகளில் எனக்கு அருகில் இருக்காமல் தூரப்போய் இருந்துகொண்டாள். சிலசமயங்களில், எதிர்ப்படுகிறபோது கண்ணில் எந்த உயிரும் அற்று, சும்மா பார்த்து ஒரு மென்முறுவலுடன் சரி.

அவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில், எனக்கு நெஞ்சில் வலித்தது. குளம்கட்டிநிற்கிற கண்களும், அதன் பார்வை வசீகரமும், கண்கள் விரிய, நேரே கண்பார்த்துக் கதைக்கிற அழகும் என்னவோ எனக்கு இனிக் கிடையாதா என்று தோன்றியது.

பின்னும் பொழுதுகள் போக, ஒரு மாலைநேரத்தில், மரத்தின் கீழ், கல்லாசனத்தில் அமர்ந்து நான் கடிதம் எழுதிக்கொண்டிருந்தேன்.

மீரா பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்தாள். "என்ன கண்கள் கலங்கியிருக்குமாப்போல..." என்று கேட்டாள்.

"சீச்சீ..., அப்படியில்லை..."

சிறிது நேரம் பேசாது இருந்தாள். “நீங்கள் ஏன் என்னோடை அவ்வளவு கதைக்கிறேல்லை?” என்று பிறகு கேட்டாள்.

நான் துக்கத்துடன் புன்னகையை வீசினேன். அது அவளைத் தொட்டிருக்க வேண்டும். “நீங்கள்தான் கதையைக் குறைச்சக் கொண்டியள். எனக்குத்தான் காரணம் தெரியேல்லை” என்றேன்.

இன்னும் தலையைக் குனிந்து தரையைப் பார்த்து மௌனமாக இருந்தாள். “சனிக்கிழமை என்றை பேர்த்தே. கட்டாயம் ரூமுக்கு வாங்கோ” என்றாள்.

“எனக்கு நேரமில்லை” என்றேன்.

“பொய் சொல்லுறியள்.”

“சத்தியமா எனக்கு நேரம் இல்லை. சனிக்கிழமைதான் நான் வீட்டைபோற நாள். அதை நிற்பாட்ட ஏலாது. மன்னிச்சக் கொள்ளுங்கோ” என்றேன்.

“எனக்கு அந்தஇந்தக் கதை வேண்டாம். சனிக்கிழமை வரவேணும். நான் காத்துக்கொண்டிருப்பேன்.”

போய்விட்டாள்.

சனிக்கிழமை நான் அம்மாவிடம் சோறு வாங்கிச் சாப்பிட்டேன்.

திங்கள் கம்பலிற்கு வந்தபோது, அவள் முகம் சிவந்திருந்தாள். நான் எதிர்கொள்ள ஆயத்தமானேன்.

“ஏன் வரேல்லை?” மீரா குரலை அழுத்திக் கேட்டாள்.

“நேரமில்லை என்று சொன்னனான்தானே?” நான் மென்மையாக, அவள் முதுகைத் தடவுவதுபோலக் கூறினேன்.

அவள் குரல் உடையத் தொடங்கியது. “உங்களுக்காக நான் எவ்வளவு நேரம் காத்துக்கொண்டு இருந்தனான். எனக்குத் தேவையில்லாத ஆக்களெல்லாம் வரீனம். தேவையான ஆக்கள் வராயினம். சாமம் பன்னிரண்டு மணிமட்டும் பார்த்துக்கொண்டு இருந்தனான். பன்னிரண்டு மணியோடை என்றை ‘பேர்த்தே’ முடியுது எண்டுபோட்டு, பிறகுதான் படுத்தனான். ஏன் ரவி, வரேல்லை? நீங்கள் இப்படியெல்லாம் மாறுவியள் எண்டு நான் ஒருசொட்டும் எதிர்பாக்கேல்லை” என்று அழுதுகொண்டு சொன்னாள். அல்லது சொல்லிக்கொண்டு அழுதாள். நான் அப்போது என்ன செய்வேன்? அவள் அழுவதை மௌனத்துடன் பார்த்தேன். எனக்குக் கதைப்பதற்கு ஒன்றும் இருக்கவில்லை.

பின்னரெல்லாம் மீரா அவ்வளவாக என்னுடன் கதையில்லை என்றே சொல்ல வேண்டும். நூர்ந்துகொண்டிருக்கின்ற விளக்கைப் போன்று ஓர் உயிரற்ற சிரிப்புடன் சரி.

பின்னைக்காலத்தில் ஒருநாள் தாடியில் கடிக்கிறது என்று உணர்ந்து, தாடி மழிக்கப்பட்டு, தலைமயிர் காற்றுக்குக் குழம்பாமல் ஒழுங்காக இருந்தபொழுதில் அவள், "இப்பதான் குழந்தைப்பிள்ளை மாதிரி வடிவாக இருக்கிறியள்..." என்று சொன்னாள்.

"நக்கல் அடிக்காதையங்கோ" என்றேன்.

என் தலையில் தன் அழகான கைகளை வைத்துச் சத்தியம் செய்தாள்.

இப்போது நான் சலனப்படவில்லை. இருவரின் உறவும் உடைந்தது என்று எனக்குத் திடமாகத் தெரிந்தது.

இன்னமும்தான் அந்தப் பிரிவின் காரணம் எனக்குச் சரியாகப் புரியவில்லை.

அவள் சொன்னபோது தாடி வெட்டாததா?

சோஷலிற்குக் குடித்ததா?

அல்லது அவளது பிறந்தநாளிற்கு நான் வராததா?

இம்முன்றில் எதிலோ ஒன்றில்தான் பிரிவின் முளை விட்டிருக்கலாம். பின் ஆழப் பதிந்திருக்கலாம்.

இப்போதெல்லாம் பழையவற்றை யோசிக்கிறபோது, மனதின் இழைகள்மீது மெல்லிய அதிர்வுகொண்டுதான் இருக்கிறது.

3

போதும். இனிவரும் மழைக்காலத்தைக் கொஞ்சம் கவனி!

(அலை 25, 1985)

பொருள் அவை!

பாலைநிலம்

(1985)

லாம்பிலிருந்து மஞ்சள் வெளிச்சம் உமிழ்வது போல துயர் உமிழ்ந்துகொண்டிருந்தது. கல்லெறி பட்ட நாயின் அனுங்கல்போலத் துயர் அனுங்கிற்று. பெருமழையின் பின் மண்தரை ஈரக்கசிவுபோலத் துயர் கசிந்தது. ஓட்டைக் கூரைவழி மழைநீர் ஒழுகுவதுபோலத் துயர் ஒழுகிற்று.

இருளால் சூழப்பட்ட பகல். குளிரால் தூவப்பட்ட பொழுது, “ராசா அண்ணை கொஞ்சம் கிற்றரைப் போடுங்கோ.” இப்படித்தான் காலைப் பொழுது எனக்கு விடிகிறது. ராசா அண்ணர் தேநீர் வைத்துத் தந்துவிடுவார். நாலாவது மாடியில் உள்ள சின்ன அறையின் குளிருக்கு அது இதமாக இருக்கும். ஆவி பறக்கும் தேநீர் சுவையாகவும் சோகமாகவும் இருக்கும்.

படுக்கையில் கிடந்தபடியே ஒருவரின் முகத்தை ஒருவர் பார்த்தோம். இன்றைக்கு எழும்பி என்ன செய்யப்போகிறோம்? வேலை தேடிக் காலுழைய நடந்துகொண்டு இருக்கிறோம்.

பொழுது உட்கார்ந்தே இருக்கிறது. அது நகர்வதே இல்லை.

அகதி அந்தஸ்து கிடைக்க இனி எவ்வளவு காலம்?

ஊரில் யார்யார் இன்னும் உயிருடன் இருக்கிறார்கள்?

முப்பது வயது கலியாணம்? யோசிக்க வேணும். அக்காவிற்கு எத்தனை வயது? இந்த ஓகஸ்ற்றோடை முப்பத்திழுன்று.

அம்மா என்ன செய்வார்? கண்கள் குழிவிழ ஓட்டைக் குடிசைக்குள் இருந்து நிறைய எதிர்பார்ப்பார். எனது நீலக்கவர், பிறகு ஏதும் காசு, அக்காவிற்கு ஆரேனும் மாப்பிள்ளை. தலை நரைத்திருந்தாலும் பரவாயில்லை. வழக்கை விழுந்திருந்தாலும் பரவாயில்லை.

இனிவரும் மழைக்காலத்தில் சொட்டப்போகும் மழைத் துளிகளையும்தான் அம்மா எதிர்பார்த்திருப்பார்.

மழை - இரண்டு நாடுகளுக்குமிடையில் மழையில்லாதான் எத்துணை வேறுபாடு? அங்கு ஒரு சோகத்தை, அழக்கை, இயலாமையை, துயர்கசியும் பொழுதை அது கொடுக்கிறது. இங்கு அது பெய்கிறது; அவ்வளவே. ஒருவரையும் பாதியாமல், ஒரு செயலையும் தடை செய்யாமல், ஊரைப் பற்றிய துயரை நினைவுகொள்ளச் செய்யினும் இங்கு அது பெய்கிறது.

“சரி, சரி யோசிச்சது காணும். இனி எழும்பும்.” தட்டி உற்சாகப்படுத்திய ராசா அண்ணர் ரொய்லற் பேப்பரைக் கிழித்துக்கொண்டு, சப்பாத்துக் கால்கள் தடதடக்க படியில் இறங்கிப் போனார்.

அறை மேலே. மற்றெல்லாம் கீழேதான். இரண்டு மாடி கீழே வந்து சமைக்க வேணும். சாமான்கள் எல்லாவற்றையும் மேலே இருந்துதான் கொண்டுவர வேண்டும். இதை நினைக்கச் சாப்பிடாமல் இருந்திடலாம்போல இருக்கும். காலைச் சாப்பாட்டை விட்டுவிட்டோம். ரொய்லற்றும் கீழே. இந்தக் குளிருக்கு அடிக்கடி வருகிற எல்லாவற்றையும் அடக்க வேண்டி இருக்கு.

‘இனி நான் கிடக்க முடியாது.’ இந்த எண்ணம் வர எழுந்து, படுக்கையில் இருந்தபடியே சப்பாத்தை மாட்டி, முன்னுக்கு இருந்த கண்ணாடியில் முகத்தைப் பார்த்தேன். நெற்றி, மேல் நோக்கி உயர்கிறது. பிறகு, அவ்வப்போது நரைத்த மயிர்.

கீழே போன ராசா அண்ணர் மேலே வந்து, “பைப்பிலை தண்ணி இல்லை. என்னெண்டு தெரியேல்லை” என்றார். எரிச்சலாக இருந்தது. பைப்பைத் திருகிப்பார்த்தபோது தண்ணி வரேல்லைத்தான். “நீதான் அவனுக்குச் சொல்லு” என்றார் ராசா அண்ணர்.

“நான் சொன்னால் சண்டைக்கு வருவான்.”

எனக்குப் பயம்தான். கதவில் மெதுவாகத் தட்டினேன். “யா... கம்.” அவன் ஒரு பாகிஸ்தானி. அவன்தான் எங்களுக்கு இந்தச் சின்ன அறையை வாடகைக்குத் தந்தவன். அவனுக்குப் பெரிய ஆகிருதியான உடல். முகத்தை மழித்து சவரம் செய்திருந்தான். அவன் டெனிம் ஜீன்சையே நெடுகலும் போட்டிருப்பான். அறையைத் திறந்து உள்ளே போனேன். படுக்கையில் இருந்தபடியே ஒருத்தியை முத்தமிட்டுக்கொண்டிருந்தான். இவள் இன்னொருத்தி.

அவள் கண்களைப் பார்த்தபடி முகத்தை அருகில் வைத்துக்கொண்டு, “என்ன பிரச்சினை?”

“தண்ணீர் இல்லை.”

“ஓம்” எனத் தனது ‘புறோக்கின் இங்கிலீசை’ தொடர்ந்தான். “இங்கு இப்படித்தான் மூன்று மாதத்திற்கு ஒருமுறை தண்ணீர் தாங்கிகள் துப்பரவு செய்யப்படுகிறது. இன்றைக்கு எப்பொழுது தண்ணீர் வருமோ தெரியாது.”

எரிச்சல்எரிச்சலாக வந்தது. நேற்று அறிவித்திருப்பான்கள் தானே? இவனேன் முன்கூட்டியே சொல்லியிருக்கக்கூடாது? அகதிகளுக்கு இதெல்லாம் சொல்லத்தான் வேணுமோ? ஒரு நாளைக்குக் குளிக்காட்டி என்ன? அங்செல்லாம் ஒழுங்காகக் குளிச்சவங்களோ? காட்டுக்குள் இருந்து வாறவங்கள். உயிர் தப்பியதே பெரும் புண்ணியம் என்று இங்கு வந்தவங்களுக்கு, இன்றைக்குத் தண்ணீர் இல்லையென்றதை முன்னமே சொல்லியிருக்க வேணுமா? அவன் எந்த அக்கறையுமற்று அவனை முத்தமிடத் தொடங்கினான்...

எனக்கும் ஒருகாலம் இருந்தது. அந்தரங்கமாகச் சந்திப்பதற்கும் உணர்வுகளை அவளுடன் பகிர்ந்துகொள்வதற்கும் இடங்கள் இருந்தன. அவள் பெரியவளாகிய விழாவிற்குக்கூட அம்மாவின் கையைப் பிடித்தபடி இரண்டு பஸ் ஏறி நான் போயிருக்கிறேன். குரூப் போட்டாவும் சேர்ந்து எடுத்திருக்கிறோம். அவள் போட்டுத்தந்த தேநீர் நல்லாச் சுட்ட ஒரு நேரத்தில் கதவோரத்தில் சாய்ந்து நின்றாள். பின்னேர மஞ்சள் வெய்யிலுக்கும் பச்சைத்தோட்டப் பின்னணிக்கும் அவள் அழகாய் இருந்தாள். அவள் வீடு செம்பாட்டு நிறமாகவும், அவள் உடுப்பும் அதே நிறமாகவும், அவள் கூந்தல் செம்பட்டையாகவும் இருந்தபோதும் அவள் அழகாய் இருந்தாள்.

ஏதோ கதைத்துக்கொண்டிருந்தாள். திடீரென, “நீங்கள் ஆரையும் லவ் பண்ணீங்களோ?” என்று கேட்டாள். காற்றில்லாமல் புழுக்கம் நிறைந்த அந்த நேரத்தில், அது எனக்கு ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது. “இல்லை” என்று தடுமாறிக்கொண்டு சொன்னேன். “சும்மா சொல்லுறீங்கள். கம்பஸிலைப் படிக்கிற நீங்கள் – ரியூற்றரியிலை படிப்பிக்கிற நீங்கள் – உங்களுக்கு இல்லாமலா?” “இல்லை” என்றுதான் திருப்பியும் சொன்னேன். “செலக்ற் பண்ணக் கூட இல்லையா?” என்றாள். “ம்...” என்று முனகினேன். “ஆரெண்டு எனக்குத் தெரியக்கூடாதோ?” தலையைக் குனிந்து, “இங்கைதான்” என்றேன். “இங்கையோ?” என்று ஆச்சரியமாகக் கேட்டாள். “இதயத்திலை” என்றேன். “என்ன தமிழ்ப் பட வசனம் கதைக்கிறியள்” என்று சிரித்தாள். “அன்ரி வாறா” என்று கதையைத் தொடர்பற்றதாக்கினாள்.

இரவு மின்குமிழ் வெளிச்சம், விரித்திருந்த புத்தகத்தில் விழுந்தது. அவள் தலைமயிர்க்கற்றைகளிலும் வெளிச்சம் விழுந்து

இன்னோர் அழகைக் கொடுத்து. அவள் நெற்றியில் விபூதி மங்கலாகத் தெரிந்தது.

அவளுக்குப் பொருளியல் பாடம் படிப்பித்தேன். கேள்வி நிரம்பல் வரைபடம் கீறினேன். “நான் கேட்டதிற்கு என்ன முடிவு?” என்று தனதனத்த குரலில் அவள் கேட்டாள். அவர்கள் மத்தியில் குறுகிப்போகும் எனக்கு ஒளிபட்டுத் தெறித்த அவளின் கண்கள் மேலும் என்னைக் குறுகிப்போக வைத்தது.

“எனக்கும் விருப்பம்தான். ஆனால், உங்கட குடும்பத்துக்கும் எங்கட குடும்பத்துக்கும் ஏணிவைச்சாலும் எட்டாது. நீங்கள் எப்பிடிஎப்பிடியோ வாழவேண்டியவங்கள். உங்க வாழ்க்கையை என்னோடை வந்து கெடுத்துப்போடாதையுங்கோ.”

யாருடையதோ கால் நிலத்தில் உரையும் சத்தம் கேட்ட போது, அவள் புத்தகத்தைப் பார்த்தாள். பிறகு, “எதுக்கும் நான் எதிர்நீச்சல் போடத் தயார். உங்களுக்கு என்னைப் பிடிக்காட்டில் பிடிக்கேல்லை என்று சொல்லுங்கோ. சுத்தி மாத்திக் கதையாதையுங்கோ” என்றாள். எனக்கு மேலும் கதைப்பதற்கு ஒன்றும் இல்லாமல்போனது.

துயர்தரும் நாளென்று எனக்குத் தெரியாத ஒருநாளில் காலை சந்தோசமாக வெளிக்கிட்டு அவளது வீட்டுக்குப் போகும் கைழுங்கையில் சைக்கிளை உருட்டினேன். கிணற்றடியில் அவளது தாயும் அன்றியும் நின்றனர். அவர்களைப் பார்த்துக் கொஞ்சம் சிரிக்கலாம்போல இருந்தது. அவர்கள் சிரிக்கவில்லை. சைக்கிள் அவர்களைக் கடந்த பிறகு சொல்லினர்: “தமக்கை அங்கை பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டிருக்குது. அதுக்கு ஒரு வழியைக் காணேல்லை. அதுக்கிடையிலை அவைக்கு ஒரு காதல்.” தாய் சொல்ல, அன்றி “அவளின்ரை ஒத்தைக் கைக்கும் காணாது” என்கிற மாதிரி சொன்னாராக்கும்.

அந்தநாளுக்குப் பிறகு வழக்கமாக அவளைச் சந்திக்கிற இடத்தில் அவள் இல்லை. ஒரு துண்டு: “தயவுசெய்து என்னை மறந்துவிடுங்கள். உங்களை மறப்பதாக அப்பாவுக்குச் சத்தியம் செய்துகொடுத்துவிட்டேன்.”

ஒருநாள் அவளை வீதியில் கண்டபோது, என்னைத் தெரியாததுபோல் சென்றாள். காதலிப்பதற்குமுன் அவளுடன் பழகிய அந்தப் பழக்கத்தைப் பழக முடியவில்லையே என்கின்ற தவிப்பு நெருஞ்சிமுள்ளாய் நெஞ்சை நெருடியது.

“என்ன மச்சான் யோசிக்கிறியள்? பெரியவர் வரேல்லையோ?” மதியத்திற்குச் சற்றுப் பின்பாக நாலு மாடி ஏறி இளைத்தபடி வந்த சபா கேட்டாள். “இண்டைக்கு பைப்பிலை தண்ணி இல்லை மச்சான். அதாலை ஒண்டும் சமைக்கேல்லை. அதுதான், வெளியிலை போக யோசிக்கிறம்.”

“நானும் வாறன்” என்ற சபா, ஜக்கற் பொக்கற்றுக்குள் கையைவிட்டு, இரண்டு மார்க் குத்தி ஒன்றை ஸ்ரூலில் வைத்தான். மற்ற பொக்கற்றையும் தடவினான். எங்கள் கைகளும் ஸ்ரூலைத் தொட்டன. ஆறு மார்க் சேர்ந்தது. இந்தக் காசைக் கொண்டு ரெஸ்ரோறண்டிற்குப் போக ஏலாது. காசுகளை எடுத்துப் பொக்கற்றுக்குள் போட்டு, “ராசாண்ணை நீங்கள் இருங்கோ. நாங்கள் போட்டுவாறம்” என்று எழுந்தேன்.

“எங்கை போனாலும் எங்களுக்கு இதுதான் விதி. வாழ்க்கையிலை நிம்மதியே கிடையாது” என்று சபா சொன்னான்.

“இண்டைக்கு லீவு நாள். கடையெல்லாம் பூட்டு” என்று கதவைச் சாத்தியபடி வெளியில் வந்த சபா சொன்னான். “நைற் சொப் இண்டைக்குத் திறப்பாங்கள்” என்று சொன்னேன்.

அந்த மூலையில் இருந்த துணிக்கடை பூட்டியிருந்த போதிலும் ஒருமுறை திரும்பிப்பார்க்க வேணும்போலை இருந்தது. அவள் இருந்தால், “சுன்ராக்” என்று சொல்வாள். ஒரு குளிர்மை பரவினாற்போல இருக்கும். வெள்ளி சிரித்தாற்போல இருக்கும். மனது நிறைந்துபோகும். மொழிதெரியாத அவளின் முகத்தை நினைத்துக்கொண்டேன். எங்கள் பெண்கள் மாதிரிதான் நிறம், தலையெயர் எல்லாம்..., ஏன் சிரிப்புக்கூட அப்படித்தான்.

வேளைக்கே இருட்டிக்கொண்டுவந்தது. வீதியில் செம்மஞ்சள் பழங்களாக விளக்குகள் ஒளிர்ந்துகொண்டிருந்தன. வான்மூடிக் கறுத்துப்போய்க்கிடந்தது. தென்மேற்கு மூலையில் நெருப்பு ஒளியின் நிழல்போல் வெளிச்சம் தெரிந்தது. தூரத்தில் புகைப்போக்கி யிலிருந்து புகை குப்புக்குவென அமுங்கி வெளிவந்தது.

“மச்சான், வீட்டிலை இருந்து நேற்றைக்குக் கடிதம் வந்திருக்கு” என்று சபா சொன்னான். “தம்பி போன மாதிரியே தங்கைச்சி மேனகாவும் போட்டாளாம். தம்பியின்றை கவலை மாறுறத்துக் குள்ளை இப்ப இவளின்றை கவலையும் சேர்ந்திருக்கு. அம்மாதான் என்ன மாதிரித் தாங்கப்போறாவோ தெரியாது.”

எனக்கு அவர்களின் வீடு பறைமேளப் பின்னணியில் இருக்கும் போலப்பட்டது. சபாவின் முகத்தைப் பார்த்தேன். சலனமற்று இருந்தது, அவன் முகம். அவன் மனதின் துடிப்பு சொண்டில் தெரிந்தது. என்ன சொல்வதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

சொல்லத் தயங்கியபடிதான் நீண்டகாலம் இருந்தேன். ஆனந்தன், தயா, சிறி, கிறிஸ்டி, நாதன், இளங்கோ, டேவிட், தருமு, வள்ளி, துளசி இவர்கள் முகத்தை நினைத்துச் சொல்லத் தயங்கினேன்.

என்னைப்போலக் கைவிடப்பட்ட மக்களுக்காக, என்னைப் போலக் கைவிடப்பட்ட மக்கள் யுத்தத்தை மேற்கொண்டிருந்தார்கள். அக்காவிற்குச் சீதனம், எங்களுக்கெல்லாம் சாப்பாடு,

மழைக்கு வீடு மேலும்மேலும் ஒழுகிக்கொண்டிருக்கிறது. எங்கள் வீடு இன்னமுமாய் ஒடுங்கியேபோயிற்று.

“நீயும் போவன் ராசா. அவன் சற்குணம் வெளியிலையிருந்து கொஞ்சக்காசு அனுப்புறன் எண்டவன்தானே? போய் ஏதோ கொஞ்சமாவது உழைச்சு அனுப்பிவிடன். நாங்கள் கேட்கிறதுக்கும் எங்களுக்கு வேறே ஆர் இருக்கினம்?”

அம்மாவைப் பார்த்தேன். இற்றுப்போன கண்களில் இருட்டுத் தெரிந்தது. நான் புறப்படுகிற அன்று கால்பிடித்துக் கதறி அழுவா என்றும் அப்போது தெரிந்தது.

‘போகத்தான் வேணும்.’

நீண்ட நாள் தயக்கம். அமைப்புக்குச் சொன்னேன். “என்ன நீயும் போப்போறியோ? போறது சரி என்று நினைக்கிறியோ?” என்று தயா கேட்டான். ஆனந்தன்தான் வெட்டிச் சொன்னான்.

நல்லா ஞாபகமிருக்கிறது அந்த வீடு. பிரதான றோட்டில் இருந்து பிரிந்து ஒரு ஒழுங்கையாகப் போகிற அந்தப் பாதையில் ஒரு முடக்கில் அந்த வீடு இருந்தது. நாற்சார்வீடு. முன்னால் மரங்கள் வாடியிருந்தன. அழுக்கடைந்த படுக்கை விரிப்புகள் உள்ளே இருந்தன.

ஆனந்தன் சொன்னான்: “வெளியிலை போறது தற்காலிகமான தீர்வு. நாங்கள் இஞ்சை நிரந்தரமான தீர்வுக்காகப் போராடுறம். உனக்கு ஆராலையோ கொஞ்ச வசதி இருக்கு. நீ போறாய். உன்னைப்போல இருக்கிற எல்லாராலும் போக ஏலாது. அவையள் இஞ்சை இருக்கப்போகினம், போராடுவினம். உன்னுடைய வீட்டுச் சூழலிலை நீ போகத்தான் வேணும். சரி, அங்கைபோய் இருந்துகொண்டு ஏலுமானதைச் செய். பிறகு இஞ்சை வந்தும் ஏலுமானதைச் செய். ஒண்டுக்கும் யோசியாதை நீ கவலைப்படாமல் போட்டுவா - உன்னுடைய மக்களை, உன்னுடைய மண்ணை ஒருபோதும் மறந்துபோகாதை ... ” எல்லார் முகங்களையும் பார்த்தேன். சிரிப்புக் கொஞ்சமாய் இருந்தது. சினேகம் நிறைந்து தெரிந்தது.

வள்ளியிடம் வழி அனுப்ப, விடைபெறப் போனேன். கலங்கினாள். கண் தளும்பிற்று. கைபிடித்து அன்பு சொன்னாள். “உன்னை இந்த தேசத்தில் திரும்பச் சந்திப்பேன்” என்றாள் “அப்போது சுதந்திரமாய் நாமிருப்போம்” என்று பிறகு சொன்னாள்.

தருமு சைக்கிளில் ஏற்றிவந்தான். கம்பலடியால் விடச் சொன்னேன். கடைசியாய் ஒருமுறை அந்த வாகைமரத்தையும் அதனிலும் உயர்ந்த கட்டிடத்தையும் பார்த்தேன் - தருமு பஸ் ஏற்றிவிட்டு ஒருமுறை பார்த்தான். பிறகு திரும்பியும் பாராது ஓடினான். பொழுதுபட பஸ் புறப்பட்டது.

“எனக்கும் ஒரு கடிதம் எழுதிவைச்சுப்போட்டுத்தான் போயிருக்கிறாளாம்” என்று சபா சொன்னாள். “அந்தக் கடிதத்தையும் சேர்த்து எனக்கு இங்கை அனுப்பியிருக்கினம். பிறகு உனக்கு அதைக் காட்டினேன்.” அவன் முகத்தைப் பிறகும் பார்த்தேன்.

ஜக்கர் பொக்கற்றுக்குள் கையைத் துழாவிப்படியே பிஸ்கர் பைக்கர் இருக்கும் இடத்தை அணுகி விலையைப் பார்த்தேன். இரண்டு பைக்கற்றுக்களைக் கையில் எடுத்து அப்பிள் யூசில் கைவைத்தபோது, அது ராசாண்ணருக்குப் பிடிக்காது என்ற எண்ணம் வர ஒரேஞ்ச் யூஸ் பைக்கற்றை எடுத்தேன். மூன்று சின்ன ‘செவின் அப்’ ரின்களின் விலையையும் சேர்த்து ஆறு மார்க்கைக் கவுண்டரில் கொடுத்து வெளியில் வந்தேன்.

“காலமை தொடக்கம் சிகரெட் பத்தேல்லை. விசராய்க் கிடக்கு” என்று சபா சொன்னாள். இதனை இவன் முன்னே சொல்லியிருந்தால், ‘செவின் அப்’ ரின்களை வாங்காமல் சிகரெட் தூள் பக்கற்றை வாங்கியிருக்கலாம்.

“ராசாண்ணை சாப்பிடுங்கோ.” பிஸ்கர் பைக்கற்றைப் பிரித்து மேசையில் வைத்தேன். ‘செவின் அப்’ ரின்னை உடைத்து, பிஸ்கற்றை எடுத்துக் கடித்துக்கொண்டு படுக்கையில் இருந்தபடியே சுவரில் சாய்ந்தேன். சோர்ந்து படுத்திருந்த ராசாண்ணர் எழுந்தார்.

“இண்டைக்கு முழுக்க இதுதான் சாப்பாடோ தெரியாது.” சபா வரட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்தாள்.

“பெல் அடிச்சுக் கேட்குது. ஆரெண்டு பாத்திட்டுத் திற.” ராசாண்ணா சொன்னார். தனக்கே உரிய குழந்தை முகத்தின் சிரிப்புடன் பத்மன் வந்தான்.

“என்ன விசுக்கோத்து சாப்பிடுறியள்?” என்றான்.

“அதையேன் கேக்கிறாய்?” ராசாண்ணா தனது பாணியில் கதைசொல்லத் தொடங்கினார்...

“சபா உடுப்பு நனையப் போட்டனி. ஏன் தோய்க்கேல்லை?” காலையில் வெளியில் போன பெரியவர் இப்படிக் கேட்டபடி கொஞ்சம் மப்பில் வந்தார். பசியில் இருந்த சபா ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டுப் பேசாமல் இருந்தான். அவனும் வாய் திறந்தால் பக்கத்துப் பிளாட்டில் உள்ளவன் வந்து பெல் அடிக்கக்கூடும். “அன்றியும் அங்கிலும் இண்டைக்கு ‘பார்’இற்கு வந்தவை. உன்னையும் கேட்டினம்” என்று என்னைப் பார்த்தார் பெரியவர். “எனக்கு இங்கிலீஸ் தெரியிறமாதிரி டொச்சம் தெரியவேணும்; என்ன மாதிரிக் கலக்குவன்” என்று தொடர்ந்தார். சபா எழும்பி எரிச்சலில் கீழே போனாள்.

கீழே போன சபா சந்தோசமாக வந்து, “பைப்பிலை தண்ணி வந்துட்டுது. சமைக்கலாம்” என்றான். சந்தோசமாக இருந்தது. சமைப்பதை யோசிக்கப் பஞ்சியாகவும் இருந்தது. கீழே நான் வந்தபோது சபா சோற்றுக்குத் தண்ணி வைத்துக்கொண்டு

நின்றான். வெங்காயத்தை எடுத்து உரித்துக் கீலம் கீலமாக வெட்டி, பச்சைமிளகாயையும் வெட்டி பலகையில் வைத்து கறிச்சட்டியைக் கழுவினேன். ராசாண்ணருடன் வந்த பத்மன் நெருப்புப்பெட்டியை எடுத்து, அடுத்த அடுப்பைப் பற்றவைத்துக் கறிச்சட்டியை வாங்கிக் காயவைத்து, 'பட்டரை'ப் போட்டு, "சீரகம் கடுகைத் தாங்கோ" என்றான்.

"அதுகள் இல்லையெடா. இதுகளைப் போட்டுக் கெதியா வதக்கு."

"உங்களிட்டை என்னதான் இருக்கப்போகுது?" என்று முணுமுணுத்தவாறே வெங்காயத்தையும் பச்சைமிளகாயையும் போட்டு வதக்கத் தொடங்கினான். ராசாண்ணர் அங்கால் பக்கம் நின்று மீளரின்னுடன் சண்டைபிடிக்கத் தொடங்கினார். "இறைச்சியைக் காய்ச்சலாம். அவன் வாறதுக்குள்ளை பொரிச்சுச் சாப்பிட வேணும். அவன் கண்டால் இண்டைக்கு எல்லாரும் வெளியிலைதான்" என்றேன்.

"நாலுகிளாஸ் அரிசி போடுறன்." சபா அளந்தளந்து போட்டான். "தூளைத் தாங்கோ." கறிச்சட்டியைப் பராமரித்த பத்மன் கேட்டான். தூள்பக்கற்றை எடுத்து நீட்டியபொழுது, அள்ளிப்போட்டான். "டேய் உறைக்கும். அது கூடிப்போச்சுது." "சீச்சீ உறைக்காது." சோற்றை எடுத்து அடிக்கடி பதம்பார்த்த படி நின்றான் சபா. அடுத்த அடுப்பை மூட்டி பன்றித்தூளைப் பொரிக்கத் தொடங்கினார் ராசாண்ணர். "பத்மன், நீயும் சாப்பிடன்." கோப்பையைக் கழுவிப்படி சபா கேட்டான்.

"சீ வேண்டாம். நான் வரக்கைதான் சாப்பிட்டு வந்தனான்." சுவரோரத்தில் குந்தி இருந்து சாப்பிடத் தொடங்கினார் ராசாண்ணர். சபாவும் பக்கத்தில் குந்தி இருந்தான். நின்ற நிலையில் சாப்பிட்டபடி கதவுப் பக்கத்தைப் பார்த்துக்கொண்டேன். கீழ்ப்படியில் யாரோ நடந்துவரும் சத்தம் கேட்டது. ராசாண்ணர் எழுந்து சோற்றைக் கொட்டிப்போட்டு கோப்பையைக் கழுவி விறுவிறு என்று நடந்து எதிரே வந்த டெனிம் ஜீன்ஸ் போட்ட பாகிஸ்தானியைக் கடந்து மேல்படியில் காலை வைத்தார். எங்கள் கோப்பையில் இருந்த பன்றித்தூள் சோற்றுக்குள் மறையுண்டன.

"வட்... வட்..." என்றபடி வந்தவன், சமைத்த பாத்திரங்களைப் பார்த்தான். "ஓகே..." என்றவன்:

"கிளீன்... கிளீன்... அண்டர்ஸ்ராண்ட்?" என்றான்.

"ஓ... யேஸ்..." என்று தலையை ஆட்டினேன். ராசாண்ணர் நின்றிருந்தால் அவரின் தலையில்தான் விழுந்திருக்கும்.

மேலே வந்தோம். பெரியவர் படுத்திருந்தார். நித்திரையில்லை. செருமினார். ஏதோ சொல்லப்போகிறார். அவரின் முகத்தைப் பார்த்தோம். "சிறீலங்கன் முழுப்பேரையும் அவுட் சிற்றிகளுக்கு அனுப்பப்போறான்கள். இஞ்சை ரூறிஸ்தர் வரப்போறாங்களாம்.

அல்லாட்டில் நல்லா விசாரிச்சுப்போட்டு சிறீலங்காவுக்குத் திருப்பி அனுப்பப்போறாங்களாம். எங்கன்ரை பொடியன் செய்யிற சுத்துமாத்து வேலையிலை...”

“விசர்க்கதை கதையாதையுங்கோ. முதலாம்திகதி ‘காம்ப’ தான் அடிக்கப்போறாங்களாம்” என சபா சள்ளென்று விழுந்தான். “ஓ அப்படி ஒண்டும் நடக்காது.” ராசாண்ணர் சொன்னார். கொஞ்சநேரம் எல்லோரும் மௌனமாக இருந்தனர். பிறகு, நான் சொன்னேன்: “ஏதோ ஒண்டு நடக்கப்போகுது. இருந்து பாப்பம்.” அதனை ஆமோதிப்பதுபோல் எல்லோரும் என் முகத்தைப் பார்த்தனர். “சரி, நான் போகப்போறன். நாளைக்கு நேரம் இருந்தால் வாறன்.” பத்மன் ஜக்கற்றை எடுத்துப் போட்டான்.

“நானும் படுக்கப்போறன். விடியவெள்ளனை எழும்ப வேணும்” பெரியவர் பத்மனைப் பின்தொடர்ந்தார். ராசாண்ணர் படுத்தபடி கையைத்தூக்கிக் கடவுளைக் கும்பிட்டார். பிறகு, ஏதோ முணுமுணுத்தார். “என்ன ராசாண்ணை?”

“அங்கை மனிசிபிள்ளைகள் என்ன பாடோ?” பெருமூச்சுடன் குரல் தளுதளுத்தது. நிலத்தில் கிடந்த கார்ப்பெற்றின் மீது சபா சரிந்தான். “நாளைக்குக் காலமை என்ன மாதிரி விடியப் போகுதோ?” எனச் சபா சொல்லியது எனக்கு அரைகுறைத் தூக்கத்தில் கேட்டது. பிறகு கொஞ்ச நேரத்திற்கு எனக்கு நித்திரை வரவில்லை.

லாம்பிலிருந்து மஞ்சள் வெளிச்சம் உமிழ்வதுபோலத் துயர் உமிழ்ந்துகொண்டிருந்தது. கல்லெறிபட்ட நாயின் அனுங்கல் போலத் துயர் அனுங்கிற்று. பெருமழையின் பின் மண்தரை ஈரக்கசிவுபோலத் துயர் கசிந்தது. ஓட்டைக் கூரைவழி மழைநீர் ஒழுகுவதுபோலத் துயர் ஒழுகிற்று...

(மூன்றாவது மனிதன் 4, 2002)

இப்படியும் ஒரு காலம்

(1985)

1

இப்பொழுதெல்லாம் பின்னேரங்களைத் துக்கமாகக் கழிக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஊரில் ஒருவருமில்லை. இருப்பவர்கள் நெருங்கிய நண்பர்களும்ல்ல. தோழர்கள் வேறுவேறு ஊர்களாக அமைந்து விட்டார்கள். நண்பர்கள் எதற்கோவெல்லாம் கடல் கடந்து போய்விட்டார்கள். ஊரும் நாடும் அப்படியே இருக்கிறது. “அப்படியல்ல; மாறித்தான் போச்சு” என்று யாரேனும் ஒருவர் சொல்லக்கூடுமெனில் அதுவும் உண்மைதான்! என்னவோ தெரியவில்லை – ஒவ்வொருவரும் பீதிக்கொண்ட முகங்களுடனேயே வாழ்கிறார்கள். ஓர் உண்மையை எல்லோரும் ஒப்புக் கொள்கின்றார்கள் – தங்கள் மரணம் அகாலமாகவே நிகழும் என்று. கிழக்கில் வானம் வெளுத்து, சூரியனும் வெளிக்கிளம்பி ஒவ்வொருநாளும் புதிதுபுதிதாகப் பிறப்பது உண்மையேயாகிலும் பீதியுடனேயே கழிகிறது. காலம் அப்படித்தான் ஆயிற்று.

றோட்டு குண்டும்குழியுமாகி உள்ளது. ஒரு வாகனம் செல்லுமென்றால், தொடர்ந்து புழுதிப் படலமும் செல்கின்றது. அதிலும், இராணுவ வாகனங்கள் தொடராகச் செல்லும்போது புழுதிப்படலம், பின்னால் நீட்டியிருக்கும் துப்பாக்கிகளை மறைத்துக் கொண்டு செல்லும். ஒருமுறை அவை சடசடத்தால் தான் புழுதியும் போம்; எல்லாம் போம்.

அனேகமான பயணங்கள் இப்பொழுது ஒழுங்கைகளால் தான் நிகழ்கின்றன. நகரத்திற்குப்

போவதென்றால் தண்ட வாளத்தை அண்டிய பாதை செளகரியமாக உள்ளது. அப்பாதை, தோட்டங்களை ஊடறுத்து வளைந்துசென்றாலும் பிறகும் வந்து தண்டவாளத்துடன் ஒட்டிக்கொள்கிறது. நோட்டால் போக முடியாத பலர் அதனைப் பாவிக்கின்றார்கள். நிறைய நாட்களாகப் புகையிரத வண்டி ஓடாததால், சிலிப்பர் கட்டைகளுக்கிடையிலும் தண்டவாளத்தருகிலும் பற்றைகள் செழிப்பாகவும் உயரமாகவும் வளர்ந்துள்ளன.

அன்று இரவுத் தங்கல், உதயனின் அண்ணர் வீட்டில் - பின்னேரங்களைத் துக்கமாகக் கழிக்க வேண்டியிருக்கிறது என்று சொன்னபோது இதனையும் சொல்லியிருக்க வேண்டும். இரவு எங்கு தங்குவது, எப்படித் தங்குவது? இதுதான் சுதந்திரமான கடைசி இரவா என்று யோசிப்பதனாலும் அருமையான மாலைப் பொழுது துக்கத்தைத் தருகிறது.

பகலிலோ என்றால் பார்வையால் துழாவலாம். இரவில் அது இயலாது - திடீரென 'ரோசலைற்' முகத்துக்கு நேரே அடிக்கப்படும். இப்போ ஹெலியும் இரவில் வெளிச்சப்பொட்டைப் பாச்சியபடி வருகிறது. உடனே கூரைகளின் கீழே ஒதுங்க வேண்டும். இந்த வெளிச்சப்பொட்டு யன்னலுக்கூடாக அறைகளையும் துழாவிப்படி செல்கின்றது.

ஒருநாள் இரவு தண்ணீர்த்தாங்கியின் கூரைமீது படுத்திருக்கும்போது ஹெலியின் சடசடப்புக் கேட்டது. திடுக்கிட்டு முழித்தபோது, தன்மீது பனித்துளி படிந்திருப்பதை உணர்ந்தான். ஹெலியின் வெளிச்சப்பொட்டிலிருந்து தப்புவதற்காகத் தண்ணீர்த்தாங்கிக்குள் குதித்தான். தண்ணீர் சளசளத்தது. சில்லிட்டது. ஹெலி சுற்றிவிட்டுப் போன பிறகு தண்ணீர்த்தாங்கிக்குள் தன் உடல் விறைத்திருப்பதை உணர்ந்தான். நித்திரை வராத இரவுகளில் இதுவும் ஒன்றானது.

தோட்டங்களின் மத்தியில் ஒரு வீடுதான் அது. தோட்டங்களுக்கிடையில் வெள்ளை மண் போட்ட பாதை இருக்கிறது. பனைகளுக்கும் பற்றைகளுக்கும் இடையில் சின்னத் தேவாலயம், அதன் சிலுவையுடன் தெரிந்தது. தோட்டக்காரர் சோர்வில்லாமல் உழைத்தார்கள்.

போன உடன் தேநீர் தந்தார்கள். சிமினி துடைத்து, லாம்பு ஏற்றிய பிறகு இராச்சாப்பாடாக அரிசிப்புட்டும் வாழைப்பழமும் வந்தது.

ராம் படித்துக்கொண்டிருந்தான்.

"நாளைக்குச் சோதினை."

"என்ன பாடம்?"

“கணக்கு.”

“விளங்காத கணக்கு இருந்தால் கேள்” என்று அருகில் இருந்தான். ராம் கூச்சப்பட்டான்.

காலையில் கலண்டருடன் புறப்பட்டான் ராம். இந்த நேரம் கோபியும் பாடசாலைக்குப் போயிருப்பான். அவன் தனியனாகச் சோகத்துடன் செல்வான் என்றுதான்ப்பட்டது. காலை வெய்யிலுக்கு அவன் அதனை அனுபவித்துச் செல்வான். ஒருமுறை நிறைய நாட்களுக்குப் பிறகு ஊருக்கு வந்தபோது பாடசாலைக்குக் கிட்ட பனைகளுக்கூடான ஒற்றையடி ஒழுங்கையில் தனித்து கோபியைக் கண்டான்.

“ராத்திரியும் ஆமிக்காரர் வந்தவங்கள். நாய் குலைச்சது... துவக்கப்பிடியாலை நாய்க்கு நல்ல அடி” என்று அச்சமுட்டும் செய்தியைத்தான் சொன்னான்.

“நான் இண்டைக்குப் பள்ளிக்கூடம் போகேல்லை... உங்களோடைதான் வரப்போறன்” என்று சினுங்கினான். கோபியைத் தூக்கிக் கொஞ்சிவிட்டு சைக்கிளில் ஏற்றினான்.

“உங்களுக்கு ரோகினி ரீச்சரைத் தெரியுமோ?” என்று கேட்டான் கோபி. “தெரியும்.”

“மாமா சுகமா இருக்கிறாரோ எண்டு, அவ உங்களைக் கேட்டவ. இரவில்லை ஆமி தேடிவாறது அவவுக்குத் தெரியாது போலை.”

ரோகினியைத் தெரியாதா? ஒல்லியாகச் சின்னவளாகத் தவணை விடுமுறைக்கு அம்புலிமாமா, ராஜாராணிக் கதைகளை வாசித்துவிட்டு, பள்ளிக்கூடம் தொடங்க, ஒவ்வொரு நாளைக்கு ஒவ்வொரு கதையாகச் சொல்கிறவள். பள்ளிக்கூடத்தில் மாணவர்கள் மூன்று நாள் உல்லாசப் பயணத்திற்குப் போகும் போது, இவனுக்குப் போக வசதிப்படாததனால், புறப்படுகிற அன்று காலையில் பள்ளிக்கூடம் போய், பஸ்ஸில் எல்லோரும் ஏறியவுடன் முகம்கறுத்துக் கையாட்டிப்போன ரோகினியை இவனுக்கு மறக்க முடியுமா? பிறகு வந்து உல்லாசப் பயணம் பற்றி ஒருவரிதானும் மறந்தும் சொல்லாமல் அம்புலிமாமா கதைகளையே சொன்ன ரோகினியா இன்றைக்கு ரீச்சர்?

“ரோகினி ரீச்சர் நல்லாக் கதைகள் சொல்லுவாவே.”

“ஓம். நெடுகக் கதைகள்தான் சொல்லுவா; எங்களுக்கும் கேக்க நல்ல விருப்பம்” என்றான் கோபி.

கோபிக்கும் இன்றைக்குப் பரீட்சை இருக்கும். கலண்டர் கொண்டுபோவான்.

பாஸ்கரனும் கலண்டரை ஆட்டியபடியே வருவான். சேட் பொக்கற்றுக்குள் கூரான பென்சில் இருக்கும். பள்ளிக்கூட முற்றத்தில் குனிந்து 'கஞ்சல்' பொறுக்கும்போது அவனின் கை பொக்கற்றைப் பொத்தியபடி இருக்கும். சிவபெருமானின் படம் போட்ட கலண்டர்தான் அவன் நெடுகலும் கொண்டுவருவான். ஆனால் சிவராசா, சரஸ்வதி படம்போட்ட கலண்டர் கொண்டு வந்து சோதினை எடுத்தாலும் நல்ல புள்ளிகள் எடுப்பதில்லை. அதன் காரணம் என்னவென்று இன்னும்தான் புரியவில்லை. எவ்வளவுதான் மழை பெய்தாலும் அவன் சோதினைக்கு முதல் வருகிற வெள்ளிக்கிழமை அம்மாள் கோயிலுக்குப் போவான். சோதினை அன்று காலமையும் கோயிலுக்குப் போய் ஒருசரை கற்பூரம் கொளுத்திவிட்டுத்தான் வருவான். நெற்றியில் விபூதி இல்லாவிட்டாலும் (எண்ணெய் வழிவதால் அது அழிந்துவிடும்) காதினில் பூ இருக்கும். அந்தப் பல்லுமிதந்த ராணிப்பெட்டைதான் பாவம். ஒருநாளும் சோதினைக்குக் கலண்டர் கொண்டுவாரேல்லை. அவள் குடிசை வீட்டிலிருந்தாள். அதுதான் காரணமாக இருக்க வேண்டும்.

வாழை இலையில் சூரியன் பச்சைப்பரப்பில் தெரிந்தான். முந்தானாள் கொத்தப்பட்ட நிலம் சிவப்பாக இருந்தது. வெங்காயத் தாள்களின் நுனியில் பனித்துளி மினுங்கியது. ஒரு கிழவர் மிசனை சைக்கிளில் உருட்டிச்சென்றார். முற்றத்தில் இருந்த கனகாம்பரம் பூத்திருந்தது. "அம்மா போட்டு வாறன்" என்றபடி தலையிலிருந்து எண்ணெய் வழிய ராம் கலண்டரை ஆட்டியவாறு சென்றான். வெங்காயத்தாள்களின் பனித்துளியைத் தட்டிச்சென்றான்.

ஒருக்கால் வெங்காயக் கிண்டுகாலத்தில் நடந்த சோதினை தான் நன்றாக ஞாபகம் வருகிறது. சோதினைக் காலங்களுக்குள் எப்படியோ சண்டை வந்துவிடுகிறது. சிவராசா, முருகையா, கனகரத்தினம், விசயபாலன் ஆக்கள் ஒருபக்கமாகவும் விசயன், மணி, ஜீவன், ஜெயம், குமார் ஒருபக்கமாகவும் நின்று பிடித்த சண்டையில் மணியின் கலண்டர் கிழந்துபோனது. சண்டை பிடிக்க வேண்டிய உற்சாகத்தை விசயன்தான் கொடுத்தான். "நீ அடி... பிறகு நான் வாறன்."

இந்தச் சண்டையும் போனமுறை நவராத்திரிப் பூசைக் குள்ளையே தொடங்கிவிட்டது. 'றேடியோ பற்றி' எடுத்து ஆர் சுவாமிக்கு லைற் போடுவது என்பதுதான் அடிப்படைப் பிரச்சினை. அடிப்படைப் பிரச்சினைபற்றி ஒன்றும் தெரியாமலேயே மணியின் கலண்டர் கிழந்துபோனது.

மணிக்கு நிரம்பிய துக்கம். அழுகைகூட வந்தது. அவனால யாரை ஏச முடியும்? அல்லது யாரிடம் தன் குறைசொல்லி

அழ முடியும்? இந்த வருடம் முடிய அந்தக் கலண்டர், சுவாமிப் படங்களுள் ஒன்றாகிச் சுவாமி அறைக்குள் புகுந்துவிடும். ஆனால் அதற்கிடையில், அதனைக் கவனமாக வெட்டியெடுத்துக் கோவணத்துடனும் வேலுடனும் நிற்கின்ற முருகனைத் தன் பெட்டியில் ஒட்டிவிடுவோமென்றுதான் மணி யோசித்தான். ஆனால், கலண்டர் இஃதொன்றும் யோசியாது கிழிந்துபோய் விட்டது. இன்னும் சொல்லப்போனால், இந்தக் கலண்டர் கிழிந்ததையிட்டு அவனுக்குப் பயம் வேறு. ஆனால், நல்ல காலம் - அன்றைக்கு மணியின் காணியில் வெங்காயக் கிண்டு.

அப்பா காணியோடேயே மினக்கெடுவார். அம்மாவுக்குக் கலண்டரைப் பற்றிய அக்கறை இல்லை. மணி கலண்டரை எறிந்துவிட்டுக் காணிக்குப் போனான். ஒருபக்கத்தில் வெங்காயக் கிண்டு நடக்க, அப்பா மறுபக்கத்தில் வெங்காயத்திற்குத் தண்ணி கட்டிக்கொண்டிருந்தார். அப்பா நன்றாக வியர்த்திருந்தார். மணியும் குனிந்து வெங்காயம் கிண்டினான். வெங்காயம் வரவில்லை. வெங்காயத்தான் அறுந்துகொண்டிருந்தது. வெங்காயம் கிண்ட பாரை தரச்சொல்லி நாகம்மாவைக் கேட்டான். சரசுகூடப் பாரை கொடுக்க மறுத்துவிட்டான்.

“உந்த வேலையை விட்டுப்போட்டு, போய் எனக்குச் சாப்பாடு எடுத்துக்கொண்டுவா...” என்றார் அப்பா. பிறகு, “நீ சாப்பிட்டியோ?” என்று கேட்டார். மணி தலையை ஆட்டினான். “நீயும் சாப்பிட்டிட்டு, எனக்கும் கொண்டுவா” என்றார். போகும் போது, “அண்ணையையும் வரச்சொல்லு” என்று கத்தினார்.

சாப்பாட்டுக்கு மீன்குழம்பும் தக்காளி வெள்ளைக்கறியும் இருந்தது. மணிக்கு இரண்டும் ஏனோ பிடிக்கவில்லை. கொஞ்சமாகச் சாப்பிட்டான். அண்ணையையும் வரச்சொல்லி விட்டு, பிறகு தோட்டத்துக்குப் போனான்.

தோட்டத்திற்கு அங்கால் பக்கம் சின்னமணியின் கள்ளுக் கொட்டில் இருந்தது. பனையினதும் இலந்தைமரத்தினதும் முற்றுமுழுதான வேப்பமரத்தினதும் நிழலில் இருந்தது அது.

சின்னமணியின் கள்ளுக்கொட்டிலோ பஞ்சனின் கள்ளுக் கொட்டிலோ திறம் என்று மணி பாலனிடம் ஒருமுறை சண்டை கூடப் பிடித்திருக்கிறான். இவ்வளவிற்கும் மணி சின்னமணியின் சொந்தக்காரன் இல்லை. ஆனால், பாலன் பஞ்சனின் சொந்தக் காரன். சிலவேளை மணியின் தோட்டக்காணிக்குப் பக்கத்தில் சின்னமணியின் கள்ளுக்கொட்டில் இருந்ததுதான் இத்தனைக்கும் காரணமாக இருக்கலாம்.

சின்னமணியின் கள்ளுக்கொட்டில்தான் திறம் என்று, சின்னமணி கள்ளை வடித்தட்டில் வடித்துக் கொடுக்கிறார் என்பதனை ஆதாரமாகவைத்தே மணி சொன்னான். ஆனால்,

பாலன் சொன்னது விசித்திரமாகவும் ஒருவராலும் ஏற்க முடியாததாகவும் இருந்தது. அவன் சொன்னது இதுதான்: பஞ்சன் பன்னாடையில் அல்லது தும்பில் கள்ளை வடித்துக் கொடுக்கிறார். அத்துடன், பஞ்சனின் கள்ளுக்கொட்டிலுக்கு வருகிறவர்கள் பெரிய மீசை உள்ளவர்கள். அவர்கள், அதனாலும் வடித்துக் குடிப்பார்கள் என்பதேயாகும்.

பெரிய மீசை ஆண்மையின் சின்னம். வீராச்சாமி அண்ணனுக்குப் பெரிய மீசை. ஒற்றைக்கையாலேயே நவரத்தினம் அண்ணையை அடித்துவிழுத்தி எழும்பவிடாமல் பண்ணினவர்.

சிலவேளை இதிலும் நியாயம் இருக்கும் என்றுதான் பட்டது, மணிக்கு. என்றாலும், அவன் விட்டுக்கொடுக்கத் தயாராயில்லை.

சின்னமணியின் கள்ளுக்கொட்டிலடியில் இலந்தைமரம் நின்றது. சின்னூர்ப்பிப் பழத்தை அது தரும். ஒருமுறை சிவராத்திரிக்கு முழித்து, காத்தான்கூத்து பார்த்தபோது நிறைய நேரமாகக் காற்சட்டைப் பொக்கற்றுக்குள்வைத்து இலந்தைப்பழத்தைத் தின்றுகொண்டிருக்க முடிந்தது. நிறையவும் இருக்கும். ஆனால், இனிப்பாகவும் இருக்கும். இனிப்பாக இருந்தமைக்கு என்ன காரணம்?

அருளண்ணையின்ரை, செல்லப்பா அண்ணற்றை, நாகமணி அப்புவின்றை தோட்டக் கிணத்தடியிலை நிற்கிற இலந்தை மரத்தின் பழங்கள் இவ்வளவு ருசியில்லை. ஆனால், அந்தத் தோட்டக் கிணத்திலை உள்ள சூத்திரத்திலை ஏறிநின்றகொண்டு நிறைய நேரம் சுத்தலாம். “உம்பா, உம்பா” என்று மாட்டைக் கலைக்கலாம். சூத்திரத்தை வளைக்கிற நாதன் சண்டிக்கூட்டுக்குள் இருந்து புளுக்கொடியலும் தேங்காய்ச்சொட்டும் எடுத்துத்தருவான். அல்லது மாங்காய்த்துண்டும் உப்புக்கூட்டியும் எடுத்துத்தருவான்.

இந்த இலந்தைப்பழம் இனிப்பாக இருந்தமைக்கு என்ன காரணம்? அனேகமாக இதுதான் காரணமாக இருக்க வேண்டும். குடிக்கிற கள்ளின்ரை அடிமண்டியெல்லாம் இலந்தை மரத்தினடியில்தான் ஊற்றுவார்கள்.

ஆனால், கள்ளு இனிப்போ தெரியவில்லை. குடிக்கிறவையளின்ரை முகச்சளிப்பைப் பார்த்தால், அது புளிப்பாகத்தான் இருக்க வேண்டும் அல்லது கைப்பாக இருக்கும்.

ஒருக்கால் இந்திரனிடம் விஸ்தாரமாகக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அவன் இந்த வயதில் இரகசியமாகக் கள்ளுக் குடிப்பதாக ஊரில் பேசிக்கொள்கிறார்கள். ஆளும் கொஞ்சம் முரடன்தான். ஆனால், நல்லவன். பள்ளிக்கூடத்திற்கு வருவதும் குறைவு. அனேகமான நாட்களில் பட்டி மேய்க்கப் போவான். அவன் ‘மொளத் ஓகலு’ம் கொண்டதான் போவான்.

(இந்த மௌத் ஓகனும் எங்கேயாகிலும் களவெடுத்ததாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.) அவன் சுடலை மடத்திலிருந்து அதனை ஊதுவான். நிரம்பவும் ஆச்சரியமான விசயம், அவன் மதியம் சரியாகப் பன்னிரண்டு மணிக்கும்கூட சுடலையில் இருப்பான் என்பதே! அவன் பேய்கள் ஆடுவதைக் கண்டிருக்கிறான். ஒருமுறை நூறு வயதுக்குமேல் வாழ்ந்த வள்ளிப்பிள்ளைப் பெத்தாச்சியின் பேயையும் தான் கண்டதாகச் சொன்னான். அந்தப் பேய் போயிலைக்காம்பை வாய்க்குள் போட்டு அதக்கியது. அதனால் தான், அது வள்ளிப்பிள்ளைப் பெத்தாச்சிதான் என்று உறுதியாக நம்புகிறதாகவும் சொன்னான். அவன் என்னவோ அச்சம்தரும் ஒன்றுக்குக்கூடப் பயப்படுவதில்லை.

ஆனால் மணி, இந்திரன் கதை சொன்ன அன்று இரவு படுக்கும் முன்னர் நன்றாகக் கும்பிட்டு, 'அம்மானே, அம்மானே' என்று நேர்ந்து, விபூதியும் அப்பிக்கொண்டு அப்பாவிற்கும் அம்மாவிற்கும் இடையில் படுத்தான். அவன் கனவில் பேய் வரக்கூடாது என்று பிரார்த்தித்தான். கனவில் கடவுளும்கூட வரக்கூடாது என்று பிரார்த்தித்தான்.

இந்தக் கள்ளுக் குடிப்பதற்குத் தொந்தி உள்ளவர்கள்தான் அதிகம் வருவதுண்டு. அதிலும், கனகராசண்ணருக்குப் பெரிய தொந்தி.

ஆனால், ஒருநாள் பொழுதுபட இலந்தைப்பழம் பொறுக்கப் போனபோதுதான் தொந்தி இல்லாத நிறையப்பேர் கள்ளுக் குடிப்பதைக் கண்டான். அவர்களில் அநேகமானோர் மண் வெட்டிசுமந்து வந்திருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவன் கூத்துப் பாட்டுப் பாடினான்.

“அப்பா புலந்திரனே

அருமைக் கண்மணியே

இப்பாரில் பாவி ஆனேனடா

மகனே... மகனே... மகனே ஏஏஏ...”

தோட்டத்து வாய்க்காலில் காகம் குளித்து, சூரியன் மறைந்து போய் நிறைய நேரத்திற்குப் பிறகும் அவன் பாடிக்கொண்டிருந்ததை, நின்றபடியே மணி கேட்டான். அவன் பாடல், எல்லாவற்றையும் அசைவற்றுநிற்கப் பண்ணியது. மணி மனதுக்குள் என்னவோ செய்வதாக உணர்ந்தான். அழுகை வருமாப்போல இருந்தது. எதற்கு அழ வேண்டும்?

எல்லோரும் மௌனமாகி இருக்க, அவன் தொடர்ந்து பாடினான். பாடியவனுக்கே இறுதியில் அழுகை வந்தது.

சின்னமணி லாம்பைக் கொளுத்தி வைத்தார். செல்லன் கொண்டுவந்த கள்ளைப் பெரிய பாணைக்குள் ஊத்திக்கொண்டார்.

பாடியவன், இன்னொரு போத்தல் கள்ளை வாங்கி, 'மட்க்மடக்' கென்று குடித்தான். முகம் சுளிக்கவில்லை. கள்ளு இனித்திருக்க வேண்டும்.

அம்மா, "மணி ஈ..." என்று கத்திக்கூப்பிட்டார்.

முகம் கழுவி, தேத்தண்ணி குடித்தபிறகு மஞ்சளாக உமிழ்ந்து கொண்டிருந்த லாம்பின் வெளிச்சத்தில் படித்திருக்கும்போதும் அந்தப் பாட்டு என்னவோ செய்வதாகத்தான் உணர்ந்தான். அவன் தலையை அசைத்துப் பாடினான். அவன் முன்னால், கும்பி மணலில், புதைக்கப்பட்ட பிளாவில் கள்ளு இருந்தது. அவன் பாடிக்கொண்டு போனான். அவனுக்குத் தண்ணைத் தெரியவில்லை. உலகத்தைத் தெரியவில்லை. எது தெரிந்திருக்க வேண்டும்? அவன் கரிய மேனியனாக இருந்தான். லாம்பின் சாடையான வெளிச்சத்தில் அவன் மேனி பளபளத்தது. அவன் பக்கத்தில் மண்வெட்டியும் கத்தியும் இருந்தன. பாடி முடித்துவிட்டுப் பிறகு கள்ளை மடக்கென்று குடித்தான். அது ருசித்திருக்க வேண்டும். அது இனித்திருக்க வேண்டும்.

3

கள்ளு இனிக்குமா, புளிக்குமா என்கின்ற சமாச்சாரமெல்லாம் அப்புறம் பத்து வருசத்துக்குப் பிறகுதான் தெரியவந்தது மணிக்கு.

அரிபணைக்கள்ளு எப்படி இனிக்குமென்றும், காய்வெட்டிக் கள்ளு ஆளை எவ்வாறு மடக்குமென்றும், பரவுகள்ளு பங்குனிக்கும் சிதறுகள்ளு சித்திரைக்கும் அரிபணைக்கள்ளு ஆனிக்கும் என்பதும், ஆவணிக்கள்ளு அருந்தல் என்பதும், மார்க்கண்டப்புவின நாளுக்குத் தக்க, ஆளுக்குத் தக்க தண்ணிக்கலப்புப் பற்றியும், கள்ளுக் குடிப்பதற்குச் சிரட்டையா, பிளாவா இனிமையானது என்பது பற்றியும் அப்புறம் பத்து வருசத்துக்குப் பிறகுதான் மணிக்குத் தெரிந்தது.

அதெல்லாம் ஒரு கடற்கரையில் நடந்தது. ஒரு முட்டி கள்ளை கிருபா எங்கிருந்தோ கொண்டு வந்தான். வசந்தனும் அப்போது இருந்தான்.

அன்றைக்கு இன்னொரு உலகம் விரிந்தது. துக்கம் தெரிய வில்லை. விரக்தி தெரியவில்லை. இழப்பு, துரோகம் ஒன்றும் தெரியவில்லை. வஞ்சிக்கப்பட்டதும் கூடத் தெரியவில்லை. தெரிந்தவையும் புறங்கையால் தட்டிவிடக்கூடியவையாக இருந்தன. அல்லது மனம்விட்டு அழுது தீர்க்கலாம்போல இருந்தது.

வசந்தன், "இந்தியாவிற்குப் போகப்போறன்" என்று கடலுக்குள் நடக்கத் தொடங்கினான்.

“என்னாலை ஏலா. அவனை இழுத்துக்கொண்டுவா. அவன் இப்பிடியே கடலுக்கை போய்ச் செத்துப்போவான்” என்று பாலா கத்தினான்.

சிரித்தபடி வசந்தன் போனான். ஒரு பெரிய அலையுடன் திரும்பிவந்தான்.

அனேகமான பின்னேரங்களில் உயனைப் பனங்கூடல் கள்ளடிப்பதற்கு நல்ல இடமாகத் தெரிந்தது. “பரடைசிற்குப் போவமா?” என்று கேட்டபடி நெடுத்துக் கறுத்த குலம் வருவான். உக்கிரமாக வீசுகிற சோளக்காலங்களில்தான் அதுவும் அதிகம்.

“காத்து நல்லா ஏத்தும்” என்றுதான் துரையண்ணரும் பனையிலிருந்தபடி சொல்லிக்கொள்வார். அரைப்பனையில் நின்றபடியே “அத்தரல்லோ சின்னான் மணக்குதடா - தம்பி அதிமயக்கம் சின்னான் கொள்ளுதெடா” என்று காத்தான் கூத்துப் பாடலைப் பாடுவார்.

மிகவும் காற்றோட்டமாக இருந்த வெளிகளில் தூரத்துக் கோயில் திருவிழாக்களிலிருந்து பாட்டு இடையிட்டு இடையிட்டுக் கேட்கும். துரையண்ணரும் கூட அம்மாள் கோயில் திருவிழா என்றால் பிந்தித்தான் தருவார். துரையண்ணரின் நெற்றியில் அப்பொழுது சந்தனம் துலங்கும். அவரது சுருட்டையிரும் பறந்தபடி இருக்கும்.

தோட்டவெளிகளை மேவிய காற்று, பக்கம்பக்கமாகச் சரிந்து காவடி ஆடுகிற பனைகள், தூரத்தில் விட்டுவிட்டுக் கேட்கிற பாடல், சிலவேளை தணிந்து சேநிசொல்லும் காற்று, கொஞ்சமென்றாலும் காதலி கோபித்த கதையைச் சொல்லும் குலம், ஆகாவென்று சிரித்தபடி விஜயன், பரா, சூட்டி, வசந்தன்... வெண்ணுரை ததும்புகிற கள்ளு. வேறென்ன வேண்டும் இந்த மாலைப்பொழுதுக்கு?

இந்தக்காலத்தின் பின்னேரங்கள் மிக அருமையானவை. ஒன்றும் நிகழவில்லை. துக்கத்தின் ஒரு செய்தியும் கிடைக்க வில்லை. துயரத்தின் ஒரு நிழல்தானும் தொடரவில்லை.

அவ்வாறு அற்ற சூழலில் இதுகூட ஒரு சின்னச் சோகமாக இருந்தது.

சூரியன் மேற்குப் பக்கம் சரிந்துகொண்டிருந்த மாலைப் பொழுதொன்றில் யாவரும் இதனை உணர்ந்தனர். ஆட்டுமந்தை தெற்கு நோக்கிப் போயிற்று. ராசன் அதனை மேய்த்துக்கொண்டிருந்தான். அவன் என்னவோ சோகவடிவாகத் தோன்றினான். அந்த அந்திநேரத்தில் அவன் அனாதையாகி நின்றான்.

எல்லோரும் இதனை ஆமோதித்தார்கள். அவன் தனித்து ஒருவனாகி நின்றான். தந்தை அவனையும் அவன் தாயையும்

தனியவிட்டு, தவிக்கவிட்டு ஓடிவிட்டார். அவன் தனித்தவனாகிப் போனான். சோகத்துடன் கூடி மெலிதாகப் புன்னகைத்தான். அவன் துக்கப்பட்டுச் சொல்லும் கதைகளை அந்த ஆட்டு மந்தை மெல்லக் கேட்பதுபோல இருந்தது.

அவன் பிறகொரு நாளைக்கென்றொரு செய்தி வைத்திருந்தான்.

பிறகொரு நாளைக்கென்றொரு செய்தி வைத்திருந்தோர் அனேகம் பேர். ஒவ்வொருவராக நினைவூட்ட வேண்டியதில்லை. அந்நிய கால்கள் பதிந்த காலம் இது. அவ்வளவுதான். எல்லோரும் சிதைந்துபோனார்கள்.

எதை யோசிக்க? எதில் நின்றுநிலைக்க?

இது எங்கன்ரை நாடுதான். இதில் யாருக்கும் சந்தேக மில்லை. கடல் அப்படியே இருக்கிறது. எங்கள் வலைஞர் அதில் மீன்பிடிக்கிறார்கள். வயல் அப்படியே இருக்கிறது. எங்கள் உழவர் அதனை உழுகிறார்கள். பனை அப்படியே இருக்கிறது. எங்களவர்கள் அதில் கள்விறக்குகிறார்கள். இது எங்கன்ரை நாடுதான். அதில் யாருக்கும் சந்தேகம் வரக்கூடுமோ?

யாரொடு நோக? யார்க்கெடுத்துரைக்க?

வசந்தன் கடல்கடந்து இந்தியாவிற்குத் தப்பிப்போயிருக்கிறான். அவன் எப்படிப் போனான் என்று சொல்லத் தெரியவில்லை. அவன் போவதற்கு முதலாள் இதனைச் சொன்னான்:

“எனக்கு எங்கன்ரை நாட்டை விட்டுப்போக ஏதோ விருப்பமே? போக வேண்டியிருக்குது. நான் போனாலும் திரும்பி வருவன். இது எங்கன்ரை நாடுதான். நீதான் கவனமாக இருக்க வேணும்.”

வைரவர் கோயிலுக்கு ஐயர் வந்து பின்னேரப் பூசைசெய்து விட்டுப் போன கொஞ்ச நேரத்தில்தான், றோட்டையும் அடிக்கடி பார்த்துக்கொண்டு இதனைச் சொன்னான்.

பாவம் வசந்தன்! அவன் ஏன் இந்தியாவிற்கு ஓட வேண்டியிருக்கிறது? தாயையும் தகப்பனையும் மொட்டுப்போல அருமையான ஒரு தங்கையையும் விட்டுவிட்டு இந்தியாவிற்குச் சென்றிருக்கிறான். அவன் அங்கு போய் எப்படி நிம்மதியாகச் சீவிக்க முடியும்? எவ்வளவு இரவுகளுக்கு அவன் அழப்போகிறான்? தூக்கம்வராத இரவுகள் அவனுக்காகக் காத்திருக்கின்றன.

எல்லோரும் நித்திரையாக இருந்த ஒரு சாமம். புரிபடா மொழியின் கூச்சலுடன் இராணுவத்தினர் அவன் வீடு புகுந்தனர். பிறகு இரண்டு, மூன்று நாட்கள் விட்டுவிட்டு வந்தனர். அவன் ஒருநாள் மாத்திரமே நெஞ்சில் முள்ளுக் கீற, நான்கு வேலிபாய்ந்து,

பற்றைகள் நிறைந்த வெளிதனில் பாம்புக்கும் அஞ்சாது ஓடினான். பிறகு, வேறு குடில்களில் கிடந்தான். இனி ஓட இயலாது என்று களைத்த நேரத்தில் இந்தியாவிற்கு ஓடினான்.

குடும்பம் சிதறத்தொடங்கிற்று. ஊர் சிதையத்தொடங்கிற்று. தேசம் அறுபட்டுப்போயிற்று.

நேற்று அங்கால் பக்கம் சுற்றிவளைப்பு. இன்று இங்கால் பக்கம். ஒரு முழுநாளும் உயனைப் பனங்கூடல் தாண்டிய பற்றைக்குள் தங்கல். சூரியன் சரியப் பின்னேரம்போல, அப்பா கூடைக்குள் சாப்பாடும் கொண்டுவந்து “தம்பி... ராசா... மணி...” என்று மெலிதாகக் கூப்பிட்டுப் பற்றைப்பற்றையாகத் தேடுகிறார்.

“இஞ்சை இருக்கிறன்...” அப்பா வருகிறார்.

“இந்தா சாப்பிடு. இன்னும் ஆமிக்காரங்கள் போகேல்லை. போன உடனை வாறன். பிறகு நீ வீட்டை வா...”

புழுதிநிறைந்த சாரத்துடன் தள்ளாடிய அப்பாவின் நடை தெரிகிறது.

எதை யோசிக்க? இதில் எதைச் சொல்ல?

“பங்கார் நடந்து வாறாங்கள்... தம்பி பின்வளவுக்குள்ளாலை ஓடணை அப்பு...” என்று பதறிச்சொல்கிற நாகம்மாக்கிழவியின் குரலுக்குச் செவிமடுத்து வேலிபாய்ந்து, சேட்டுப்போடாத மேலில் முள்ளுக் கீறி ‘பத்தை நாம்பிரான்’ கோயில்லை தஞ்சமடைந்து, அவலப்பட்டு, அப்பாடா என்று இளைத்திருக்க, மற்றப் பக்கத்தில் இருந்தும் ஓடிவருகிற இளைஞர்கள், ‘இந்தப் பக்கத்தாலும் வாறாங்கள்’ எனப் பதற... பற்றைகள்தான் தஞ்சம்.

ஹெலி சுற்றிச்சுற்றி வருகிறது. மேலே பச்சைக்கூடையைக் கவிழ்த்துவிட்டதுபோல் இருந்த மரவள்ளித் தோட்டத்தில் இளைஞர்கள் சிலர் பதுங்குகிறார்கள். ஹெலி சடசடவெனக் குண்டுகளைத் தீர்க்கிறது.

பத்தை நாம்பிரான் கோயில் தாண்டி, பொன்னிப்புல வெளியில் இராணுவ அணி தெரிகிறது.

பத்தை நாம்பிரான் கோயிலுக்கு, முன்னர் பகலில் வரவே எவ்வளவு பயம்? ஆகலும் கடும் கோடையில் வரும் பங்குனித் திங்கள் குளிர்ந்திக்கு மாத்திரம் வந்து சாப்பிட்டுவிட்டு நாம்பிரானையும் திரும்பிப்பார்க்காமல் ஓடுகிற காலம்.

இப்போதும் ஓடுகிற காலம் ஆயிற்று. பத்தை நாம்பிரானுக்குப் பயந்து ஓடுகிற காலம் போய், எங்கள் அன்புக்கும் அருளுக்கும் கருணைக்குமான அம்மாளிற்கும் பயந்து ஓடும் காலம் வந்தது.

அம்மாள் கோயில் மடத்தடி முடக்கில் இருளில் ட்ரக்கை விட்டுவிட்டு ஒவ்வொரு இரவுகளிலும் இராணுவம் நின்றது.

ஒவ்வொருவரையும் 'ரோச்லைற்' அடித்துப் பார்த்தது. அம்மாள் கோயில் பக்கம் அதன்பிறகு போகவே முடியாதுபோயிற்று.

திடீரெனத் தஞ்சிட்டி முந்தல் வைத்தியின் சைக்கிள் கடையடியில் இராணுவம் முளைத்தது.

சைக்கிளுக்குக் காற்று அடிப்பதுபோல் பாவனை காட்டி விட்டு எதிர்ப்பக்கமாக ஓடவேண்டி வந்தது.

ஓடவும் முடியாதபடி அதன்பிறகு ஒருநாள் சுற்றிவளைப்பு நடந்தது.

அட, ஒன்றுக்கும் பயப்பிடாமல் செம்பட்டையாய் மினுங்குகிற தலைமயிரைத் தடவிவிட்டுத் திரிகிற இந்திரன் அன்றைக்குச் செத்துப்போனான்.

செத்துப்போனான் என்பதும் வெறும் வார்த்தை. இது சும்மா ஒரு சொல்லில் சொல்லிவிட்டுப் போக முடியாது. பேய்களுடன் நடனமாடியவன், பேய்களைக் கண்டு அஞ்சாது நின்றவன். அவன் கணுக்காலில் சூடுபட்டு, காதினுள்ளும் ஒரு குண்டு பாய்ந்து, இதுவரை காலமான பட்டிமேய்த்தலில் களைத்துப்போனவனாக இறந்துவீழ்ந்தான். அவனுக்கும் ஏணை கட்டி, தாலாட்டுப் பாடித்தான் தாய் தூங்கவைத்திருப்பாள். மெத்தென்ற தன் நெஞ்சில் பால் சுரக்கவைத்திருப்பாள்.

அன்றைக்கு அவன் சாரம் அவிழ்அவிழ் ஓடியிருக்கிறான். சூடலை மடத்துக்கு அருகில்தான் அது நிகழ்ந்தது. பனங்குற்றியுடன் தலைகுப்புறக் கிடந்தான். என்னவோ 'மெளத் ஓகனை' காண வில்லை. சிலவேளை சண்டிக்கூட்டுக்குள் இருந்திருக்கலாம். ஆனால், ஒரு கண்ணைக் காணவில்லை.

மந்தைகளுடன் மெதுவாகச் சோகத்தைப் பகிர்ந்துகொண்டிருந்த ராசன் அன்றைக்குத்தான் கிணற்றுக்கட்டில் தலை அறைபட்டுக் கொல்லப்பட்டான். அவன் சோகத்தைக் கேட்பதற்கு அங்கு ஒருவரும் இல்லாதிருந்தனர். பீநாறிப் பத்தைகளும் ஆமணக்கம் செடிகளும் மாத்திரமே அங்கு இருந்தன. அட, அவன் சோகத்தைப் பகிர்ந்துகொண்டிருந்த இந்த மந்தைக்கூட எங்கோ ஓடிவிட்டன. அவனது சோகமான புன்னகையை ஏந்திச் செல்லக் காற்று மறுத்தது. அவன் கதறலையே காற்று ஊரார் காதினுள் உரத்துச் சொன்னது. ராசனும் அவன் அம்மாவைத் தனியவிட்டு, தவிக்கவிட்டுப் போனான்.

மேலும் சொல்ல என்ன இருக்கிறது. எல்லோர் மனங்களிலும் பீதி குடிகொண்டிருக்கிறது. மிகவும் நெருக்கடியான நாட்கள் அவை. ஊரிலெல்லாம் அந்நிய கால்கள் பதிகின்றன.

அம்மா 'மணி ஈ...' என்று கத்திக்கூப்பிடவில்லை. கூப்பிடத் தேவை இருக்கவில்லை. அப்பா தோட்டத்தில் நின்று, 'சாப்பாட்

டைக் கொண்டுவா... தண்ணியைக் கட்டு...' என்று அதட்டவில்லை.
அதற்கும் தேவை இருக்கவில்லை.

ஆயினும் என்ன? பேய்களைக் கண்டு அஞ்சி, விழுதி அப்பி,
அப்பாவிற்கும் அம்மாவிற்கும் இடையில் படுக்கும் இரவுகள்
இனி இல்லை. அன்றிரவே மணி, வீட்டில் தன் கடைசி இரவாக
அறிந்துகொண்டான்.

(திசை, 1989)

❖

ஒரு சிட்டுக்குருவி அல்லது அணில்குஞ்சு

(1988)

மூக்கை விரித்து முகர்ந்துதான் பார்த்தான் அவன். கிட்டடியில் மணக்கிறது. அந்நிய மணம். மிகச் சமீபத்தில் எங்கேயோதான் இருக்கிறார்கள். பய மில்லை. பின்னால் பெரிய மூட்டை. கண்டவுடன் விட்டுவிடுவார்கள். ஆயிரக்கணக்கில் மனிதர்களைச் சுட்டுக்கொன்ற நாட்கள் கொஞ்சநாளைக்கு முன்னர் தான் போயின.

பாஸ்கரன் பாவம். போனமுறை நிறைய நஷ்டப் பட்டுவிட்டான். ஒரு மூட்டை காய்மிளகாய் இறுக்கிக் கட்டியதில் அவ்வளவும் அழுகிவிட்டது. அதனை உப்புப் போட்டு அவித்துக் காயவிட்டிருக்கிறான். இம்முறை பீட்ரூட் கட்டியிருக்கிறான். கிலோ இரண்டு ரூபா. கிளிநொச்சியில் என்ன மாதிரியோ? இதில் தேறினால்தான் உண்டு. இவன் மூட்டையில் வெங்காயம். எப்படியும் 'அரைக்கரை' இலாபம் வரலாம். இனி, வாய் வல்லமையைப் பொறுத்தது. சிறியும் அத்தானும் நவத்தானும் விஜயனும் முந்திரிகைப்பழம் கட்டியிருந்தார்கள். அது நிறைய இலாபத்தைத் தரலாம். தொடையையும் சொறிந்து கொண்டு விற்பதில் நவம் வலுவிண்ணன். அவனுடன் ஒட்டிக்கொண்டு சிறியும் அத்தானும் விஜயனும் விற்றுவிடுவார்கள்.

விஜயனுக்கு இதுதான் முதல் தரம். லாசான சேர்ட்டையும் போட்டுக்கொண்டு கொஞ்சம் முந்திரிகைப்பழமும் கட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டு விட்டான். பாவம்தான் அவனும். தமையன் துப்பாக்கிச்சூட்டில் எப்பொழுதோ இறந்து

போனவன். (யார் அதனைச் செய்தார்கள் என்பது இன்னமும் தான் தெரியவில்லை.) தாய் “கவனம், கவனம்” என்று மற்றவர்களுக்கு வெற்றிலைபாக்கும் தண்ணீரும் கொடுத்து அவனையும் அனுப்பிவிட்டார். தேனீர்வைத்துத் தர தாயாரால் எப்படி இயலும்? ஒரு உழைப்பும் இல்லாக் குடும்பம் அது. அம்மாளாச்சி தான் அவளுக்குத் துணை. அம்மாளே, விஜயன் நல்ல இலாபம் சம்பாதித்துத் தர வேண்டும்.

“எப்படிக் காசைப் புரட்டினாய்?” கேட்டான் விஜயனிடம்.

“எனக்குத் தெரியாது... அம்மாதான் எங்கேயோ மாறித் தந்தவா” என்றான் விஜயன். முகம் கறுக்கவில்லை, உதடு துடிக்கவில்லை; ஒரு சோகம்தானும் இல்லை அவனில்.

“காலமை என்ன சாப்பிட்டு வெளிக்கிட்டனி?” என்று அவன் கேட்கவில்லை. ஒருமுறை வாய் உன்னியது. வேண்டாம் என்று விட்டான்.

சிறியின் அத்தானும் இதே நிலைமைதான். போனகிழமை “ஆமி செக்கிங்”கின்போது மூவாயிரத்தைத் தொலைத்தவர். காணவில்லை. கேட்கப் பயம். “நாரி முறிய உழைச்ச காச... பாழ்பட்டுப் போவான்கள்...” என்று மனைவி பெருங்குரலெடுத்துத் திட்டினாள். “சத்தம் போடாதை” என்று சத்தம் போட்டார் அவர். “எங்கை ஆமி திரும்பிவந்திடுமோ” என்று பயம் அவருக்கு. வந்தால்...? காச இல்லை; மண் வீட்டுக் கூரைக்கு நெருப்பு வைக்கலாம்.

என்றாலும், அவர் வாய்சிவக்க வெற்றிலை போட்டு, தலைப்பாகை கட்டி, சிரித்தபடிதான் வந்தார்.

காலை வெயிலில் புறப்பட்டாயிற்று.

மிசுச் சமீபத்தில்தான் மணக்கிறது. இப்பாதையால் வந்திருக்கக் கூடாது. சனநடமாட்டமில்லை. அதற்காகப் பலாலி சுற்றி வருவ தென்றால் மேலதிகமாகப் பத்து மைல். வழமை அப்படித்தான். இம்முறைதான் பாதை மாறியது. ஒரு சின்னப் பயம் நெஞ்சைத் தாக்கியது. சடாரென்று எதிர்பார்க்கமுன்னர் முதுகைத் துளைக் குமோ குண்டுகள்? இது ஒரு பிரச்சினைக்குரிய ஊர் என்றுதான் சொல்லக் கேள்வி. நவம் அப்பவும் சொன்னவன் - பலாலியால் போவமென்று. சரியானதைத் தெரிவுசெய்வதில் எப்பவும் நவம் கெட்டிக்காரன். இனி யோசித்துப் பிரயோசனம் இல்லை.

“ஸ்ஸ்...ஸ்ஸ்..” என்று கேட்டது. எங்கேயென்று திரும்பிப் பார்த்ததில், பற்றைக்குள் படுத்திருந்தார்கள். சரி அவ்வளவுதான். இனி, “காம்பிற்குக் கொண்டுபோய் நாரி முறிக்கப்போகிறாங்கள். முகம் ஒருகணம் சுண்டியது. சைக்கிளை நிற்பாட்டினான். மறுபக்கம் சரியப்போனது. தாங்கினான். மற்றவர்களும் நிற்பாட்டினார்கள். எல்லோரையும் சுற்றிவளைத்துக்கொண்டது ஆமி.

“எங்க... எங்க... என்ன?” ஒரு ஆமி திக்கித்திணறிக்கொண்டு கேட்டான்.

பாஸ்கரன், “நாங்கள் வியாபாரத்துக்குப் போறம் ஐயா” என்றான்.

“வெயா...வெயா...?” என்றான் ஆமி. “பிஸ்னஸ்... கிளிநொச்சி...” என்றான் இவன்.

“வட்... வட்...?” சாக்கைக் குத்திக் கேட்டான். “வெஜிட்டபிள் அன்ட் புருட்ஸ்...” என்றான் இவன். “ஓப்பிண்... ஓப்பிண்...”

சரி, இனி எல்லாவற்றையும் அவிழ்த்துக் கட்டுவதென்றால்... நாளைக்குத்தான் கிளிநொச்சிக்குப் போகலாம். “சரி எல்லாத்தையும் அவிழுங்கோ” என்றான் நவம்.

பார்த்த ஆமி முந்திரிகைப்பழக் குலைகளை எடுத்துக்கொண்டு மூடச் சொன்னான். விஜயனை மாத்திரம் பிடித்துக்கொண்டு “புலி... புலி” என்றான். “இல்லை ஐயா...” என்றான் விஜயன். அழுதுவிடுவான்போல இருந்தது. என்றாலும் ஒரு சந்தேகத்துடன் அவனை விட்டுவிட்டான். முதுகில் சூடு விழுமோ என்றொரு திகில்.

சிறிதான் பிறகு சொன்னான். “உன்னை உந்த லாசான சேர்ட் போடாதை எண்டன். கேட்காமல் போட்டாய், பார்த்தியோ?”

பட்டென்று நவம் வெடித்தான். “ஏன் உந்தக் கதையை? நான் சொன்னனான்தானே பலாலியாலை போவமெண்டு. ‘நீங்கள்தான் இதாலை போவமெண்டியன். இப்ப பார், இரண்டு மனித்தியாலம் போச்சுது. எங்களைச் சிலவேளை காம்பிலை கொண்டுபோய் வைச்சிருந்தால், என்ன நிலைமையெண்டு யோசிச்சுப்பாருங்கோ...”

“சீ... இவங்கள் வியாபாரிகளிலை இரக்கப்படுவாங்கள்” என்றான் பாஸ்கரன்.

“உவங்களோ? மயிரில் இரக்கம்... நேரம் போச்சுதல்லே...” என்று இன்னும் வெடித்தான். இப்போதைக்கு நவத்தின் ஆத்திரம் தீராது. நவத்தின் பெட்டியிலிருந்துதான் முந்திரிகைப்பழமும் அதிகம் போயிருந்தது. இனி இந்தப் பயணம் முழுவதிலும் நவம் புறுபுறுப்பான். நூறு யார் முன்னுக்குத்தான் சைக்கிளைச் செலுத்துவான்.

அவன் அப்படிச் சென்றபோதிலும், எதிரில் வந்தவர்களிடம் “உங்காலை போகலாமோ?” என்று விசாரித்தான்.

“நிலாவரையிலை ஆமி கொஞ்சம் கடுமை” என்றார் ஒருவர். இன்னொரு தத்து. நவம் எரிந்துபார்த்தான்.

விரைவாகச் சென்ற சைக்கிள்கள் கொஞ்சம் பின்னடித்தன. இவ்வளவிற்கும் எல்லாருடைய சேர்ட்டும் இந்த மாரிப்பொழுதிலும் வியர்வையால் தொப்பலாக நனைந்திருந்தன.

கற்றுமுற்றும் சின்னப் புற்களும் பெரிய பற்றைகளும் நிறைந்த ஒரு வெளி தெரிந்தது. வெறும் சதுப்புநிலங்களில் நீர் பரந்து காணப்பட்டது. அடியில் கறுப்பு மண். மேலே, தெளிந்த நீர் சலசலத்தது. மேலே கவிந்த பிரமாண்டமான வானம். பிரமாண்டமான இப்பெருவெளியில் தங்களுக்கென்று ஒவ்வொரு உலகை வைத்திருக்கும் இவர்கள் சிறுசிறு புள்ளிகளாக அசைந்தார்கள்.

அப்பால் பெருந்தோட்ட வெளி. சிறுசிறு குட்டைகளில் மழைநீர். தோட்டங்களில் தோட்டக்காரர் இல்லை. மண்வெட்டி கொண்டு கொத்துவாரற்றுக் காத்திருந்தது அது.

தோட்டங்களில் டாங்கிகள் புகுந்து யானையைப்போல துவம்சம் செய்த அட்டகாசங்கள் தெரிந்தன.

இம்முறையே முதன்முதலாக வந்திருந்தபடியால், சிதைந்து போயிருந்த வீடுகளையும் கட்டடங்களையும் துவம்சம்செய்யப்பட்ட தோட்டங்களையும் பார்த்து விஜயன் ஆச்சரியப்பட்டான். எங்கணும் அந்நிய மணம் வியாபித்திருந்தது. வீடுகளிலும் தோட்டங்களிலும், இருந்தெழுந்த கதிரைகளிலும் படுத்த கட்டில்களிலும், நடந்த வீதிகளிலும் ஒழுங்குகளிலும், நனைந்த நீரிலும் சேறிலும் அதே அந்நிய மணம்.

தூரத்திதூரத்திக் கற்பழிக்கப்பட்ட பெண்களும் உடம்பு முறிய, இடுப்பு நோக அதே மணத்துடன் எழுந்தார்கள். அந்த மணம் தாங்கமுடியாதிருந்தது. அதனை அவர்களால் போக்க முடியவில்லை. சிலரிற்குத் தற்கொலை செய்துகொள்வதைத் தவிர வேறுவழி தெரிந்திருக்கவில்லை. ஐந்து பிள்ளைகளின் தாயென்றால் என்ன? அவளிலும் அந்த மணம் படர்ந்திருந்தது.

“அம்மா மணக்குதா?” என்று விசம்பலுக்கிடையில் தன் நெஞ்சை ஒருத்தி காட்டினாள். காயப்பட்டிருந்தது அது. அம்மா வால் என்ன சொல்ல முடியும்? பாவம் அவள். “இல்லை” என்று நெஞ்சறியப் பொய் சொன்னாள்.

“காலை மணந்து பார்...” என்றாள் புருஷனிடம் ஒருத்தி. “ஓம் மணக்குது” என்று அவன் உண்மை சொன்னான். அவளால் புருஷனிடம் ஓட்ட முடியாததாகிவிட்டது.

அவ்வளவுதான். வீடுகள், கட்டடங்கள்போல, தோட்டங்கள் போல நிறையக் குடும்பங்கள் சிதைந்துபோய்விட்டன.

தூரத்தில் டாங்கிகளும் பச்சை உடுப்புகளும் மங்கலாகத் தெரிந்தன. “நிக்கிறாங்கள்” என்றான் நவம். சைக்கிள் கொஞ்சம் பின்னடித்தது. பாஸ்கரன் வெகுமுன்னதாக இறங்கி, சைக்கிளைக்

கொஞ்சம் சரித்தும்விட்டான். விழுந்தது விழ்டும் என்று சாரத்தை அவிழ்த்து இறுக்கிக் கட்டினான்.

“என்ன அது...?” என்று உறுக்கினான் ஆமி. நல்லகாலம் தமிழனாக இருக்கிறான். அல்லது தமிழ் தெரிந்திருக்க வேண்டும்.

“நாங்கள் வியாபாரிகள். கிளிநொச்சிக்கு மரக்கறிகளும் பழங்களும் கொண்டுபோறம்.”

“ஓப்பிண்... ஓப்பிண்...” என்றான் ஆமி. நவத்தின் முகத்தில் எள்ளும்கொள்ளும் வெடித்தன. “பலாலியாலை போயிருக்கலாம்...” என்று முணுமுணுத்தான். எல்லாரும் சைக்கிளை நிறுத்திச் சாக்குக்கட்டுக்களை அவிழ்த்தனர்.

“ரைட்... ரைட்...” என்ற ஆமி முந்திரிகைப்பழக் குலைகளில் சிலவற்றை எடுத்துக்கொண்டு கட்டச்சொன்னான்.

நவத்தின் முகத்தை ஒருவரும் பார்க்காமல் சைக்கிள் மிதித்தார்கள்.

கொஞ்சத்தாரத்தில் ஒரு தேனீர்க்கடை குறுக்கிட்டது. வாய்ப்பன், வாழைப்பழம் சாப்பிட்டு, ‘ரீ’ குடித்து முடிய, அத்தான் வெற்றிலைச் சரையைத் திறந்தார். இவனும் பாஸ்கரனும் சிறியும் அத்தானும் வாய்சிவக்க வெற்றிலை போட்டார்கள். இனிக் கிளிநொச்சிக்குப் போனால்தான் சாப்பாடு.

2

மாலை உச்சியிலிருந்து சரிந்துவிட்டது. சாடையான மப்பாக இருந்தது வானம். இனி ரோட்டால் போக இயலாது. “புளியடிச் சந்தியிலை ஆமி கொஞ்சம் கரைச்சல்” என்றார்கள். ஒழுங்கைகள் தான் தஞ்சம். மழை பெய்யப்போவதில்லை. இப்படியே மந்தாரம் தான். வேளைக்கு இருட்டிவிட்டாற்போல் ஒரு திகில்.

நெற்கள் கதிர்வைக்கத் தொடங்கின. இளமையான நெல்லின் மணம் மூக்கைத் தடவியது. வயலுக்குள் வெள்ளம். சாடையான காற்றில் அசைந்தாடியது நெல். வயலே ஒருபக்கம் சரிந்தாற்போல அலைஅலையாக மிதந்தன. கண்ணுக்கெட்டியவரைக்கும் பச்சை. இடையிடை சிறு குளங்கள்.

ஒரு சின்னப் பிள்ளையார் கோயிலைத் தாண்டி ஒழுங்கை யால் திரும்பினர். புறாக்கள் குறுகுறுத்துப் பறந்தன. கட்டை அடித்த மாடுகள் மேய்ந்துகொண்டிருந்தன. பரந்த சின்னப் புல்வெளி. சிறுபிள்ளையார் எண்ணெய் வழவழப்புடன் மரத்தின் கீழ் இருந்தார். முன் சிறுவிளக்கு ஒருபக்கம் சரிந்து தீபம் தெரிந்தது. இடையில் சிறு பட்டுத்துணி. அருகில் பெரிய மரங்கள். ரம்மியமான பிரதேசம்.

ஒழுங்கையால் திரும்பியபோது தூரத்தில் ஒரு பெண் குடத்துடன் வருவது தெரிந்தது. நெருங்கநெருங்க அது சுபாவாக இருக்குமோ என்று சந்தேகம். அவளின் சீவியமும் இந்தப் பக்கம்தான். சுபாதானோ?

இல்லை; இது வெறும் பிரமை. இன்னும் சுபாவின் மயக்கம் தீரவில்லை.

இல்லை; இது சுபாதான். சுபா குடத்துடன் போவாளா? கம்பளில் படித்தவள்; எங்கேயோ ரீச்சராக இருக்கிறாள். ரீச்சராக இருப்பவள் குடம் தூக்கக்கூடாதா?

இது சுபாதான்; நெஞ்சு ஒருமுறை அதிர்ந்தது.

நெருங்கியபோது அவள் இவர்களைக் கவனிக்கவில்லை. இவன் சடக்கென 'பிரேக்' போட்டான். அவள் திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்துபார்த்தாள்.

“ஹலோ சுபா” என்றான்.

“நீங்களா...? பயந்திட்டன்...” என்றாள்.

அந்நியமாகிப்போனாள். நெற்றியிலும் உச்சியிலும் குங்குமம். கன்னம் இரண்டு பக்கமும் விரிந்து மினுங்கியது. வயிறும் கொஞ்சம் பெருத்திருந்தது.

“எப்படி இருக்கிறியள்?” என்றாள்.

“பார்க்கத் தெரியலையோ...? வியாபாரம்செய்யிறன்... வேலை இல்லைத்தானே... இதிலை இறங்கியாச்சு...”

“எப்படி... எப்படி?” விழியால் வியந்துகொண்டு போனாள். “மெலிஞ்சு கறுத்துப்போனியள்...” என்று முணுமுணுத்தாள்.

“சீ...” என்று சிரித்தான். “உனக்கு... உங்களுக்குக் கிட்டத்தானே வீடு...? ஏதோ கேட்க வேணும்போலக் கேட்டான். அந்நியமாகித் தான் போனான்.

தலையைக் குனிந்து, “உனக்கு எண்டே சொல்லலாம்...” முணுமுணுத்தாள். “உந்த வீடுதான்...” என்றாள். “வீட்டை வாங்கோவன்...” கேட்டாள்.

“இல்லையில்லை. அவங்கள் பார்த்துக்கொண்டு நிக்கிறாங்கள். பொழுதுபடுகிறத்துக்கிடையிலை கிளிநொச்சிக்குப் போக வேணும்.”

“.....”

“எல்லாத்தையும் சொல்லாமல் செய்துபோட்டியள்... நான் மூண்டாவது ஆளா? ஆரோ சுபாவுக்குக் கலியாணம் எண்டு சொல்லி அறிய வேண்டி இருக்குது...” என்றான்.

“சத்தியமா இல்லை... நான் இரண்டு, மூன்று தரம் கம்பசுக்கு உங்களைத் தேடி வந்தனான். கலியாணம் சொல்ல மாத்திரமில்லை.

உங்களோடை கொஞ்சம் கதைக்க வேணுமெண்டும்...” குனிந்துதான் சொன்னாள். நிமிர்ந்தால் கண்கலங்கி இருந்தது தெரிந்திருக்கலாம்.

“நீங்கள் எப்படி இருக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டாள்.

“இருக்கிறேன்... நீங்கள் என்னை ஒரேயடியா மறந்துபோனியள் போல...” என்றாள்.

“ஓம், மறந்துதான்போனேன். ஒரேயடியா இல்லை எனக்குப் பிரச்சினை கூடிப்போச்சுது சுபா... நான் அரசியலை விட்டுட்டன். நீங்கள் முந்திக் கேட்டீயள். எல்லாம் முடிஞ்சாப்பிறகு இப்பதான் விட்டன். விட்டுட்டன் எண்டு சொல்ல ஏலாது. விடப்பண்ணிப் போட்டாங்கள். குடும்பத்திலும் ஞாயமான பிரச்சினை. மச்சானும் செத்துப்போனார். அக்காவும் வீட்டோடை...”

“எப்ப இது நடந்தது?”

“நாலைஞ்சு மாசத்திற்கு முன்னம். ஷெல்லடிச்சு... நாலு பிள்ளைகளும் அக்காவும்... தங்கச்சிமாரும் வீட்டோடைதானே... பிரச்சினை கூடிட்டுது...”

“நாலும் உங்களுக்குப் பிரச்சினை தந்திட்டன்போலை...”

“சீச்சீ... அப்படியில்லை. ஒரு அதிர்ச்சிதான். இப்பவும் நம்ப முடியாமல்... எட்டி உங்கன்ரை கையைப் பிடிக்கட்டோ எண்ட மாதிரி... நீங்கள் என்னுடையவள் எண்டுதான்... வேண்டாம் சுபா, ஒண்டும் கதைக்காதையுங்கோ... நீங்கள் எப்பவும் நீங்களாக இருங்கோ... அவங்கள் பார்த்துக்கொண்டு நிக்குறாங்கள். நான் வாறன்... பிறகு நேரம் கிடைச்சால் வருவன்.”

“கட்டாயம் வருவீங்களா?” என்று கண்கலங்கி நிமிர்ந்தாள். குரல் தளதளத்தது.

“வாறன். கட்டாயம் வருவன்...”

சடக்கென்று கையை எட்டிப்பிடித்தாள். உடனே விட்டாள்.

“உங்களை நான் நல்லாய் விரும்பிறன்...” என்றாள்.

“போட்டுவாறன்...” என்றாள்.

“ஆர்?” என்றான், காத்துநின்ற பாஸ்கரன். “என்னோடை படிச்ச பிள்ளை...” என்றான் இவன். “கலியாணம் முடிச்சிட்டுது போலை...” என்றான் பாஸ்கரன். கையைப்பிடித்ததைக் கண்டானோ? இவன் நிமிர்ந்துபார்த்தான்.

எட்டிப்பிடித்தபோது அவளின் கைசட்டது. “உங்களை நான் நல்லாய் விரும்பிறன்...” என்றாள். இதற்கு என்ன அர்த்தம்? ஒரு கலியாணம்முடித்த பெண் சொல்லக்கூடாத வார்த்தை இது.

சொல்கிறாள். என்ன அர்த்தம்?

வேண்டாம் சுபா. இது கொஞ்சம் அதிகபட்சமான வசனம். நீ உன் புருஷனுக்கு நேர்மையானவளாக இரு. உனக்குப் பிறக்கப் போகும் குழந்தைக்கு உண்மையான தாயாக இரு. பெற்றோருக்குக் கீழ்ப்படிந்த பெண்ணாக இரு. பழைய கனவுகளை மறந்துவிடு. கனவாக மறந்துவிடு. கம்பசில் படித்துப் பட்டம்பெற்றதுபோல இதையும் ஒரு அனுபவமாக எறிந்துவிடு.

காலையில் எழு. குளி. சமை. வேலைக்குப் போ. மாணவர்களை உன் பிள்ளையாக நேசி. மாலையில் கணவனுடன் கைகோத்த படி உலாத்து. கணவனைக் காதலி. அருமையான வயல்வெளி உண்டு. ரசி. புறாக்கள் குறுகுறுத்துப் பறப்பதைப் பார். கொக்குகள் விண்ணென்று இறங்குவதைப் பார். இளமையான நெல்லின் மணத்தை நுகர். கொஞ்ச இளங்கதிர்களை வாய்க்குள் போட்டு, மென்று அதன் இளம்பாலை ருசி. மருதநிலத்துச் சின்னப் பிள்ளையாரிடம் போ. விளக்கேற்றிக் கும்பிடு. பிறக்கப்போகும் குழந்தைக்கு என்ன பெயர் வைக்கலாம் என்று யோசி. இரவில் கணவனின் நெஞ்சில் சுகமாக நித்திரைகொள். போ.

“உங்களை நல்லாய் நேசிக்கிறேன்” என்று சொல்லாதே. அது கூடாது. முன்னர் காதலித்தபோது அதைச் சொல்லியிருக்கலாம். சொன்னாய்தான். இன்னும் அழுத்திச் சொல்லியிருக்கலாம். கையைப் பிடித்தபடி, மூக்கைத் திருகியபடி, காதைக் கடித்தபடி, கண்ணுக்குள் கண்ணைப் பார்த்தபடி, “நான் இன்னும் உங்களை நேசிக்கிறேன்” என்று சொல்லியிருக்கலாம்.

ஒரு சிட்டுக்குருவியாகப் பறந்துதிரிந்தாய். நெஞ்சில் தத்தித் தத்தி நடைபயின்றாய். நெஞ்சை பிறாண்டினாய். நெஞ்சில் கூடுகட்டினாய். நெஞ்சில் அடைக்கலமாகக் குடிபுகுந்தாய். உண்டகளைப்பில், மயக்கத்தில் நெஞ்சில் உறங்கினாய். அப்ப..., அப்ப சொல்லியிருக்கலாம்.

இப்ப காலம்போய்விட்டது.

“பால்கரன், நீ ஆரையும் காதலிச்சிருக்கிறாயா?” என்று திடீரெனக் கேட்டான் இவன்.

“ஏன் கேட்கிறாய்?” “இல்லைச் சொல்லன்...” “நிறைய” என்று கண் சிமிட்டினான். “கனபேரைக் காதலிச்சனான்... கனபேரை விட்டனான். கனபேர் என்னை விட்டார்கள். அது சும்மா ஒரு அனுபவம். ஏன் கேட்கிறாய்?”

“இப்ப நான் கதைச்சன் ஒரு பிள்ளை... அவளை நான் காதலிச்சனான்...”

“சீ... அது கலியாணம் முடிச்சிட்டுதுபோலை...”

“நான் காதலிச்சனான்... அவ்வளவுதான்...”

“என்னடாப்பா சிம்பிளாச் சொல்லுறாய்...”

“அவங்கள் அங்கை போட்டாங்கள்... சைக்கிளை மிதி... போய்ச்சேருவம்.

3

மனோகரமான காலம் என்று அதனைச் சொல்லலாம். குளிர்ந்த காற்று வீசுவதைப்போல, மழை பெய்வதைப்போல ஒரு சிட்டுக் குருவியாக சுபா வருகைபுரிந்தாள். பூப்பூவாகச் சிரித்தாள். அவள் வந்தபோது இவ்வளவு அனுபவத்தைத் தருவாள் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை. தனுவைப்போல, வாசுகியைப்போல, சியாவைப்போல, ரூபியைப்போல சாதாரணமான ஒருத்தியாகத் தான் அவள் வந்தாள்.

வயல்சூழ்ந்த கிராமத்திலிருந்து வந்தாள். குளம்நிறைந்த ஒரு கிராமத்திலிருந்து வந்தாள். தென்னைகள்நிமிர்ந்த ஒரு வளவின் வீட்டிலிருந்து அவள் புறப்பட்டாள். மாலைகளில் குடத்தில் நீர் சுமப்பாள். பொழுதுபட விளக்கேற்றி, விபூதி பூசிப் பால், தேனீர் அருந்திப் பின் படிப்பாள். சிலசமயம், பிட்டு அவிக்கத் தேங்காய் துருவித் தருவாள். இடியாப்பம் பிழிந்துகொடுப்பாள். பாற்சொதி வைப்பாள்.

இங்கு மகிழ்ச்சியை நிறைக்க வந்திருக்கிறாள். ஆனந்தம் தர வந்திருக்கிறாள். தன் எளிமையான, மென்மையான அழகை இங்கு பரப்ப வந்திருக்கிறாள். இனிமையாகச் சொல்லாட அவள் வந்தாள்.

பெரிதாகச் சொல்ல ஒன்றுமில்லை. அவனுக்கு அவளை மிகவும் பிடித்திருந்தது. என்ன காரணம்?

ஒருமுறை கையைப் பிடித்து சாத்திரம் பார்த்தாள். இனிமையான சுகந்தம் வீசியது. “எனக்கு உதிலை நம்பிக்கை இல்லை” என்றான். “நான் நம்பிறன், விடுங்கோவன்” என்றாள். “நல்லாய் படிப்பியள், கெட்டிக்காரன். அஞ்சு பிள்ளைகள். (இந்த இடத்தில் சிரித்தாள். இவன் வெட்கப்பட்டான்.) கலியாணம் ம... உங்களோடை படிக்கிற பிள்ளைதான். காதல் கலியாணம். இடையில் கொஞ்சம் பிரச்சினை வரும். (இதில் நமட்டுச் சிரிப்பு) அந்தப் பிள்ளை உங்களைவிடக் கொஞ்சம் கெட்டிக்காரி...” கையை உதறிவிட்டு, “உங்கன்ரை சாத்திரமும் நீங்களும்...” என்று எழுந்தாள். அவள் இன்னும் சிரித்தாள்.

மறையும் சூரியனின் கதிர்கள் சூழலை மஞ்சளாக்கிய ஒரு மாலைப்பொழுது. இவன் வழக்கம்போல கன்ரீனில் கும்மாளமடித்தான். “நேரமாச்ச...” என்று புறப்பட்டான். தூரத்தில் லைபிறரியிலிருந்து தனுவும் தயாவும் சுபாவும் வருவது தெரிந்தது. அவர்கள் பின்னே சூரியன். அவர்கள் குழல்கற்றைகள் மஞ்சளாக மினுங்கியது. இவன் நின்றான். “என்ன படிப்போ?” என்றான். லேசான நக்கல் தொனி இருந்திருக்க வேண்டும். “நாங்கள்

இப்ப நோட்ஸ் எடுத்தாத்தானே ரெஸ்ற்றுக்கை வந்து பறிப்பியள்...” என்றாள் தனு. “நாங்கள் வாறம் சுபா. உனக்குத் துணை கிடைச்சிட்டுதுதானே?” என்றாள். “இவளைக் கவனமாகப் பார்ப்பியள்தானே” என்றாள் தனு. லேசான புன்சிரிப்புடன் அவர்கள் சென்றனர். இவள் வெட்கப்பட்டு அருகில் ஓடுங்கினாள். “என்ன படிச்சியள்?” என்று கேட்டான் இவன்.

இவனும் உதயனும் தவறுதலாக ஒருமுறை லைபிரரிக்குள் போனார்கள். சுபாவும் வாசுகியும் இருந்தனர். முன்கதிரைகளைக் காட்டி “இதில் இருக்கலாம்” என்று கண்ணால் சொன்னாள் சுபா. “மழை வருமாப்போல...” என்றாள் வாசுகி. இரண்டு புத்தகங்கள் எடுத்துத் தந்தாள் சுபா. “இது பெரிய அறுவை” என்று முணுமுணுத்து சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான் இவன். சுபா சிறிதுநேரத்தில் சின்னத்துண்டு தந்தாள். “நீங்கள் நன்றாகப் படிக்க வேண்டும். நேரத்தை வீணாக்காது, தயவுசெய்து படியுங்கள். பால் வாங்கித் தரலாம்.” அன்று அவனும் உதயனும் பால் குடிக்கவில்லை.

“உங்களை பிரென்ட் ஆரையும் காதுலிக்கிறாரோ?” என்று உதயனிடம் கேட்டாள் சுபா. “சீ... ஏன் கேட்கிறியள்?” என்றாள் உதயன்.

“சும்மா” என்றாள் சுபா.

“என்ன ரண்டுபேரும் நீலத்திலை உடுப்பு... ரண்டுபேரும் நல்ல பொருத்தம்... என்று வாசுகி சொன்னாள். சுபா வெட்கப் பட்டாள். இவன் சிரித்தான்.

சுபா, பரமேஸ்வரன் ஆலயத்திற்குப் போய்விட்டு வந்தாள். “உங்களை எங்கையெல்லாம் தேடுறது... இந்தாங்கோ இதைப் பூசங்கோ.” சுபாவின் நெற்றியில் வீழுவதும் சந்தனமும் இருந்தன. “எனக்கு உதிலை நம்பிக்கை இல்லை...” என்றாள். “உங்களுக்கும் சேர்த்துத்தான் கும்பிட்டனான் எனக்காகப் பூசங்கோ...” என்றாள்.

“அண்டைக்கும் பால் வாங்கித் தரேல்லை. இண்டைக்கு வாங்கோ குடிப்பம்...” என்று அழைத்தாள் சுபா. “நீங்கள் என்றை சொல்லலை மதிக்கேல்லை. நான் உங்களை மதிக்கிறேன்” என்றாள் சுபா.

ஒருமுறை ரூமிற்கு வரச்சொல்லியிருந்தாள். பரீட்சைக்குச் சமீபத்தில், ஒரு நோட்ஸ் தேவையிருக்க, இவனும் உதயனும் சுபாவின் ஞாபகம்வரப் போனார்கள். “வாங்கோ” என்றாள். எப்படி ரும் கண்டுபிடிச்சியள்? என்று வியந்தாள். “உங்கள் கால்பட்டதில் இந்த ரும் ஜென்ம சாபல்யம் அடைந்தது...” என்று நக்கலடித்தாள். அதிகமாகப் புளகித்தாள். “ஒரு நிமிஷம்” என்று உள்ளே போய் இரண்டு நிமிஷத்தில் ‘ரீ’ கொண்டு வந்தாள். தலைமயிரை கொண்டைபோட்டிருந்தாள். எளிமையான

உடையில் அழகாக இருந்தாள். மிக மென்மையாக, ஆசையாகக் கதைத்தாள். 'ரீ' நன்றாக இருந்தது. அந்தக்கணத்தில் அவளால் இவன் அதிகம் பாதிப்படைந்திருந்தான். "போப்போறம்" என்றபோது, வாசல்வரை வந்து வழியனுப்பி, தொடர்ந்தும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். 'இவள் என் மனைவியாக வாய்த்தால்...' என்று அப்பொழுதுதான், அப்பொழுதேதான் முதல்முறையாக யோசித்தான். நடந்தவைகளை யோசித்துப் பார்த்தான். அன்றிரா படிக்க முடியாதிருந்தது. "நீ சுபாவைப் பற்றி என்ன நினைக்கிராய்?" என்று உதயனிடம் கேட்டான். "அவள் உன்னை நல்லா விரும்புகிறாள்போல..." என்று எரிகிற நெருப்பில் எண்ணெய் வார்த்தான் உதயன்.

பிறகு சுபாவைப் பார்க்க ஒருமாதிரியாக இருந்தது. அவள் சிட்டுக்குருவியைப் போலத்தான் உற்சாகமாக வந்தாள். "என்ன ஒருமாதிரி" என்றாள். "அதெல்லாம் பயப்பிட ஒன்றுமில்லை. நீங்கள் பாஸ் பண்ணுவியள்" என்றாள்.

பரீட்சை முடிந்து விடுமுறை விட்டதன் பிறகு சுபாவைச் சந்திக்க முடியவில்லை. அந்த விடுமுறைக்குள் வந்த யூலை இனக்கலவரம் அதிகம் அரசியல் வேலைக்குத்தான் தூண்டியது. எனினும், ஓரத்திலிருந்து கண்சிமிட்டிக்கொண்டிருந்தாள் சுபா.

சோளகம் தணிந்துபோய் வீச, யன்னலுக்கப்பால் நட்சத்திரங்கள் தெரிந்த ஒரு சாமத்தில் முழிப்புத்தட்டியபோது சுபாவை யோசித்தான். மூன்று தரம் மணி அடித்தது. புரண்டு படுத்தான். கம்பஸ் தொடங்க சுபாவிடம் என் விருப்பத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டும் என்று அன்றிரா உறுதியாக முடிவெடுத்தான்.

கம்பஸ் திறந்தபோது சுபா உடம்புவைத்து, இன்னும் கொஞ்சம் வெள்ளையாக வந்தாள். "கொஞ்சம் வெள்ளையாக இருக்கிறியள்" என்றான். செம்மையாகச் சிரித்தாள். "ஒரு விஷயம் உறுத்திக் கொண்டிருந்தது. உங்களோடை கதைக்க வேணும்" என்றான். "என்ன, என்ன?" என்றாள். "கதைக்கிறேன்" என்றான். நிமிர்ந்தான்; நேராக நடந்தான்.

இரண்டு, மூன்று நாட்களுக்குள்ளேயே கதைத்தான். இராமநாதன் மண்டபத்து ஒரு அறையில் லெக்சர் முடிந்து ஓய்ந்திருந்த ஒரு மாலைப்பொழுதில் நேரிடையாகவே கதைத்தான். "நான் உங்களை நல்லா விரும்பிறேன். கோபிக்காதையுங்கோ. உங்களுக்கு விருப்பமில்லாட்டில் பயப்பிடாமல் சொல்லுங்கோ. கோபிக்கமாட்டேன். ப்ளீஸ் என்னைப் புரிஞ்சுகொள்ளுங்கோ. விருப்பமில்லாட்டியும் இப்படியே நாங்கள் தொடர்ந்து இருக்கலாம். என்ன கதைக்கிறதெண்டே தெரியேல்லை. என்றை விருப்பத்தைச் சொன்னானாள். உங்களுக்கு வேறே விருப்பம் இருக்கலாம். முடிவை யோசித்து ஆறுதலாகச் சொல்லுங்கோ..."

அவள் மௌனமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். இனிக் கதைக்க ஒன்றுமில்லை. அவள் முகம் கறுத்திருந்தது. கண்

கலங்கி வருமாப்போலத் தெரிந்தது. முகம் வியர்த்து இருந்தாள். “நான் உங்களை நல்லாய் விரும்பறன்” என்றாள். ஒரு வார்த்தைதான் சொன்னாள். இவன் ஓடிப்போய் உதயனிடம் சொன்னான்.

சபாவை அடிக்கடி சந்திக்கிறபோது இவன் சிட்டுக்குருவியா எனத் திகைத்துப்போயிருக்கிறான். என்ன உற்சாகமாக இருக்கிறான். என்ன சந்தோஷமாக இருக்கிறான். சிட்டுக்குருவியாக நெஞ்சில் அடைக்கலம் புகுந்தாள் அவள்.

சந்தோஷம், சந்தோஷமாக இருந்தது. சைக்கிள் உற்சாகத்துடன் துள்ளிக்குதித்தது. பனிப்புகாருடனான விடியல், குதூகலத்தைக் கொடுத்தது. மாலையில் தனிமை வாட்டியது. நண்பர்களுடனான அரட்டை அறுவையாக இருந்தது.

உனது குதூகலமே எனக்கு அளவற்ற சந்தோஷத்தைத் தருகிறது. சிரித்தபடி இரு. உனது சோர்வுகூட என்னுள் அயர்ச்சியைத் தரும். நான் உன்னை மிகவும் நேசிக்கிறேன். நீ எனக்கு வசந்தமாக இரு. நீ எனக்குச் சுகந்தமாக இரு. கோடை காலங்களில் காற்றாகவும் மழைக்காலங்களில் போர்வையாகவும் இரு. அளவற்றபடி உன்னை நான் நேசிக்கிறேன் என்பதை எப்படி நான் புரியவைக்க? மலர்ச்சியாக இரு என்பதை மட்டுமே எனக்குத் திரும்பத்திரும்பச் சொல்லத் தெரிகிறது. பூ எப்போ மலரும்? பொழுது எப்போ விடியும்?

“உங்கன்ரை ருமிற்கு வந்து உங்களைப் பார்க்க வேணும் போலை... எப்படி நித்திரை கொள்ளுவியள்... எப்படி ‘விரஷ்’ பண்ணறியள்... ஷேவ் எடுக்கறியள், எப்படிச் குளிக்கறியள்... எப்படி, எப்படி...? வந்து ஒளிச்சுநிண்டு பார்க்க வேணும்போலை கிடக்கு...” என்று முகத்தை மலர்த்திச் சொன்னாள். இவன் நித்திரைகொள்ளும்போது கனவுகளில் லயித்தான். வாயில் நுரை ததும்ப ‘விரஷ்’ பண்ணும்போது சந்தோஷம் குமிழியிட இருந்தான். ஷேவ் செய்யும்போது வரும் எரிவையும் எரிச்சலையும் சற்று நேரத்திற்கு மறந்தான். ஷவரிலிருந்து நீர் சுரீரெனத் தலையில் இறங்கும்போது புத்துணர்ச்சியுடன் ஆனந்தப்பட்டான்.

“மீசையை உங்களுக்கு ஒழுங்குபடுத்தத் தெரியாதா?” என்று கேட்டாள். இரகசியமாக ஒருமுறை கத்திரிக்கோல் கொண்டு வந்து மீசையைக் கத்தரித்து ஒழுங்குபடுத்தினாள். கன்னத்தைப் பிடித்து, மீசையைச் சீராக்கினாள். இவன் சடக்கென்று முகத்தை இழுத்து முத்தமிட்டான். முகம் சிவந்தாள்.

முதன்முதலில் முத்தமிட்டது அவள் கைகளில்தான். எல்லோரிற்கும் காதலிக்குக் கொடுத்த முதல் முத்தத்தின் ஞாபகத்தைப்போலவே அவனும் அதனை நினைவுகூர்ந்தான். சபாவின் மோதிரத்தை வைத்துக்கொண்டு “கையைத் தாங்கோ, நான் போடுறன்” என்றான். கை மென்மையாக, பஞ்சுபோல,

குளிர்மையாக இருந்தது. எடுத்து உள்ளங்கையில் முத்தமிட்டான். ஒரு ரோஜாப்பூவை முகர்ந்ததுபோல.

4

அரசியல்வேலைகள் இறுக்கமாக, சுபாவையும் சந்திக்க முடிகிறதில்லைப் பிறகு. மனத்தாங்கல் பட்டான். “நீ என்னுடையவள் என்றாப்பிறகு அரசியல்வேலை செய்யேக்கை உற்சாகமாகவும் சந்தோஷமாகவும் இருக்குது” என்றான். “அப்படியா?” என்றாள். அவள் அதற்குச் சந்தோஷப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

இரவுகளில் தோழர்களுடன் கிராமங்களில் தங்கும்போதும் அவள் நினைவுகளில் ஐக்கியமாகி உற்சாகமானான். பாலாய் நிலவு காய்ந்தது. மெதுவாய் பனி இறங்கியது. கடல் “சோ” என்று இரைச்சல் படாமல் அமைதியாக இருந்தது. அந்தக் கடற்கரைக் கிராமத்தில் இவன் தோழர்களுடன் உற்சாகமாக வகுப்புகள் எடுத்தான். மீன்கறியுடன் சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுக்கப் போகும்போது, ‘சுபாவுடன் ஒருமுறை இந்தக் கிராமத்திற்கு வர வேணும்’ என்று யோசித்தான். “சுபா என்னோடை சேர்ந்து அரசியல்வேலை செய்தால் இன்னும் நல்லது” என்றும் யோசித்தான்.

அப்புறமாகச் சில நாட்களுக்குப் பிறகு சுபாவைச் சந்தித்த போது இதுபற்றிக் கதைத்தான். சுபா உற்சாகமாக இல்லை. ஏற்கனவே, தன்னைச் சந்திக்கவில்லை என்று கோபமாக இருந்தாள். “நான் உன்னை வற்புறுத்தேல்லை. எனக்கு இது சந்தோஷமாக இருக்கும்” என்றான். “யோசிக்கிறேன்” என்று முணுமுணுத்தாள். “இண்டைக்காவது கொஞ்சநேரம் என்னோடை இருக்கமாட்டீங்களா?” என்று கெஞ்சினாள். “இருக்கிறேன்” என்றான்.

“ஒரு விஷயம் தெரியுமா? என்னைத்தான் ஞாபகம் இல்லை. இண்டைக்கு உங்கன்ரை பிறந்தநாள். அதாவது, ஞாபகம் இருக்கா?” கேட்டாள். “ஓ... அப்படியா?” என்று ஆச்சரியப்பட்டான். கையை எடுத்து முத்தமிட்டான் “வேறை உங்களுக்கு என்ன வேணும்? “நீ வேணும்...” என்று காதலுடன் அவன் பார்த்தான். “நான் எப்பவும் உங்களுக்குத்தான். வேறை என்ன வேணும்?”

“நீ முழுமையாக என்னுடையவள் என்று புரிய வேணும்” என்றான்.

“அதுக்கு என்ன செய்ய வேணும்?”

“நான் விரும்புகிறதை நீயும் விரும்ப வேணும்?”

“அரசியலை சொல்றீங்களா?”

பேசாதிருந்தான்.

எட்டிக் கையைப்பிடித்துத் தன் கைக்குள் பொத்திக் கொண்டாள். “எனக்கென்னவோ நீங்கள் எனக்கு மாத்திரம்தான் சொந்தமாக இருக்க வேணும்போல... நீங்களும் நானும் கலியாணம் முடிச்ச சந்தோஷமாக இருக்க வேணும்... இப்பவே உங்களிட்டை ஓடிவரட்டோ என்று நான் அடிக்கடி யோசிக்கிறேன். உங்களைக் காணாமல் இருக்க முடியேல்லை. ஒவ்வொருநாளும் உங்களோடை கதைக்க வேணும் என்று... என்னைப் புரிஞ்சுகொள்ளுங்கோ. அண்டைக்கொருநாள் உங்கன்ரை பெயரிலை ஆருக்கோ வீர அஞ்சலி எண்ட போஸ்ரரைக் கண்டபோது எவ்வளவு ஏங்கினேன் தெரியுமா? ரத்தம் உறைஞ்சபோச்சு. ஒவ்வொருநாளும் நான் பயப்பிடுறேன். எங்கை நீங்கள் ஆமியிட்டை அகப்பட்டியளோ என்று ஏங்கிப்போறேன். உங்களைக் கண்டால்தான் எனக்கு நிம்மதி. இண்டைக்கு உங்கன்ரை பேர்த்தே. உங்களை எப்படியும் காண வேணுமெண்டு எவ்வளவு ஆசைப்பட்டன். என்னை விளங்குங்கோ... ப்ளீஸ்... நீங்கள் இல்லாமல் என்னாலை இருக்க முடியேல்லை... இஞ்சை இருக்க எனக்குப் பயமாக இருக்குது. உங்கன்ரை பிரென்ட்ஸ் வந்து இழுத்துக்கொண்டு போயிடுவினம். வாங்கோ உங்கன்ரை ரூமிற்குப் போவம். வாங்களேன்...”

ரூமிற்குப் போனார்கள். “இண்டைக்கு முழுக்க உங்களோடை நான் இருக்கப்போறேன்...”

“இரவைக்குமோ?”

“ஆசையைப் பாரன், பொழுதுபட முன்னம் போக வேணும்.” இறுக்கி அணைத்து முத்தமிட்டாள். இவன் இன்னும் இறுக்கி அணைத்தான். உணர்ச்சிவசப்பட்டார்கள்.

இவன் குழம்பிப்போயிருந்தான். என்ன இது? இவளை நான் புரியவில்லையா? அல்லது என்னை இவள் புரியவில்லையா? இவள் மனம்திறந்து தன்னை அறிவித்துவிட்டாள். குடும்பம், குழந்தை, குட்டி... நான் இவளுக்குமட்டும் சொந்தமாக இருக்க வேணும்... இவனுக்கு அரசியல் முக்கியமாக இருக்கிறது. மக்களை அதிகம் நேசிக்கிறான். முரண்படுகிறது.

இவன் உற்சாகம் குன்றிப்போனான். அவள் சிட்டுக்குருவியைப்போல உற்சாகமாக இருந்தாள். காதைக் கடித்தாள். மூக்கைத் திருகினாள். நெஞ்சில் மயிர்களைத் தடவி, சுகமாகத் தலை வைத்தாள். கூடுகட்டினாள், அடைக்கலமானாள். இவன் அவள் மயிரை நீவினான். மிருதுவாகத் தடவினான். ஸ்பரிசத்தில் ஆழ்ந்து போனான். நெஞ்சில் முத்தமிட்டு மயிரிற்குள் முகத்தைப் புதைத்தாள். இவன் யோசித்துக்கொண்டிருந்தான். பிறகு, சுபா கொஞ்சநாளாக்கு அவனைக் காண முடியாமல் போய்விட்டது.

அதிகம் வருத்தப்பட்டாள். ரூமில் சலித்துப்போய் இருந்தாள். மாலையில் தனிமையின் கொடுமையை உணர்ந்தாள். இரவில் நித்திரையின்றி அவஸ்தைப்பட்டு வருந்தினாள். வருந்தி என்ன பயன்? அதிகம் ஆத்திரப்பட்டாள். அவளைக் கண்டபோது,

அவன் உற்சாகத்துடன், “இது நாங்கள் அடிக்கிற பேப்பர்” என்று ஒரு பேப்பரைக் கொடுத்தான். அவள் அதை வாங்கி, “கண்டறியாத பேப்பர்...” என்று எறிந்தாள்.

இவன் சடக்கென முறிந்துபோனான். சிட்டுக்குருவியா, அணிற்குஞ்சா? ஒரு பழத்தை முழுமையாகக் கோதிவிட்டது. “சொறி” என்று சொல்லிக் குனிந்து எடுத்தாள். “சொறி... சொறி... ப்ளீஸ் மன்னிச்சுக்கொள்ளுங்கோ...”

பேசாதிருந்தான்.

“என்ன கதைக்கமாட்டீங்களா? உங்களைப் புண்படுத்திட்டன். நான் அவசரப்பட்டுட்டன். ப்ளீஸ் மன்னிக்கமாட்டீங்களா?” மெளனித்தான்.

“என்னை ராசாவுக்குக் கோபம் வந்திட்டுதோ? என்ன நீங்கள்? எவ்வளவு கெஞ்சிக் கேட்கிறன். கதைக்கவே மாட்டீங்களா?”

ஒருமுறை நிமிர்ந்துபார்த்தான்.

கண்கலங்கியது. அழத்தொடங்கினாள். அவள் ஒருபோதும் அதனை ஆயுதமாகப் பாவித்ததில்லை.

“நீ செய்தது சரியென்று நினைக்கிறியா?” என்றான். அவள் அழுதாள்.

“எனக்கும் உனக்கும் ஒத்துவராதுபோலத்தான்...” அவள் நிமிர்ந்துபார்த்தாள். “நானும் நீயும் சந்தித்தது ஒரு விபத்துப் போல்... உன்னை பாதை வேறே... என்றை பாதை வேறே...” அவள் இன்னும் அழத்தொடங்கினாள். ‘அதிகமாகக் கதைத்து விட்டேனோ?’ அவன் கவலைப்பட்டான்.

“வா. ரூமிற்குப் போய் இருந்து கதைப்பம்...” என்றான். அவன் தொடர்ந்தான். முகத்தை நிமிர்த்தி இரண்டு கண்களிலும் முத்தமிட்டான். “அழ வேண்டாம்” என்றான். நெஞ்சில் சாய்ந்தான். இவன் தலையைத் தடவியபடி “அழாதே... ஏன் என்னைப் புரிஞ்சுகொள்ளுகிறாய் இல்லை...” என்றான். அவள் விக்கிவிக்கி அழுதாள். விசும்பல்களுக்கிடையில் “அம்மா...” என்றான். “நான் அம்மாட்டை போப்போறன்...” என்று இன்னும் அழுதாள். அவளைச் சாந்தப்படுத்தினான். கூட்டிப்பிடித்து இறுக்கி முத்தமிட்டு “எனக்கு நீதான் வேணும்...” என்றான். “என்னை நல்லா வருத்துறீங்கள்...” என்றான். “வருத்தமாட்டேன்...” என்று தடவினான்.

பிறகு உற்சாகமாக இருந்தான். அவனும் உற்சாகமானான். அவன் நெஞ்சில் தலைவைத்துப் படுத்தபடி கேட்டான். “நீங்கள் ஒழுங்காக லெக்சரீற்கு வரமாட்டியளா?”

நேரம் கிடைக்குதில்லை...” என்றான். “என்னைச் சந்திக்கத்தான் நேரமில்லை. லெக்சரீற்கு வரவும் நேரமில்லையோ? இதை

முடிச்சு சேட்டிபிக்கற் எடுத்தால் நல்லதல்லே?" என்றாள்.

"எனக்கு லெக்சரவிட நீதான் முக்கியம்" என்று கட்டிப் பிடித்தான்.

"என்னைவிட உங்களுக்கு அரசியல்தான் முக்கியம்" என்றாள்.

கையைத் தளர்த்திக்கொண்டாள். அவள் கட்டிக்கொண்டாள்.

"ஏன், என்னைப் புரிகிறியள் இல்லை. உங்களுக்காக நான் எவ்வளவு ஏங்கிறன்... நான் உங்களை முழுசாகக் காதலிக்கிறதை நீங்கள் நம்பேல்லையா?" என்று கேட்டாள்.

அவள், அவளாக இருக்க விரும்புகிறாள். நான், நானாக இருக்க விரும்புகிறேன்" என்று யோசித்தான். ஒருவராவது விட்டுக் கொடுக்கலாம்; விட்டுக்கொடுக்க வேணும்.

யார் விட்டுக்கொடுப்பது? நானா? எதை விட்டுக்கொடுப்பது? அரசியலையா? அது உயர்ந்த இலக்கு. அவள் ஏன் கடைசிவரை துணைவரமாட்டேன் என்கிறாள். சீரியஸ்சாக அவளுக்குக் கொஞ்சம் எழுத வேணும். அவள் அவளுக்கு முத்தமிட்டாள். இறுதி முத்தம் அது என்பதை அவள் அறிந்திருக்கவில்லை. அவள் கன்னத்தைக் கடித்து முத்தமிட்டாள். தான் கொடுத்தது இறுதி முத்தம் என்று அவளுக்கும் தெரிந்திருக்கவில்லை. பாவம் பேதை அவள்.

"நான் உன்னை நல்லாய் விரும்பிறன். நீ என்னை விரும்பிறதும் எனக்குத் தெரியும். ஆனால், இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் புரியவில்லை. எனது இலக்கு வேறு. உனது பாதை வேறு. அதிகம் எழுத ஒன்றுமில்லை. எனக்காகக் காத்திரு என்று வற்புறுத்தவில்லை. காத்திருந்தால் சந்தோஷப்படுவேன். எவ்வளவு காலமானாலும் உனக்காக நான் காத்திருப்பேன். எனது அரசியல் போக்கு உனக்குத் தெரியும். எப்பவும் இராணுவம் என்னைப் பிடிக்கலாம். உனது வாழ்க்கையைப் பற்றி நீ யோசி. நான் சுதந்திரமாக அரசியலில் ஈடுபடுவதை விரும்புகிறேன். இது உனக்குப் புரியும் என்றே நினைக்கிறேன். எனது கதவுகள் உனக்காகத் திறந்தபடி இருக்கும். நீ எப்பொழுதாயினும் உள்ளே வரலாம். நீ வெளியில் போகும்போது அதிகம் கவலைப்படுகிறேன். என் சின்னப் பெண்ணே, உன்னை முத்தமிடுகிறேன்." இரவு இதனை எழுதி முடித்தான். 'இனி அவளுடன் உறவே இல்லையோ?' என்று ஒரு கணம் திகைப்புடன் யோசித்தான். அவனுக்கு அழுகை வந்தது.

இரண்டு, மூன்று நாட்களுக்குள் அவளைக் கண்டு கடிதம் கொடுத்தபோது ஆச்சரியப்பட்டாள். "கனநாளைக்குப் பிறகு... மழைவரப் போகுதுபோல..." "வாசிச்சுப்பார்..." அவள் முகத்தைப் பார்ப்பதைத் தவிர்த்தான். கொஞ்சம் திகிலூடன் நின்றாள் அவள்.

“அவசரமாகப் போக வேணும். பிறகு உன்னைச் சந்திக்கிறேன்” என்று சைக்கிள் மிதித்தான். அவள் திகைத்துப்போய்த்தான் நின்றாள்.

பிறகு, அவன் அவளைக் காணமுடியாமல்போனது துரதிர்ஷ்டம்தான்.

இராணுவம் உக்கிரமாக அவனைத் தேடியது. ஒளித்து விட்டான். கம்பஸ் பக்கம் போவதை நிறுத்திக்கொண்டான். சுபாவைச் சந்திக்க இயலவில்லைப் பிறகு.

கடைசிக் காலங்களைக் கசப்புடன் புரிந்தான். அது அப்படித்தான் ஆகும் என்று யோசித்தான். அடிக்கடி சுபாவை யோசித்தான். அரசியல்வேலைகள் அதிகம் குறுக்கிட்டன. நூறு மைல்களுக்கும் அப்பால் அவன் அரசியல்வேலை செய்ய அனுப்பப்பட்டான்.

சுபாவைச் சந்திக்க ஒரு வழிதானும் தெரியவில்லை. சுபாவின் கம்பஸ் விலாசத்திற்கு ஒரு கடிதம் அனுப்பியிருந்தான். “எப்படி இருக்கிறாய், என் குட்டி...” என்று எழுதினான். ஆறு மாதங்களுக்கு மேலான பிரிவை, அது தரும் துயரை வரிவரியாக அனுபவித்து எழுதினான். பாதுகாப்புக் கருதித் தன் முகவரியைக் குறிக்கவில்லை.

சுபாவுக்கு கம்பஸ் முடிந்துவிட்டது. இனி வேலை கிடைக்கலாம். ‘தனக்குத் திருமணம் பேசப்படுகிறது’ என்பதை யாரிடமோ சொல்லிவிட்டான். அவன் அன்னத்தையும் புறாவையும் மேகத்தையும் தூதாக நம்பவில்லை. நம்பியிருந்தால், சிலவேளை அவனுக்கு அச்செய்தி வேளைக்குப் போய்ச்சேர்ந்திருக்கலாம். தூதன் இவனைச் சந்திக்கவே ஐந்தாறு மாதங்களுக்கும் மேலாகி விட்டது.

இன்னும் மெலிந்துபோனான். இன்னும் கறுத்துப்போனான். அதிகம் அரசியல்வேலைக்குள்ளும் சுபா நெஞ்சின் ஓரத்திலிருந்து கண்சிமிட்டினாள்.

செய்தி கிடைத்தபோது ஓடிவரத்தான் யோசித்தான்.

மாற்று இயக்க நபர்கள், இவனின் இயக்கத் தோழர்களைத் துரத்தித்துரத்திச் சுட்டார்கள். இவன் தோழர்கள் வீதிகளில் குப்புறக் கிடந்தார்கள். அறிமுகமான பிரதேசங்களில் மக்களின் ஆதரவுடன் இவனும் ஒளித்தான்.

நாலைந்து மாதங்களுக்குப் பிறகு இவன் பிடிபட்டான். மூன்று மாதங்களுக்கு மேலாக அடைத்துவைத்தார்கள். “இனி, அரசியலில் ஈடுபடுவியோ?” என்று கேட்டார்கள். பேசாதிருந்தான். “ஈடுபட்டால் கண்ட இடத்திலை சூடு” என்றார்கள். திறந்து விட்டார்கள்.

வீடு வந்தான். வறுமைப்பட்டுப்போன தன் குடும்பத்தைப் பார்த்தான். யாவரும் குறிப்பிடும்படியாக மெலிந்திருந்தார்கள். ஏதேனும் உழைக்க வேணும் என்று யோசித்தான்.

“சுபா ரீச்சராக இருக்கிறாள். கலியாணமும் முடிச்சிட்டாள். ஆரோ மச்சான் பெடியனாம்...” தற்செயலாகச் சந்தித்த மோகன் சொன்னான். இவன் “அப்படியா”? என்று தன் நெற்றி வியர்வை துடைத்துக் கேட்டுவைத்தான்.

தான் திறந்துவைத்திருந்த கதவை இனிமேல் என்றென்றைக்கு மாகப் பூட்டிக்கொண்டான்.

இரவு சாமத்தில் முழித்தான். லைபிறரியில் மலர்ச்சியுடன் சின்னத்துண்டு தந்த சுபாவை யோசித்துப்பார்த்தான். கிணற்றுக் கட்டில் வந்திருந்தான். சந்திரன் மெலிந்துபோய், சிறிது வெளிச் சத்தை மங்கலாகக் கொடுத்தது.

இவன் ஓசைப்படாது வெம்பினான். சுபாவும் அரசியலும் தன்னைவிட்டுப் போனதையிட்டுத் துயரப்பட்டான்.

(சரிநிகர், 1993)

கையறுநிலை

(1991)

யார் சிவசரஸ்வதி” என்று டாப்பை விரித்துக் கேட்டேன். ‘சிவசரஸ்வதி’ என்று நான் நம்பும்படியாக இரட்டைப் பின்னலை மடித்து இறுக்கக்கூடிய ஒருத்தி எழுந்தாள்.

“சிவனுக்கும் சரஸ்வதிக்கும் என்ன சம்பந்தம்?” என்று அடுத்த கேள்வி கேட்டேன். வகுப்பு சிரித்தது. எழும்பியவள் வெட்கப்பட்டாள். பெயர்வைத்த தந்தையையோ தாயையோ மனதில் திட்டினாள். சிரித்தோர் ஒருவர் பெயரும் எனக்குத் தெரியாது. அவர்கள் பெயர்களைப் பிறகு நான் சொல்வேன். எனக்கு இது முதல்நாள். கண்மலரச் சிரிக்கிறார்கள்.

“சும்மா பகிடிவிட்டனான், இருங்கோ” என்றேன். அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தேன். வெட்கப்பட்டுக் குனிந்தாள்.

நான் மகிழ்வாக இருக்க வேண்டும் என்று இங்கு வந்தேன். வாழ்வு வசீகரம் மிகுந்தது என்று உணர இங்கு வந்தேன். நானும் மகிழ்ந்து, மற்றவர் களையும் மகிழவைக்க வந்தேன். வந்தமைக்கு வாய்த்த அழகான பள்ளிக்கூடம் இது. நெடுநீளத்திற்கு வீதியுடன் வாய்க்கால் ஓடியது. வாய்க்காலில் மீன் குஞ்சுகள் ஓடின. மதகில் நீர்பாய ஆலமர நிழலில் முக்குளித்து எழுந்தார்கள் சிறுவர்கள், பெண்கள். ஆலமரம் முடிந்து, பாதை முடக்குத் திரும்ப சிறு பாலம் ஏறி இந்தப் பள்ளிக்கூடம் தெரிந்தது. முற்றத்தில் நாவல்மரம், வாகைமரம், மைதானத்தைச் சுற்றி வரிசையாகத் தேக்குமரங்கள். பக்கத்தில் அடர்த்தி யாகத் தென்னந்தோப்பு. வெளியில்தான் வெய்யில். இந்தப் பள்ளிக்கூடம் சோலைக்குள் சுகமாக இருந்தது.

இத்தனை அழகான இருப்பிடம் எனக்கும் வாய்த்தது. இந்த இனிய உலகை நான் தொட்டுப்பார்க்க விரும்பவில்லை; கட்டிப்பிடித்தேன். அதிபர், “இது உன்னுடையது. இந்தச் சொத்துக்கள் மாணவர்களுடையவை. யாருக்கும் எதற்கும் அஞ்சாதே. உன் முகத்தைப் பார்க்கிறேன். நீ நல்லது செய்ய வந்திருக்கிறாய் என்று நம்புகிறேன். நல்லன செய்யும் உன் ஆற்றலுக்கு நான் குறுக்கே நிற்கேன். குறுக்கே யாரும் எதுவும் நிற்பின் என்னிடம் ஒரு வார்த்தை சொல். என் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி அவற்றைத் தவிர்க்கிறேன். உனக்குச் சரியென்று படுவதைச் செய். திறமானதாகச் செய்! நீ வாழ்ந்து, மற்றவர்களை வாழ வை! உனக்கு என் ஆசிர்வாதம் உண்டு; வாழ்த்துக்கள் உண்டு” என்று ஆங்கிலத்தில் புன்னகையுடன், தடுமாற்றமில்லாமனதுடன், ஒளிவீசும் கண்களுடன் சொன்னார். அங்கு வீசிய குளிர்காற்றுப்போல அது சுகமாக இருந்தது. கையில் சோக்குத் துண்டுடன், ‘டாப்’புடன் விதிக்கப்பட்ட வகுப்புக்குச் சென்றேன். சென்ற முதல்நாள் பகிடிவிட்டேன். வகுப்பு சிரித்தது. இனிச் சிரிக்க வேண்டும் இந்த உலகம் என்று அன்றே அறுதி செய்தேன்.

சிரித்தது. ஒன்றிரண்டு வருடம் மகிழ்வாய் நாட்கள் கழிந்தன. வருடத்தில் ஒருமுறை வாய்க்காலில் நீரோடியது. ஒருமுறையே சோளகம் வீசியது. ஒருமுறையே மாரி பொழிந்தது. ஒருமுறையே விளையாட்டுப் போட்டி நடந்தது. ஆனால், வருடம் முழுவதும் மகிழ்வு நிறைந்தது. பள்ளிக்கூடமே எனது உலகு ஆயிற்று. மாணவர் நண்பராயினர். அந்த நாட்களை நான் ஒருவருக்கும் திருப்பிக் கொடேன். அது எனது நாள். எனது வாழ்வு. எனது வசந்தம். எனக்கே என்று சிரிக்கிற கீதாவின் சிரிப்புப் போன்றது அது.

கீதா கலங்கத்தொடங்கினாள். கண்தரும்பச் சிரிக்கிற அந்தச் சிரிப்பு மறையத்தொடங்கியது. கண்களில் கலக்கம் படரத் தொடங்கியது.

நான் அதைத்தான் இனிச் சொல்லப்போகிறேன். கள்ள மற்றும் குதூகலித்துச் சிரிக்கிற கீதாவின் சிரிப்பு மறையத் தொடங்கியது. அப்பிடி மறைந்துபோகத் தொடங்கியது எல்லாரினது சிரிப்பும். காலம் கசப்புடன் நகரத்தொடங்கிற்று. சோகம் ததும்புகிற நெஞ்சுடன் மாறா ஒரு வலி என்னுள் ஓடியது. ஒவ்வொரு நாளும் பிரிவு நிகழ்த்தொடங்கியது. பிரிவு துக்கத்தைமட்டும் அதிகம் தருகிறது. பகற்பொழுது வெறிச்சோடிப்போய்க் கிடக்கிறது. இராப்பொழுதோ சொல்லவே வேண்டாம். காலில் மிதித்து அரைபடுகின்ற ஞும்புபோல மனது பிசைபடுகிறது. நித்திரையும் ஆக முடியவில்லை; சாமம் முடிந்து விடிகிறபோது நித்திரை ஆகினாலோ வரும் கனவு, வலியை இன்னும்இன்னுமெனக் கூட்டுகிறது.

ஆனந்தன், சாமம் தவிர்த்த எந்த நேரம் என்றில்லை வீட்டை வருகிறான். “என்ன மச்சான் செய்யிறது? ஒரே யோசனையாக்

கிடக்கு” என்றான். ஆனந்தனின் மனைவியும் பிள்ளைகளும் திருகோணமலையிலிருந்து வருவதற்கு ஒரு வழியும் இல்லை. வழியில் வெட்டுக்கொத்துகள் விழுகின்றன. தனது இருவயதுக் குழந்தையைக் கையில் அணைத்து வள்ளத்தில் ஏற்றிவந்த போஸ்ற்மாஸ்ரர் சுடப்பட்டார்.

போஸ்ற்மாஸ்ரர் துடிதுடித்து வள்ளத்தில் வீழ்ந்தார். குழந்தை கைதவறிக் கடலுள் வீழ்ந்தது. இருவர் உயிரும் இல்லாமல் போனது. இன்னும் சூடுகள் வள்ளத்தின் மீது பட்டன. தப்பி வந்தோர்கள் இதைச் சொன்னார்கள் என்று ஆனந்தன் இதைச் சொன்னான். ஆனந்தன், “என்னடா இது” என்று கலங்கினான். “ஒண்டும் நடக்காது. நீ பயப்பிடாதை” என்று அவனைச் சுமமா தடவினேன். எனது இரண்டு குட்டியன்களையும் அணைக்க வேண்டும்போல் இருந்தது.

அணைக்க, குட்டியன்கள் அங்கில்லை. தங்கள் தாயுடன் ஊருக்குப் போய்விட்டான்கள். நான்தான் பஸ் ஏற்றினேன். ஏற்றத்தான் வேண்டும். ஏற்றிவிட்டு வந்தபிறகு நிலவு தொலைந்த அமாவாசை இருட்டுப்போலாயிற்று என் வாழ்வு!

“அம்புலி மாமா வாவாவா... அழகழ சொக்கா வாவா வா...” என்று பாடி, சாப்பாடு தீத்த, வானில் இனி நிலவு வராது. ஹெலி வந்து வரிசைவரிசையாகச் சிவப்புக்குண்டுகளை இறக்கிவிட்டுப் போகிறது. நான் அம்புலிமாமா காட்டி, பாட்டுப் பாடி சாப்பாடு தீத்தவே வந்தேன். வெண்பஞ்சக் குவியல் வானில் திரிந்தன. நிலவு அதன்மேல் ஒளிந்துவிளையாடியது. தன் குளிர்ந்த கரம் நீட்டி என்னைத் தடவியது. குட்டியன்களின் முகங்கள்போல நிலா, வெளிச்சம் தந்தது. நான் நிலவை ஆசையாய்ப் பார்த்தேன். எனக்கே மட்டுமான நிலாப்பெண் அவள்! சுசி சமைத்த திறம் உணவு உட்கொள்ள, இது அபூர்வமான பொழுது என்றுதான் குட்டியன்களைக் கூட்டிவந்தேன். படபடவென்ற சத்தத்துடன் ஹெலி வந்தது. நிலா திகைத்துத் திணறியது. அஞ்சி மறைந்தது. ஹெலி வரிசைவரிசையாகத் தணலை அள்ளி எறிந்தது. அனர்த்தமான பொழுதாயிற்று அது!

கிளிநொச்சியிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்துக்கு அதுதான் கடைசி பஸ் என்று அப்போது நான் அறிந்ததில்லை. பிறகு என்றென்றைக்குமாக பஸ் இல்லாமல் போய்விட்டது. அந்த பஸ்சில் ஏற்றுவதற்காக அதிகாலையில் சுசி பிள்ளைகளை டிப்போவுக்குக் கூட்டிச்சென்றேன்.

அந்த விடியற்புறத்திலும் பஸ் சனத்தால் நிரம்பிவழிந்தது. “அப்பாவும் வாங்கோ” என்று பெரியவன் கத்தினான். சின்னவன் “அப்பா அப்பா” என்று சிணுங்கினான். “வாங்கோ” என்று இரக்கிற மாதிரி சுசி என்னைப் பார்த்தான். வெம்பும் பொரும லுடன் சுசி போனாள் என நினைக்கிறேன்.

வீட்டின் உள்கொடியில் சுசியின் பாவாடை ஒன்று காய்ந்திருந்தது. வீடு முழுவதும் குட்டியன்களின் மழலையும் மணமும் நிறைந்திருந்தன. நேற்று இந்நேரம் இந்த வீட்டில் எல்லாரும் இருந்தார்கள். பயப்பீதியுடன்தான்; என்றாலும் இருந்தார்கள். கக்கூக்குப் போனேன். வந்து கதவைத் தட்டி, “அப்பா” என்றான் சின்னவன். அரைகுறையாக எழும்பினேன். குளிக்கப் போனேன், சவர்க்காரம் கொண்டு வந்தான் பெரியவன். சவர்க்காரத்தில் இன்னும் அதிகம் வாசம் வீசியது. கதவுகளிலும் சுவர்களிலும் அத்தனை மரங்களிலும் வெறும் நிலத்திலும் படிக்கட்டிலும் கிணற்றடியிலும் குட்டியன்களின் முகங்கள் தெரிந்தன. சுசியின் நடை கேட்டது. காற்சங்கிலி என்று சொல்லலாம். அல்லாவிடினும் கேட்கும். நான் பள்ளிக்கூடம் போனேன்.

போக வேண்டும். ஓகஸ்ற்றில் ஏ.எல். சோதினை! நடக்குமோ தெரியாது. நடந்தால்? நான் கவனமாகப் படிப்பித்திருக்க வேண்டும். கீதா குறுகுறுவென என் கண் பார்ப்பாள். வசந்திக்குக் கேள்வி கேட்டால் பிடிக்காது. முகம்சிவக்கத் தலைகுனிவாள். கிருஷ்ணகாந்தன் வலதுபக்க நெஞ்சுபிளந்தபின்னும் வந்திருக்கிறான்.

கிருஷ்ணகாந்தன் ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கிற தாய்க்குச் சோறு கொண்டுபோனான். “கவனமாப் போட்டுவா ராசா, பொம்மர் சுத்துது. ஹெலி சுடுது. ஒண்டுக்குள்ளையும் அம்பிடாத அப்பன். ஒண்டும் வரக்கூடாது என்று கடவுளை நேர்ந்துகொண்டு சைக்கிள் ஓடு. கவனம் ராசா...” என்று அம்மா அவனை அனுப்பினா.

ஆஸ்பத்திரி வாசலில் அது நடந்தது என்று சொல்லக் கூடாது. ஆஸ்பத்திரி வாசலுக்குப் பக்கத்தில் என்று சொல்லலாம். இன்னும் சரியாகச் சொன்னால், ஆஸ்பத்திரி வாசலுக்கும் பிள்ளையார் கோயில் வாசலுக்கும் இடையில் பொம்மர் குத்தியது.

கிருஷ்ணகாந்தனுக்கு நெஞ்சுபிளந்தது. மயங்கிச் சரிந்தான்.

கிருஷ்ணகாந்தன் சேர்ட் கழட்டி நெஞ்சுகாட்டினான்.

தோளிலிருந்து அரைஅடி நீளத்திற்குத் தையல் இறங்கி யிருந்தது. வரைபடத்தில் ரயில்பாதையைக் காட்டுவதுபோல அது இருந்தது. பார்த்த சகுந்தலா மயங்கிச்சரிய இருந்தாள். அழுதுவிடுகிறாற்போல வகுப்பு இருந்தது. அவன் தோளைத் தொட்டு, “உனக்கு இப்ப நோகிறேல்லையா?” என்று கேட்டேன். அவன் ஒருமாதிரிச் சிரித்தான். எனக்குத் தாங்கேலாமல் இருந்தது. “அம்மா செத்த நோத்தான் தாங்கமுடியேல்லை” என்றான். சொல்லி, விதைக்காத வயல்வெளியைப் பார்த்தான். கானல்நீர் மிதந்தது. எனக்கு அனேகமாகப் படிப்பிக்க முடியவில்லை. “நாங்கள் படிப்பம்” என்று கரும்பலகைப் பக்கம் திரும்பினேன். அர்த்தமேயில்லாத அந்தச் சூழலுக்குப் பொருந்தாத எழுத்துக் களைக் கரும்பலகையில் எழுதினேன்.

ஏ.எல். வகுப்பு வெளிச்சப்போய்க் கிடக்கிறது. கீதா, சிவசரஸ்வதி, சகுந்தலா, வசந்தி, ரதிகா, கிருஷ்ணகாந்தன், உதயமூர்த்தி இவர்கள்தான் வருகிறார்கள். மற்றைய வகுப்புக்கள் வெறிச்சோடிப்போய்க்கிடக்கின்றன. ஒன்றிரண்டுபேர் இருந்தார்கள். இருந்தோரைக் கூட்டிவைத்துக் கதை சொன்னேன். முகம்மலரக் கேட்டார்கள். அவ்வப்போது கறுத்துப்போனது முகம். கதைகூடச் சொல்லி முடியவில்லை. எங்கள் தலைகளின் மேலால் அவ்ரோ போயிற்றுத் திரும்பிவந்தது. பிறகு திரும்பிப்போயிற்று. இப்படி ஐந்தாறு தரம் செய்தது. ஒவ்வொருமுறையும் ஒவ்வொரு பீப்பா அவ்ரோவிலிருந்து விழுந்து பெருஞ்சத்தத்துடன் வெடித்தது. ஆனால், அது தூரத்தில் நிகழ்ந்ததால் எங்களுக்குப் பயம் தோன்றவில்லை. முகம் கறுத்து விடுப்புப் பார்த்தோம். காட்டுக் குள்ளிருந்துதான் கரும்புகை எழுந்தது. “உங்கார், உங்கார் போடுறான், போடுறான்” என்று பத்தாம் ஆண்டு சந்திரவர்மன் கத்தினான். குண்டுபோடுவதும் வெடிப்பதும் அவனுக்குக் குதூகலமாய் இருந்தது. அவன் என்னவோ அச்சம்தரும் ஒன்றுக்கும் பயப்பிட்ட தாய்த் தெரியவில்லை.

நான் அவனுக்குக் கிட்டப்போய், “ஆனந்தன் மாஸ்ரரைக் காணேல்லை. ஏதும் சுகமில்லையோ?” என்று கேட்டேன். ஆனந்தன், சந்திரவர்மன் வீட்டில் ஒருபகுதியில் வசிக்கிறான்.

“நேற்றுப் பொழுதுபட அவற்றை பொஞ்சாதியும் பிள்ளைகளும் வந்திட்டினம்” என்றான் சந்திரவர்மன். ‘அப்பாடா’ என்றிருந்தது எனக்கு. வெய்யில் கடுமையாய்க் கொளுத்தி எறிந்தாலும் வாய்க்காலில் ஓடுகிற நீரிலிருந்து குளிர்வீசியது.

பள்ளிக்கூடம் விட அப்பிடியே ஆனந்தன் வீடு போனேன். குழந்தையைத் தூக்கி விளையாட்டுக் காட்டிக்கொண்டிருந்தான் ஆனந்தன். பொழுதில் உலவுகின்ற பீதி, துயர் தெரியாமல் குழந்தை சிரித்தது. நானும் சிரித்துக்கொண்டு அவன் வீட்டினுள் நுழைந்தேன். ஆனந்தனும் சிரித்தபடிதான் கதிரை எடுத்துப் போட்டான்.

“ஒரு மாதிரி வந்திட்டங்கள்” என்று ஆனந்தனின் மனைவியிடம் சொன்னேன். “அதையேன் கேக்கிறீங்கள்” என்று அவ சொல்லத் தொடங்கினா. அவவின் முகம் மிகக் கறுத்திருந்தது. வெய்யிலினால் அல்ல!

இன்று காலையிலிருந்து இது பத்தாவது முறையாகக் கதை சொல்வதாக இருக்க வேண்டும். கதையில் சுவை, சொட்டும் குறையவில்லை. ஆனந்தன் எழுந்து, உட்சென்று தேசிக்காய்கரைத்துவந்தான். “மாஸ்ரர், கொஞ்சம் சாப்பிடுங்கோ” என்றான். “இல்லையில்லை, அங்கை எனக்குச் சாப்பாடிருக்கு” என்று உடன் மறுத்தேன். “மனிசியும் ஊருக்குப் போட்டாவாம்” என்றான். “ஓமோம்” என்றேன். பத்து நாட்களாகக் கடலுக்குள்ளாலும் ஆற்றுக்குள்ளாலும் காட்டுக்குள்ளாலும் வள்ளத்திலும் வானிலும்

ட்ராக்ரரினும் நடையாய்நடந்தும் ஒரு குழந்தையை இடுப்பில் சுமந்தபடி, மறுபிள்ளையைக் கையில் பிடித்தபடி வந்திருக்கிற கதையைத் துயருடனும் தவிப்புடனும் ஏக்கத்துடனும் தப்பிவந்த நிம்மதியுடனும் சொல்கிற அவவிடம் மத்தியான வெய்யில் தருகிற சூட்டு அலுப்புடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். மாமரத்தின் கீழ் நாக்கைத் தொங்கப்போட்டபடி நாயொன்று கண்தூங்கியது. சைக்கிள் எடுத்து வெளியில் வந்த என்னிடம், “எவ்வளவு நிம்மதியா இருக்கடாப்பா” என்றான் ஆனந்தன். அவன் முதுகைத் தடவினேன்.

தனித்துப்போன என் வீடு வந்தேன். ஒரு மரத்தில் தனித்து வாழும் அணிலைப்போல என்னை உணர்ந்தேன். விஜயனும் ஓடிவிட்டான். பொம்மர் பறந்து, செத்தோம் என்று நடுங்கிய அந்த இரவிற்கு அடுத்தநாள், “மச்சான், நான் ஓடப்போறன்றா” என்று சொல்லிப் போய்விட்டான்.

அவன் இருந்தபோது, பின்னேரம் அவ்வளவு குழப்பமானதாக இல்லை. முறிப்புக்குளத்திற்குக்கூட ஆனந்தன், துவாரகன், தர்மாவுடன் நானும் விஜயனும் போய் முக்கிமுக்கி எழுந்து ஒரு பின்னேரத்தைக் கழித்திருக்கிறோம். இப்போது, விஜயன் இருக்கிற வீட்டுக்கு முன்னால் ஓடுகிற வாய்க்காலில் குளிப்பதற்குக் கூட விஜயன் இல்லை.

மத்தியானம் பள்ளிக்கூடம் முடிந்து, போய்ச் சாப்பிட்டு வீடுவந்து, கீதா தந்த அன்னை வயல் புத்தகம் வாசித்தேன். வெய்யிலுக்குச் சாடையாய்க் கண்சொருகியது. முற்றத்தில் வழக்கிக்கொண்டு ஓடிய புடையன்பாம்பு கண்சொருகலை சடக்கென முழிக்கப் பண்ணியது. வெளியில் இறங்கிப் புடையன் போகும் திசை பார்த்தேன். அது பற்றைக்குள் மறைந்தது. உயிர் பறிப்பதற்கு எத்தனைவிதமாக உலவுகின்றன! அப்படித்தான் நான் நினைத்தேன். நினைத்துமுடித்து கிணற்றடியில் முகம் கழுவினேன். கழுவிய முகத்தின் புத்துணர்ச்சிக்குச் சுகியின் தேநீர் மிகச் சுவையாக இருக்கும். இனித் தண்ணீர் சுடவைத்து எனக்கென்று தேநீர் போட இயலாது.

அப்படி நினைக்கும் நேரத்தில்தான் சூரியன் மேற்கில் சரியத் தொடங்கினான். மாமரத்தின் கீற்றுக்கொக்கிடையில் மஞ்சள் வெய்யிலை வழியவிட்ட மாலையில், விஜயன் ஒழுங்கைப் புழுதிபறக்க வந்தான். அவன் பிரியத்திற்குரியவளின் வீடு சற்றுப் பக்கத்தில் என்பதால், சேவியர் கடைச் சந்திக்குத் தேநீர் குடிக்கப் போனோம். வெறும் ரொட்டி, தேநீருக்குப் பதமாக இருந்தது.

மாலைச் சூரியன் புதைகிற நேரம். சாடையான உறுமல் சத்தம் வான்வெளியில் கேட்டது. அண்ணாந்து பார்த்தோம். மிக உயரத்தில் ‘சீ பிளேன்’ சுற்றியது. “மாப் எடுக்கிறான். நாளைக்கு வந்து அடிக்கப்போறான்” என்றான் விஜயன்.

சூரியன் காணாமல்போனான். ஆனாலும், வெளிச்சம் இருந்த போது ஜோஜினி வீட்டில் லாம்பு கொளுத்திவிட்டார்கள்.

மண்ணெண்ணெய் ஒருசொட்டும் இல்லாத நேரத்தில் ஏன் இவ்வளவு வேளைக்குக் கொளுத்தினார்களோ தெரியவில்லை. “நீ குடியுங்கோவன்” என்றா ஜோஜினி. “இப்பதான் குடிச்சிட்டு வாறம்” என்று அவசரமா மறுத்தான் விஜயன். ஜோஜினி, விஜயனைப் பார்க்க மறுத்து, என்னைப் பார்த்துப்பார்த்தே கதைத்தா. ஆனால், நாங்கள் அவ வீடு போகிறபோது விஜயனைப் பார்த்தே அவவின் முகம் அதிகம் விரிந்தது. விஜயன் ஏதும் கேட்டபோது ஜோஜினி வெட்கப்பட்டுப் பதில் சொன்னா. அப்போதும் என்னைப் பார்த்துத்தான் சொன்னா. “நீங்கள் இருந்து கதையுங்கோ, நான் வாறன்” என்று வெளிக்கிட்டன்.

“நானும் வாறன்” என்று அவசரமாக விஜயனும் வெளிக் கிட்டான். வெளியில் வந்து, “என்னை இனிமேல் கூப்பிடாதை. நீ தனிய போய், இருந்து ஜோஜினியோடை கதை” என்று ஏசினேன். “பொம்மர் சுத்துது, எப்படா சாவு வருதோ தெரியேல்லை. அதுக்குள்ள சந்தோசமா என்னத்தைக் கதைக்கிறது” என்று கசந்துபோய் விஜயன் சொன்னான்.

உயரத்தில் நின்று ஹெலி சுடுகிறபோது, ஒரு பெரிய மரத்தைக் கட்டிப்பிடித்தபடி, ஹெலி தன்னைப் பார்க்காதபடி, ஹெலியின் சூடு தன்னைத் தாக்காதபடி சுற்றிச்சுற்றி வந்து தன் உயிரைக் காப்பவன் விஜயன். பொம்மரிடம் இப்பிடி மரத்தைச் சுற்றிக் காட்டுகிற விளையாட்டு பலிக்காது. மரத்தையும் அடியோடு பாறவைத்து, உயிரையும் பறித்துக்கொண்டு ஓடும் பொம்மர்! தனது உயிர் இப்படிப் பறிக்கப்படும் என்று விஜயனுக்குத் தெரியும்.

விஜயனை வாய்க்காலோடும் வீட்டை விடப்போனேன். கரடிப்போக்குச் சந்தியில் நின்று கதைத்தோம். இனி, அடுத்த நாள்நாள் பெரும் வெளிச்சம் காணலாம். அப்படி மிகத்தான் இருண்டுபோயிற்று. ஆனால், உடனே பெரும் வெளிச்சம் காண நேர்ந்தது. திடீரென இரைந்துகொண்டு பொம்மர் வந்தது. கடும் இருட்டில் பொம்மர் வருவதில்லை. இருட்டில் பொம்மரைத் தெரியவில்லை. தலைக்கு அருகே சர்ரென உராய்கிற சத்தம் கேட்டது. சடக்கெனப் பெருவெளிச்சம் தெரிந்து குண்டுவெடித்தது. காதில் “ஊஊஊ...” என்று ஊளைச் சத்தம்!

குண்டுபோட்ட பொம்மர், ஒரு சுற்றுச் சுற்றிவந்தது. அதன் சத்தத்தில் அப்படிச் சுற்றுகிறதை உணர்ந்தேன். திடீரெனத் தலைக்குமேல் பொம்மர் குண்டு சிவப்புக் கனலாகச் சீறியது. “விழுந்துபட்டா” என்று சொல்லி, விழுந்து குப்புறப்படுத்தேன். படுத்தவாக்கில் எல்லோரையும் நினைத்தேன். குண்டுவெடித்து பெருவெளிச்சம் தெரிந்தது. தலைக்கு மேலால் ‘ஷெல்’லின் செதில்கள் சீறிக்கொண்டு பறந்தன. படபடவெனக் கட்டடம் நொருங்கிவிழுகிற சத்தம் கேட்டது. எங்கள்மேல் கற்கள் வீழ்ந்தன. சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு வீட்டை ஓடிவந்தேன். விஜயனும் வீடு வந்தான். தன் அறைக்குப் போகப் பயந்தான். அலமலந்து

போனான் விஜயன்! அடுத்தநாள் “மச்சான் நான் ஓடப்போறன்றா” என்று சொல்லி விஜயன் போய்விட்டான்.

அதன்பிறகு பொழுது இன்னும் நல்லாக் கருகலாயிற்று. மனது பிசைந்துபிசைந்து அழுகை ஊறுகிறது. நோய்க்கூறு கொண்டவன்போல் திரிகிறேன். இரவில் நித்திரை வருகிறதாக இல்லை. படுக்கையில் பாம்புபோல் நெளிகிறேன். எழுந்து வெளியே வருகிறேன். தென்னைகளுக்கிடையிலான வானில் நிலா அழுதுகொண்டிருந்தாள். நிலாப்பெண்ணுக்கு யாரோ ஊறு செய்துவிட்டார்கள். அவள் அழுகை நெஞ்சைக் குத்தியது. எனக்கு இன்னும் கலக்கம் மூள்கிறது. நிலாவைப் பார்த்திருக்கக்கூடாது. நெஞ்சு துடிக்கிறது. நிலாப்பெண்ணை நான் கண்டிருக்கக்கூடாது. காலம் அந்த விதி செய்துவிட்டது.

இப்போதெல்லாம் பள்ளிக்கூடத்தில் மாணவர்களைக் காணவில்லை. குண்டுகள் காலை, பகல், இரவு, சாமம் என்று பக்கத்தில், தூரத்தில் விட்டுவிட்டுக் கேட்கின்றன. ஆசிரியர் அறையில் விரக்தி தோய்ந்திருக்கிறேன். நண்பர்களாக, தர்மாவும் துவாரகனும் மாத்திரம் நிற்கிறார்கள்.

ஏ.எல். வகுப்பு ஒன்றுதான் இப்போது இயங்குகிறது. ஆயினும், கீதாவும் சகுந்தலாவும் வருகிறபோது வசந்தியையும் சிவசரஸ்வதியையும் உதயமூர்த்தியையும் காணவில்லை. கிருஷ்ணகாந்தனையும் சகுந்தலாவையும் ரதிகாவையும் காண்கிறபோது கீதாவையும் வசந்தியையும் காணவில்லை. ஒருநாள் கீதா மாத்திரம் வருகிறாள். மறுநாள் சகுந்தலா மாத்திரம் இருக்கிறாள். தனபாலனைப் பிறகு ஒருபோதும் காணமுடியவில்லை. “அவன் இனி வரமாட்டான்” என்றாள் கீதா. வாழ்வை வெற்றிகொள்ள அவன் போய்விட்டான்! அப்படி இந்தப் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து ஒரு நூறு பேராவது போனார்கள்.

சுற்றிவர வயல் சூழ்ந்து, ஒருபுறமாய் வாய்க்கால் ஓடி, எப்பொழுதும் குளிர்ந்த காற்று வீசுகிற, தனித்துப்போன வீட்டிலிருந்து வருகிற கீதா அன்று காலையில் அழுதாள். அவள் தம்பி ‘துண்டு’ எழுதிவைத்துவிட்டு சைக்கிளை மாமரத்தில் சரித்துவைத்துவிட்டுப் போய்விட்டான். அதற்காக, அவள் அழவில்லை. “போகத்தான் வேண்டும்” என்றுதான் சொன்னாள். கீதாவின் அம்மா குசினிக்குள் இருந்து சமைக்கவும் முடியாமல் அழுகிறா. விறகு எரிந்துகொண்டிருக்கிறது. ஒரு அடுப்பில் சோறு வெந்துகொண்டிருக்கிறது. கிழங்குக்கறி இறக்கி, பால்விட்டு மசித்தும் விட்டாயிற்று. மீன்குழம்பு அடுப்பில்.

அப்போதுதான் துண்டு கண்டெடுத்து, கிரியா அம்மாவுக்கு வாசித்தாள். கீதா படித்துக்கொண்டிருந்தாள். அம்மா அகப் பையை மீன்குழம்பில்வைத்து ஏங்கிப்போனா. மீன்குழம்புக்குள் என்ன போட்டதென்றும் தெரியவில்லை. சோறு வெந்து அடிப்பிடிக்கிறது. அம்மா மயங்கினா. அடுப்பை, கீதா தண்ணீர் ஊற்றி அணைத்தாள். அம்மாவைப் பார்த்து அழுதாள்...

நான் குழப்பமான பின்னேரங்களைச் சந்திக்கிறேன். விரக்தி தோய்ந்தபடி மாலைப்பொழுது பூமியில் பரவுகிறது. நான் பொழுதை, வாழ்வை இழந்துகொண்டிருக்கிறேன். எனது சின்னதும் இனியதுமான உலகம் சிதைந்துபோகிறது. என் உலகை நேராக்க நினைத்தேன். கோணல்மாணலாகப்போயிற்று.

வருகிறபோது எத்தனை இரம்மியமாக இருந்தது. அத்தனையும்! வாழ்வை நேசிக்க தக்க வழி தெரிந்தது. வசதி இருந்தது. எப்போதும் வசந்தமே வீசும் என்னும் நம்பிக்கை இருந்தது. இங்கு படிக்கிற மாணவர்களின் மனசு விசாலமாக இருக்கும். அழகை இரசிப்பார்கள். கெட்டித்தனம் மிகுந்திருப்பார்கள். ஆசிரியர்மார் பெருந்தன்மையுடன் திகழ்வார்கள். புதிய உலகைக் கட்டியெழுப்பத் தோள் தருவார்கள். இந்தக் கட்டடம்போலவே அதிபர் மனது உயர்ந்து, விம்மிநிற்கும். எப்பொழுதும் நல்லனவே நிகழும்படியாக வகுப்பறைகளும் மைதானமும் அரங்க மண்டபமும் திகழும்.

இந்த மாணவர்களிடையே காதல் மிக இயல்பாகப் பெருக்கெடுக்கும். காதல் மெளனத்தில் ஆழ்ந்துபோயிருக்கும். மைதானத்தில் அவன் விளையாடும்போது அவள் இரசிப்பாள். மண்டபத்தில் அவள் பாடும்போது அவன் மெளனத்தில் உருகுவான். முதற்காதல் இங்கு அரும்பும். நெஞ்சு பதைக்கும். மனசு ஏங்கும். குளிர்மையான பார்வை ஒன்றை அவள் தருவாள். மலர்வான புன்னகையை அவன் அளிப்பான். புன்னகையின் சிறு மின்னல்வெட்டு நெஞ்சைத் தைக்கும். புன்னகைக்காவிடினோ பொழுது கருகும். இந்தக் காதல், மெளனத்தில் உறைந்துபோகும். மண்டபத்திலேயோ மைதானத்திலேயோ புதைபடும். நிறைவேறாது. நிறைவேறாக் காதலை எண்ணி ஒருக்கால் ஏங்குவர். அற்புதமான காலம் இது! அழகும் கம்பீரமும் வீரியமும் காதலும் மிக்க வாழ்வு இது!

நதி பெருக்கெடுத்து நகர்ந்தாற்போல் வாழ்வு போயிற்று. ஆறு மணிநேரப் பாடசாலை வாழ்வு சொர்க்கமாயிற்று. ஒவ்வொரு நாளும் புதியபுதிய பூச்செண்டுடன், மேசை விரிப்புடன் எனது வகுப்பு அழகுபட நின்றது. குழப்படி இருந்தது. குறும்புகள் நிகழ்ந்தன. இரசிக்கக்கூடிய குழப்படி, வாய்விட்டுச் சிரிக்கக்கூடிய குறும்பு. கள்ளிறக்குகிறவரின் கத்திக்கூட்டுக்குள் வெடிகொளுத்திப் போட்டுவிட்டு ஓடிவிட்டான் மோகன். குண்டிக்குள் வெடித்தது வெடி! மிகவும்தான் திடுக்கிட்டுப்போனார் அவர்! மோகனைத் துரத்தினார்! ஓட்டப்போட்டியில் மோகன் முதலாமிடம். உயரம் பாய்தலிலும் முதலாமிடம். வேலிபாய்ந்து ஓடுவது அவனுக்குக் கடினமாக இருக்கவில்லை. நாங்களும் சிரித்தோம். இரசித்தோம். கண்டித்தோம். வருந்தினோம். படித்தோம். விளையாடினோம்.

விளையாட்டுப் போட்டி நிகழ்ந்த அன்றிரவு குண்டுகள் வீழ்ந்து வெடிக்கத்தொடங்கின. சாமம்போலப் படபடவெனக் குண்டுகளைப் பொழிந்தபடி ஹெலி வந்தது. அதிகாலையில்

சுற்றிச்சுற்றி பொம்மர் குத்தியது. மதியத்திற்குச் சற்று முன்பாக அவ்ரோ பீப்பாக் குண்டுகளை வீசியது. எதிரி போரைத் தொடுத்தான். அப்போதிருந்த வாழ்வு கருகத்தொடங்கிற்று. மைதானத்தில் விளையாட்டுப் போட்டியின் சுவட்டு அடையாளங்கள் கூட இன்னும் அழியவில்லை.

சாப்பிடுகிற வீட்டில் சாப்பாடு இல்லை என்று சொல்லியே சிலநாட்கள் ஆகிவிட்டன. சாப்பாட்டுக் கடைகள் அடிக்கடி பூட்டிக்கொண்டன. தர்மா, துவாரகன் வீடுகளில் இடையிடை சாப்பிட்டேன். கூச்சமாக இருந்தது. “இது உன்ரை வீடு மாதிரி” என்று தர்மா சொன்னான். அப்படிச் சொன்னால்மட்டும் கூச்சம் போய்விடுமா? சிலநாட்கள் சாப்பிடாமல் மதியத்திலிருந்து வீட்டில் படுத்தேன். வீட்டின் சீமெந்து நிலத்தில் புழுதி படரத் தொடங்கிவிட்டது. ஒரு நினைவாகச் சசியின் பாவாடை இன்னும் உட்கொடியில் காய்ந்து, வற்றி, படங்குபோல் ஆகிவிட்டது. கிணற்றிலும் நீர் இல்லாமல் அடியோடு வற்றலாயிற்று. ஊரில் வெக்கை பரவியும் மரங்கள் காய்ந்தும் நெடுங்காய்ச்சலின் நெருப்பு வீசுகிற மாதிரி இரவும் இருந்தது.

இந்தக் கடுங்கோடையின் ஒருநாள் பின்னேரத்துக்கு மழை தூறிப் பார்த்தது. தூறிய சுவடு தெரியாமல் நிலம் உறிஞ்சிக் கொண்டது நீரை! இன்னும் கொஞ்சம் விட்டுப் பிறகும் தூறிப் பார்த்தது. மண் அவற்றைப் பறித்துப் புழுதியை வெளிவிட்டது. புழுதியின் மணம் எழுந்தது. “அச்சும்” என்று தும்மினேன். அவ்வளவுதான். தூறல் நின்றது. சாம்பல் மேகங்கள் ஊரைச் சூழ்ந்தன. ஊர் அமுக்கப்பட்டுக் கிடந்தது. உடம்பிலிருந்து கசிந்து பிறகு ஒழுகியது. அன்று பின்னேரத்துக்கு ஓரிடமும் போக மனசு ஒருப்படவில்லை. பொழுதுபட விளக்குக் கொளுத்தி, கீதா தந்த அன்னை வயலை விட்ட இடத்திலிருந்து வாசித்தேன்.

இரவுக்குப் பசிக்குமென்று, பசிக்காவிட்டாலும் பாணைத் தேநீரில் தோய்த்துத் தின்றேன். சுடுதண்ணீர்ப் போத்தலில் தேநீரைச் சேமித்துவைத்தேன். நித்திரைக்கென்று ஒரு கொட்டாவி விட்டுப் பாய் விரித்தேன். வருகிறதாக இல்லை. படுக்கையில் பாம்புபோல் நெளிந்தேன். புரண்டேன். முகம்குப்புறக் கிடந்தேன். ஒன்றும் பலிக்கவில்லை. அப்படித்தான் நினைத்தேன்.

படபடவென்று காதுற்குள் ஹெலியின் சத்தம் நுழைந்த வுடன் திடுக்கிட்டு முழித்தேன். வேர்வை ஊறிய ஈரத்தில் கிடந்திருந்ததைக் கண்டேன். நேரம் பார்த்தேன். ஒரு மணியாகி இருபது நிமிஷம் போய்விட்டது. படபடவென்று வந்த ஹெலி கொஞ்சம் வடக்குப் பக்கமாக தூரத்தில் இறங்குகிற மாதிரி இருந்தது. மீண்டும் ஏறி, திரும்பி படபடக்கிற சத்தம் கூரைக்கு மேல் கேட்டது. நான் விளக்குக் கொளுத்தி, சுடுதண்ணீர்ப் போத் தலைச் சரித்தேன். ஒரு கோப்பை நிறைந்தது.

கோப்பை முடிகிற நேரம் இன்னொரு படபடப்புக் கேட்டது. இது கூரைக்கு மேல் அல்ல; சற்றுத் தள்ளி. வெளிச்சம் பரவாத

விடிகிறவரைக்கும் ஹெலி இதைச் செய்தது. உறுமிஉறுமி அடங்கியது. துர்நிகழ்வொன்று நிகழ்வதற்கான கூறுகள் அந்த அமாவாசை இருட்டில் தெரிந்தன.

விடிகிறவரை நித்திரை இல்லை. வெளிச்சம் வந்தபோதும் மந்தாரமாக ஊர் இருண்டிருந்தது. ஒழுங்கைகளில் எந்த அசுமாத் தமும் இல்லை. பறவைகளும் தம் காலைப் பாடலை இசைக்க மறந்தன. நாயின் குரைப்புக்கூட இல்லை.

“சாமம்வழிய கேட்ட ஹெலிச்சத்தம் என்னவாக இருக்கும்?” ஈசண்ணை வீடு போனேன்.

“குஞ்சுப்பரந்தனிலை நிறைய ஆமியை இறக்கியிருக்கிறாங்கள. இஞ்சால் பக்கம்தான் வாறாங்கள் போலை. நீங்கள் உடனே ஊருக்குப் போறது நல்லது. வீட்டை நாங்கள் பார்த்துக்கொள்ளுவம். முக்கியமான சாமான்களை எடுத்துக்கொண்டு போங்கோ.”

“நீங்களெல்லாரும் வெளிக்கிடுங்கோவன். இஞ்சை இருக்கப் பயம்தானே?”

“ஆகலும் பிரச்சினையெண்டால் நாங்கள் காட்டுப்பக்கம் ஓடுவம். உங்களுக்கு அங்கை மனிசி பிள்ளைகள் பார்த்துக் கொண்டிருப்பினம். நீங்கள் போங்கோ.”

“பிள்ளைகளையாவது விடுங்கோவன்.”

“அது பிரச்சினையில்லை. ஏதும் பிரச்சினையெண்டால் வருவம்தானே?”

குஞ்சுப்பரந்தனெண்டால் கீதா வீட்டின் வயல்தாண்டிய வெளி. இவ்வெளைக்குக் கீதாவின் வீட்டினுள் புகுந்திருப்பாங்கள். இயற்கை பெற்றெடுத்த அந்தக் காட்டுக்கிளியின் கீச்சல் கேட்டுத் தான் பறவைகளும் தம் பாடல் இசைக்க மறந்தனவோ? அந்த அழகுப் பெண்ணை நினைந்து நெஞ்சு கிழிந்தது.

எனக்கென்று எதுவுமில்லை. ஒன்றையும் நான் கட்டவு மில்லை. இருந்த ஒரு வாழ்வை இழந்துபோகிறேன். இந்த அமாவாசை நாளன்று என் நிலாப்பெண்ணை இழந்து போகிறேன். குமுறிக்குமுறிவந்த அழுகையை உதடுதுடிக்க அடக்கி விழுங்கினேன். யன்னலைச் சாத்தினேன். வீடு இருண்டது. இருண்டதைப் பூட்டி, திறப்பை ஈசண்ணையிடம் கொடுத்தேன்.

(வெளிச்சம், தை - மாசி 2003)

எனது கிராமத்தைப் பேய்கள் சப்புகின்றன

(1992)

சாணி போட்டாற்போல, வீதியோரமெங்கும் கற்குவியல்போல என் வழியெங்கும் சவங்கள் இறைந்துகிடந்தன. குரூரமாக அவை சிதைந்து கிடந்தன. வயலெங்கும் வெள்ளாமை விளைகிறாற் போலவும் கடல்வழியே மீன்கள் நெரிகிறாற்போலவும் பேய்கள் விளைந்துகிடந்தன.

1987 பிற்கூறில்...

நான் இருந்த வீட்டின் மேலாகச் செவுல்கள் பறக்கின்றன. இரவாகப் பகலாக அவை விண்கூவி விரைகின்றன. இரவென்றால் சிவப்புத் தணலாக அவற்றை நாம் அடையாளம் காண்கின்றோம். சூரியன் சுட்டெரிக்கின்ற பகலென்றால் விழுந்த பின், வெடித்தபின், சத்தம் காதைத் துளைத்தபின், 'ஐயோ' என்ற அழுகுரல் கேட்டபின்.

'ஐயோ' என்று என் வீட்டில் எப்போது குழறல்?

'என் ராசாவே' என்று அயல்வீட்டில் எப்போது அலறல்?

காதேறி எப்போது என் உடல் கனலாகும்? எப்போது என் உடற்சாம்பர் கடலில் கரையும்?

அஞ்சினேன். 'ஐயகோ' என்று பொங்கிவரும் துயர் சுமந்தேன். என் மனைவி தன் வயிற்றில் என் குழந்தையைவைத்து உடல் நடுங்கினாள்.

தகரக்கூரையில் மடாரென அடித்தாற்போல, தகரம் சடாரெனக் கிழிந்து வெடித்தாற்போல செவுல் வெடிக்கிறது.

முன்வீட்டில் போர்ட்டிக்கோவின் கீழ் கவனமாகச் சாய்மனைக் கதிரையில் சாய்ந்திருந்த முருகேசு மாமா தலை கவிழ்ந்து, வயிறுகிழிந்து, இரத்தம் பீறிட்டிருக்க அகோரமாய்ச் செத்துக்கிடந்தார்.

என் மனைவி கத்தினாள். “ஐயோ, நான் வயித்திலை பிள்ளையை வைச்சிருக்கிறேன். இஞ்சை இருக்கேலா. வாங்கோ, காம்பிற்குப் போவம்.”

கவனமாக, ஷெல்வரும் திசைநோக்கிக் கண்மலங்கப் பார்த்து, காதுவிரியக் கேட்டு ஒழுங்கைகள் ஏறி, பத்தைகள் கடந்து, பள்ளிக்கூடம் தொட்டு, முன்னும்பின்னும் சனங்கள் சூழ, லாம்பும் பாயும் றங்குப்பெட்டியும் பிய்ந்த சட்டையுமாய் நடையாய் நடந்து...

சொல்லி அழ அப்போது சூரியன்கூட இருக்கவில்லை. கருமேகத்தைச் சூழவிட்டு எங்கோ ஒளிந்துகொண்டான். இடையிடை வானம் ‘சோ’வென ஒப்பாரிவைத்துக் கதறியது. வாடைக்காற்றோ தன் குளிர்க்கரங்களால் எம்மை அணைக்கத் தான் பார்த்தது. அதனாலும் இயலாமல் போயிற்று. தன் கொடுங்கரம் நீட்டி எம்மைக் குத்திக் கிழித்துப்போட்டது. பள்ளிக்கூடத்தின் நடுமண்டபத்தில் அங்கங்கு லாம்பின் வெளிச்சம் அனுங்கித்தெரிய ஒதுங்கிக்கிடந்தோம். குண்டுகளால் கிழிக்கப்பட்ட தேசம்போல் இரவின் இருளை லாம்பின் வெளிச்சத்தால் குத்திக் கிழிக்க முடியவில்லை. மழைக்கால இருள் அது. லாம்பு இருளை இன்னும் இருட்டிக் கடுமையாக்கியது.

அங்கொரு ஷெல் சத்தம். படபடவென வெடிச்சத்தம். வரவர ஷெல் குத்தும் சத்தம் பெருக்கிறது. நாங்கள் வார்த்தைகள் இழந்து பூமியில் முகம்புதைத்துக் கிடந்தோம். முன்குற குழந்தைகளின் வாயைத் தாய்மார் பொத்தினர். “லாம்பை நாருங்கோ” என்று குசுகுக்கிற குரலும் பிறகு கேட்டது.

இப்போது ஷெல் அல்ல; ராங்கி முழங்கிப் பாய்கின்றது. நாமிருந்த மண்டபத்துள் குண்டுகள் அடுத்தடுத்து விழுந்து வெடிக்கின்றன.

இருட்டில் எதுவும் தெரியவில்லை. கந்தகப் புகை பரவுகிறாற் போல ஒரு நெடி. முகத்தை அமுக்கி கந்தக நாற்றம் வீச்ச மடிக்கிறது.

பெருங்குரலெடுத்துக் குழறல். ஒவ்வொரு குண்டும் விழ விழ அதன் எதிரொலியாக இன்னும் பெருங்குழறல்.

தன் வயிறு அமத்தி என் மனைவி முகம்குப்புறக் கிடக்கிறாள். அவளைப் போர்த்து நான் கிடக்கிறேன். அவள் காதில் குசுகுக்கிறேன். “பயப்பிடாதை... யோசிக்காதை... பிள்ளைக்குக் கூடாது...”

என் நெஞ்சு பயப்படுகிறது. படபடவெனப் பறைதட்டுகிறது.

அவள் அழுகிறாள். இருட்டில், மெலிதான விசம்பலில் அது எனக்குக் கேட்கிறது. அவள் முதுகைத் தடவி, அவளைப் போர்த்து, அவள்மேல் பாரம் படாமல், கையூன்றி, முழங்கால் ஊன்றிப் பரவிக்கிடந்தேன்.

நேரம்விட்டு வெடிக்கிறது குண்டு. ஒவ்வொரு வெடிக்கும் பூமி துடிக்கிறது. அவள் துடிக்கிறாள். 'பிள்ளைக்குக் கூடாது' என்று மனம் அருட்டுகிறது. 'நிமிர்ந்து படு' என்று அவளுக்குச் சொல்ல வாய் உன்னுகிறது. எப்பிடிச் சொல்ல?

ஏழு குண்டுகளுடன் அன்றிரா ஓய்ந்தது. எண்ணுக்கணக்கற்ற 'ஐயோ' என்ற அலறல்களுடன் அன்றிரா ஒதுங்கியது.

சாமம் ஆயிற்று. பிறகு, விடிந்து வெளிச்சம் பரவியது. கைகால் விறைத்து இனிக் குண்டும் வெடியும் இல்லை என்று அறிந்த விடியற்புறத்திலேயே அவள்மேல் போர்த்தப் பட்ட நான் விலகினேன்.

மண்டபம் எங்கணும் கருகிக்கிடந்தது. கட்டிடங்கள் தூளாகிப் பொடியாகிப் பரவிக்கிடந்தன. குருதி கொப்புளித்து கும்பலாய்க் கிடந்தது.

கோடிமுத்து ஓடியும் இருந்தது. இரத்தம் உடலம் வெடித்து சிதைந்தும், கால்பிரிந்து வெள்ளையாக எலும்பு தெரிந்தும் முகம் கருகியும் கைகள் தூரஎறிந்தும் வயிறுபிளந்தும் குண்டிசிதறியும் கொடூரச் செயலின் குரூரம் கண்டேன். சாவின் கோரம் நான் பார்த்தேன்.

மனதுள் குமுறிக்குமுறி எழும் விம்மல்கள், விசம்பல்கள் எல்லோரையும் எல்லோரும் இழந்திருந்தார்கள்.

நிலம்வெட்டித் தாக்க, தாட்டு, அதன்மேல் மரம் ஊன்ற, கட்டைவைத்து எரிக்க, எரித்துச் சாம்பல் அள்ளிக் கடலில் கரைக்க, அப்போது காலம் ஆகவில்லை. சங்கு, சேமக்கலம், பறை ஒலித்துச் சுடலை மேவ எவருக்குத்தான் துணிச்சல் வந்தது?

"போவம்- இஞ்சை இருக்கேலாது- செத்தாலும் பரவாயில்லை. தப்புவம் எண்டு நம்பிப் போவம்... அம்மாவீட்டை போவம் வாங்கோ..."

மந்தாரம் ஊரெங்கும் படர்ந்து, வெளிச்சம் சிதறிய இருள் பரவியிருக்க, சூரியனும் எழமுடியாமல் திணறிப்போயிருந்த பொழுதில் பள்ளிக்கூடத்தின் பின்புறத்தால் சென்று, வீடு போய், மோட்டார் சைக்கிள் எடுத்து, உருட்டி, ஓர் உதைகொடுத்து, திணறி, அது திடுமென வெளிக்கிட்டு...

அது மரணத்தை நோக்கிய ஊர்வலம். மோட்டார் சைக்கிளில் வேகமெடுத்தேன். பிரம்படியில் சடலங்கள் ராங்கியில் நசிபட்டுக் கிடந்தன. ஷெல்வீச்சில் புரண்டுகிடந்த பனையிலிருந்து ஓலை எடுத்து யாரோ ஒருவர் அச்சடலங்களைப் போர்த்தியிருந்தார். அதையும் மீறி, சப்பளிக்கப்பட்ட உடல்கள் வெளித்தெரிந்தன.

“அங்கை... அங்கை...” மனைவி அலறினாள். பார்த்தேன். அவள் வயிற்றில் இருந்த என் குழந்தையும் அதைப் பார்த்தது. பனைமரத்தின் கீழ் அது இருந்தது. அதனருகில் மூன்று பனை மரங்கள் ஷெல்லால் தறிக்கப்பட்டு வீழ்ந்துகிடந்தன. அவன் மண்டைபிளந்து, வாய்பிரிந்து, கடைவாயில் இரத்தம் ஒழுகக் கிடந்தான். கண் அசையாதிருக்க, அக்கண்ணிடையே இலையான் ஒன்று அசைந்தது. அவன் மரத்தை எட்டிப்பிடிக்க முயன்ற வன்போல இக்கணத்திற்கு இரண்டு, மூன்று மனித்தியாலங்களுக்கு முன்னராக இறந்துகிடந்தான்.

“இதுகளையெல்லாம் நீ பாக்காதை. கண்ணை மூடிக் கொண்டிரு” என்றேன்.

1988 முற்கூறில்...

வெய்யில் அன்று வெள்ளனவே எழும்பியிருந்தது. விடிய முன்னமே சூரியன் இழுத்துவரப்பட்டான். நான் இரவாக நித்திரைகொள்ளவில்லை. நித்திரை வருகிறமாதிரியும் இல்லை. எப்போதாவது சாமம் படபடக்கிற வெடிச்சத்தம். இடையிடை ஷெல்சத்தம். ஷெல் வெடிக்கிறபோது குசினியின் புகட்டினுள் போய் முடங்கினோம். இராத்திரி ஷெல்குத்தியிருந்தால் புகட்டினுள் முடங்க மனைவி அங்கு இல்லை. நேற்றுப் பின்னேரம் என் மனைவி ஆஸ்பத்திரிக்குப் போயிருந்தாள்.

ஊரெங்கும் தேசமெங்கும் ஒரு மணம் பரவியிருந்த காலம். அம்மணம் தூரத்தில் பரவ ஆரம்பிக்கிறபோதே வீட்டு வளவின் வேலிக்குள்ளிருந்து பொந்துவைத்து நாய்கள் ஓடிஓடிக் குரைக்கும். “வாறாங்கள்” என்கின்ற ஒருவரிச் செய்தியை நாய்களே ஓடியோடி ஊராரக்குத் தெரிவித்தன.

என் காலடியில், சைக்கிள் ‘றிம்’மில் சூரியன் தொடர்ந்து வர, ஆஸ்பத்திரியின் முன், மரத்தின் காலடியில் ஒருவன் ஒரு பொத்துக் காயத்திலிருந்து இரத்தம் பாயத் துடிதுடித்தான். ஐயோ என்னைக் காப்பாத்துங்கோ... நான் சாகப்போறன்... என்னை... என்னைக் காப்பாத்துங்கோ.”

அதிகாலையை அசைத்து உலுப்புகிற, கைவிடப்பட்ட கணங்களின் அவல ஒலியை என் காதுகள் கேட்டன. என் செவிப்புறத்தை அது பலங்கொண்டு தாக்கியது. என் கையில் அல்ல; எவர் கையிலும் மனிதாபிமானமும் அதிகாரமும் ஒருசேர இல்லாதிருந்தது.

மருந்திட வேண்டிய அந்த மண்டபமோ மௌனத்தில் அப்படியே ஆழ்ந்து உறைந்துபோய்க் கிடந்தது.

என் கண்முன் ஓர் உயிர் துடிக்கின்றது. ஆஸ்பத்திரியின் ஒரு மூலையில் என் மனைவி, என் மகவைப்பெற ஒதுங்கி இருக்கிறாள். இடியப்பம் கட்டி, ஐாம் போத்தலில் சொதிவிட்டு, எடுத்துப்போயிருந்தேன். அவளதும் அவள் அம்மாவினதும் ஒரு வாய்ப் பசிக்கு அதைக் கொண்டுபோனேன்.

ஆஸ்பத்திரியடிச் சந்தியில், ஓர் உயிர் துடிதுடித்து அடங்குவதைச் சனக்கூட்டத்துடன் வேடிக்கை பார்த்தபடி நிற்கிறேன். பசித்திருக்கும் என் மனைவியை யோசிக்கிறேன்.

அவன் துடிதுடித்து அடங்கிப்போகின்றான். நிறைவுறுகின்றது அவன் பயணம்.

என் சனங்கள் என்னுடன் அக்குரூரத்தைப் பார்க்கிறார்கள். பேய்கள் வருகிற பாதைக்கு நாங்கள் வழிவிடுகிறோம்.

என் மனதில் மரணம் துயர அலை எழுப்புகிறது.

இப்போ இறந்தவன் யார்? அவன் உறவு அதை எப்படி எதிர்கொள்ளும்? என்னால் அதனைப் புரிய முடிகிறது. உணர்ந்து, ஆழ அதனுள் அமிழ்ந்து என்னால் அனுபவிக்க முடியவில்லை.

நான் எப்போது இதை என் துயராக்கப்போகிறேன்?

எனக்கென்றால் என் கைப்புறத்தில் சிறு காயம் வராதவரை, என் மனையாளின் தோள்புறத்தைச் செதில் சிராய்க்காதவரை என் குடும்ப வட்டத்துள் ஒரு குண்டு விழாதவரை இத்துயரால் அலையெழுப்பி என்னைப் புரட்டிவிட முடியாது.

மனைவிக்கு வயிறு குத்தியதா?

இரவிரவாக அவள் துடித்தாளா?

நேற்றுப் பின்னேரம் வயிற்றுக்குத்தென்று கொண்டோடி வந்தது. மிகப் பயந்தோம். ஏதும் நடந்துவிடுமோ? காருக்கு அனுமதி, காருக்குப் பெற்றோல் என்று மூன்று மணித்தியாலமாக இந்தியன் ஆமியிடம் கையேந்தியது. மனைவிக்கு என்ன நடக்குமோ என்று அஞ்சியது. ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்தவுடன் எல்லாப் பயமும் நீங்கி அம்மாவும் குழந்தையும் நலமாயிருக்க இறைவனிடம் கையேந்தியது...

இப்போ எப்படி இருக்கிறாள்?

இதுவே என்னை ஆக்கிரமித்தது.

அவன் துடிதுடித்ததும், “நான் சாகப்போறன். என்னைக் காப்பாத்துங்கோ என்று கெஞ்சியதும் பிறகு அடங்கிப்போனதும் அயலில் இளைஞர்கள் வெறியோடு வேடிக்கைபார்த்து நின்றதும்

இந்தியன் ஆயி அயலில் நின்று விடுப்புப்பார்த்ததும் என் மனச் சட்டகத்திலிருந்து அப்போ அகன்றுவிட்டன.

போனபோது மனைவிக்குப் பக்கத்தில் சிறு தொட்டிலில் என் மைந்தன் பிறந்திருந்தான். என் குடும்ப வட்டத்தினுள் கூடுதலாக ஒருவன் வருகை புரிந்திருந்தான். மனைவி என்னைப் பார்த்து நோவுடன்கூடிய சிறு சிரிப்பை விரித்தாள். அத்தளிரைத் தொட என் கைகூசியது.

சாவின் நிழலில் நான் திரிந்துவிட்டு வந்திருக்கிறேன். யமன் தன் எருமைக்கடாவுடன் அவ்வெளியில், என் அயலில் உலவியிருக்கக்கூடும். யமனின் நிழல் என்மேல் கவிந்திருக்கும். இந்தச் சாவின் அயலில் என் மைந்தன் ஏன் பிறந்தான்?

மனைவியின் அம்மா அங்கால் போன சமயம், என்னை அப்பாவாக்கிய அம்மங்கைக்கு மென்மையான முத்தமிட்டேன். மைந்தனின் பஞ்சுக்கைகளுள் என் சின்னிவிரல் வைத்தேன். பற்றிப்பிடித்தான்.

இவனுக்கு என்ன வாழ்த்துச் சொல்லி நான் வரவேற்புக் கொடுப்பேன்?

1991 நடுக்கூறில்...

மூன்று வருடங்களாக ஓடியாடித்திரிந்து உழைத்து, ஷெல்குத்த பதுங்குழியிலும் குசினிப் புகட்டிலும், ஹெலிவர பெரும் மரத்தைச் சுற்றிச்சுற்றி தவழ்ந்தும் என் மைந்தனை நான் காத்தேன்.

காலையில் சூரியன் எழுகிறபோது உறக்கத்திலிருந்து எழுகிறேன். பால் வாங்கிவருகிறேன். காலைக்கடன் முடித்துக் குளிக்கிறேன். சுத்தமான உடை அணிகிறேன். சாப்பிடுகிறேன். பாடசாலை செல்கிறேன். விதிக்கப்பட்ட நேரத்தில் பாடத்திட்டம் முடிக்கிறேன். ஒவ்வொரு மாணவரையும் தனித்தனியே குசலம் விசாரிக்கிறேன். வீடு வந்து மதியம் சாப்பிட்டு மகனின் மழலை கேட்டு, விளையாடி, வெயில்தாழ்ந்த நேரத்தில் அவனைக் குளம் காட்டக் கூட்டிச்செல்கிறேன். குளத்தின் அக்கரையில் யானைக்காடு. ஒரு யானையாவது தென்படாதா என்று ஏங்கிப் பார்க்கிறேன். ஆயினும், குளத்தில் துள்ளும் மீன்களை என் மைந்தன் பார்க்கிறான். பொழுதுபட மகனுடனும் மனைவியுடனும் உலவுகிறேன். வயல்களில் நெற்கதிர்களைத் தடவினேன். பிஞ்சு நெல்லைச் சப்பி அதன் மென்பாலை உறிஞ்சினேன். மதகில் இருந்து வாய்க்காலில் ஓடும் வெள்ளத்தை மகன் அளையப் பார்த்தேன். தோழமைமிகுந்த என் சக ஆசிரியர் வீடு சென்றேன். கடைக்குப் போனேன். மாலைச் சந்தைக்குச் சென்றேன். இரவில் நுளம்பு திரியாமல் பொச்சுமட்டையில் வேப்பங்கொட்டை வைத்துப் புகை ஊதினேன். அப்பிடி ஆயிற்று நாட்கள்.

எல்லாவற்றிற்கும் வேட்டுவைக்கிறாற்போலவும் கேடு விதிக்கிறாற்போலவும் காலம் ஒன்று வந்தது.

எம் தேசம் சிதறித் துடித்து, பெருங்குரலெடுத்துக் குமுறி அழுதது. எம் கிராமம் துண்டுபடத் தொடங்கியது. குழந்தைகள் நசியுண்டனர். மனிதர்கள் புதையுண்டனர். ஊரெங்கும் ஒப்பாரி கேட்டது. வானெங்கும் முதலைகள் திரிந்தன; சுறாக்கள் பறந்தன. வாயைப் பிளந்து இரைதேடி, குஞ்சுகருமன் என்றில்லாமல் அவை தம் வாயுள் அள்ளிப்போட்டன. இம்முறையே கொடூர உக்கிரம்.

என் வளவு வேலிக்குள் இப்போது சாவு அதிகம் விழுகிறது. என் மனது மிகவும் நொய்ந்துபோய்விட்டது. நான் இப்போது அதிகம் அழுகிறேன். சாவு என்றில்லை; மனது சங்கடப்படுகிற எந்தச் செய்தி என்றாலும் நெகிழ்ந்து சிறுதுளி விடுகிறேன்.

என் மைந்தனை நான் நினைத்துப்பார்க்கிறேன். இன்னும் பயம் பீடிக்கின்றது.

நான் பாடசாலை போகிறேன். பொம்மர் சுற்றுகிறது. “கொஞ்சம் நிண்டு பார்த்துப் போங்கோ” என்கிறாள் மனைவி. பார்த்துத்தான் போகிறேன். போவதற்குமுன்னம் குண்டு வெடிக்கிறது. பாடசாலைப் பக்கமிருந்து புகை எழுகிறது. சைக்கிளில் விரைகிறேன். ஆறாம் ஆண்டு படிக்கிற என் மாணவன் கால் துண்டாடிக் கிடக்கிறான். ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டோடுகிறோம்.

மயக்கம் தெளிகிற சமயம், “நான் செத்துப்போவனோ?” என்று கேட்கிறான். தர்மா சேர் வாய்பொத்தி விம்முகிறார்.

அவனது வலக்கால் தொடையுடன் முற்றுமுழுதாக எடுக்கப் படுகிறது. அவன் சாகவில்லை; அவன் வாழ்வு செத்துப்போயிற்று.

அவன் அம்மா சொல்லிக் கதறுகிறார்; எவ்வளவு நாள் விளையாட ஆசையெண்டு பந்து கேட்டவன்... ராசா ஆசைப் படுகிறானே எண்டு... நேற்றுத்தான்... நேற்றுப் பின்னேரம் மணியண்ணை கடையில் கடனுக்குப் பந்து வாங்கிக் கொடுத்தன். இரவு படுக்கேக்கையும் பந்தை வைச்சுக்கொண்டுதான் படுத்தவன்... ஐயோ... என்றை ராசா...”

காதை மூட என்னால் முடியவில்லை. கண்ணை மூடினேன். கண்ணிமையில் ஈரம் படர்ந்தது.

இரவில் எனக்கு நித்திரை வர மறுத்தது. ஆஸ்பத்திரியில் அபன் ஒருமுறை கண் முழித்து, சோகம் சுடர்ந்த சிறு சிரிப்பொன்றை வெளிவிட்டான். சிரிக்க முடியாமல் கண் ஆழப்போய் இருந்தது. அவன் கைகளை மாத்திரமே என்னால் தடவ முடிந்தது.

அன்றிரவு என் மகனைத் தடவிப் படுத்திருந்தேன். பிறகு மகனின் கால்களைத் தடவினேன். அவன் கால்களை இறுக்கிப் பிடிக்கின்றேன். எழுந்திருந்து என் மடியில் அவன் கால்களை வைக்கிறேன். தடவுகிறேன். முழங்கால் சிரட்டையை, குதிக் கால்களை, விரல்களை, பிறகு தொடையை, ஒவ்வொன்று

ஒவ்வொன்றாகத் தடவித்தடவி என்னுள் அவற்றைப் பொத்திப் பாதுகாக்கிறேன். அப்படி எவ்வளவு நேரம் ஆகியதோ?

இப்போது பாடசாலை அச்சம் சூழ்ந்து அல்லாடிக் கொண்டிருக்கிறது. எந்த நேரம் என்றில்லை. பொம்மர் சுற்றுகிறது. பாடசாலையின் மேலே குறுக்கு வானில் 'அவ்ரோ' சுற்றிச்சுற்றி வருகிறது. தூரத்தில் எங்கேயோ பீப்பாவை உருட்டிவிடுகிறது. பாடசாலையைச் சுற்றி பங்கர்கள் முளைக்கின்றன.

முதல்நாள் பின்னேரம் 'சி பிளேன்' சுற்றியது. அது சூரியன் மறையத் தொடங்கும் நேரம். அடுத்தநாள் காலையில் ஹெலி சுற்றியது. சூரியன் அப்போது சுட்டெரிக்கவில்லை. சூரியன் சுட்டெரிக்கிறபோதில் பொம்மர் சுற்றியது.

மாணவர்கள் குழறிக்குழறித் துடித்துப்பதைத்து ஓடத் தொடங்கினர். நாங்கள் ஒவ்வொரு மாணவராகப் பங்கருக்குள் தள்ளுகிறோம். பங்கர்கள் எல்லாம் நிரம்பிவிட்டன.

பொம்மர் குத்தத் தொடங்கியது. மாணவர்கள் "ஐயோ, ஐயோ" எனக் கத்துகின்றனர். சிவராணி கத்துகிறாள்: "சேர், குண்டு போட்டிட்டான். விழுந்து படுங்கோ." சிவராணி விழுந்து படுக்கிறாள். மேலே பார்க்கிறேன். கறுப்பாக விரைந்து வருகிறது.

கிணற்றுக் கரையோரம் மாமரத்தின் காலடியில் நான் குப்புறக் கிடந்தேன். மைதானத்துள் குண்டு விழுந்து வெடித்தது. தணல் சிதறிப் பிறகு கறுப்பாகப் புகை மேலெழுந்தது. எழுகிறேன். சிவராணி எழுகிறாள்.

எனக்கு அங்கால் வேலியோரமாக அவள் பார்வை நிலைக்கிறது. "அங்கை..." ஓடிப்போகிறாள். "சேர்... இஞ்சை... சத்தியமூர்த்தி" கத்துகிறாள். நான் ஓடுகிறேன்... பொம்மர் மீண்டும் சுற்றுகிறது. சத்தியமூர்த்தி முகம்குப்புறக் கிடக்கிறான். நிமிர்த்துகிறேன்.

அவன் நெற்றிபிளந்து இரத்தம் கொப்புளிக்கிறது. "ம்... ம்..." முனகுகிறான். அவனைத் தூக்க முயன்றேன்.

பொம்மர் குத்துகிறது. "சேர்... குண்டு போட்டிட்டான்..."

சத்தியமூர்த்திக்கு அருகில் முகம்குப்புற விழுகிறேன். குண்டு தென்னந்தோப்புக்குள் மடாரென விழுந்து வெடிக்கிறது.

எழுந்து சத்தியமூர்த்தியையும் தூக்குகிறேன். தொங்குகிற தலையை என் நெஞ்சோடு அணைத்தேன். நெற்றிப் பிளவிலிருந்த மஞ்சள், கறுப்பு, வெள்ளையாக ஏதோ கொட்டுண்ணுகின்றன. விஜயன் சேர் ஓடிவருகின்றார். அவர் கால்பாகத்தைப் பிடிக்க, நான் தலைப்பாகத்தில் தூக்கி, பின்வாசல் வழியாகக் கொண்டு வருகிறோம்.

பொம்மர் குத்துகிறது. இது மூன்றாம் முறை. இம்முறை நான் முகம்குப்புறப்படுக்க முயலவில்லை. விஜயன் சேர் சத்தியமூர்த்தியைப் போட்டுவிட்டு, என்னை இழுத்துத் தானும் படுக்கின்றார்.

பொம்மர் களைத்து, ஓய்ந்து, ஓடிப்போகிறது.

விஜயன் சேர் மோட்டர் சைக்கிளைக் கொண்டோடி வருகிறார். ஆஸ்பத்திரிக்குக் கூட்டிப்போகும்போதும் சத்தியமூர்த்தியின் முனகல் நிற்கவில்லை. அம்புலன்ஸில் ஏற்றி, பெரியாஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோனபோது, இடையில் அவன் முனகல் நின்றது. அம்புலன்ஸ் திரும்பித் தன்வழி போனது.

என் மனைவி பயந்திருப்பாள். வீடுவர, இரத்தம் கண்டு, “ஐயோ உங்களுக்கு என்ன நடந்தது?” என்று கத்தினாள். மகன் “அப்பா” என்று மலங்க விழித்தான். கிணற்றடிக்கு ஓடினேன். எதையென்று நான் கழுவ?

(கண்ணில் தெரியுது வானம், 2000)

❖

மகிந்தாவின் சாவு

(1996)

மகிந்தா விறகு கொத்திக்கொண்டிருந்தான். பகலில் அவன் ஓய்ந்துபோய் நான் பார்த்ததில்லை. சிவந்த தேகம். உருண்டையான உடல். கைகள், தோள்கள் யாவும் திடகாத்திரமாகத் தெரிந்தன. சேர்ட் போடாத மேலில் வியர்வையின் மினுமினுப்பு கவர்ச்சியாக இருந்தது. வெத்திலைபோட்டுச் சிவந்த வாய். அழகன்தான் அவன். நான் மனைவிக்கு யன்னலுக்குள் ளால் அவன் அழகைக் காட்டினேன்; புகழ்ந்தேன்.

“ஓகோ... இப்ப ஆம்பிளைகளையும் ரசிக்க வெளிக்கிட்டியனோ...?” என்று நமட்டுப் புன்னகை விரித்தாள்.

நான் சொன்னேன்: “அழகை ரசிக்கிறதிலை ஆம்பிளையென்ன, பெம்பிளையென்ன?”

பெண்களை நான் நிறையவே ரசிப்பேன் என்பது என் மனைவிக்குத் தெரியும். சிங்களப் பெண்கள் நல்ல அழகிகள் என்பது எனது உயர்ந்த அபிப்பிராயம். ரோட்டில் போகிறவருகிற பெண்களை நான் மனைவிக்குக் காட்டுவேன். “சா.. என்ன வடிவு!”

அவள் சிரிப்பாள். நான் இப்படிச் சொல்வதை அவள் ரசிக்கிறாளோ என்னவோ தெரியாது. ஆனால், இந்த அழகுகளை எடுத்துக்காட்ட நான் பஞ்சிப்படவில்லை. மலையை, கடலை, மலர்களை, ஓடுகிற ஆற்றைப் புகழ்கிறோம். இவற்றிலும் மேலான அழகு மனிதர்களிடம் இருக்கிறது என்பது எனக்குத் தெரியும்.

மகிந்தாவின் தங்கை மாலினியும் அழகிதான். அதைப் பலமுறை என் மனைவிக்குக் கூறிவிட்டேன். பிறகுதான் அவளும் மாலினியைக் கூர்ந்து கவனிக்கத்

தொடங்கினாள். இப்போது அவளும் மாலினியின் ரசிகையாகி விட்டாள். அவள் அழகை என்னால் வர்ணிக்கத் தெரியவில்லை. என் கண்களைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே கவர்ந்துவிட்டாள்.

என் பையன்களுக்குக்கூட நான் அதை எடுத்துக்கூறினேன்.

“மாலினி அக்கா நல்ல வடிவல்லவா?”

பையன்கள் என்னைப் பார்த்து வெட்கப்பட்டுச் சிரித்தார்கள்.

“டேய் பொடியள், அழகை ரசிப்பது நல்ல விசயமடா. மரத்திலிருந்து பூவைப் பிடுங்காமல் ரசிக்கிறதைப்போல, ஆரையும் பார்த்து ரசிக்கலாம். இதற்கு வெட்கப்படாதேயுங்கோ. மாலினி அக்கா நல்ல வடிவல்லோ...?”

“ஓம். நல்ல வடிவுதான்...” என்று இன்னும் வெட்கப்பட்டுச் சிரித்தார்கள். ஓகே. நல்லதுதான். இவர்கள் மனதில் அழகுணர்ச்சி இருக்கட்டும். அழகுணர்ச்சியே வாழ்வாக அமைய நான் ஆசைப்பட்டேன்.

மகிந்தாவின் வீட்டில்தான் நாங்கள் இருந்தோம். வாடகை வீடு. இரண்டு அறை, சிறு ஹோல், குசினி, பாத்தூம். வீட்டின் முன்னால் விறகுகாலை. அதுவும் மகிந்தாவினுடையதுதான். மகிந்தாவிற்கு இன்னும் திருமணம் ஆகவில்லை. என் வயது ஒத்தவன்தான் அவனும். எனக்கு இரண்டு பையன்கள்!

மகிந்தாவின் குடும்பம் இரத்தமலானையில் இருந்தது. மகிந்தா விறகுகாலையுடன் இருந்த சிறு அறையில் தங்கினாள். அவனுடன் நாவலப்பிட்டியில் இருந்து வந்த ராஜாவும் தங்கினான்.

பகல் முழுவதும் இருவரும் விறகு கொத்துவார்கள். பின்னேரம், கொத்திய விறகைச் சிறிய வண்டிலில் இருவருமாகச் சேர்ந்து தள்ளிக்கொண்டுபோய்ச் சாப்பாட்டுக் கடைக்குக் கொடுப்பார்கள்.

திரும்பி வருகிறபோது அரைப் போத்தல் சாராயமும் பிளேன் சோடாவும் கடலைப்பைக்கெற்றும் கையிலுள்ள பையில் இருக்கும்.

பிறகு குளித்துவிட்டு வந்து, உடல் அலுப்புத்தீர சாராயத்தைக் குடிப்பார்கள். ரசித்து ஒவ்வொரு சொட்டாக அருந்துவார்கள். குடித்த கொறிப்புக்கு வீட்டின் முற்றத்திலிருந்து அப்பா, அம்மாவுடன் கதையளப்பார்கள். அப்பா, முன்னர் உழைத்தகாலங்களில் சிங்கள நகர்களில் வசித்தவர்.

கதை முடிய, போய்ச் சாப்பிடுவார்கள். மகிந்தாவின் வீட்டிலிருந்து இருநேரச் சாப்பாடு வரும்.

கல்கிசையில்தான் எங்கள் வீடு. பஸ் ஸ்ராண்டில் இறங்கி ஸ்ரேசன் றோட்டால் வர போஸ்ஸ் ஒபீஸ். அதன்முன் இறங்குகிற சிறிய வீதியில் 25ஆம் இலக்க வீட்டில் வசித்தோம்.

போஸ்ற் ஒபீஸின் முன்னால் ஞாயிற்றுக்கிழமை சந்தை கூடும். சந்தையில் அரிசி, தேங்காய், மரக்கறி, மீன் கொஞ்சம் மலிவு. ஒரு கிழமைக்குரியதை வாங்கிவைக்கலாம்.

மதியம் சமைத்துச் சாப்பிட்டுக் கொஞ்ச நேரம் கட்டையைச் சரித்து அன்றைய வார வெளியீட்டை வாசித்துவிட்டு, நாலு மணிக்கு எழும்பித் தேநீர் குடித்து, பிறகு மனைவியுடனும் பையன்களுடனும் கிரிக்கெட் மட்டையையும் பந்தையும் தூக்கிக் கொண்டு பார்க்கிற்குப் போய்க் கொஞ்ச நேரம் விளையாடுவோம்.

பெரியவன் மூன்று, நான்கு தரம் அவுட் ஆனதன் பிறகு தான், தான் அவுட் என்பதை ஒப்புக்கொள்வான். ஆகவே, தொடர்ந்து பந்தை வீசுவது என் பொறுப்பு. சின்னவன் சினுங்கிக்கொண்டிருப்பான். பெரியவன் அடிக்கக்கூடியதாகப் பந்தைப் போட்டால் விசுக்குவான். சின்னவன் ஓடாமல் சினுங்குவான். நான்தான் ஓட வேண்டும். அடிக்க முடியாமல் பந்தைப் போட்டாலோ பெரியவன் மட்டையை வீசிவிட்டுக் குந்தியிருந்து குலுங்குவான். இருவரையும் சமாளித்துக் கிரிக்கெட் விளையாட நான் படும்பாடு நாய்ப்பாடாப்பாடு!

மனைவிக் கென்ன, பெற்றுப்போட்டவுடன் தன் கடமை முடிந்தது என்று கடலை ரசிக்கப் போய்விடுவான்.

பார்க் உயரத்தில் இருந்தது. சற்று எட்டிப்பார்த்தால் கீழே தண்டவாளம். நெடுநீள ஓடியிருந்தது. ஞாயிற்றுக்கிழமை என்றால் ரயில் குறைவுதான். படபடத்து அது ஓடிவந்து, நிலையத்தில் பெருமூச்சுவிட்டு நிற்கும். பிறகு மூச்சிழுத்து அது ஓடத் தொடங்கும்.

தண்டவாளம் தாண்ட, நுரைக்கிப் பாய்ந்துவரும் கடல் அலைகள். தூரத்தில் சின்னதாகக் கப்பல்கள்.

காற்று ஓங்காரித்து வீசும்.

இவற்றை ரசிக்க எனக்கும் ஆசைதான். எனினும், பையன் களுடன் விளையாடியே தீர வேண்டும்.

இருள, சூள்விளக்குக் கொழுத்திவைத்திருக்கிற சுண்டல் காரனிடம் நாலுபக்கெற் சுண்டல் வாங்கி நால்வரும் கொறித்துக் கொண்டு வீடுபோய்ச் சேர்ந்தால், இராச் சமையல், சாப்பாடு, படுக்கை... ஞாயிற்றுக்கிழமை இரவு அவளுடையது!

பிறகு திங்களாச்ச, எங்கள் வேலையாச்ச. காலையில் எழுந்து சமைத்து, பையன்களை எழுப்பி, வெளிக்கிட்டுத்தி, நாங்கள் வெளிக்கிட்டு சனம் நிரம்பிவழிகிற பஸ்களில் தொத்தி, நெரிபட்டு, பாடசாலைக்குச் சென்றால்... அந்தக் கிழமை முழுவதும் அதே வேலை...

வேலையோடு வேலையாகக் களைத்த ஒருபொழுதில் மகிந்தா இறந்த செய்தி எங்களுக்குத் தெரிந்தது. மகிந்தாவின் சாவு

அவலச் சாவு. மகிந்தா செத்திருந்தபோது அவன் முகத்தில் தாடி முளைத்திருந்தது.

அப்போது நான் தாடிவளர்த்துக்கொண்டு திரிந்தேன். மகிந்தா விறகுகொத்துவதை நிறுத்திவிட்டு ஒருநாள் கேட்டான்: “ஏன் மாஸ்ரர் தாடிவளர்க்கிறீர்கள்?”

“நான் தண்ணீர் ஊற்றி வளர்க்கவில்லை. அது, தானாக வளருகிறது...” என்று பகிடிவிட முயன்றேன்.

மகிந்தா சிரியலாகச் சொன்னான்: “மாஸ்ரர், உங்களுடைய நன்மைக்காகச் சொல்கிறேன். தாடியு வெட்டுங்கோ...”

“ஏன்...?”

“இங்குள்ளவர்கள் உங்களைப் புலி என்று சொல்வார்கள்...”

“புலிக்கும் தாடிக்கும் என்ன சம்பந்தம்?” என்று நான் கேட்டேன். அத்துடன், அவன் ‘சிங்கம்’ சார்பாகக் கதைக்கிறானோ என்றும் நான் ஐமிச்சப்பட்டேன்.

“இல்லை மாஸ்ரர், உங்களுக்கு இவர்களைத் தெரியாது. 89ஆம் ஆண்டு, நானும் தாடிவளர்த்திருந்தேன். ஒருநாள் மலிபன் சந்தியைக் கடந்து நான் நடந்துபோய்க்கொண்டிருந்தபோது, எதிராக வந்த பச்சை வான் ஓரத்தில் வந்து நின்றது. அதிலிருந்து ஒருவன் இறங்கி என்னைக் கூப்பிட்டான். வானில் ஏறச் சொன்னான். நான் ஒன்றும் பேசாது நின்றேன். அவன் பிஸ்ரலை எடுத்துக் காட்டினான். ஏறினேன். உள்ளே இன்னும் நான்கு பேர் இருந்தார்கள். அவர்கள் முகத்தில் தாடி இருந்தது. ஓகோ, எனக்கு விளங்கிவிட்டது. ஆறில் மிதக்கிற சடலங்களின் அர்த்தம் புரியத் தொடங்கியது. வீதி ஓரங்களில் ரயர் போட்டு எரிபடுபவர்கள் யார் என்பது எனக்குத் தெரிந்தது. வீதியில் இன்னொரு தாடிக்காரன் தெரிந்தான். வான் அவனையும் கூப்பிட ஒதுங்கியது. எனக்குத் தெரியும் இதில் தப்பாவிட்டால் மரணம். எப்படி வேகம் வந்ததோ தெரியாது. வானிலிருந்து குதித்து இடையில் வந்த குறுக்குப் பாதையில் ஓடத்தொடங்கினேன். என் வேகம் எனக்கே தெரியாது. சூடு விழுந்தால் விழுட்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டு ஓடினேன். மதிலேறிப் பாய்ந்து புகையிரத நிலையத்தைக் கடந்து ஓடினேன். அப்போது நான் தப்பிவிட்டேன். அன்றைக்கே தாடி மீசை எல்லாம் மழித்தேன். மொறட்டுவையில் மாமா வீட்டுக்குச் சென்றேன். அடுத்தநாள் ராவத்தைச் சந்தியில் இரண்டு பேரின் சடலம் எரியுண்டு கிடப்பதாகத் தகவல் வந்தது. பயந்துகொண்டுதான் போய்ப் பார்த்தேன். கால்கள் நன்றாக எரியவில்லை. முகம்தான் கருகிக் கிடந்தது. ஆனால், நான்கு கால்களில் ஒரு கால் வானில் பார்த்த கால். எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். வான் மெதுவாக ஓடுகிறபோது நான் குனிந்தபடிதான் இருந்தேன். ஒருவருடைய காலின் பெருவிரல் நகத்தில் அரைப்பகுதி இல்லாதிருந்தது.

அதே காலில் சின்ன விரல் சப்பளிந்து வளைந்திருந்தது. அதே கால் இங்கு எரிந்தபடி கிடக்கிறது. அன்றைக்கு நான் மரண மாகாமல் தப்பினேன்...”

பெருமூச்சுவிட்டான் மகிந்தா.

“நான் சொல்கிறேன். மாஸ்ரர், நீங்கள் தாடியை வெட்டுங்கோ...”

நான் அஞ்சவில்லை. என்றாலும் மகிந்தாவிற்கு மரியாதை கொடுக்க, சலூனுக்குச் சென்று மீசையைவைத்துத் தாடியை மழித்தேன். ‘சதோச’ சென்று ஷேவிங் செர் வாங்கினேன்.

மகிந்தா, “இப்போதுதான் அழகாக இருக்கிறது...” என்றான். பிறகு சீரியஸாகச் சொன்னான்: “மாஸ்ரர், இவர்களைப் பற்றி எங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். முன்னர் நாங்கள், தமிழர் வீணாகச் சண்டை செய்து அழிகிறார்களே, பேசாமல் இருக்கலாமே... என்றுதான் யோசித்தோம். ஆனால், 89ஆம் ஆண்டு, எங்களுடைய ஆட்களை இவர்கள் அழித்தபோதுதான் தங்களுடைய இனத்தையே இப்படி அழித்தவர்கள், தமிழர்களை எப்படி அழிப்பார்கள் என்று நினைக்கத் தொடங்கினோம். இவர்களுக்குப் புலிகள்தான் சரி...” என்றான்.

நான் ஒன்றும் பறையவில்லை. ஒரு கருத்தும் சொல்ல நான் துணியவில்லை. மௌனமானேன்.

“மாஸ்ரர், நீங்கள் பயப்படத் தேவையில்லை. நீங்கள் எங்களை நம்பி வந்தவர்கள். எங்கள் உயிர் போனாலும் உங்களை நாங்கள் காப்பாற்றுவோம். உங்களுக்கு என்ன பிரச்சினை என்றாலும் எங்களுக்கு நீங்கள் சொல்லுங்கள்” என்று மகிந்தா பிறகு கூறினான்.

எதற்காக மகிந்தா இதைக் கூறுகிறான் என்று சந்தேகப்பட்டேன். மகிந்தாவின் முகம் சிவந்திருந்தது. அப்போது, அவன் சாடையாகக் குடித்திருந்தான் என நினைக்கிறேன்.

ஆனால், அவன் பகலில் குடிக்கமாட்டானே?

நான் சந்தேகப்பட்டிருக்கத் தேவையில்லை. மகிந்தா அவ்வாறு கூறி ஒரு வாரத்திற்குள்ளேயே டென்சில் கொப்பேகடுவவும் வேறுசில இராணுவ அதிகாரிகளும் ஒரு கண்ணிவெடியில் உடல் சிதைந்தார்கள்.

அப்போது நாம் இருந்த பகுதி சிறிது கொந்தளிக்கத் தொடங்கியது. நான் வெளியில் ஒன்றுக்கும் போகவில்லை. தமிழர்கள் பொதுவாக வீட்டுக்குள் அடங்கிக்கிடந்தார்கள். சிறிது தள்ளித் தமிழர்களின் சலூன் ஒன்று எரிக்கப்பட்டது.

இரவு வெளியே லைற் போடவில்லை. கதவுகளையும் யன்னல்களையும் பூட்டி உள்ளே லைற் எரியவைத்தோம். ஒரே புழுக்கமாக இருந்தது. என் பையன்களுக்குச் சூழலின் பயத்தை வெளிக்காட்டவில்லை. நான் குதூகலமாக இருக்கிறேன் என்பது

போல நடித்தேன். ஆயினும், என் குதூகலம் அடங்கித்தான் வெளிவந்தது.

பிஞ்சு மனங்களைப் பாதிக்க நான் விரும்பவில்லை. ஆனால், எது எவ்வாறோ இந்தத் தேசம், பிஞ்சு மனங்களைச் சிதைத்தவாறே இருக்கின்றது.

இராச்சாப்பாடு ஆயிற்று. நித்திரைகொள்ளிற நேரம். இரவின் மௌனத்தைக் குலைக்க, ஒரு கல்லொன்று எங்கள் வீட்டுக் கூரையில் வந்துவிழுந்தது. பிறகு சடசடவென வெளிக்கதவிலும் யன்னல்களிலும் கற்கள் பறந்துவந்து விழுந்தன. யன்னல்கண்ணாடிகள் உடைந்து, நொறுங்கி, சிலுசிலுக்கிற சத்தம். நாங்கள் வீட்டிற்குள் இருந்த லைற்றையும் நூர்த்தோம்.

என் பையன்கள் எனக்குள் வந்து ஒடுங்கிப்போய் இருந்தார்கள்.

“யார் அவன்?” என்று மகிந்தா விறகுகாலையிலிருந்து குதித்தான். பையன்களை அரக்கி, உடைந்த யன்னலால் நான் எட்டிப்பார்த்தேன். வீதிவிளக்கின் வெளிச்சத்தில், மகிந்தா ஒருவனின் சட்டைக் கொலரை இறுகப் பற்றி, முகத்தில் குத்துவது தெரிந்தது. கல்லெறிந்தவனும் யார் என்பது விளங்கிவிட்டது.

எங்களுக்குக் கடிதம் தருகிற ‘பியோன்’.

ஒருநாள் மாலையில் கசிப்புக் குடிக்க அவன் என்னிடம் ஐம்பது ரூபா கேட்டான். மகிந்தா கொடுக்க வேண்டாம் என்றான். நான் கொடுக்கவில்லை. அதன்பிறகு எங்களுக்கு வருகிற கடிதங்கள் பாதியாகக் குறைந்தன.

அவன் இப்போது மகிந்தாவின் கொத்துப்பிடியில் சிக்கித் தத்தளித்துக்கொண்டிருந்தான். மகிந்தா ஏசினான்: “உனக்கு விருப்பமென்றால் யாழ்ப்பாணத்துக்குப் போய்ப் புலிகளுடன் சண்டைபிடி; வேண்டுமென்றால் நாளைக்குப் போய் இராணுவத்தில் சேர். இங்கு அப்பாவினைத் துன்புறுத்தாதே. இனி இந்தக் குழப்பமிட்டால், உன்னைக் கொன்றுபோடுவேன்.”

பிறகும் மகிந்தா பியோனின் முகத்தில் குத்தினான்...

யன்னல் உடைந்திருந்ததால், காற்று உள்ளே வந்து புழுக்கத்தைத் குறைத்தது.

மகிந்தா வந்து கதவைத் தட்டி, “நான் இருக்கிறேன். நீங்கள் ஒன்றுக்கும் பயப்பட வேண்டாம்” என்று கூறி, முற்றத்தில் கயிற்றுக்கட்டில் போட்டுப் படுத்தான்.

மகிந்தா அடுத்தநாள் இரவுதான், அப்பாவிற்கும் அம்மா விற்கும் முற்றத்தில் இருந்து தன் கஷ்டத்தைக் கூறினான். அம்மா இரவு வேதனைபடர எனக்கு மகிந்தாவின் கதை கூறினார்.

மகிந்தா வீட்டின் மூத்தவன். பின்னால் நான்கு சகோதரிகள். நாங்கள் இருந்த வீட்டில்தான் அப்போது அவர்கள்

இருந்தார்கள். விறகுகாலையில் கிடைக்கிற வருமானமே சீவியம். மூத்த சகோதரிக்குத் திருமணம்செய்த பிறகுதான் அந்த அனர்த்தமே நிகழ்ந்தது.

மகிந்தாவின் தந்தை கல்கிசைச் சந்தியில் பஸ் அடித்துச் செத்தார். மகிந்தாவின் தலையில் பொறுப்பு விழுந்தது.

அதுவரை விடலையாக ஊர் உலாத்தித்திரிந்த மகிந்தா, மூன்று சகோதரிகளைக் கரைசேர்க்க, குடும்பத்தின் வயிற்றுப் பாட்டைப் பார்க்கப் படாதபாடுபட்டான்.

“அப்பா இப்படிச் சாவார் என்றால் நான் காதலித்திருக்க மாட்டேன்” என்று மகிந்தா கூறினாள். மனமும் கலங்கினாள்.

மகிந்தா காதலிக்கிற பெண் இடையிடை விறகுகாலைக்கு வந்தாள் என்று அம்மா கூறினார். அழகி என்றுதான் அம்மா கூறினார்.

என் மனைவி, “வடிவுதான் எண்டாலும் மகிந்தாவின் வடிவிற்கு வராது...” என்றாள்.

“மகிந்தாவின் நிறத்திற்கு வராது” என்று அம்மா மேலும் ஒருவரி சேர்த்தார்.

மகிந்தாவின் சுமையில் அரைப்பங்கை ராஜா சுமக்கிறான் என்பது எனக்கு நன்கு தெரிந்தது. மகிந்தாவும் ராஜாவும் கதைத்துச் சிரித்து விறகுகொத்திக்கொண்டே இருந்தார்கள்.

ஜனாதிபதி பிரேமதாசா குண்டுபட்டுச் சிதறிச் சரிந்தபோது, சிங்களவனே என்று நம்பக்கூடிய ராஜாவும் விறகுகாலைக்குள் ஒளிந்திருந்தான். அப்போதும் ஒருக்கால் எங்கள் பகுதி கொந்தளிப்புக்குள்ளானது.

காற்றிலும் மிகுந்த அச்சம் பரவியது.

ஆறு நாட்கள் நரக அமைதிதான் காத்தோம். முற்றத்தில் கயிற்றுக்கட்டில் போட்டுப் படுக்க மகிந்தாவால் முடியவில்லை. மழை சிணுங்கிக்கொண்டேயிருந்தது. எனவே, உள்ஹோலில் மகிந்தா படுத்தான். ஓரளவு பயம் நீங்கியது. மற்றும் வீதியில் இராணுவமும் சுற்றித்திரிந்தது.

இம்முறை வீட்டிற்குக் கல்லெறி விழவில்லை. பியோன் ‘அமசடக்காக’ இருந்தான். வேறுசிலரும்கூடத் துணியவில்லை. மகிந்தா பியோனிற்கு அடித்த கதை அவ்விடத்தில் பிரசித்தமாக இருந்தது.

அப்போதுகளில் அயலில் இருந்த ரோகினியும் எங்களுக்கு உதவி என்றுதான் நான் கூறுவேன். புருசன் இறந்துவிட்டார். ரோகினி தாயுடனும் தன் மகன் மகளுடனும் அவ்விடத்தில் வசித்தார். ரோகினி அந்த ஆறு நாட்களிலும் மரக்கறிகள், அரிசி வாங்கிக்கொண்டுவந்து தந்தார். அஞ்ச வேண்டாம் என்று அடிக்கடி கூறினார்.

அம்மாவிடம் எல்லோரையும் அணைத்துப்போகிற போக்கு இருந்தது. அது இப்போது ரோகினியால் வெளிப்பட்டது.

அம்மா தோசை சுட்டால், பின்னேரத்தில் வடை சுட்டால் ரோகினி வீட்டிற்கு ஒரு பெட்டி போகும். மகிந்தாவிிற்கும் ராஜாவிிற்கும் ஒரு பெட்டி போகும் என்பதை இவ்விடத்தில் நான் சொல்லத் தேவையில்லை.

தைப்பொங்கலுக்கு அயல் வீடுகள் யாவற்றுக்கும் பொங்கலும் வடையும் மோதகமும் அம்மா கொடுத்தார். பொன்சேகா மாத்திரம் அம்மா அனுப்பிய பெட்டியை அப்படியே திருப்பி அனுப்பினார். “நாங்கள் இவைகளைச் சாப்பிடுவதில்லை” என்றார்.

பொன்சேகா படித்தவர். வெள்ளை வேட்டி, வெள்ளை நசனலோடு காட்சி அளிப்பார். எங்கள் உறவை அவர் விரும்பியதில்லை என்பதை நாங்கள் அறிவோம். ஒருபோதும் அவர் எங்களைப் பார்த்து முறைத்ததே இல்லையென்றாலும் அறிமுகப் புன்னகையையும் அவர் சிந்தியதில்லை.

ஆனால், இப்படித் திருப்பி அனுப்புவார் என்று நாங்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை.

“தமிழர்களை நம்ப இயலாது. நஞ்சவைத்தும் தருவார்கள்” என்று பொன்சேகா கூறியதாக மகிந்தா கவலைப்பட்டு அம்மாவிிற்குக் கூறினான். அப்போது, மகிந்தாவின் முகத்தில் வேதனை அப்பிக்கிடந்தது.

ரோகினி இதனைக் கேள்விப்பட்டு மிகுந்த ஆத்திரம் கொண்டார். “இவர்களால்தான் இந்த நாடு உருப்படாமல் போகிறது. தமிழரும் சிங்களவர்களும் சகோதரர்களாக எவ்வளவு ஒற்றுமையாக வாழலாம்” என்று ரோகினி வெந்துவடிந்தார்.

இந்த யுத்தம் தொடர்வதுபற்றியும் ரோகினி எப்போதும் ஆத்திரப்பட்டுக்கொண்டேயிருப்பார். “எவ்வளவு சனம் வீணாகச் சாகிறது?”

சிலநேரங்களில்தான் ரோகினியின் முகத்தைப் பார்க்க முடியாதபடி நாங்கள் தடுமாறினோம்.

இரத்தமலானை விமான நிலையத்திலிருந்து அம்புலன்ஸ்கள் காயம்பட்ட இராணுவத்தினரை ஏற்றி, சைரன் அடித்தபடி பறக்கும். அப்போது ரோகினியின் முகம் கறுத்தபடியே இருக்கும். நாங்கள் முகத்தை எப்படி வைப்பது என்று தெரியாமல் முழிப்போம். எங்கள் முகத்தை ரோகினி ஆராய்கிறாரோ என்றுகூட நான் சந்தேகப்பட்டேன்.

மகிந்தா, ஒற்றைவரியில் “தேவையில்லாமல் சாகிறார்கள்” என்பான். “இவர்களை யார் யுத்தம்செய்யப் போகச்சொன்னது?” என்று ஒற்றை வினாவுடன் முடிப்பான்.

ரோகினியால் இவ்வாறு கூற முடியவில்லை. அவர் தாயாக இருக்கிறார்.

தன் முலையால் பால்பருக்கி, தாலாட்டுப் பாடி, மடியில் தூங்கவைத்த குழந்தைகள் இன்று ஒரு குண்டில் மாய்வதென்றால், தாய்மனதுக்கு அது பொறுக்காது. ரோகினி தன் மகனை நினைத்திருப்பார்.

கண் பிதுங்கி, உடல் சிதறி, இரத்தக்குழம்பாக வயிறு பிளந்து...
எந்தத் தாயால் அதனைக் கற்பனைபண்ண முடியும்?

இவ்வாறுதான் ஒரு சனிக்கிழமை காலையில் நான் வீட்டில் ஓய்ந்திருந்தேன். ஒரு கிழவி மகிந்தாவிடம் வந்தார். மகிந்தா என்னைக் கூப்பிட்டான்.

பூநகரி இராணுவ முகாமைப் புலிகள் அப்போது தாக்கிக் கொண்டிருந்த நேரம்.

விறகூலைக்குப் போனேன். கிழவி குந்திக்கொண்டிருந்தார். அந்த முகம் ஆயிரம் சோகத்தைச் சமந்திருந்தது.

மகிந்தா சொன்னான்: “இவரின் மகன் இராணுவத்தில் இருக்கிறான். யாழ்ப்பாணத்தில்தான் அவனின் இராணுவ முகாம். இப்போது பூநகரியில் சண்டை நடக்கிறதுதானே? இவரின் மகன் அங்குதானோ என்று பயப்படுகிறார். மகன் இருக்கின்ற முகாமின் பெயரும் இவருக்கு ஞாபகமில்லை. அதுதான் உங்களிடம் கேட்பதற்கு வந்தார்...”

நான் கிழவியைப் பார்த்தேன். பார்க்கிற முகமாக அது இல்லை.

“தம்பி, யாழ்ப்பாண நகரத்தில் இருந்து பத்து மைல் போக வேண்டும். இடையில் கடல். கடலைக் கடந்துதான் போக வேண்டும். அந்த இராணுவ முகாமில்தான் எனது மகன் இருக்கிறான். அந்த முகாமின் பெயர் தெரியுமா?” அக்கிழவி தடுமாறித்தான் கதைத்தாள்.

அவருக்குக் கிழவிக்குரிய வயதல்ல. அது முகத்தில் தெரிந்தது. வறுமையும் இயலாமையும் வேதனையும் அவரைக் கிழவியாக்கியது.

நான் பலவாறு யோசித்துப்பார்த்தேன். யாழ்ப்பாணத் திலிருந்து கடல்கடந்தால் வருவது மண்டைதீவு இராணுவ முகாம்தான். ஆனால், பத்து மைல் வராது. மூன்று மைல் இருக்கலாம். வேறு?

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து பத்து மைல் தொலைவில் கடல் தாண்டி வருகிற ஒரே இராணுவ முகாம் பூநகரிதான்.

இதனை என்னவென்று இக்கிழவிக்குச் சொல்வது?

புலிகள் மிக உக்கிரமாகப் பூநகரிமீது தாக்குதல் தொடுக்கிறார்கள். காலி வீதியில் ஒவ்வொருநாளும் ஒரு மணித்தியாலத்திற்கு ஒருக்காலாவது ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அம்புலன்ஸ்கள் அலறிக்கொண்டு பறக்கின்றன. சிங்களவர்களின் முகம் இருண்டு போய்க் காணப்படுகிறது.

கல்கிசைச் சந்தியிலுள்ள சவப்பெட்டிக் கடைகளில் இராணுவ ட்ரக்கில் வந்து நிறையச் சவப்பெட்டிகளைக் காவிச்செல்கிறார்கள். இராணுவ ட்ரக்கை எட்டிப்பார்த்த மகிந்தா நிறையச் சவங்கள் குவிந்துகிடப்பதாகக் கூறுகிறான். பதட்டமும் வேதனையும் படர சிங்கள மக்கள் அங்குமிங்கும் அலைபாய்கிறார்கள். காற்றில் இம்முறை இறுக்கமே நிலவியது.

தமிழ்ப் பெண்கள் பொட்டை அழித்துவிட்டு பஸ்களில் செல்கிறார்கள். நாங்கள் கல்கிசைச் சந்திப் பக்கம் எட்டிப் பார்க்கக்கூட இல்லை. எட்டிப்பார்க்க வேண்டாம் என்றுதான் மகிந்தா கூறினான். மகிந்தா, ராஜாவைக் கூட்டிச்செல்லாமல் தான் மட்டும் வண்டிவைத் தள்ளினான்.

சிங்களக் கிராமங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு ஒழுங்கையிலும் கூட சாவீடு நிகழும் என்றுதான் எனக்குப்பட்டது.

“பூநகரி இராணுவ முகாமில்தான் உங்கள் மகன் வேலை செய்கிறான்” என்று எப்படி நான் அக்கிழவிக்குச் சொல்வேன்? சொன்னால் அவ்விடத்திலேயே அக்கிழவி உயிரைவிட மாட்டாரா?

நான் சொன்னேன்: “யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கடல்தாண்டிப் பத்து மைல் தொலைவில் இருப்பதென்றால், அது மண்டைதீவு இராணுவ முகாம்தான்.”

“மண்டைதீவு என்று மகன் எழுதவில்லையே, பூநகரி என்றுதான் மகன் எழுதியதாக ஞாபகம். உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியுமா?” அக்கிழவி அழுதுவிடுமாப்போலக் கேட்டார்.

நானென்ன பதில் சொல்ல?

பொய்யை அழுத்திக் கூறுவோம். இப்போதைக்கு அதுதான் சரி.

“ஓம். எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்.”

“அப்படியென்றால், மண்டைதீவிலிருந்து பூநகரிக்கு இராணுவத்தினரைச் சண்டைபிடிப்பதற்காகக் கொண்டுபோக மாட்டார்களா?” விக்கிவிக்கித்தான் கிழவி கேட்டார்.

இதற்கு நான் என்ன பதில் சொல்ல? இதற்கும் நான் அழுத்தமாகக் கூறினேன். மண்டைதீவிற்கும் பூநகரிக்கும் நிறையத் தூரம் வித்தியாசம். அதுமாத்திரமன்றி மண்டைதீவிலிருந்து இராணுவத்தை எடுத்தால் மண்டைதீவு முகாமைப் புலிகள்

தாக்குவார்கள். ஆகவே, மண்டைதீவு முகாமிலிருந்து இராணுவத்தை எடுக்கமாட்டார்கள்..." என்று உறுதியாக இராணுவ ஆய்வாளர்போலக் கூறினேன்.

நான் ஆசிரியர், படித்தவன். எனவே, என் வார்த்தையை வரிக்குவரி அக்கிழவி நம்பினார் என்றுதான் கூற வேண்டும்.

தள்ளாட்டத்துடன் கூடி நைந்துபோன நடையைக் கிழவி எழுந்துபோவதில் கண்டேன்.

"மாஸ்ரர், நீங்கள் இப்படிச் சொன்னதுதான் சரி..." என்றான் மகிந்தா.

கிழவியின் மகன் இறந்திருப்பானோ? இறந்திருக்கக்கூடாது என்று என் மனம் அவாவுகிறது. அந்தக் கிழவியை நான் நேரில் கண்டேன். துயரை அப்படியே வரிக்குவரி நான் புரிந்தேன். இலைக்கஞ்சி வார்த்து அவனை வளர்த்திருப்பாரோ? இனி உழைப்பிற்கு ஏது வழி என்ற கட்டத்தில்தான் அவனை இராணுவத்தில் சேர அனுமதி கொடுத்தாரோ?

இப்படித்தான் இந்த நாடு முழுவதும் ஆயிரமாயிரம் வயோதிகர்கள் வருந்துகிறார்கள். இந்த நாடு அவர்களைத் துயரத்தில் ஆழ்த்தி, கைகழுவிவிடுகிறது.

கிழவியின் மகன் செத்திருக்கக்கூடாது என்று நான் மனதார விரும்புகிறேன்.

ஆனால், அப்படி விரும்ப எனக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது?

அவன் அப்படி உயிர்தப்புகிற கணத்தில், சுதந்திரத்தை நேசிக்கிற ஒருவர் இறந்துபோகலாம்.

மனிதாபிமானமும் சுதந்திரமும் நேரெதிராக இயங்குவது இந்தத் தீவில்தான் சாத்தியமோ?

என் மனம் கேட்கவில்லை. நான் மகிந்தாவை அடுத்த நாள் விட்டுக்கலைத்தேன். கிழவியிடம் என்ன மாதிரி என்று கேட்டுவரச் சொன்னேன்.

கிழவியின் மகன் காரைநகர் இராணுவ முகாமில் வேலை செய்வதாக மகிந்தா வந்து கூறினான். 'அப்பாடா' என்றிருந்தது. காரைநகர் இராணுவ முகாம் என் ஞாபகத்திற்கு வராததிற்கு என்னை நான் நொந்தேன்.

இப்போதைக்கு அவன் மரணத்தின் பிடியிலிருந்து தப்பினான்.

ஆனால், மகிந்தாவின் சாவிற் குப் பிறகுதான் எனக்கு மரணத்தின் குரூரம் அப்பட்டமாகத் தெரிந்தது. சாவை நெருங்கிப் பார்த்தேன். மரணம் என் கைக்கெட்டும் தூரத்தில் இருந்தது.

பாடசாலை விட்டு வந்த மதிய நேரம், மகிந்தா இறந்ததை நான் கண்டேன்...

ராஜாவின் தமையன் இறந்துவிட்டார் என்று ஒரு செய்தி. ராஜா நாவலப்பிட்டிக்குச் சென்றான். ஐந்தாறு நாட்களில் திரும்பிவந்தான். அண்ணன் இறந்து துயரிலும் பார்க்க அவனிடம் மனச்சுமை அதிகம் இருந்தது.

ராஜா திரும்பிவந்தபோது மகிந்தா நிரம்பவும் சந்தோசப்பட்டான். மகிந்தா தனியனாக வறிகுகாலையுடன் பட்ட அவலத்தை இந்த ஐந்தாறு நாட்களும் நாங்கள் அறிவோம்.

ஆனால், ராஜா வந்து சொன்ன சேதி அவ்வளவு உவப்பானதாக இல்லை. அம்மா தனிய. அண்ணனின் மனைவி, பிள்ளைகள் உழைப்பில்லாமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள். நான் போய் அவர்களைப் பொறுப்பேற்க வேண்டும்.

மகிந்தாவிற்கு அது பெரும் அதிர்ச்சி. மகிந்தா அழுதான். காலைப்பிடித்துக் கெஞ்சியதாகக்கூட ராஜா கூறினான். ராஜாவைப் போக வேண்டாம் என்று கூறச்சொல்லி அப்பா அம்மாவிடமும் மகிந்தா சொன்னான். அப்பா அம்மாவிற்கு ராஜா சொல்வதும் நியாயமாகப்பட்டது.

மகிந்தா எதையோ இழந்ததுபோல தவித்தான். சாப்பாடு அவ்வளவாக உட்கொள்ளவில்லை. தாடி சாடையாக முளைத்தது. ராஜாவும் கலங்கிப்போய்த்தான் காணப்பட்டான்.

மூன்று நாளே இருந்தான் ராஜா. நான்காம் நாள் காலையில் அம்மாவிடம் மாத்திரம் சொல்லி, ஒரு துண்டுக்கடிதம் எழுதி வைத்துவிட்டு ஓடிவிட்டான்.

காலையில் அப்பாவும் வீட்டில் இல்லை. முதல்நாள்தான் ஒப்பிரேசன் ஒன்றிற்காக ஆஸ்பத்திரி சென்றார். "நீங்களும் போனால் நாங்கள் யாருடன் இரவு கதைப்பது?" என்று மகிந்தா கவலைப்பட்டான்.

அப்பாவை நான் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கூட்டிச்சென்றேன். கூட்டிச்சென்றபோது மழை துறத்தொடங்கியது.

தொடர்ந்தும் துறிக்கொண்டுதானிருந்தது. மகிந்தா வந்து அம்மாவிடம், "ராஜாவைக் கண்டீர்களா?" என்று கேட்டான். அம்மா மனதறிந்து பொய் சொன்னார்.

திரும்பிவந்த மகிந்தா, துண்டுக்கடிதத்தை அம்மாவிடம் காட்டி, "ராஜா ஓடிவிட்டான்" என்று வெம்பி அழத் தொடங்கினான். அம்மாகூடக் கலங்கினார்.

அன்றைக்கென்று மரக்குற்றிகளைக் கொண்டு லொறி வந்தது. மகிந்தா ஆறாயிரம் ரூபாவிற்கு ஓடித்திரிந்தான். அம்மாவிடம்கூடக் கேட்டுப்பார்த்தான். காசு கிடைக்கவில்லை. லொறி மரக்குற்றிகளைக் கொண்டுபோய்விட்டது.

வெயில் சுட்டெரிக்காது மழை சிணுங்கிக்கொண்டிருந்த அன்று மதியம் நாங்கள் பாடசாலையிலிருந்து வந்தோம்.

வீட்டில் மாலினி வந்திருந்தார்.

“அண்ணாவைக் கண்டீர்களா? இன்று முழுக்க அண்ணாவைக் காணவில்லை.” மாலினி அண்ணாவுக்குச் சாப்பாடு கொண்டு வந்திருந்தார்.

விறகுகாலையின் அறை வெறுமனே பூட்டப்பட்டுக்கிடந்தது. மகிந்தா வெளியில் போவதென்றால் அறைக் கதவில் பூட்டுத் தொங்கும்.

எனக்கு ஏதோ ஒரு சந்தேகம் தொற்றியது. கதவைத் தள்ளிப் பார்த்தேன். அது உள்ளே பூட்டப்பட்டுக் கிடந்தது. தள்ளித்தள்ளிப் பார்த்தேன்...

அலவாங்கைக்கொண்டு தெண்டினேன். வன்மையற்ற கதவு பிரிந்துதிறந்தது.

உள்ளே தலைதொங்கி, நாக்கு வெளியேதள்ளி, கழுத்தடியில் கறுத்திருக்க மகிந்தா தூக்கில் தொங்கினான்.

காலடியில் கதிரை உருண்டிருந்தது. பக்கத்து மேசையில் அரைப்போத்தல் சாராயத்தில் கால்வாசி குடித்தபடி கிடந்தது. பேப்பரில் சிங்களத்தில் ஏதோ எழுதி, பேனா மூடப்படாமல் இருந்தது.

மாலினி, “அண்ணா...” என்று அலறினாள்.

குரூரம் நிறைந்த அந்தச் சூழலை விபரிக்க எனக்கு வார்த்தைகள் போதாது. என் பையன்களை அந்தச் சித்திரத்தைப் பார்க்க வேண்டாமென்று தடுத்தேன். அயலவர் கூடினர். எங்கள் வீட்டில் சந்தேகப்பார்வை வீசினர்.

உழைப்புத் துணைக்கு ராஜாவும் இல்லாத, பேச்சுத் துணைக்கு அப்பாவும் இல்லாத, அந்த மழைதூறியபொழுதில் மகிந்தா தூக்குப்போட்டுச் செத்துப்போனான்.

மகிந்தாவின் தற்கொலைக் கடிதம் பொலிசின் சந்தேகப் பார்வையிலிருந்து எங்களைக் காப்பாற்றியது. அதிலும் மேலாக மகிந்தாவின் குடும்பத்தினர் எங்கள்மேல் மிகுந்த நம்பிக்கை வைத்திருந்தனர்.

மகிந்தாவின் குடும்பம் இனி என்ன செய்யப்போகின்றது என்பதுதான் என் மனதைக் குடைந்த கேள்வி. மகிந்தா இவற்றையெல்லாம் எவ்வாறு யோசிக்காமல் விட்டான்? பின்னால் இருக்கிற மூன்று தங்கைகளின் பொறுப்பு அவனை உலகத்தை விட்டுத் துரத்தியது. அப்படித்தானா? எப்படித் தற்கொலை செய்ய உன்னினான்? இவைகள் என் மேலான கேள்விகள்.

ஆனால், இவ்வளவு கேள்விகளுக்கும் அப்பால் எனக்கு இன்னுமொரு கேள்வி காத்திருந்தது.

அம்மாவின் காது கேட்கும்படியாக ரோகிணி பக்கத்து வீட்டுக்காரியிடம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். “ராஜாவை இந்தத் தமிழக குடும்பம்தான் துரத்தியிருக்க வேண்டும். சிங்களவர் களுக்கு ஏன் உதவிசெய்கிறாய் என்று கேட்டுத் துரத்தியிருப்பார்கள். எப்பொழுதும் தமிழர்களை நம்பக்கூடாது. அவர்கள் தங்கள் புத்தியைக் காட்டுவார்கள்.” ரோகிணி அம்மாவைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்தபடியும்தான் இதனைக் கூறினார்.

“ராஜாதான் மகிந்தாவின் ஆறாயிரம் ரூபா காசையும் கொண்டோடினான்...” என்று பொன்சேகாவின் மனைவி கூறினார்.

“செத்தவன் இராணுவத்தில் சேர்ந்து புலிகளை அழித்து விட்டாவது செத்திருக்கலாம்” என்றும் ரோகிணி சொன்னார்.

இதையெல்லாம் அம்மாதான் எனக்குக் கூறினார். என்னால் நம்ப முடியவில்லை. ரோகிணி இவ்வளவு விரைவாக மாறிவிட்டாரா?

காலம் எல்லோரையும் எல்லாவற்றையும்தான் மாற்றுகிறது. இல்லை, அம்மாவின் காதும் பிழையாக இருக்கலாம். நான் அப்படித்தான் நம்ப விரும்பினேன்.

மகிந்தா சாமம்மட்டும் திரிகிற அந்த வீட்டில் அம்மா இருக்கப் பயந்தார். சாமத்தில் விறகுகாலையிலிருந்து பயங்கரச் சத்தங்கள் வரலாயின. அறையில் கதவுகள் அடிபடுகிற சத்தங்கள் கேட்டன. மகிந்தா நடப்பதுபோல, மகிந்தா கதைப்பதுபோலச் சத்தங்கள் கேட்டதாக அம்மா அடித்துக்கூறினார். கதவைத்தட்டி மகிந்தா தண்ணீர் கேட்டான் என்று ஒருநாள் சொன்னார். சாமம் மகிந்தா கூச்சலிட்டான் என்று வேறொருநாள் அம்மா சொன்னார்.

எனவே, அம்மா அங்கிருக்கப் பயந்தார். “ராஜா, ராஜா...” என்று ஓரிரவு மகிந்தாவின் குரல் கேட்டது. மகிந்தா இரத்தம் காண்பான் என்று அம்மா மேலும் பயமுட்டினார்.

என் பயமோ வேறுவிதமாக இருந்தது. மகிந்தா இல்லாத இந்த வீட்டில் நான் இருக்கப் பயந்தேன். என் குடும்பத்தை இந்தத் தேசத்தில் வருகிற சின்னச் சச்சரவுகளிலிருந்தும் காப்பாற்ற என்னால் முடியாது என்பது எனக்கு நன்கு தெரியும்.

நான் வேறு வீடு தேடியாக வேண்டும்.

(சரிநிகர், மே 8, மே 21, 1997)

காலமுதிர்

(1996)

குளிர்ந்துகிடக்கிற மாலைப்பொழுதொன்றில் நான் சஞ்சலமுற்றுக் காணப்பட்டேன். ஓம், ஐந்து நிமிடத்திற்கு முன்னும் மிகச் சோர்ந்தேன்.

எனது நாரியில் சிறு வலி காண்கிறது. இன்னும் சிறிது நேரத்தில் குத்திக்குத்தி அது வலிக்கப்போகிறது. பின்னேரத்தில் உலாத்தப்போனதால் அந்த வலி பிடித்தது என்பது எனக்குத் தெரியும். அதனை உலாத்தப்போவது என்றும் சொல்லியிருக்கக்கூடாது.

மனைவிக்கு ஒரு காவியம் எழுதி அதனை அனுப்பப் போஸ்ற் ஒபீஸிற்குப் போனேன். சிறிது தூரம்தான் நடந்துபோனேன். கடிதம் கொஞ்சம் நிறைகூடி இருந்தது. ஆனால், போஸ்ற் ஒபீஸில் இருக்கும் அந்தப் பெண் (என் மனைவிபோலவே இருக்கிறாள்) வழமைபோலவே மூன்று மார்க்கிற்கு முத்திரை ஒட்டி, தான் அனுப்புகிறேன் என்றாள். மூன்று மார்க்கைக் கொடுத்தேன். அந்தக் காவியத்தைக் காவ மூன்று மார்க் பெருங்காக அல்ல.

காவியம் இதுதான்: கிழமைக்கு வழமையாக ஒரு கடிதம் வரும். இக்கிழமையில் மூன்று கடிதங்கள் வந்தன. என் பிறந்தநாள் என்று அன்பு செலுத்தி மனைவியும் குழந்தைகளும் வாழ்த்தை அனுப்பி யிருந்தனர். ஊரிலென்றால் புரட்டாதி மாதத்தில் வரும் மூல நட்சத்திரத்திற்கு (ஆண் மூலம் அரசாளும் என்று அம்மா அடிக்கடி கூறுவாள். நான் இங்கு காடு மேய்கிறேன்.) அம்மாள் கோயிலுக்குப் 'பெட்டி' கொடுத்து அர்ச்சனையும் செய்வார்கள். என் மனைவி எனக்கென்று வந்தபின், நான் பிறந்தநாளை, அந்த நாட் காலையில் ஞாபகப்படுத்தினாள். விடியற்

புறத்தில் முத்தமிட்டு நினைவூட்டினாள். பிற்காலங்களில் என் பிள்ளைகளும் அவ்வாறு செய்தார்கள்.

ஆனால், இவ்வருடம் மூன்று நாட்களின் பின்னரே பிறந்து கழிந்த நாளை ஞாபகப்படுத்தும் மடல் வந்தது.

அவர்கள் அந்தநாளை மறக்கமாட்டார்கள். காலம் மறந்தது!

மற்றைய கடிதத்தில் கடனை நினைவூட்டினாள். கடன் காசும் வட்டியும், வட்டியின் குட்டியும் ஆட்கள் நெருக்கினம். அதற்காகக் குளிருக்குள் வேலைசெய்ய வேண்டாம். நான் எப்படியோ சமாளிக்கிறேன் என்று கடிதம் வந்தது. நான் மகிழ்வதற்கென்று அக்கடிதத்தில் ஒரு வார்த்தை இல்லை.

பிரிவின் துயரைப் பிறகு மற்றைய கடிதத்தில் பதித்திருந்தாள். அது கொஞ்சம் அந்தரங்கமானது. ஆனால், மிகத் துயரெழுப்புவது அது! மேலும், குழந்தைகளின் படத்துடன் தன் படத்தையும் அக்கடிதத்துடன் இணைத்திருந்தாள்.

நான் ஒரு வேலைசெய்தேன். கதவைப் பூட்டினேன். கதிரையில் அமர்ந்தேன். படத்தைப் பார்த்து நெஞ்சுவெடிக்க விக்கி அழுதேன். விக்கிவிக்கி அழுதேன். அதைச் சொல்ல எனக்கு என்ன வெட்கம்?

யாவற்றிற்கும் சேர்த்து நான் எழுதியது கடிதம் அல்ல; காவியம் என்றுதான் அதனைச் சொல்ல வேண்டும். அது எப்போது அவள் கையில் போய்ச்சேர்கிறதோ?

ஊரில் தபால் பெட்டி வாயைப்பிளந்து காத்திருக்கிறது. எத்தனையோ கடிதங்களை அது தன் வயிற்றில் சேகரித்துக் கொள்கிறது. பிறகு, அது துப்புகிற நாட்கள் அதிகமானாலும் சந்தோசத்தைத் தருகின்ற நாட்களாக அவை நகர்கின்றன.

அவள் வீட்டிற்குச் சற்று அப்பால், முடக்கில் இலந்தை மரம் நின்றது. இலவம்பஞ்சு காய்த்த மரம் நின்றது. கறுத்துப் பாழடைந்த சமாதி வைரவர் கோயில் இருந்தது. அதன் பக்கத்தில், தனித்துப்போய், மூச்சடங்கி, வாயைப்பிளந்து காத்துக்கிடந்தது சிவப்புத் தபால் பெட்டி. நான் காதலிக்கிறபோதுகளில் “நெஞ்சின் ஓரத்தில் இருக்கையிலே இந்தத் தூரம் என்ன செய்யும்?” என்று எழுதி அவள் கடிதம் போட்டிருந்தாள்.

நடந்துவருகிறபோதே நாரியில் சிறு வலி கண்டிருந்தது. போய்ப் படுக்கையில் புரளச் சரிவரும் எனும் நினைப்பு அப்போது குறுக்கிட்டது. நகரத்தில் புகார் படிந்துகிடக்கிறது. வானுக்கும் வெளிக்கும் காணும் வண்ணத்தில் மாற்றம் இல்லை. சாம்பல் கலந்த வெண்மேகமாகப் பூமி பொங்கிக்கிடந்தது.

அப்போது மரங்கள் இலைகளை உதிர்க்கத்தொடங்கின. மரங்களில் இலைகள் பழுத்து மஞ்சள் கூடாரமாகக் காட்சி தந்தன. இலைகள் நிலத்தை நோக்கி ஒவ்வொரு கணமும் அசைந்தன. கூட்டிப்பெருக்குவாரற்று வீதியின் மருங்கில் சருகுகள்

மண்டிக்கிடந்தன. நகரம் குப்பையால் நிரம்பி அழக்கேறிக் காணப்பட்டது. மழைச் சினுங்கலில் இலைகள் இளகிப்போய்க் கால்களில் நசிந்துகிடந்தன.

அது அப்போது: வேப்பிலைச் சருகுகளைப் புழுதிபறக்க அம்மா கூட்டுவார். ஒழுங்கையிலும் ஒரு கஞ்சல் இராது. வெள்ளிக்கிழமைகளிலும் அம்மாள் கோயில் திருவிழா நாட்களிலும் கூட்டிமுடித்து சாணி தெளிப்பார். சோளகத்தின் பிற்கூற்றில் இலை உதிர்க்கத்தொடங்கும்.

மரங்கள் இலைகளை உதிர்க்கின்றன. என் மண்டையிலிருந்து மயிர்கள் கொட்டுண்ணுகின்றன. அரைக்கிழவனாகிவிட்டேன். நாரியில் வலி குத்துகிறது.

சண்டைகள் தொடங்கி அப்போது சாப்பாட்டுக்குச் சரிப்பட்டு வராத காலம். எஞ்சியிருந்த நெல்மணிகளைப் பொறுக்கி, பின்னேரத்தில் குற்றி, இரவில் கஞ்சி குடித்தோம். அவ்வாறு ஒருகாலம் இருந்தது.

கடினமான வாழ்வையே அப்போது நான் கடந்தேன்.

பகலில் பொம்மர்கள் சுற்றின. பின்னேரத்தில் ஹெலி ரவுண்ட் அடித்தது. இரவில் ஷெல் விண்கூவின. நான் வியாபாரம் செய்தேன். கிளிநொச்சியிலிருந்து மூட்டை அரிசிகட்டி, இரவில் சைக்கிள் உழக்கினேன். சோளகம்பெயர்ந்த காலம். டைனமோவில் வெளிச்சம் எரியும். ஆனால், சைக்கிள் உருளாது. எனவே, வெளிச்சம் தெரிந்த சைக்கிள்பின்னே என் சைக்கிளை ஓட்டினேன். றோட்டு அவ்வாறுதான் இருந்தது. அதாவது, குண்டும்குழியுமாகியிருந்தது. இடைக்கிடை பெரும் பள்ளங்களும் தோன்றின. கவனமாகத்தான் ஓட்டினேன். கவனத்திற்கும் அப்பாலான பிசகல்களுக்கு யார் பொறுப்பு? எனவே, மூன்று, நான்கு தரம் இடறி வீழ்ந்தேன். நாரி அப்போது வலி கண்டதா?

சங்குப்பிட்டிக் கடல்கரையில் காத்துநின்றேன் நான். வாடை, கடல்நீரில் தன்னைக் கரைத்துக் குளிர்ந்துகுளிர்ந்து அப்போது வீசியது. காத்துநின்றது ஆறு மணித்தியாலம். லாம்புகாட்டி வள்ளக்காரன் சைக்கிளையும் மூட்டையையும் என்னையும் ஏற்றினான். மூட்டையைத் தூக்கி வள்ளத்தில் ஏறிந்தேன். குந்தினேன். அப்போதுதான் வலி கண்டதா?

விடிகிற வெளிச்சம் பனையில் பட்டபோது கேரீவின் அக்கரையில் ஒதுங்கினேன்.

காலைச் சாப்பாடு கொடுக்க விமானம் வரும். விமானத் திற்குப் பயம் விலக்கி, பாதை வகுத்துக் காட்ட ஹெலி வரும். வரும் ஹெலி ஏன் சும்மா போவான்? சும்மா போவதால் யாருக்குத் தான் என்ன இலாபம்? பத்துப்பனை உயரத்தில் நின்று சுட்டுப் பார்க்கும். குண்டுகளைப் பொழிந்துதள்ளும். அவன் விளை யாட்டினுள் நான் ஏன் அகப்படுவான்? அடிப்படுவான்?

மூட்டைகட்டி விரைந்தேன். விரையத்தான் வாடைக்காற்று விட்டதா? எத்திஎத்தி, தள்ளித்தள்ளி வீசியது. என் பலத்தை நாரிக்குக் கொடுத்தேன். நாரியிலிருந்து திமிறிக் காலுக்குக் செலுத்தினேன். முக்கினேன். முயன்றேன்.

அப்போதுதான் நாரி வலி கண்டதா?

இல்லையென்றுகூட எனக்குத் தெரியும்.

வீட்டில் கைக்குழந்தையைத் தூக்கிக் கொடுக்கினேன். மனைவி எனக்குப் புட்டும் கத்தரிக்காய்ப் பொரியலும் தந்தாள். படுத்து எழும்பி மதியம் சோறும் மீன்குழம்பும் சாப்பிட்டேன். பின்னேரம் கோயிலுக்குப் போவம் என்றாள். மருதநிலத்துப் பிள்ளையாரிடம் போனோம். மணல்தான் என்றாலும், சைக்கிள் போகிறபோது இறக்கம். கஷ்டமில்லை. அரசமரத்தின் கீழ் பிள்ளையாருக்கு விளக்குவைத்துக் கும்பிட்டாள். ஐயருக்குக் காசு கொடுத்துக் கற்பூரம் கண்ணில் ஒற்றிக்கொண்டாள். விபூதியும் சந்தனமும் நெற்றியில் மின்னியது. மனதில் கமழ்ந்தது.

மூத்தவன் முன்னால் இருந்தான். இளையவனை இடுக்கில் செருகி, மனைவி கரியரில் குந்தினாள். ஏற்றமும் மணலும் சைக்கிளுக்கு இழுப்பைக் காட்டியது. முக்கி, முதுகுத்தண்டால் சைக்கிளை உழக்கினேன். உழக்கியதுதான் 'டக்'கென முதுகுத் தண்டில் சிறு சத்தம்.

எனக்குச் சரியாகத் தெரியும் அப்போதுதான் வலி கண்டது. சரிதான். நாரியில் சிறு வெடிப்புச் சத்தம்!

அதுதான். இப்போது குத்திக்குத்தி, சிறிதுதான் என்றாலும் வலிக்கிறது.

பரவ ஆரம்பிக்கிறது. முதுகுத்தண்டின் அடியிலிருந்து மேலெழும்புகிறது. 'அப்பாடா' என்று நிமிர்ந்தேன்.

பெருங்கப்பல் அப்புறமாகச் சாமான்களை இறக்கிக்கொண்டிருந்தது. எனக்கு முதுகைக் காட்டியபடி பிறகு ஊதல் ஒலி எழுப்பி மூச்சு விட்டது. பிரமாண்டமாய் ஒருபுறத்தே மேற்கே சிவப்புப் பின்னணியில் பயம் காட்டியது. எந்தப் பெரிய யானை அது! எந்தப் பெரிய சருவம் அது! அசரபலம்கொண்டு கடல் முழுவதும் ஆக்கிரமித்து, அது நின்றது. அது இரவு துறைமுகத்தினுள் நுழையும்போதே கடல் ஒருமுறை அலை அடித்து, அதனை எதிர்த்து ஆர்ப்பரித்தது. அதன் பாரம் தாங்கமுடியாமல் துடித்துப் போனது கடல். பிறகு அடங்கிப்போனது.

இராத்திரி பெருங்கடல் ஆர்ப்பரித்தபோது நான் படுத்திருந்தேன். சிறு கப்பலில் எனது முகாம். 96 அறைகளும், அறைக்கு நால்வரான பல நாட்டுக்காரர்களும் கொண்ட முகாம். ஆர்ப்பரித்தபோது 96 அறைகளும் குலுங்கின. துடித்தபோது நான்

கட்டிலிலிருந்து அசைபட்டேன். ஊதல் ஒலி எழுப்ப சிவா, “கப்பல் வந்திருக்குது” என்றான்.

அசைந்தபோது சாமம் இரண்டு மணியிருக்கும். ஒரு மணிக்கு எனது அறையில் சிறு சச்சரவு நடந்தது. “கட்டிலை ஆட்டாமல் படு...” என்று ராஜன் கத்தினான். கட்டில் கிரீச்சிட்டது. பிறகும் கத்தினான்! “நாங்கள் நித்திரைகொள்ளறேல்லையே?”

“பேசாமல் படுங்கோடாப்பா...” என்று சொன்னேன். சிவா கட்டிலை ஆட்டாமல் பிறகு படுத்தான்.

தலையணையுடன் தாம்பத்தியம் நடாத்துகிற காலம் ஆகிவிட்டது!

அப்படிச் செய்திருக்கக்கூடாதுதான். விட்டிட்டு வந்திருக்கக் கூடாது. நாரி வலிக்கு உகந்தது குடும்பம்தான். நாரிப்பக்கம் எண்ணெய் பூசி, ஒத்தடம் கொடுத்து, மனைவி தன் கையால் அழுந்தத் தேய்ப்பாள். குப்புறப்படுத்து குழந்தைகள் பிஞ்சுக் கால்களால் முதுகில் ஏறி அமத்துவார்கள். வலி எவ்வளவு குறையும்! அப்போது எங்கே போயிற்று அந்த வலி?

குறைந்துதான் இருந்தது அப்போது. இல்லை. இல்லாமலே போனது. இது என்ன ஆச்சரியம்? கோடை வெயிலுக்கு அப்போது வலி கண்டிருக்கவில்லை.

என் மனைவி காத்திருந்தாள். ஒரு மகன் அப்பாவைத் தெரிந்துபார்த்திருந்தான். மற்றவன் கைக்குழந்தையாகிச் சிரித்திருந்தான். உழைத்துக் களைத்துவந்தபொழுதுக்கு அப்போது அது ஆனந்தம். வலி தெரியவேயில்லை!

உழைப்பது இலகுவான விசயமேயல்ல. கிழமைக்கு இருநூறு மைல்களுக்கு மேலாக ஓடினேன். இருநூறு கிலோ பாரம் கட்டி முதுகு தெண்டினேன். வவுனியாவிலிருந்து மண்ணெண்ணெய் கொண்டு வந்தேன். பளையில் தேங்காய் கட்டினேன். கிளிநொச்சியில் அரிசி மலிவாக இருந்தது. முழங்காவிலில் செத்தல் ஏற்றினேன். வலைப்பாட்டில் கருவாடு காவினேன் அப்படித்தான் போனது பொழுது. எழுதுமட்டுவாளில் பொச்சுமட்டைகூடக் கட்டினேன். அப்படித்தான் பொழுதுபோனது.

ஆனால், இலகுவான விசயமாக இருந்தது. மனைவி காத்திருந்தாள். மகன்கள் பார்த்திருந்தனர். இலகுவான விசயமாக இருந்தது உழைப்பு.

மூன்று பாதைகளை நான் கடந்தேன். கடந்த கதை நான் சொல்வேன்.

சுலபமான பாதை என்று முதலில் நான் கேரீவில் நின்று சங்குப்பிட்டி கடந்தேன். தீவின் கரையில் நான் ஏழெட்டு மணித்தியாலம் காத்திருந்து வள்ளத்தில் தாவியிருக்கிறேன். வள்ளக்காரன் எங்களை வள்ளத்தில் தள்ளி, வலித்துக் கடப்பது

Yard! Footnote

நூறு யார்தான் இருக்கும். அதற்காக நான் இரண்டு பொழுதுகளை வீணாக்கியிருக்கிறேன்.

அப்படித்தான் கொம்படிப் பயணமும். யார் என்ன சொன்னாலும் நான் சொல்வேன், அது கடினமானதுதானென்று. பகலில் அதற்குள்ளால் சைக்கிள் உழக்க ஏலாது. ஆனையிறவுக்கு வருகிற ஹெலி, ஒரு ரவுண்ட் கொம்படியைச் சுற்றும்.

ஒருமுறை வெளியில் இறக்கி, சிலரைப் பிடித்துக்கொண்டு போனதென்று விந்தன் சொன்னான். இரவில் கொம்படிப் பாதை வெளியில் பறக்கலாம். ஒரு மழை தூறினால் ஆச்சு! சைக்கிளில் சேறு அப்பி செருகுப்பட்டு நிற்கும். பிறகு வள்ளம் வலிக்க வேண்டிய காலமாக மழைக்காலம் ஆகிவிடும். வெள்ளம் வற்றிப் போகிற காலங்களில் ரஷ்யாவிலிருந்து நூதனப் பறவைகள் வந்து இரைதேடித் திரியும். அப்போது ஊரியான் பாதையும் புதிதாக முளைக்கும். பிறகு காத்துநிற்பது கேரதீவாக இருந்தாலென்ன, கொம்படியாக இருந்தாலென்ன?

எல்லாம் பிறகு இல்லாமல்போய்விட்டது. சங்குப்பிட்டியை இராணுவம் எட்டிப்பிடித்தது. ஓடிப்பிடித்த பகுதி கொம்படியாக இருந்தது. தஞ்சமாக இருந்தது பிறகு கிளாலிதான்.

ஆனால், இரத்தம்இரத்தமாகக் குடிக்கத்தொடங்கியது. பிறகு கிளாலியின் உப்புக்கடல்.

பன்றிக்கெய்தகுளத்திலும் தாண்டிக்குளத்திலும் பொம்மர் துரத்தியது ஒருமுறை. என் உயிர் ஓமந்தை தாண்டி, புரியங்குளம் வந்த ஒரு மணித்தியாலத்தின் பின்னரே நான் ஓடிவந்தேன். பற்றைக்குள் சைக்கிளைப் புரட்டி மூத்திரம் பெய்தேன். கடலெனப் பாய்ந்தது அது.

அன்றுதான் அன்றேதான்! பிறகு யார்தான் போனார்கள் தாண்டிக்குளம்?

அப்படித்தான் காலம் போனது. ஓடுகிற காலத்தை யார்தான் எட்டிப்பிடித்தார்? ஆனால், ஓடுகிற காலத்துடன் ஓடி, ஓடி, பிறகு வந்தாயிற்று நான்.

இருண்டுகொண்டு வருகிறது பொழுது. புகார்கள்க்குள்ளால் மஞ்சளும் வெள்ளையுமாக லைற்றுகள் மின்னுகின்றன.

குத்திக்குத்தி நாரியில் வலிக்கிறது. குளிர் தொடங்கினால் வலி கூடும். என் தேசத்தில், என் வீட்டில் நான் இருந்திருக்க வேண்டும், அப்படிச் சொல்லத்தான் முடியுமா? இருந்து எதைக் கண்டிருப்பேன்? மரணத்தையா? அகதியாகி அல்லப்படுவதையா? அனாதைகளாக நிற்கிற என் பிள்ளைகளையா?

இருண்டே விட்டது. நட்சத்திரம் என் கண்களுக்குத் தெரியவில்லை. பகலில் கூட சூரியனை நான் பார்க்கவில்லை.

சூரியனை அப்போது நான் கோபித்தேன். என்னைச் சுட்டெரிக்காதே என்றேன். அப்போதே ஒற்றைக்கண்ணைச் சிமிட்டி என்னைப் பயமுறுத்துகிற நட்சத்திரத்தை நான் வெறுத்தேன். இருட்டுவழிக்குத் துணைவராத நட்சத்திரம் என் வெறுப்புக்கு உட்பட்டது. விரும்பினேன். நான் அப்போது சந்திரன் மேல் காதல் கொண்டேன். என் பாதையில் நல்ல துணைவன் அவன். வானத்தில் அவன் உலாப்போக வந்த காலங்களில், நான் ஒருபோதும் தட்டுத்தடுமாறி வீழ்ந்ததில்லை. இன்னும் சொல்லப்போனால் அவன் எப்போது வானில் உலா வருவான் என்று நேரங்குறித்து என் உழைப்புக்கு நான் புறப்படுவேன். மேலாக என் குழந்தைகளின் இன்னொரு அப்பன் அவன்! நான் இல்லாத இராக்களில் அவன் குழந்தைகளை அரவணைத்தான். வானம் எங்கும் நட்சத்திரங்கள் பரந்து, மிக்க இருண்டு, என் குழந்தைகளை அரவணைக்க அவன் வர அஞ்சிய இரவுகளில் நான் என் மனைவியுடன் அங்கிருந்தேன். வண்ணம்கொண்ட சந்திரனை, அதன் கன்மயக்கம் தரும் ஒளிக்காக என் மனைவி விரும்பினாள். மிக விரும்பினாள்.

இப்போது நான் அதிகம் உணர்கிறேன். அப்போது சூரியனை நான் கோபித்திருக்கக்கூடாது. இப்போது யோசிக்கிறபோது நான் கவலையில் ஆழ்கிறேன். என்னைச் சுட்டெரித்தாலும் கொண்டு போட்டாலும், ஆயிரம் கரங்கள் நீட்டி என்னை வாழவைக்கிற அப்பன் அல்லவா அவன்? ஆனால், வண்ணாத்திப்பாலத்தில் நான் சைக்கிள் உழக்கியபோது எந்த இரக்கமுமில்லாமல் சுட்டெரித்தானே அவன்? நாவற்குழி வெளியில் நான் முகத்தை நிமிர்த்தி அவனைத் திட்டினேன். நன்றாகத் திட்டினேன். எனது தோல் எரிந்தது. கறுத்துக்கறுத்து நான் மெலிந்தேன். வற்றிப் போனேனே நான்! யாரால் அதுவெல்லாம் நடந்தது?

அனாதையாக நிற்கிற நட்சத்திரத்தையும் நான் வெறுத்திருக்கக்கூடாதுதான். என்ன பாவம் செய்தது அது? ஒற்றைக்கண்ணால் ஓரளவுக்கு அது உதவத்தானே முயன்றது? இயலாமல் போனதற்கு நட்சத்திரம் என்ன செய்ய முடியும்?

சூரியனை நான் தொலைத்தேன். இப்போது நான் சூரியனை இழந்தேன். நட்சத்திரத்தை இழந்தேன். சந்திரனையும் இழந்தேன். இன்னும் சொல்லப்போனால் வாடையை இழந்தேன். சோளகத்தை இழந்தேன். வரும் வாழ்க்கையை, அது தந்த வசந்தத்தை இழந்தேன் நான்.

வலிக்கின்றது. குத்திக்குத்தி வலிக்கிறது. தெண்டி இருக்கிறேன் நான்.

இந்த இராப்பொழுதில் நான் நகரத்தை வெறித்துப் பார்க்கிறேன். புகார்களுக்குள்ளால் தூரத்தில் நகரத்தின் ஒளிப்பொட்டுகள் மின்னுகின்றன. என் இருப்பைக் குலைத்த படி, என் தலைக்கு மேலாக விமானங்கள் அடிக்கடி பறக்கின்றன.

புகார்களுக்குள்ளால் அந்த அலுமினியப் பறவையின் சிவப்பு வண்ணம் மின்னிமின்னி மறைகிறது. அருகிலேயே ட்ராம் வண்டிகளின் சடசடப்புக் கேட்கிறது. வளி அடர்த்திநிறைந்த தாகக் காணப்படுவதால், ட்ராம் வண்டிகளின் சடசடப்பொலிகள் வெகு அருகாமையில் கேட்கிறது.

நான் நகரத்தின் ஒருபுறத்தே இருக்கிறேன். சூழ ஐந்தாறு புகைபோக்கிகள் என் கண்முன்னே தெரிகின்றன. புகார்களை மிஞ்சுகிற புகைகளை அவை கக்குகின்றன. ஒரு புகைபோக்கி யிலிருந்து நெருப்பு எழுகின்றது. அதன் அயலில் மேகம் செம்மஞ்சள் படிந்துகிடக்கிறது. இரண்டாவது சூரியன்!

என்முன் கட்டடத்தின் பெருஞ்சுவரில் இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின் காயங்கள் தெரிகின்றன. காயங்களின் பின்னாலுள்ள காலங்களை நான் யோசிக்கிறேன். எவ்வளவு உயிர்கள் சிதைந்தன! எவ்வளவு ஆத்மாக்கள் இம்சைப்பட்டன! இரவோடிரவாக மூட்டைகட்டி ஓடிய குடும்பங்கள் எத்தனை? குழந்தையின் குருதியைக் குடித்திருக்கலாம் ஒரு குண்டு. கண்தெரியாக் கும்மிருட்டில், லாம்புகொண்டு தன் கண்மணியைத் தேடித் திரிந்திருப்பாள் ஒரு கிழவி. கைவிளக்கை நூர்க்கிற காற்றில் வாசலைப் பார்த்திருப்பாள் ஒரு அன்னை. வாளைப் பார்த்து நிலைத்த விழிகளில், இலையான் ஒன்று இரத்தம் நக்கியிருக்கலாம்...

இரண்டாம் யுத்தத்தின் வடுக்களை ஜெர்மனியில் நான் அவ்வப்போது கண்டேன். ஜெர்மனியின் வரலாறு துயர்நிறைந்தது என்று என் ஆசிரியை, கண்கலங்கி ஒருமுறை எனக்குக் கூறினார்.

என் தாய்த்தேசத்தின் துயர்நிறை வரலாற்றை என் மைந்தனா அல்லது என் மைந்தனின் மகனா, மகளா கண்கலங்க ஒருமுறை கூறுவார்கள்...

சற்றுமுன் கடற்பரப்பில் வெள்ளைப் பறவைகள் தாழ்ப் பறந்தன. குஞ்சுமீன்களை அவை கவ்வின. தாராக்கள் 'தாம்பை'ச் சுற்றி மிதந்துகொண்டிருந்தன. மிஞ்சிய பாணை நாங்கள் தாராக்களுக்கு எறிந்தோம். கடல் தளம்பித்தளம்பி மின்னியது.

மிக இருண்டபோய்விட்டது. நான் நினைக்கத்தொடங்கி னேன். இன்னும் எனக்கு வேலை ஆகவில்லை.

ஒவ்வொருநாளும் காலையிலிருந்தே நான் வேலைக்கு அலைகிறேன்.

ரெஸ்ரோறண்டுகள் இந்த நகரில் குவிந்துகிடந்தன. கோப்பை கழுவுகிற வேலையாவது அங்கு கிடைக்கலாம். முதலாளியிடம் ஏச்சுவாங்காமல் சுத்தமாகக் கோப்பை கழுவ வேண்டும். ஆனால், சொன்னார்கள்; விரைந்துவருகிற கோப்பைகளை அதிலும் விரைவாக, மிகச் சுத்தமாகக் கழவி, துடைத்து, அடுக்குவது லேசான வேலையல்ல. கோப்பை கழுவுகிற மிஷின் தங்களையும் விழுங்கக் காத்திருப்பதையும் துக்கத்துடன் சொன்னார்கள்.

நான் ஒரு புன்னகையால் அதை மறுக்க முயன்றேன். வவுனியா விலிருந்து சரியச்சரிய மண்ணெண்ணெயும் வெஜிரிபிள் ஒயிலும் வேறும் நிறைந்த சாமான்களும் கட்டி ஓடிய எனக்கு கோப்பை கழுவுவது ஒரு வேலையா?

ஆனால், அவர்கள் மேலும் அழுத்தினார்கள். ஒரு கோப்பையில் ஒருவர் முழுவதும் சாப்பிடுவதில்லை கொறித்துப் பார்த்து விட்டுவிடுவார். மற்றும் ஒருவர் சாப்பிட ஐந்து கோப்பைகளாவது செலவழிப்பார். கோப்பையிலுள்ள உணவைக் கழிவுக் கூடைக்குள் கொட்டுவதற்கே நேரம் போதாது என்றார்கள். அத்துடன் அவர்கள் விடவில்லை. என் முன்மண்டை வழக்கையாகிறது. வயதைக் கூட்டிக்காட்டும். கிழவனால் விரைவாகக் கோப்பை கழுவ முடியாது. அது இங்குள்ளவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். எனவே, தொப்பியைப் போட்டுக்கொண்டுபோ என்றார்கள். வளர்ந்த தாடியை ஒருநாள் காலையில் நான் இரக்கமில்லாமல் வெட்டினேன். மீசையைச் சரிக்கட்டினேன். பிறகு கொஞ்ச இளமை இன்னும் இருந்தது. ஊரில் பஞ்சத்தில் அடிபட்ட முகம் மாறவில்லை.

எனவே, வேலை இல்லை என்றார்கள். அதாவது பாசை தெரியாததால் வேலை தர முடியாது என்று சொன்னார்கள். எனக்கு வேலை ஆகவில்லை.

வேலை தேடி நடந்து நகரத்து வீதிகளை நான் தேய்த்தேன். ரெஸ்ரோறண்டின் வாசலில் அழுக்குகளைச் சேர்த்தேன்.

என் கடன்களை நான் அடைக்க வேண்டும். அதிலும் மேலாகச் சாப்பிடத் திண்டாடுகிற என் குழந்தைகளுக்கு, நான் சாப்பாடு ஊட்டியாக வேண்டும்.

அப்போது நான் துயரடைந்தேன். என் குழந்தை கைக் குழந்தையாகி இருந்த காலத்தில் நான் ஏதோ ஒருவிதத்தில் பால்மா வாங்கினேன். நான், என் நாட்டின் அரசுக்கு அப்போது சவால்விட்டேன். என்னை உன்னால் அழிக்க முடியாது. என் குழந்தைகளை உன்னால் வதைக்க முடியாது. நான் வாழ்வேன். நீ கொன்றுபோடு. நூறுநூறாயிரம் தலைகளுடன் நான் எழுவேன்.

அப்போது எனக்கு ஓர்மம் இருந்தது. என்னூரில் என் வேர்களை நான் இறுக வைத்திருந்தேன். பூவரசும் கிளுவையும் முள்முருங்கையும் படர்ந்திருக்கிற என் ஒழுங்கையில் நான் உலாவினேன். என் தோட்டத்தில் நான் என் பொழுதைக் கழித்தேன். அப்போது நான் மகிழ்ச்சியாக இருந்தேன். என் வாழ்வில் சங்கடங்கள் அப்போது எனக்கு நேரவில்லை.

இப்போது நான் பிடுங்கி எறியப்பட்டுவிட்டேன். வேருளும் வேரடி மண்ணுடனும் நான் அப்புறப்படுத்தப்பட்டுவிட்டேன். இப்போது எஞ்சியிருப்பது துயர்சூழ்ந்த வாழ்வுதான். ஆயினும், வாழ நான் அஞ்சவில்லை.

அப்படியே இருண்டுகொண்டுபோய்விட்டது. நாரி இப்போது அதிகம் குத்திக்குத்தி வலிக்கிறது. இன்று அதிகம் வலிப்பதற்கு என்ன காரணம்?

நான், நேற்றும் இன்று காலையிலும் குளிருக்குள் மினக் கெட்டு இருந்தேன். ஆயிரம் வீட்டிற்கு இத்தாலி ரெஸ்ரோறண்டின் விளம்பரத்துண்டை ஏறிஏறி வீசினேன். பல வீடுகளில், “விளம்பரத்துண்டை இப்பெட்டியில் போடாதே!” என்றிருந்தது. எனவே, மேலதிகமாக ஐநூறு வீடாவது ஏறி இறங்கியிருப்பேன். 35 மார்க் தந்தார்கள். கடிதம் போட அது இப்போதைக்குப் போதும். ஆனால், நாரி தன் வெறுப்பைக் காட்டிவிட்டது.

என் முதுகந்தண்டு நன்றாகத்தான் இளகிவிட்டது. நேராக, நிமிர்ந்து நான் உட்கார வேண்டும். நாரிப்பாகத்தைத் தெண்டி நான் இருக்க வேண்டும். முகம்குப்புறப் படுத்துக் கழுத்திற்குள் தலையணையை வைக்க வேண்டும். அப்படித்தான் டொக்டர் சொன்னார். நான் முகம்குப்புறப் படுத்தாக வேண்டும்.

நான் உலகிற்கு என் வணக்கத்தைத் தெரிவித்துவிட்டுப் படுத்தேன்.

அப்படி முகம்குப்புறப் படுத்திருக்கக்கூடாது. நான் பிழை விட்டேன். அவ்வாறு படுத்திருக்கக்கூடாதுதான்.

என் மனைவி என்னுடன் இல்லை எனும் உண்மை அப்போது மிகவும் உறைத்தது. என் ஆசையைப் பகிர, அன்பைச் சொரிய என் துணை அப்போது என்னுடன் இல்லை. அரவணைக்கப்பட நான் விரும்பினேன். முயங்க விரும்பினேன். மயங்க விரும்பினேன் நான்.

என் மனைவியீது நான் மையல்கொண்டிருந்தேன். இதைப் புரியவைக்க எனக்கு வார்த்தை கிட்டவில்லை.

தலையணையுடன் தாம்பத்தியம் நடாத்துகிற காலம் ஆகிவிட்டது.

என் மனைவி அங்கு எப்படி இருப்பாள்? தூங்கா இரவுகள் அவளுடையவை என்பது எனக்குத் தெரியும். என் மக்களுக்குப் பாடம்சொல்லிக் கொடுப்பாள். கதை சொல்லுவாள். படுக்க வைப்பாள். இந்த மாநிலத்தில் பெரியனாக அவர்களை வளர்ப்பாள். அதுவும் எனக்குத் தெரியும். அவளுடைய தூங்கா இரவுகள் தொடர்ந்த கதை...

எங்களைமீறி ஒரு ‘உயிர்’ உருவானது. ஒருமாதத்தின் பிறகு அதை நாங்கள் அறிந்தோம். கடவுளே, அதை நினைத்தால் நான் இப்போதும் அழுவேன். என் தேசத்தில் தன் வயிற்றில் அதனை வளர்க்க என் மனைவி அஞ்சினாள். பொம்மர் அடியும் ஹெலிச் சூடும், ஷெல் பாய்ச்சலும் அகதியாகி ஓடுவதும் அல்லல் பட்டுத் திரிவதும் என்ற நாட்களில் வயிற்றில் உயிர் சிதைந்துவிடுமோ என்றே பெரிதும் அஞ்சினாள். அந்தக் குழந்தை பூரணமாகாதோ

என்று அழுதாள். பிள்ளையார் கோயிலில் ஷெல்பாய்ந்து தேர் முட்டி சிதறி அச்சம்தந்த இரவொன்றில் அவள் உறுதியாக முடிவெடுத்தாள்.

மூத்தவனை முன்னால் ஏற்றினேன். சின்னவனை மடியில் வைத்து கரியரில் குந்தினாள். பத்து மைல் தாண்டிப் போனோம்.

ஐதாறு ரூபா கொடுத்து, இரண்டு மணித்தியாலம் உள்ளே இருந்தாள். என் இரு குழந்தைகளுடனும் வெளியில் நான் காத்திருந்தேன். சின்னவனை மடியில் இருத்தி நெஞ்சைத் தடவினேன். பெரியவனின் முதுகை நான் அறுதலாகத் தடவினேன். அவர்களுக்கு வர இருந்த தம்பியை அல்லது தங்கையை உள்ளே கொண்டுபோடுகிறார்கள். அவர்களுக்கு அது தெரியாது. இன்னும்இன்னுமென நான் என் குழந்தைகளைத் தடவிக்கொடுத்தேன். தடவிக் கொடுத்துத் தீர்க்கக்கூடிய துயரா அது? தங்கச்சிப் பாப்பா வேணும் என்று சின்னவன் முன்னர் சொல்லியிருந்தான். அம்மா மாதிரி ஒரு பெட்டைக்குட்டி வேணும் என்று மூத்தவனும் சொன்னான்...

வந்தாள் முகம் சோர்ந்து, வேர்த்து, கறுத்து; துவண்ட உலுடன், கண்கலங்கி நடக்க முடியாமல் அரக்கி அரக்கி வந்தாள்.

“அம்மா..” என்று சின்னவன் ஓடினான். இழுத்துப்பிடித்தேன். பெரியவன் என் முகத்தை, அம்மா முகத்தை ஆராய்ந்துபார்த்தான்.

அவள் கண்கலங்கியது. நான் கொடுமை செய்துவிட்டேன். எனக்கு அது நன்றாகப் புரிந்தது. அவள் பக்கத்தில் வந்து, இருந்து என் கையைப் பிடித்து அழுதாள். எனக்குத் தெரியும் - வலித்தது. அவளுக்கு மாத்திரம் இல்லை. தனக்கு வலித்த தற்காகவும் அவள் அழவில்லை. எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். அந்த வலி எதற்கு என்று எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். நான் பிறகு அதைப் பற்றி ஒன்றும் பேசவில்லை.

நான் அரக்கன்! நான் அசுரன்!

சைக்கிளின் பின்கரியரில் சின்னவனை வைத்துக்கொண்டு எப்படி அவள் இருந்தாளோ? பத்து மைலும் எப்படி அவள் பயணம் செய்தாளோ?

ஒருசொல் பேசவில்லை அவள். ஒரு வார்த்தை மூச்சு விடவில்லை. என்னைக் கொண்டுபோட்டது அது.

“என்னடா பேசாமல் வாறாய்? நோகுதா...” கரியரில் இருந்து என் முதுகில் தலைவைத்தாள் அவள்.

விம்மினாள். வெம்பினாள். வெடித்துச் சிதறினாள். உடல் குலுங்கியது. மெதுவாக, மென்மையாகச் சைக்கிளை ஓட்டினேன்.

நானென்ன செய்தேன்? வண்ணாத்திப்பாலம் தாண்டி வந்த ஆலமர நிழலில் சைக்கிளை ஒதுக்கினேன். ஆலமரத்தின்

வேர்க்குற்றியில் என்னில் சாய்ந்து இருந்தாள். கண்மூடிச் சரிந்தாள். என் பையன்கள் ஆலம்பழம் பொறுக்கினார்கள். அவள் தலையைத் தடவி, கன்னத்தை வருடி, அவள் கைகளுள் கைகோர்த்தேன் நான் குலுங்கி அழச்செய்தேன். கோடையோ கொளுத்தியது. அவ்வாண்டு மிக நீண்ட கோடை!

நான் படுக்கையில் புரண்டேன். இனி நித்திரை வராது. அது பெண் குழந்தையா? ஆண் குழந்தையா?

இந்தச் சாமப்பொழுதிலும் நான் சஞ்சலமுற்றுக் காணப் படுகிறேன். நாரியில் குத்திக்குத்தி உச்சத்திற்கு அது வலிக்கிறது. மண்டையிலிருந்து மயிர்கள் கொட்டுண்ணுகின்றன.

எனக்கோ பெரும் வலி.

(கிழக்கும் மேற்கும், 1997)

கரிகொள் இருள்

(1996)

பாலனுக்கு, பிறகு ஊகிக்க ஒன்றுமில்லை. பேய்களுக்குப் பேய்களையே தெரியாத, கரிகரியாக இருட்டு அப்பிய அந்த ஆடிமாதத்தின் அமாவாசை இருள்பொழிகிற அன்றைய நாளில் பாலன், ஐயாவை எதிர்பார்த்திருந்தான். அவனுக்குத் தெரிந்த ஐயா அன்று அவ்விடம் வருவார்.

“ஐயாவை விட்டிட்டு வந்திருக்கக்கூடாது...” என்று பாலன் கலங்கிக்கலங்கி யோசித்தான். அவன் தன் சின்ன வாய் கோணி விம்மினான். “ஐயா... ஐயா...” என்று மனம் அரற்றுகின்றது.

ஐயாவின் கண்களில் குளம்கட்டுகிறது. கையைத் தூக்கிக் கொஞ்சுகிறார். கையைத் தடவுகிறார். கையைத் தூக்கி நெஞ்சில் வைக்கிறார். அவரின் நெஞ்சு மயிரிற்குள் கை புதைகிறது. இப்பிஞ்சுக் கையைக் கொண்டு நெஞ்சைத் தடவுகிறார். ஐயாவின் வாய் புழுத்த நாத்தம் நாறுகிறது. படுக்கையாகி இருக்கிறார்.

ஐயாவின் வால் என்று பாலனை அம்மா கூறுவார். கடைசிப் பிள்ளை. அக்கா மலர், சின்னண்ணன் நாதன், பெரியண்ணன் ராசன். பாலன்தான் கடைசி; ஐயாவின் வால்.

ஐயா காலையில் மிருதுவாக எழுப்புகிறார். “ராசா... எழும்புங்கோ...” பாலன் எழும்புகின்றான். தென்னம் பாத்திக்குள் மூத்திரம் பெய்கின்றான். கோடிப்புறத்துப் பத்தைக்குள் போய் இருக்கிறான். சுற்றிவர சாணிப்பச்சை நிறத்தில், சிவப்பும் கறுப்பும் கோடாக, தடித்த கறுப்பில் பெரிதாக, சின்னச் சின்ன குட்டிகளாக, விதம்விதமான அட்டைகள்.

கையில் தடிவைத்துத் தட்டிவிட அவை சுருண்டுவிழும். சிவப்பாக வரும் தம்பளப்பூச்சியைக் கையில்வைத்துப் பார்த்தபடி குந்தியிருப்பான். வந்து குண்டி கழுவி, ஐயா ஆட்டில் பால் கறக்க, அதன் கால்களைக் கெட்டியாகப் பிடித்தபடி... பிறகு ஆட்டுப்பால் தேத்தண்ணி!

ஐயா தோட்டத்தில் நிற்பார். பள்ளிக்கூடம் இல்லையென்றால் தோட்டத்துக்கு ஓடுவான். பள்ளிக்கூடமென்றால் மனமில்லைத் தான். சிணுங்கிச்சிணுங்கி மெல்ல அழுது...

“பென்சில் இல்லை...”

அம்மா கையைப்பிடித்து இழுத்துக்கொண்டுபோய் சிவமண்ணை கடையில் பென்சில் வாங்கித்தந்து...

“கொப்பி இல்லை. வீட்டுக் கணக்குச் செய்யேல்லை...”

சிவமண்ணை கடையில் கொப்பி வாங்கலாம். வீட்டுக் கணக்கு வாங்க எந்தக் கடைக்குச் செல்வது?

“ஏன் ராத்திரிச் செய்யேல்லை...?”

அதற்கு இருக்கவே இருக்கிறது சாட்டு!

“ராத்திரி நீங்கள்தானே மண்ணெண்ணை முடியுதெண்டு விளக்கை நூர்க்கச் சொன்னீங்கள்.”

“ராத்திரி முழுக்க மாட்டுக்கு ஓலை கிழிக்கச் சொல்றீங்கள்.”

“இரவிரவா வெங்காயத்தை அறுத்தால் என்னெண்டு வீட்டுக் கணக்குச் செய்யிறது?”

“ராத்திரியெல்லே புளியம்பழம் உடைக்கச் சொன்னீங்கள்.”

“பனங்கிழங்கை இரவிரவா இருந்து அவிக்கிறீங்கள்.”

“நீ இராத்திரி வீட்டுக்கணக்குச் செய்யப்போறன் எண்டு சொல்லியிருக்கலாம்தானே?” என்று ஒரு வசனத்துடன் முடியும்.

தோட்டத்திற்கு ஓடலாம். ஐயா தோட்டத்திலை நிற்பார். சிலவேளை பெரியண்ணன் வெங்காயத்திற்குத் தண்ணி கட்டலாம். ஐயா சந்தைக்குப் போயிருப்பார். ஐயா இல்லாத தோட்டம் பாழ். இலந்தைமரத்திற்கு மூன்று கல்லெறிந்து பழம் பொறுக்கி வீட்டை ஓடிவர வேண்டியது.

ஐயா சந்தையால் மீன் வாங்கிவருவார். மலைநாட்டு மரக்கறி வாங்கிவருவார். விளாம்பழமும் அன்னாசிப்பழமும் வாங்கி வருவார்.

ஐயா சந்தையால் வரும்வரைக்கும் வீராவும் பாலனும் காத்துநிற்பார்கள். றோட்டில் தெரியும் வெள்ளை நிறம் ஐயா போல இருக்கும். வேட்டியும் சால்வையும் கட்டி ஐயா சந்தைக்குப் போவார்.

“ஐயா வாறார்...”

வீரா உடனே நோட்டிற்கு ஓடும். ஐயா அல்ல, அது வேறு யாரோ. வீரா, வால் ஆட்டி வாசலுக்குத் திரும்பி வரும். காலடியில் கிடக்கும்...

ஐயா வரமாட்டாரா? அப்படியே கனவு மாதிரி மறைந்து போனாரா? “ஐயா.. ஐயா..” குழறுது நாவு. திக்கித்துப்போய்விட்டது மனசு!

ஐயா வரச்சொல்கிறார்... அருகில் அழைக்கிறார்... படுத்த படுக்கையாகி நாட்களாகிவிட்டன. துங்கப் பரியாரியார் காலமையும் பின்னேரமும் வாறார். கறுப்பாக, சின்ன உருண்டைகளாகக் குளிசைகளைத் தாறார். தேனிலை, முலைப்பாலிலை, வெந்தயத் தண்ணியிலை, கருந்துளசியிலையோட, வெத்திலையோட, எல்லாவற்றுடனும் குளிசைகளை உரைச்சுக் குடுத்தாச்சு. ஐயா எழும்புகிறபாடாய்க் காணவில்லை. ஐயா வாடிப்போய்க் கிடந்தார். பாலனைப் பார்க்கிறபோது மாதிரம் சிரிக்கிறார். எண்ணெய் ஊறிக் கறுத்த தலைகணி. ஐயாவின் கண்ணில் உயிரில்லை, ஒளியில்லை. ஐயா எழும்புகிறபாடாயும் காணவில்லை.

ஐயா எழும்பி, தோட்டத்தில் கால்வைக்க வேண்டும். வெங்காயத்துக்குத் தண்ணிகட்ட வேண்டும். ஆட்டுக்குப் புல்லுச் செதுக்க வேண்டும். மாட்டுக்குக் குழை ஓடிக்க வேண்டும். அம்மானே என்று கையெடுத்துக் கும்பிட வேண்டும். பிரதட்டை பண்ண வேண்டும். ராசா என்று மிருதுவாக எழுப்ப வேண்டும். வெள்ளைவேட்டி கட்டி சந்தையிலிருந்து திரும்பி வர வேண்டும்.

பாலனுக்கு அழுகை அடைக்கிறது.

ஐயா கூப்பிடுகிறார். பாலன் அருகில் போனான். ஐயாவின் முகத்தில் நரைத்ததாடி முளைத்திருந்தது. முகத்தில் வேதனை நிழலாகப் படர்கிறது. சிரிக்க முயல்கிறார். மஞ்சள் பல். கறுத்தச் சொண்டு. சிரிக்க முடியவில்லை. கையைப் பிடிக்கிறார். தடவுகிறார். தன் நெஞ்சில் கையை வைக்கிறார். பிஞ்சுக் கைகள் நெஞ்சைத் தடவுகின்றன. நெஞ்சு மயிரிற்குள் கை புதைகிறது. குழப்பமும் பயமும் இருளாகப் பரவுகிறது. அலையடித்து நெஞ்சின் ஓரத்தில் துயர் எழுகிறது.

“ராசா... அம்மாவைக் கவனமாகப் பார்க்க வேணும்...”

“ஓண்டும் நடக்காது. பயப்படாதையுங்கோ...” அம்மா விசம்புகிறார். பாலன் பரிதவித்துநிற்கிறான்.

“நான் பயப்பிடேல்லை.. உங்களையிட்டுத்தான் யோசிக்கிறன்.. இன்னும் கொஞ்ச நேரம்தான்...”

“பரியாரியைக் கூப்பிடுறன்...”

“ஒண்டும் வேண்டாம்... பரியாரியாலை என்னை மறிக்க ஏலாது...”

“ஐயா... ஐயா...”

“ராசா... அம்மாவைக் கவனமாகப் பார்.”

ஐயாவின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிகிறது. வழிந்து ஓடி தலையணைக்குள் புதைகிறது.

ஐயாவின் பார்வை பாலனைவிட்டு நகர்ந்து மேலே போனது. ஏதோ முணுமுணுத்துக்கொண்டிருந்தார். ஐயாவிற்குத் தெரிகிறது. இது தனது கடைசி நேரம். கடைசிப் படியில் காலை வைக்கிறார் ஐயா. தன்னிடம் கடைசியாக விடைபெறுகிறார் என்று தெரிகிறது பாலனுக்கு.

பாலனைவிட்டுக் கண்களையெடுத்து மேலே பார்த்தவர்தான். பின் ஒருவரிடமும் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. ஓரிடமும் பார்க்க வில்லை, முணுமுணுத்த வாய் மூடியது. கண்களும் மூடின. மூடிய கண்களால் எதைத் தேக்கிவைத்தாரோ?

பாலன், ஐயாவின் உயிர் பிரிந்துசென்றுகொண்டிருப்பதையே பார்த்தபடி நின்றிருந்தான்.

அம்மா கல்லாக உறைந்தார். மனசு கரைந்து கேவி அழுதார். பிறகு பெருங்குரலெடுத்துக் கதறி அழுதார்.

பாலனுக்கு ஒன்றும் புரிகிறதாக இல்லை. ஐயாவை விட்டிட்டு வந்திருக்கக்கூடாது என்று திரும்ப யோசிக்கிறான். கன்னங்கரிய அமாவாசை இருளில் ஐயாவை அவன் திரும்பக் காண்பான்.

ஐயா அங்கு தனிய என்ன செய்வார்? கதைக்கக்கூட ஒருவரும் இல்லை. பொழுது கருகினால் யார் அங்கு விளக் கேற்றுவார்? இருண்டுபோகிற வீடு. இருண்டுபோகிற பொழுது. கறுத்துக்கறுத்துக் கட்டிகட்டியாக அடைபட்டுக்கிடக்கிற இருள். விளக்கேற்றுவார் அங்கு யார்? ஐயா இருட்டில்தானோ?

“இஞ்சேரும்... இருண்டுபோச்செல்லே... விளக்குக் கொளுத்தேல்லையே...?”

“அதுதானப்பா நெருப்பெட்டியைத் தேடுறன்... வைச்ச இடத்திலை கானேல்லை... நெருப்பெட்டி இருந்தால் விளக்கிருக்காது, விளக்கிருந்தால் நெருப்பெட்டி இருக்காது...”

“உதுகளைப் பொழுதுபடமுன்னம் எடுத்துவைச்சால் என்ன...?”

“வைச்சால் வைச்ச இடத்தில கிடக்குதே...? உவன் குரங்கள் ஏதும் கொளுத்த எடுத்திருப்பான்.”

“ஆர் பாலனோ...?”

“பாலனில்லை, உங்கன்ரை வாலன்...”

ஐயாவின்ரை வால் அமசடக்கமாக நெருப்புப்பெட்டியை எடுத்த இடத்தில் வைத்தது.

ஐயா விளக்குக் கொளுத்துவாரோ? இருட்டோடு இருட்டாய்க் கிடக்கிறாரோ? பேய்கள் உலாவுகிற இரவு, பேய்கள் உலாவுகிற வெளி, அது. ஐயாவும் பேய்தானே...?

இல்லை... நிச்சயமா இல்லை. ஐயாவாலை பேயாக இருக்கேலாது. செத்தவீடு முடிஞ்சு சிலவு அண்டு இரவு நாகமணி அப்பு சொன்னார்.

“என்ன அருமையான மனிசன்... இப்பிடி அரைகுறையிலை போவானெண்டு ஆர் நினைச்சது.” ஐயாவாலை ஒருக்காலும் பேயாக இருக்கேலாது.

ஐயாவைப் படையில் ஏற்றித் தூக்குகிறார்கள். அம்மாவும் அக்காவும் குளறுகிறார்கள். மொந்தன்வாழை கட்டி, வாசல் ஐயாவை அனுப்பக் காத்திருந்தது. வேலி ஒருபக்கம் பிரிந்திருந்தது. போகிறபொழுதுக்குக் காற்று வெடித்தது. சூரியன் உச்சியிலிருந்து கொஞ்சம் சரியத்தொடங்கினாலும் வெய்யில் காங்கைகளை அள்ளி விசிறியது. வீரா, மம்... என்று முனகியபடி கோடிப்புறத்தில் சுற்றியது.

பெரியண்ணன் முட்டி காவுகிறான். சின்னண்ணன் பெரி காவுகிறான். பாலன் கத்தி எடுத்துக்கொடுக்க, கமுகம் சிலாகை வெட்டிச்செய்த படையின் முன்னே இருவர் மனம் உருக, உடல் நைந்துபோக, குரல் கமறிக்கமறி எதோ பாடுகிறார்கள். பாலன் தாங்காமல், தாங்காமல் துக்கம் சுமக்கிறான். அழுகைதான் வரமாட்டேன் என்கிறது. கட்டிப்போட்டாற்போல அழுகை வாய்க்குள் அடங்கிக்கிடக்கிறது. மூக்கு விரிஞ்சுது. உதடு நெளிஞ்சுது. மூஞ்சி கோணலாச்சு. கொடுப்புகள் வீங்கிவீங்கி நோகத்தொடங்கின. அழுகைதான் இல்லை. அதற்கும் சேர்த்து அம்மாவும் அக்காவும் குழறுகிறார்கள்.

“பாரடா... ஐயாவைப் பாரடா... எங்கையெல்லாம் எப்பிடியடா விட்டிட்டுப் போக மனம் வந்தது? உன்னை விட்டிட்டுப் போனாரேடா...” அக்கா பாலனைக் கட்டிக்கட்டிக் குழறுகிறாள். அம்மா ஏலாமல் வேலியோரம் குந்தி அழுகிறா. மூக்கைச் சீறுகிறா...

ஒரே சாம்பிராணி நாத்தம்... அத்தர் மணம்... இரண்டு மூக்கிலும் பஞ்சு... கால் இரண்டும் கட்டிக்கிடக்கு...

மூடின கண் மூடினதுதான்... மூடிய வாய் மூடியதுதான்...

ஒருமுறை ஐயா கண்ணைத் திறந்து பார்த்தார்போல... வாயை அசைத்தார்போல... ராசா என்று மிருதுவாகக் கூப்பிட்டார் போல...

பாலன் காத்துநின்றான். இன்னொருக்கால் ஐயா கூப்பிடுவார் என்று எதிர்பார்த்திருந்தான்.

இல்லை. மூடிய கண்கள் மூடினதுதான். மூடிய வாய் மூடியதுதான்!

மாரிகால வெங்காயத்தாழ்வை வரப்போகிறது. ஐயா வண்டில் கட்டிப் போகிறார். வெங்காயநடுகைக்கு முன்னம் குழைதாக்க வேண்டும். குழைவெட்ட பொன்னிப்புலம் பக்கம் போகிறார். பாலனும் வண்டிலில் தொத்துகிறான்.

“பள்ளிக்கூடம் போகேல்லையே ராசா, சோதனை வரப் போகுதெல்லோ...?”

“நானைக்கும் போகலாம். வாற கிழமைதான் சோதனை...”

“பாஸ் பண்ணுவியே...?”

“இந்த முறை கலக்குவன் ஐயா...”

ஐயா, மாட்டை உரப்பிக்கொண்டு இரகசியமாகச் சொன்னார். இல்லை, இரகசியம் மாதிரிச் சொன்னார்: “ராசா கவனமாகப் படிக்க வேணும்... தோட்டம் செய்து நான் நல்லாக் களைச்சுப் போனன்... அண்ணன்மாரைப் படிப்பிப்பம் எண்டால் அவங்கள் படிப்பை விட்டிட்டாங்கள்... நீயாவது... உன்னை என்றை கையுக்கை பொத்திப்பொத்திவைச்சு வளக்கிறன்...” இதை வாயைப்பொத்தி ஐயா சொன்னார்.

அந்த சவம் எரிகிற சுடலை தாண்டி பொன்னிப்புலப் பனங்கூடல், குகைபோல இருண்டிருந்தது. கறுத்து, நெடுத்து அடர்த்தியான பனைகள் தோப்பாக வாளைத் தொட்டுவிட நீண்டுவிரிந்த தலைகள்.

ஐயா, வேலிகளில் மதர்த்துநின்ற குழைகளை எந்த இரக்கமும்ன்றித் தறித்து, முறித்து வீழ்த்துகிறார். பாலன் பொறுக்கி அடுக்கிக் கட்டுகிறான். கட்டிக்கட்டி வண்டிலில் ஏற்றுகிறான். வண்டில் சோலையாக அசைகிறது...

சுடலையில் அந்த சவம் எரிந்துமூடியவில்லை. நெருப்பு படர்ந்து வெளியெங்கும் துளாவுகின்றது. சுவாலை பரவுகின்றது. கூரை ஓடுகள் உடைந்த சுடலை மடமும், துலாபாறி விழுந்த அதன் கிணற்றடியும், சோகப்பட்டுப்போய் இருந்தன. சுற்றி ஆவரசம்பத்தையும் பீநாறிப்பத்தையும் நாகதாளிமரங்களும் தனித்துப்போய்த் தொங்கின. சோகத்தைப் பிழிந்து சாறு அங்கு பரவியது.

பெரியண்ணன் கேவி அழுகின்றான். சின்னண்ணன் விம்முகின்றான். இக்கிரிப்பத்தை தாண்டி பாலன் போகிறான். நெருஞ்சிமுள்ளு மண்டையில் தாக்குகிற வலியுடன் குதிக்காலில் ஏறியது. பிடுங்கினான். ஒருசொட்டு இரத்தம் கட்டிநின்றது.

இரத்தத்தைத் துடைத்து, பாலன் எரியப்போகிற ஐயாவைப் பார்க்கிறான். விபூதிக்குறி தீட்டி, சந்தனப்பொட்டிட்டு, அதன் மேல் குங்குமம் அப்பிய ஐயாவின் முகம். கறுத்து நீண்ட கட்டை! ஐயாவின் மேல் விறகுகள் அடுக்கப்படுகின்றன. பெரியண்ணன் கொள்ளிவைக்கப்போகிறான்.

விபூதி சந்தனம் பூசி, செல்வரத்தினக் குருக்கள் கொடுத்த கறுப்புப் பொட்டும் வைத்து பிரதட்டை பண்ணிக் களைத்த உடம்புடன் ஐயா வாறார். பசிதான். அடுப்படிக்குள் சுற்றி இருந்தபடி வாழையிலையை அம்மா விரிக்கிறார். ஐயா தண்ணீர் தெளிக்கிறார். பாலன் சோற்றில் குளம் கட்டுகிறான். அம்மா குழம்பு விடுகிறார். கறிகள் வைக்கிறார்.

அம்மா ஆட்டுக்குப் பனங்காய் சீவுகிறார். ஐயா தோட்டத் துக்குப் போகிறார்.

“களைச்ச உடம்பு கொஞ்ச நேரம் படுங்கோ.”

“ராவைக்குப் படுக்கலாம்...”

“ராவைக்கும் திருவிழா எல்லே...?”

படுக்காத உடம்பு. பாய்ந்துபாய்ந்து வேலைசெய்த உடம்பு. ஒருநாள் படுத்துவிட்டது. படுத்தபடுக்கையாக எட்டு நாட்கள். எண்ணி எட்டே எட்டு நாட்கள்...

2

செத்தவீடு முடிந்தது. செலவு முடிந்தது. அந்திரட்டியும் முடிந்தது. சின்னமாமா போய்விட்டார். இத்தினிச் சின்னையா போய் விட்டார். பெரியமாமி மிஞ்சிய போயிலையையும் சுட்டிக்கொண்டு “வாறன் தங்கச்சி” என்று புறப்பட்டார். வாத்தியாரப்புவும் பிறகு வரவில்லை. சின்னம்மான் மாத்திரம் சிலநாட்கள் நின்றார்.

எல்லோரும் போனபிறகு, பெரியண்ணனும் சின்னண்ணனும் உலாத்தப்போய்விட்ட பிறகு, அக்காவும் குடும்பமாகத் தன் வீட்டிற்குப் போனபிறகு, பாலனும் அம்மாவும், ஐயாவின் நினைவும், சட்டம்போட்டு சந்தனம் அப்பின ஐயாவின் படமும் மிஞ்சின. ஒரு பின்னேரத்தில் அம்மா ஐயாவின் படத்திற்கு விளக்கேற்றினார்.

பொழுது இருண்டுபோயிற்று. காகம்கரைந்து, பறந்து தன் இருக்கைக்குப் போயிற்று. செல்லத்துரை கள்ளிறக்கி நடந்து போனார். சின்னையன் ஆட்டுக்குக் குழை வெட்டி, கொக்கச் சத்தகத்துடன் போனார். நாகம்மா புல்லுப் பிடுங்கி கடகத்துடன் போனார். ஐயா செத்தபிறகு வீரா சுருண்டே படுத்துக்கிடந்தது. காற்று குளிரெடுக்க அப்போது யோசித்தது. தட்டிவானும் தன் கடைசிப் பயணம் முடித்துப் போனது. அம்மா, “வா... வா...” என்று அரிசிக்குறுணலை கோழிக்குப் போட்டபின்னர்

கோழிகளும் படுக்கைக்குப் போயின. போகிற யோசனைகள் ஒன்றோடொன்று பின்னிக்கிடந்தன...

இதுவென்ன மணம்...? பாலன் மூக்கை விரித்து முகர்ந்து பார்த்தான். எங்கேயோ அறிந்த மணம். துயரத்தை உசுப்பிற ஒரு மணம். துக்கத்தைப் பெருகச்செய்கிற அதே மணம். நெஞ்சை விறாண்டி அதன் உயிரைச் சட்டென எட்டிப்பிடித்து உலுப்புகிறது அந்த மணம். எங்கேயோ துன்பம் பொங்க, அறிந்துணர்ந்து அனுபவித்த அதே மணம்...

சட்டென அது புரிந்துவிட்டது. புரிந்தேவிட்டது. "விளங்கிச்சு.." தலையை ஆட்டினான் பாலன். அந்த மணம்தான். சாம்பிராணி நாத்தம் கலந்தாற்போல அத்தர் மணம். எல்லாம் கலந்த ஒரு சவநாத்தம். அந்த மணம்தான்.

ஓடிச்சென்று ஐயாவின் படத்தைப் பார்த்தான். ஐயா பார்க்கிறார். ஐயா சிரிக்கிறார். முகம் கோணுகிறது. ஐயா அழுகிறார். ஐயா அழுகிறார்! நெற்றியில் இட்ட பொட்டு அப்படியே இருக்கிறது. கண்கள் சுருங்கி, கன்னத்தில் கண்ணீர் கோடாகத் தெரிகிறது. ஐயா அழுகிறார். பாலன் கேவினான். ஐயா இறந்ததற்கு இப்போதுதான் கேவிக்வேவி அழுகிறான். "ஐயா... ஐயா..." முணுமுணுக்கிறான்.

பிறகு சாம்பிராணியோ அத்தரோ மணக்கவில்லை. கற்பூரவாசனை! அம்மாள் கோயிலில் செல்வரத்தினக் குருக்கள் பஞ்சாலாத்தி காட்டுகிறபோது வீசுகிற அதே கற்பூரவாசனை.

பாலனுக்குத் தெரிந்தேவிட்டது; ஐயா வந்துவிட்டார். திரும்பி வந்துவிட்டார். அவருக்குப் போக ஏலாது. ஒருத்தரையும் விட்டிட்டுப் போக ஏலாது. அதுவும் பாலனை விட்டிட்டுப் போக ஏலாது. அதுதான் சுடலைக்குள்ளை பனையோடை பனையா நின்று பார்த்திருக்கிறார். ஏலாமல் போச்சு. ஓடி வந்திருக்கிறார். இனி ஐயாவின்ர கையைப் பிடிக்கலாம். திருவிழாவிற்குப் போகலாம் சவாரிப் போட்டி பார்க்கலாம்.

இப்போது பாலன் பரிதவித்துநின்றான்.

இவ்வளவு நாளும் ஐயா என்னவென்று சுடலையில் நின்றார்? சுற்றிவரும் பற்றைக்காட்டில் பாம்பும் கொடுக்கனும் மட்டத்தேளும் நீலகண்டனும் உலாத்துகிற அந்த தேசத்தில் ஐயா எப்படித் தனித்து நின்றார்?

பாலனைப் பொறுத்து அவன் ஐயா வீமன். ஒற்றைக்கையால் எதிரிகளைச் சுழட்டி அடிக்கிற விண்ணன். சடக்கென்று செட்டி நாகத்தின், தொண்ணூறுபுள்ளிப் புடையனின் கழுத்தைப் பிடித்து, வால்பாகம் வளைந்து முறுகித் திமிற, கழுத்தை அப்படியே நெரித்துப்போட்டுவிடுகிற வீமன். மகாவிண்ணன். ஐயாவிற்கு பாம்பு ஒரு விசயமல்ல. மட்டத்தேளும் கொடுக்கனும் சின்னி விரல் நசிப்பில் சுருண்டுபோகும்.

ஆனால், ஐயா தனித்து எப்படி அங்கு நின்றார்?

இப்போது, ஐயா அழவில்லை. சட்டம்போட்ட படத்திலிருந்து சிரித்துக்கொண்டிருக்கிறார். திருப்பி அதே மணம். அத்தரும் சாம்பிராணியும் சேர்ந்த அதே சுவநாதம்! ஐயா இங்குதான் எங்கேயோ நிற்கிறார்.

அம்மா லாம்பைக் கொளுத்துகிறார். தலைவாசலில் கொளுவுகிறார். அடுப்படிக்குள் ஒரு விளக்கு. இன்னொரு விளக்கைத் தருகிறார். “படி மோனை... சோதனையும் வரப் போகுது...”

பாலன் தமிழ் மலர் புத்தகத்தைத் திறக்கிறான். தனக்கு விருப்பமான பாடத்தைக் குரலெடுத்து வாசிக்கிறான். இப்பாடத்தை வாசிக்கிறபோது, அவன் சிலவேளைகளில் அழுதுமிருக்கிறான்...

“... சிறுவன் சுழலும் இராட்டினத்தருகே வந்தான். இராட்டினம் மிக வேகமாகச் சுழன்றது. ஆண்களும் பெண்களும் பிள்ளைகளும் இராட்டினத்திலிருந்து கூச்சலிட்டுச் சிரித்தனர். சிறுவனது முகத்தில் புன்முறுவல் படர்ந்தது. தானும் சுழல்வதுபோல எண்ணினான். திறந்த வாயுடன் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். இராட்டினத்தின் வேகம் குறைந்தது. பெற்றோரின் ஓயாத மறுப்பு அவனது ஆவலைத் தணிக்குமுன்பே அவன் துணிவுடன் கேட்டான்: “அப்பா, அம்மா தயவுசெய்து நான் இராட்டினத்தில் ஏறவேண்டும்.” விடை எதுவுமே இல்லை. பெற்றோரைப் பார்க்கத் திரும்பினான். அவர்கள் அங்கேயில்லை.”

திரும்ப அதே மணம். ஐயா இங்கேயே எங்கோ உலாவுகிறார். பாடத்தைக் கேட்கிறார். படிப்பதைக் கவனமாகப் பார்க்கிறார். ஐயாவிற்கு இப்போது சந்தோசமாக இருக்கலாம். பனையுடன் தேய்ந்தாற்போல காவோலை ஒன்று விழுகிற சத்தம் கேட்கிறது. பக்கங்கள் புரள்கின்றன. கடைசிப் பத்தியை வாசிக்கிறான்.

“...மிட்டாய் கொடுத்துச் சிறுவனை ஆற்றலாம் என்றெண்ணி மிட்டாய்க் கடைக்குக் கூட்டிச் சென்றான் அம்மனிதன். “எந்த மிட்டாய் உனக்கு வேணும் குழந்தாய்? தோடம்பழ மிட்டாய் வேணுமா?” என்று கேட்டான். சிறுவன் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு, “அம்மா வேணும், அப்பா வேணும்” என்று மட்டும் விம்மினான்...”

பாலன் வாசித்து முடிக்கிறான். அச்சிறுவனைத் தானாக உணர்கிறான். பாவம் அவன்! தாயையும் தந்தையையும் இழந்து நிற்கிறான். ஒவ்வொருமுறையும் இதனை வாசிக்கிறபோது வருகிற சோகம் பாலன்மேல் ஏறி, அமர்ந்து அவனை அசைய முடியாமல் அழுக்குகிறது.

விளக்கு கூடுபத்துகிறது.

பாலன் சுற்றிவரப் பார்க்கிறான். தலைவாசலில் லாம்பு. முற்றமெங்கும் மஞ்சள் வெளிச்சத்தை அது பரப்புகிறது. முன்னே நின்ற வேப்பமரம் முற்றத்தில் இருந்து இந்த வெளிச்சத்தை வாங்கியும் தன் பேய்க்குணத்துடன் கறுத்து, இருண்டு பாலனை உறுத்துப் பார்க்கிறது. அடுப்படிக்குள் இருந்து பட்டப்டென விறகு எரிகிற வெளிச்சம் பரவுகிறது. மற்றும்படி வீடு முழுவதும், வெளி எங்கணும் இருள்.

சுவரில் கொளுவியிருந்த ஐயாவின் படத்தைப் பார்த்தான், பாலன். படத்தைக் காணவில்லை அல்லது இருளில் தெரியவில்லை.

ஏதோ அசைகிறதுபோல வெள்ளை வேட்டி படபடத்து எட்டிப்போனாற்போல... கண்ணை விரித்துப் பார்த்தால்... ஐயா! வெள்ளை வேட்டி! நெஞ்சில் திரண்டு சுருண்ட கறுப்பு மயிர். விபூதிக்குறி தீட்டி, சந்தனப்பொட்டிட்டு, அதன்மேல் குங்குமம் அப்பிய முகம். கடலையில் பார்த்த அதே கறுத்த முகம். இல்லைப்போல, அம்மாள் கோயில் திருவிழாவில் பிரதட்டை பண்ணிக் களைத்து வந்த அதே முகம்போல.

பாலனுக்கு கைநடுங்குகிறது. கால்கள் விறைத்துப்போயிற்று. விளக்கு கூடுபத்துகிறது.

ஐயா சிரிக்கிறார். விகாரமாக ஒன்றும் இல்லை. அதே கனிவான உயிரை மிருதுவாகத் தடவுகின்ற சிரிப்பு...

ஐயா இந்த இருட்டுக்கை வந்திருக்கக்கூடாது. வந்தே இருக்கக் கூடாது!

திடீரென விளக்கு பிரகாசமாக எரிகிறது. கற்பூரவாசனை. ஐயாவைக் காணவில்லை.

பாலன் எழுந்து மெதுவாக, காலடிச் சத்தம் சற்றும் கேட்காமல், போய் அடுப்படிக்குள் அம்மாவுடன் ஓட்டிக்கொண்டான்.

இராச் சாப்பாட்டின் பின் கையில் மீன் மணக்க, சுருண்டு படுக்க பாலன் ஆயத்தமானபோது, “கொண்ணன்மாரையும் காணேல்லை. எத்தனை மணிக்கு வாறாங்களோ? போய் படலையைக் கட்டிப்போட்டு வா மோனை” என்று அம்மா சொன்னார்.

பாலன் எழுந்து முற்றத்தில் இறங்கினான். பூரணை வந்து ஆறோ, ஏழாம் நாள் பிறை. தேய்கிற காலத்தில் இருந்தது. துயரம்படர்ந்த மஞ்சள் ஒளியை நிலவு உமிழ்ந்தது. வானமும் சரியாயில்லை. குழம்பிப்போய் இருந்தது. பஞ்சத்துண்டுகளை ஓட்டினாற்போல மேகம் பரவிக் காணப்பட்டது. நட்சத்திரமோ மின்னாமல், ஒளிபாய்ச்சாமல் ஒற்றைக்கண்ணைச் சிமிட்டியபடி இருந்தது. காற்றில்லை, எந்தப் பனையும் ஆடவில்லை. ஆடாமல் அசையாமல் உறங்கிக்கொண்டிருந்தது அது. பனிதான் தன் நீரைச் சிந்தி அழுதுகொண்டிருந்தது. ஒரு மரமும் அசையவில்லை.

மேகங்களும் ஊரவில்லை. யாவும் மௌனம் காத்த இரவு!
யாவும் உறங்கிக்கொண்டிருந்த பொழுது!

“ராசா...” மிருதுவாக ஐயாவின் குரல் கேட்டது. சரவண முத்தையாவின் வீட்டிலிருந்து கூப்பிட்டதுபோல, மரவள்ளித் தோட்டத்திலிருந்து அழைத்ததுபோல, மாட்டுக்கொட்டில் பக்கமிருந்து வந்து காதைத் தடவியது. தூரத்தில் வெள்ளைப் புள்ளி. சவமணம் காற்றில்லா வெளியில் மிதந்துவந்தது. வீரா காலடியில் முனகிக்கிடந்தது.

“ராசா...” படலையடியில் கேட்கிறது குரல். வளவினுள் சரசரப்பு. சாம்பிராணி மணம். பிறகு அத்தர் மணம். ஐயாதான்!

கொடுகும் குளிரிலும் பாலனுக்கு வேர்க்கத் தொடங்கியது. படலைக்குப் பக்கத்தில் கிளுவைமரத்தடியில் ஐயா நிற்கிறார். “ராசா...” கூப்பிடுகிறார். பாலனின் கால்கள் நகருகின்றன. கிளுவையில் மெலிதான காற்றின் அசைவு.

ஐயா கையைப் பிடிக்கிறார். பிடித்த கை பிடித்த மாதிரி இல்லை. தடவிக்கொடுத்தாற்போல அமைகிறது. தன் நெஞ்சுடன் கையைச் சேர்த்துவைத்து வருடுகிறார். நெஞ்சுமயிர் நெருப்பில் கருகிய மயிராக இல்லை. பஞ்சாக, மிருதுவாக, குளிர்மையாக.

“ராசா-எப்பிடி-இருக்கிறாய்?-அம்மா- எப்பிடி-இருக்கிறா- அண்ணைமார்-அக்கா-எப்பிடி-இருக்கினம்?” சொல்லுக்குச்சொல், வரிக்குவரி இடைவெளிவிட்டு வருகிற வார்த்தை!

மேகம் மெதுவாக ஊர்ந்தது. நட்சத்திரம் இருகண்களாய் எரிந்தன. பனை அசைந்தது. மரங்கள் அசைந்தன. வீரா வாலாட்டி, துள்ளாட்டம் போட்டது. ஊளையிட்டு வாலாட்டியது. ஒன்றும் நித்திரைகொள்ளவில்லை. இரகசியம் கேட்க, அசைவற்று மௌனித்து நித்திரைகொள்வதுபோல பாசாங்குசெய்தது.

அவ்வளவுதான்!

பாலனிற்கு இப்போ பயம் போய்விட்டது. ஐயாவிற்கு என்ன பயம்? யாருடைய ஐயா இவர்? சூரன்போர் நடக்க, தோளில் ஏற்றிச் சூரனைக் காட்டின ஐயாதானே இவர்! மடியில் இருத்தி, கச்சான் உடைத்துத் தந்தவர்தானே, அப்ப! சைக்கிளில் பின்காரியரில் இருந்து போக, கால் சில்லுக்குள் ஆப்பிட்டு, தோல்பிய்ந்து, எலும்பு தெரிந்து இரத்தம் கசிய, உடனே தன் சாரத்தைத் துண்டாகக் கிழித்துக்கட்டி, பக்கத்திலையிருந்த கணபதிப்பிள்ளை பரியாரிட்டுக் கொண்டுபோய் மருந்து கட்டினவர்தானே இந்த ஐயா!

அம்மா முற்றத்தில் நின்று குரல் கொடுத்தார். “பாலன் என்ன செய்யிறாய்?”

“நீ போ... நான் பிறகு வருவன்...” ஐயா போகச் சொன்னார். கையைப் பிடித்துத் தடவிக்கொடுத்தார்.

பாலன் படலையைக் கட்டினான். வந்தான். வீரா, ஐயா போன திக்கைப் பார்த்து ஊளையிட்டது. நத்தை குரலெடுத்தது. ஆந்தை அலறியது. ஆட்காட்டிக்குருவி, நிலவின் வெளிச்சத்தில் கத்திப்போவது தெரிந்தது.

பாலன், அம்மாவின் போர்வைக்குள் குடங்கினான். பனியின் குளிர், தன் துயர அலையால் தளம்பித் தவித்துக்கொண்டிருந்தது.

ஐயா ஏன் வந்தார்? ஐயாவிற்கு எங்களை விட்டிட்டு இருக்கேலாது. நான் அழுதாலும் தாங்கமாட்டார். சிரித்தாலும் கண்முடிச் சந்தோசப்பட்டுச் சிரிப்பார். ஐயா நானையும்...

பாலன் படலை கட்டப்போகிற சந்தர்ப்பங்களில் ஐயா வந்தார். அதே மாதிரி வேட்டி, விபூதி, சந்தனம், குங்குமம். இப்போதுதான் சுடலையிலிருந்து எழுந்து வருவதுபோல... நடக்கவில்லை... அசைகிறார். கிளுவை மரத்தடியில் காற்றுப் போல வந்து நிற்கிறார்.

பாலன் ஒரேயொரு இரகசியத்தையே இதுவரை காத்து வந்தான். நாக்கின் அடிக்குக்கூட அவ்விரகசியம் ஒருபோதும் வந்ததில்லை. ஐயாவை அவன் அநேகமாக ஒவ்வொரு நாளும் சந்திக்கிறான். அதுவே அது!

அம்மாள் கோயில் இலட்சார்ச்சனை நடக்கிறது. ஐயா ஒருகுலை இளநீர் கோயிலுக்குக் கொண்டுபோய்க் கொடுக்கிறார். சவாரி ரோட்டில் அவர் பாதம் பதிகிறது. ரோட்டை மேவி பற்றைகள் படர்ந்திருக்கின்றன. எல்லிப்போலையின் காணி, இக்கிரானை வளவு, நெடுங்கண்ணித் தோட்டம், தஞ்சிட்டி முந்தல் தாண்டி ஐயா போகிறார். பாலன், ஐயாவின் மறுகை பிடித்துப் போகிறான்.

இடையில் பற்றைகள் நிறைந்த ஒரு வளவை ஐயா காட்டுகிறார். வளவின் ஒரு மூலையில் கிணறு வெட்டப்படுகிறது.

இதுதான் எங்கன்ரை காணி. இதுக்குள்ளைதான் வீடு கட்டப் போறம்.

அட, எங்கன்ரை காணி. எங்கன்ரை வீடு. எங்கன்ரை வளவு. எங்கன்ரை வாழ்வு!

இலட்சார்ச்சனை முடிந்து, விபூதி சந்தனம் அப்பி, காதில் பூவைத்து, ஐயா தாம்பூலம் வாங்கி, சுண்டல், சர்க்கரைப்புக்கை, வாழைப்பழம் சாப்பிட்டு...

எங்கன்ரை கிணறு, எங்கன்ரை வீடு, எங்கன்ரை வளவு... சர்க்கரைப்புக்கைபோல அந்நினைவு இனித்தது.

இறுகின காணி. கல்லுத்தறை. கிணறு வெட்டுகிறார்கள். நிலத்தின் அடியில் பாறை விளைந்துகிடந்தது. வெடிக்குமேல்

வெடிவைத்துப் பிளந்து, பதினெட்டு முழுத்தில் அரைப்பனையளவு ஆழத்தில் நீர்கண்டு...

நீர் ஊற்றெடுத்த அன்று ஐயா செம்பில் சேர்த்துக்கொண்டு வந்து தீர்த்தம் என்று தருகிறார். இன்னொரு பிள்ளைபெற்றது மாதிரி அம்மாவின் முகம் விரிகிறது. கையில் வாங்கி, வாயில் பருகி, தலையில் தெளித்து... “அம்மானே நீதான் துணை...” என்று அம்மா கையெடுத்துக் கும்பிடுகிறார்.

கல்லுத்தறைதான் என்றாலும் கல்லைக் கிண்டி, அப்புறமாக விளைகிற காணி.

ஐயா கேட்பார்: “ராசா உனக்கு எத்தனை அம்மா?” கேட்டபோது, ஐயா தோட்டத்தில் உழுதுகொண்டு நின்றார். மண்கட்டிகள் சிவந்து, புரண்டு, புரண்டு கொடுத்தன. ஐயாவின் பின்னாலேயே காசங்கள் புழுப் பொறுக்கிக்கொண்டும், புழுப் பொறுக்கக் காத்தும் நின்றன. பாலன் தேத்தண்ணி கொண்டு வந்தான். ஐயா கேட்டது பாலனுக்கு விளங்கவில்லை. ஐயா திரும்பக் கேட்டார். “ராசா உனக்கு எத்தனை அம்மா?” ஐயாவின் கேள்வி, உனக்கு எத்தனை பிள்ளைகள் என்று கேட்பதுபோல இருந்தது.

“ஐயா, எல்லாருக்கும் ஒரு அம்மாதானே...?”

ஐயா சிரித்தார். மஞ்சளாயிருக்கவில்லை பல்லு.

“எனக்கு மூண்டு அம்மா.”

“எப்பிடி?”

“என்னைப் பெத்தவா, அம்மாள், இந்தத் தோட்டம்...”

பாலனுக்கு நன்றாகப் புரிந்தது அது.

வேலுப்பிள்ளையண்ணை ஆவணி, புரட்டாதி மாதங்களில் மாடுசாய்ச்சுக்கொண்டு வருவார். தோட்டத்துக்குள்தான் பட்டி அடைப்பது. முப்பது, நாப்பது மாடுகள். பகலில் சுடலைப் பக்கம் மேய்ச்சல்.

பத்தை நாம்பிரான் கோயில் பக்கம் மேய்த்துக்கொண்டு திரிவது, பொழுதுபட தோட்டத்திற்குள் பட்டி அடைப்பது, வழியில் அதுகள் போடுகிற சாணகத்தைக் கடகத்தில் சேர்த்துக் கொண்டுவந்து தோட்டத்திற்குள் கொட்டுவது. மழை பெய்தால் மாடு வாலால் விசிறும். சேத்துத் தண்ணியும், ஊத்தைத் தண்ணியும் வாய்க்குள் வழியும்.

வேலுப்பிள்ளையண்ணை மண்ணை இரண்டு கைகளாலும் அள்ளிக்கொண்டு ஒருநாள் சொன்னார்: “டேய் பொடியா, இதை மண்ணெண்டா நீ நினைக்கிறாய்? மண் இல்லையெடா, பொன்னெடா!”

பொன்னாய் விளைகிற பூமி. ஒருநாளில், ஒரேயொருநாளில் ஒரு விசுக்கு! மூன்று, நான்கு மாதங்களில் அள்ளியெடுத்த விளைச்சல்! இரண்டு, மூன்று நாட்களாகத் தோட்டத்தில் அறுத்து, ஆய்ந்து வளவை நிறைக்கிற விளைச்சல்!

இந்த மண்ணை விட்டு எப்படிப் போக முடியும்? மண்ணை மாத்திரமா? வீடு, அம்மாள் கோயில், மேலாக ஐயா, ஐயாவின் வரவு...

3

பாலனுக்கு, பிறகு ஊக்கிக் ஒன்றுமில்லாமல் போய்விட்டது. ஊர்பேர் தெரியாக் குழப்பங்கள் ஒருநாள் கிராமம் எங்கணும் நிறைந்தன. தோட்டத்தில் வாழைகள் சருகுபத்திப்போய்க் கிடந்தன. உறுமிஉறுமிப் பறக்கிறது பிளேன். படபடவெனச் செட்டை அடித்துப் பறக்கிறது ஹெலி. சின்னத்தம்பியண்ணை வைக்கிற கிணத்து வெடியா, அது? ஐயா பொங்கலுக்கு வாங்கித் தருகிற சீனவெடிகளா, அவைகள்?

ஐயா செத்துச் சவமாகி, எரிந்த சுடலைப் பக்கமிருந்து... அதுவென்ன, அது?

ஒருநாளில் ஊர் மாய்ந்துபோகிற சத்தங்கள்... கந்தியாததை கத்துகிறா: “வாறாங்கள்... வாறாங்கள்... கலட்டிப்பக்கத்தாலை வாறாங்கள்...” காலையில் வெய்யில் எறித்ததுதான். ஆனால், இப்போது ஊர் மப்பாகி, மந்தாரம் போட்டு இருண்டுகொண்டு போகிறது. கலட்டிப்பக்கமிருந்து திடும்திடும் என வெடிகள்...

அந்தக் கணத்தில் ஐயாவை யோசிக்க முடியாமல்போயிற்று. அன்றைக்குத்தான்; எல்லாம் அன்றைக்குத்தான்.

எல்லோரும் ஓடுகிற திசையில் எல்லோரும் ஓடி, பெரியண்ணன் ஓடிஓடி, ஆடுகளையும் மாடுகளையும் அவிழ்த்துவிட, அவையும் ஒருபக்கம் ஓடி, வீராவும் எல்லாப் பக்கமும் ஓடிக் குரைத்துநிற்க, அம்மாவும் ஓடி, பாலனும் ஓடி, பெரியண்ணன் சைக்கிளில் சாமான்கள் ஏத்தி ஓடி, எல்லோரோடும் சேர்ந்து எல்லோரும் ஓடி...

சொல்லவோ, ஓட்டமாக ஓடிய இன்னொரு கதை?

சின்னண்ணன் எப்போதோ ஓடியிருந்தான். ஒருவரிற்கும் தெரியாமல் ஒருநாள் இரவோடிருவாக ஓடிவிட்டான்.

குத்தாசியில் பிலாப்பழுத்தலும் ஆலம்பழுத்தலும் அரசும் பழுத்தலும் குத்திவந்து ஊட்டி, ஆசையாக, அருமையாக வளர்த்த கிடாய்க்குக்கூடச் சொல்லாமல் ஒருநாள் பின்னேரத்தில் ஓடிவிட்டான்.

ஓடியது தெரிந்த அன்றுதான் பாலன், ஐயாவிற்குச் சொன்னான். “ஐயா உங்களுக்கு ஒரு இரகசியம் சொல்லட்டே? பாலனின் கை ஐயாவின் கைக்குள் மிருதுவாக, மென்மையாக.

சொல்லப்போகிற விசயம் மென்மையானது அல்ல. நெஞ்சை நோகச்செய்துவிடும், அது. ஐயா அதை எப்படித் தாங்குவார்?

இரவு முழுக்க சின்னண்ணனைக் காணவில்லை. “ராசன், இவன் நாதனைக் காணேல்லை... என்னெண்டு தெரியேல்லை. பாத்துக்கொண்டுவாவன்...”

“அக்கா வீட்டை போயிருப்பான். வருவான்தானே...?”

“இப்பிடி மினக்கெடமாட்டான். எனக்கெண்டால் நெஞ்சிடிக்குது... ஒருக்காப் பாத்திட்டுவாவன், அப்பன்...”

பார்த்திட்டுவந்த பெரியண்ணன், “ஓரிடமும் காணேல்லை... அக்கா வீட்டிலையும் இல்லை...” என்றான்.

“எங்கை போயிருப்பான்...?”

பெரியண்ணனுக்குத் தெரியுமோ? அம்மாவிற்கு அதுதான் சந்தேகம். அப்படித்தானோ...?

பொங்கிவர முன்னம் ஐயாவைப்போல இடையில் பரிதவிக்க விட்டுவிட்டு ஓடிப்போனானோ சின்னண்ணன்?

அம்மாவிற்கு இரவிரவாக நித்திரையில்லை. படலையில் தட்டுப்படுகிற சைக்கிள் சத்தத்தை அம்மா எதிர்பார்த்திருந்தார். அம்மா வேலிச் சரசரப்பிற்குக் காது கொடுத்திருந்தார். கிணற்றில் வாளி விழுகிற சத்தத்திற்கு, துலா அடிபடுகிற சத்தத்திற்கு அம்மா முழித்திருந்தார். “மத்தியானமும் வடிவாய்ச் சாப்பிடேல்லை” என்று ஒரு துண்டு மீன்பொரியலை அம்மா பொத்தியிருந்தார்.

விடிந்தபொழுது அம்மாவிற்குக் கருகலாச்சு. பழஞ்சோறு சாப்பிட பாலனை அம்மா கூப்பிட்டபோது படலை அடிபடும் சத்தம் கேட்டது. அம்மா ஓடிச்சென்றார். ஒருவன் சின்னண்ணனின் சைக்கிளுடன் வந்து கிளுவைமரத்தில் சைக்கிளைச் சாத்தினான். “நாதன் தந்தவர்” என்று ஒரு வாக்கியம் கூறி, காத்திருந்த சைக்கிளில் ஏறிப் போனான்.

பெரியண்ணனுக்குத் தெரிந்ததும், அம்மா சந்தேகப்பட்டதும் அதுதானோ? ஐயாவிற்குப் பாலன் இரகசியம் சொன்னான். “ஐயா சின்னண்ணனை வீட்டைவிட்டுப் போட்டான்...” ஐயா இன்னும் மிருதுவாகக் கையைத் தடவினார்.

“தெரியும் ராசா...” முதுகையும் தடவினார்.

“அம்மா பாவம். எல்லோரும் பாவம்தானே...?” ஐயா பிறகு கதைக்கவில்லை. ஐயாவும் அமுதாரோ? வளர்பிறைக்காலம் அப்போது. நிலவு விருப்பமில்லாமல் வெளிச்சம் தந்தது. இருட்டில்

ஐயாவின் கண்ணீர் பளபளக்கவில்லை. ஐயா தளர்ந்து, தளர்ந்து தான் போனார்போல.

சின்னண்ணன் அப்படிச் செய்திருக்கக்கூடாது. ஒருசொல்லு சொல்லியிருக்கலாம். அம்மா அழுகிறா. பின்னேரம், அக்கா வந்து அழுகிறா. ஐயா தளர்ந்து, தளர்ந்துபோகிறார். ஐயா இனி வருவாரோ தெரியாது.

இல்லை, வந்தார். முன்னர் வருவதுபோல பிறகும் வந்தார். சின்னண்ணன் சுகமாக இருக்கிறான் என்று ஒருநாள் சொன்னார்.

“சின்னண்ணனை நீங்கள் பாத்தீங்களா, ஐயா...?”

“ஓம் ராசா, அவன் நல்லா இருக்கிறான்...”

அம்மாவிற்கு எப்படிச் சொல்லலாம் இதை? அம்மா ஒவ்வொருநாளும் அழுகிறார். கன பொடியங்களோ செத்தவங்கள்? என்று நோட்டில் கேட்கிறார். முகம் கறுத்திருக்க எங்கேயோ போகிறார். திரும்பி வருகிறார்.

மடத்தடியிலை செத்தவர்களின் படங்கள் போட்டிருக்கு. தொப்பி, மீசை, தொப்பியில்லாமல், மீசையில்லாமல் வளைத்துக் கட்டிய இரட்டைப் பின்னல். படங்களில் எல்லோரினதும் முகங்களும் இருண்டுதானிருந்தன. கறுத்துக்கிடந்தன. சிரித்தபடி ஒன்றையுமே காணவில்லை.

சின்னண்ணன் படத்தில் எப்படி இருப்பான்? தொப்பியும் அரும்புகிற மீசையும் வலது கன்னத்தில் மச்சமும்...

சின்னண்ணன் அப்ப இனி இல்லைத்தானோ? ஊர் முழுக்க, பற்றைகள் வழிய சாரத்தோடை மாத்திரம் திரிகிற சின்னண்ணன்... காரைப்பழமும் புல்லாந்திப்பழமும் அணிஞ்சில்பழமும் சூரைப் பழமும் இலந்தைப்பழமும் பிடுங்கித் தருகிற சின்னண்ணன். முயலுக்குக் குறிபார்த்து சின்னண்ணன் கல்லெறிந்தான். “ஐயோ” என்றான் பாலன். முயல் நொண்டிநொண்டிப் பற்றைக்குள் ஓடியது. “வேண்டாம் சின்னண்ணை விடு, பாவம்...” ஏலும், சின்னண்ணனால் ஏலும். அடுத்த எறியிலை முயலை மடக்குவான்.

சவாரிப் போட்டிக்குப் பாலனையும் இழுத்துக்கொண்டு சின்னண்ணன் போவான். கால்கள் துறுதுறுக்கப் பார்ப்பான். குத்தூசியால் மாட்டின் குண்டிப்பக்கம் குத்துவதும், வாலை முறுக்குவதும், மாடுகள் உயர எழும்பிப் பாய்ந்தோட, “ஐயோ!” என்றிருக்கும் பாலனுக்கு. “கூய், கூய்” என்று உற்சாகக் கூச்சல் போடுவான் சின்னண்ணன்.

உற்சாகக் கூச்சல் போடுகிற சின்னண்ணனின் வாய் அடைத்துப்போய்விட்டது என்று ஒருநாள் அந்த விசயத்தை ஐயா சொன்னார். சொல்கிறபோது குரலடைத்தது. அப்போது,

பக்கத்துப் பற்றைக்குள்ளிருந்து வந்த வாசனை பாம்பினது என்பதைப் பாலன் அறிவான். வீராவும் முன்கியது. “ராசா, இனிச் சின்னண்ணையைக் காண ஏலாது- அவன் போயிட்டான்..”

அன்றைக்குப் பனைகள் ஆடாமல் அசையாமல், தம் சகோதரனின் துயர்மிகுந்த சாவுகுறித்த செய்தியைக் கேட்டன. ஒரு பனை ம... என்றும் பெருமூச்சுவிட்டது. அம்மாதான் பாவம்... இன்னும் அழப்போகிறா... இப்படிச் சொல்கிறபோது ஐயாவிற்கு நெஞ்சை அடைத்திருக்க வேண்டும்.

அப்ப அவ்வளவுதானா? சின்னண்ணன் இனி இல்லையா? கண்ணிமைக்கிற நேரத்தில் பாய்ந்தோடுகிற முயலுக்குக் குறி பார்க்கிறவனின் குறி தப்பிவிட்டதா? ராசையம்மானின் சவாரி மாட்டிலும் பார்க்க எவ்வளவு விரைவாக ஓடிவிட்டான் சின்னண்ணன்!

அம்மா மிகவும்தான் தளர்ந்துபோனார். நினைத்துநினைத்து ஒப்பாரிவைத்து அழுதார். அம்மா காற்றுக்குள் தன் ஒப்பாரியை மூக்குச்சளியுடன் வீசினார். தன் துக்கத்தையும் காற்றுக்குள் எறிந்தார். சோளகமாக வீசுகிற காற்றோ அம்மாவிற்கு ஆறுதல் சொல்ல முடியாமல் திணறியது.

வீட்டில் அம்மாவின் அழுகைக்குக் காதுகொடுக்க, காற்றுடனும் வீராவுடனும் பாலன்மாத்திரம் நின்றான். பாக்குவெட்டி, பழம் பிடுங்கி வாய்க்குள் போட்டு, பாலன் தனித்த ஒருவனாய்த் திரிந்தான். ஐயா, சட்டம்போட்ட படத்திலிருந்து அம்மா அழுவதைப் பார்த்தார்.

பாலனுக்கு இரவு கனவுகள் குழம்பிவந்தன. இருண்ட கனவுகள். வெளிச்சமே வெளித்தெரியாத கனவுகள். கனவில் வந்த ஐயா ஒன்றும் கதைக்கவில்லை. கோடியில் ஆடு கத்தியது. சின்னண்ணன் திரும்பத்திரும்ப வந்தான். பற்றைக்குள் போய் புல்லாந்திப்பழம் பிடுங்கினான். காரைப்பழம் பிடுங்கவில்லை. ஆனால், காரைமுள் குத்தியது. சிரித்துத்தான் முள்ளை எடுத்தான். எடுத்தபோது இரத்தம் சொட்டியது. சிரித்தபடிதான் அதையும் துடைத்தான்...

4

இப்போது பாலன், அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தின் தாழ்வாரத்தில் ஒதுங்கியிருக்கிறான். அம்மாவும் பெரியண்ணனும் பக்கத்தில்தான். அக்கா குடும்பத்தைக் காணவில்லை. அவர்கள் எங்கு போனார்கள் என்பது தெரியாது. எங்கேயாவது ஓடியிருக்கலாம். அல்லது அவர்களும் சிதைந்தார்களோ என்பதை அறியோம்.

மதியம் இன்னமும் சாப்பாடு ஆகவில்லை. இப்படியே பட்டினி நிரந்தரமானதா என்பதையும் சொல்லத் தெரியவில்லை.

அக்கா, பிள்ளைகள், அத்தானைக் காணவில்லையென்று அம்மா அங்கலாய்க்கிறார். அக்காவின் மகள் ராசாத்தி நிரம்ப அழகானவள். குறுகுறுவெனத் திரிபவள். ஐயாவின் சாடை. ஆனால், இவள் சிவப்பி. அவளாலும் சிதற முடியுமா? பாலனுக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது. அவர்கள் எங்கேயாகிலும் உயிருக்குப் பழுதில்லாமல் இருப்பார்களென பாலன் நம்புகிறான்.

வெய்யில் கொளுத்தி எறிக்கிறது. காற்றிற்குப் பாடசாலையின் தகரக்கூரை சடசடவென அடிக்கிறது. பலர் மூட்டைமுடிச்சு களுடன் பாடசாலைக்கு வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுள் அக்காவின் குடும்பமும் ஒன்றாக இருக்குமென்றால் எவ்வளவு நிம்மதியாக இருக்கும்.!

அதுவோ சிறிய பாடசாலை. நூற்றுக்கணக்கானவர்களை எப்படித் தாங்குமோ தெரியாது. ஆனால், தாங்கியே ஆக வேண்டும்.

பாலனால் பட்டினி இருக்கேலாது என்பது அவன் அம்மாவிற்குத் தெரியும். இப்போது அம்மா பாலனையிடும் கவலைப்படலானார்.

பாலனின் கவலை வேறுவிதமானது. அவன் ஐயாவையிட்டுத் துக்கித்தான். அவரை ஊரில் தனியே விட்டிட்டு வந்திருக்கக் கூடாது. எங்களை நம்பி, சடலையிலிருந்து அதே மணத்துடன் எழுந்துவந்தவர் என்று பலவாறாக யோசிக்கலானான். கதிரை வைத்து ஏறி ஐயாவின் படத்தை எடுத்துக்கொண்டு வந்தது நல்லதாகிப்போய்விட்டது என்று உள்ளூர மகிழ்ந்தான். பாலன் நெடுநேரம் அயர்ந்துபோனான்.

பிறகு, ஆழ யோசித்தான். ஐயா இரவைக்கு வரவேண்டும். அக்கா குடும்பம் எப்பிடி இருக்கிறார்கள் என்று ஐயாவிற்குத் தெரிந்திருக்கும். ஒரு வார்த்தை கூறுவார். வர வேண்டும்; வருவாரா?

இவ்வளவு சனத்துக்குள்ளும் எப்படி வருவார்? கஷ்டம்தான். என்றாலும், அந்த மணம் போதும். மூத்திரம் பெய்வதுபோல அப்படியே பள்ளிக்கூடத்தின் பின்பக்கம் போகலாம். ஐயாவுடன் கதைக்கலாம். ஐயாவிற்குச் சொல்ல ஏராளமான சேதிகள் பாலனிடம் உண்டு. ஓடிவரப் பட்டபாட்டைச் சொல்வான். ஐயாவை விட்டிட்டு வர முடியாமல் வீரா முனகிமுனகி நின்ற கதை சொல்வான். ஐயாவின் படம் காட்டியபிறகே வீரா வந்ததென்றும் சொல்வான். மேலாக, அக்கா குடும்பத்தைப் பற்றிக் கேட்பான்.

வீட்டை, கிணற்றடியை, வளவை, சவாரி நோட்டை, பற்றைக் காட்டை, நெடுங்கண்ணித் தோட்டத்தை, தஞ்சிட்டி முந்தலை, ஐயாவைச் சந்திக்கிற கிளுவைமரத்தின் அருகில் உள்ள படலையை,

எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு ஓடிவந்த அப்பெருந்துயரைச் சொல்லி ஆறுதலுக்கு மடிதேடி அழுவான். சின்னண்ணன் பற்றி வேறு ஏதும் செய்தி உண்டா என்று கேட்பான்?

ஐயா கைகளைப் பொத்தி, முதுகை மிருதுவாகத் தடவுவார்.

பாலனுக்கு பிறகு ஊகிப்பதற்கு ஒன்றுமில்லாமல் போய் விட்டது. பேய்களுக்குப் பேய்களையே தெரியாத, கரிகரியாக இருட்டு அப்பிய அந்த ஆடி மாதத்தின் அமாவாசை இருள் பொழிகிற, இனி ஓய்ந்துபோக வேண்டிய சோளகம் வீசுகிற அன்றைய இரவில், பாலன் அந்த சாம்பிராணி மணத்தையும் கலந்தாற்போல அத்தர் நாத்தத்தையும், அவற்றுடன் ஐயாவையும் எதிர்பார்த்தான். பிறகு கற்பூரவாசனையையும்.

(இனியும் குல்கொள், 1997)

அந்த அணிலின் கடைசிக் கணத்துக் கவிதை

(1997)

பட்டணத்தின் விளிம்பில் ஒரு கிராமம் கணைசுபுரம். அழகான ஊர். முக்கால்வாசி நிலம் வயல். வயலைச் சுற்றிக் குடிசைகள். இடையிடை கல்வீடுகள். குடிசைகளில் லாம்பு தெரியும். கைவிளக்குகள், போத்தல்விளக்குகள் அலைபாயும். கல்வீடுகளில் சிலவேளைகளில் பெற்றோமாக்ஸ் எரியும். தென்னந்தோப்பும் நிறைந்த ஊர். தென்னங்களுக்குப் பஞ்ச மில்லை. அதுவும் ஏத்தாவிட்டால், இருக்கிறது கசிப்பு.

கசிப்பு முடிய இருக்கிறது, குடிசை. அக்குடிசை யில் மனிசி இருக்கிறாள். அவள் போட்டுத்தரச் சோறும், குழைக்க ஊறுகாயாவது இருக்கும். "மரைவத்தலைச் சுட்டுத்தாடி" என்று மனிசியை வெருட்டலாம். பிறகு தேவைப்பட்டால் மனிசி அல்லது கால்களை அகலப்போட்டுக் குறட்டை.

அப்பால் முறிப்புக்குளத்தில் சிவந்துகுதித்த சூரியன், கனகன்குளத்தில் குளித்துக் கண்சிவந்து கரையேறுவதற்கிடையில் எழுந்துவிடுவார்கள். பகல் முழுக்க ஓயாத வேலை. காட்டுவெய்யில் அவர் களைத் தீய்த்துவிட, மதியம் ஒரு துண்டுப்பாணுடன் பொழுதுபோகும். பொழுதுபட வாய்க்காலில் குளித்து, பீடி குடித்து, கள்ளக்கொட்டிலுக்குப் போனால், அது ஏத்துதில்லை. கொட்டில் காரன் தண்ணி கலக் கிறானோ என்னவோ? கசிப்பு சொன்னது கேட்கும்.

இதே வாழ்வு. இதுதான் வாழ்வு!

மத்தியானம் காட்டுவெய்யில் அலையாய் அடிக்க, புத்தகப்பையும் சுமந்து, தனித்த ஒருவனாய்

ஒரு சிறுவன் செல்கிறான். புத்தகத்தை வலு உதையாக உள்ளது. அடிவாங்கியோ அழுதோ முகம் வீங்கியிருக்கிறது. வயிறு ஒட்டி, கண்கள் கலங்கலாகத் தெரிகின்றன.

அவன் தென்னந்தோப்பைக் கடக்கிறான். வாய்க்கால் வரம்போரம் நடக்கிறான். இலையுதிர்ந்து, முற்றத்தில் முருங்கை மரம் நிற்கிற குடிசைக்குள் செல்கிறான்.

இங்குதான் கொட்டிலில் கொட்டிலாய், வறுமையிடையே வாழ்வாய், வாழ்த்துடிக்கிற ஒரு துளிரைக் கைப்பற்றியதாய் கனகி என்கிற கனகம்மா வாழ்கிறாள்.

இன்றும் என்றும்போல் மறைந்த சூரியனின் பின்னிரவு. பின்னிரவின் நீண்ட நிழல். எல்லோர்மீதும் கவிந்த இருள். குடிலின் மேல், வாய்க்காலின் மேல், வரப்போரத்தில், வயலில், வயலின் அயலில், அந்தப் பள்ளியின் மேல், பரந்த குளத்தின் மேல், எல்லோர்மீதும், எல்லாவற்றின் மேலும் கவிந்த இருள், பேயின் ஆட்சி! மின்மினிப்பூச்சிகள் வானுக்கும் மண்ணுக்கும் சரம்கட்டி அலைபாய்கின்றன. தம் தனிமையை ஒளிகொண்டு தேடுகின்றன. அப்படித் தேட முடியாத ஒளிகள் லாம்புகளில் அடைபட்டு, குடிசைகளில் மினுக்கினுக்கென்று விரக்தியில் தோய்கின்றன.

விரியும் இருள். தேயும் இரவு. கசிப்பு அடித்து, பீடகுடித்து, நாறிய வாயுடன், சிறிது தளம்பலுடனும் மகேந்திரன் கனகி வீட்டுக்கு வருகிறான்.

கனகி தன் கணவனைத் தொலைத்துக் கனகாலம். ஒரு துளிரைத் தன்னுள் பொத்திவைத்திருக்கிறாள். அத்துளிர் வளர்ந்து படித்துப் பெரியவனாகி, வாத்தியாராகி அம்மாவை இருத்திச் சோறு போடுவான்.

அந்த ஏழை மனதில், ஒடுங்கிய கன்னத்தில், இற்றுப்போன கண்களில் எத்தனை ஆசைகள். தெய்வமே!

அம்மா வெள்ளியில் விரதம் பிடித்துத் துளிரைப் பெற்றவள். வேலனின் கருணையினால் விளைந்த பயிர். பெற்ற துளிர் பிறகு அம்மாவின் வெள்ளி விரதத்துக்கு, தலைவாழையிலையிட்டு விருந்தாட்டுவான். ஊட்டுவானா?

ஆவான்!

'இப்போது பாவம் செய்கிறேன். பாவம்பாவமாகச் செய்கிறேன். கடவுளே!'

யார் இவன் மகேந்திரன்? ட்றக்ரர் ஓடுகிறான். பகல் முழுவதும் வயலைத் தாறுமாறாக உழுகிறான். சாமத்தில் சூடு அடிக்கப் போகிறான். அல்லது சூடு அடித்துவிட்டு வருகிறான். இவனுக்கு

இங்கு என்ன வேலை? வருகிறான். வந்துவிட்டுப் போகிறான். போகிறானா?

பாடாய்ப்படுத்துகிறான். பீடி நாத்தம். கசிப்பு நாத்தம். வயல் உழுத வேர்வை நாத்தம். சூடு அடித்த புழுதி நாத்தம். காலையில் எழுந்தாலும் அதே நாத்தம். எந்தக் குளத்தில் தேய்த்துக் குளித்தாலும், குளத்து மண்ணெடுத்துப் பிரட்டிக் குளித்தாலும் போகாத நாத்தம்!

“தம்பி மகேந்திரன், பீடி கசிப்பை விட்டாலென்ன...?”

‘தம்பி முறையா மகேந்திரன்? மாமா என்கிறான் என் மகன். பெண்டாளுகிறான். பாவி. படுபாவி!’

“இஞ்சின் சூடு... இருக்க முடியேல்ல” சொல்கிறான். பொறுக்கிறேன், பொறுத்துப் பார்க்கிறேன். முருகா!

வெள்ளி என்றால் பின்னேரப் பூசைக்கு, ஒருசரை கற்பூரம் வாங்கி, வாழைப்பழம், தேங்காய், வெத்திலை பாக்கு வைத்து கந்தனிடம் ஓடுகிறான். ஓடிச்சென்று உருகுகிறான் “என்னய்யா நான் செய்ய? ஒருவழிகாட்ட மாட்டியா...? இப்படியே இருந்து அழிஞ்சுபோறதா? எனக்கொரு வழிகாட்ட மாட்டாயா? வேண்டாம். இப்ப வேண்டாம். என் குஞ்சு படிக்கட்டும். அவனைப் படிக்க அருள் குடு. படிச்ச உத்தியோகம் பாக்க கருணை காட்டு. உன்ரை பிள்ளை அவன்! நான் பாவி எப்பிட்யும் போகட்டும். அவன் படிச்ச உத்தியோகம் பார்க்கும்மட்டும் என்னை வாழவிடு. அதைக் கண்ணாலை பாத்திட்டுச் செத்துப் போறன்.” உருகினான். உருகிநின்றான். கண்ணீர் பெருகிநின்றது.

கனகியின் வாழ்வு இதுதான். இப்படித்தான் வாழ வேண்டுமென்று எந்த விதியும் அவளுக்கில்லை. விதிவைத்து வாழவும் அவளுக்கு வழியில்லை. கணவன் இறந்தபிறகு அவள் வாழ்வு குலைந்தது.

கனகியின் அவர் சாகிறபோது ராசனுக்கு இரண்டு வயது. ராசனோடை எவ்வளவு சந்தோசமாயிருப்பார். “பீடி நாத்தத்தை ராசன்ரை மூஞ்சையிலை தேய்க்காதையுங்கோ. இப்பதான் அவனுக்கு மேல் கழுவினன்...”

பிறகெல்லாம், பொழுதுபட கூலியால் வந்தால், வாய்க் காலுக்குப் போய் மேலை நனைத்துவிட்டு வந்துதான் கொஞ்சுவார். கொண்டு வந்த கொட்டுக்கை குளத்துமீன் இருக்கும். மரக்கறி இருக்கும். கருவாடாவது இருக்கும். வாய்க்காலில் தண்ணீர் வற்றிய காலங்களில் மான், மரை இறைச்சியும் கொட்டுக்கை காணக்கிடைக்கும்.

“என்ரை குஞ்சு. என்ரை செல்லம். என்ரை ராசா.” ராசனைக் கொஞ்சுகொஞ்சென்று கொஞ்சுவார். “என்னை மாதிரி வெய்யிலுக்கையும் வயலுக்கையும் காட்டுக்கையும் உலையாமல், படிச்சு. லோங்சு போட்டு, மோட்டச்சைக்கிள்ளை வேலைக்குப்

போவேணும்..." சொல்லேக்கை குரல் கமறும். கமறிய குரல் காறித்துப்பும். பிறகு, "கனகி, கொட்டிலுக்குப் போட்டு வாறன்."

"உடனே வாங்கோ."

தென்னங்கள்ளுதான். கசிப்பில்லை. எப்பவாகிலும் நல்லா மழை பெய்து, "கள்ளக்குளிருது. அதுதான் இண்டைக்குக் கசிப்பு!"

வருவார். சாப்பிடுவார். ராசன் நித்திரையாயிருப்பான். லாம்பைத் தூக்கி ராசனின் முகத்தைப் பார்ப்பார். என்ன நினைத்துக்கொள்வாரோ? படுப்பார்.

எப்படித்தான் சாக மனம் வந்ததோ? எந்தக் கொள்ளையிலே போவான் அவரைக் கொண்டுபோனானோ?

கனகியின் கணவன் இறந்தான். ஒரு மழைக்காலத்தில் அவனது சாவு நிகழ்ந்தது. 'கொட்டு'மழை பெய்தது. பூச்சி, பூரான் தம் பொந்துள் இராதபடி வெளியில் உலாவின.

பாம்பு கொத்தி, பாவி மகன் செத்தான்!

மாரிக்கால வெள்ளத்தில், ஊரெங்கும் துயரத்தின் சேதி பரவிற்று. பறை இல்லை; அதன் முழக்கம் இல்லை. சங்கு, சேமக்கலம் ஒலிக்கவில்லை. மழை ஒழுகும் குடிலில் வெள்ளைத்துணி போர்த்தி அவன் கிடந்தான். ராசன், துன்பத்தின் சாயல் படியாதவாறு விரல் சூப்பி, தன் தாயின் மடியில் விழுந்தான். தாயோ பெருகும் துயர் பொறுக்காது, ஆறுதல் தேட இன்னோர் மடியின்றி விறைத்துப்போய்க்கிடந்தான். அவள் கண்ணீரை வெள்ளம் கொண்டோடிற்று.

மாலையில், மழை குறைந்த சிறு இடைவெளியில், வாய்க்கால் மிதித்து, வயல் தாண்டி குளத்து மேட்டில் ஏறி, சுடலை தொட்டார்கள். கறுத்தக்கட்டையென்று, அவனை எரித்தார்கள். ஈர விறகு எரியப் பஞ்சிப்பட்டுப் புகைந்தது. மண்ணெண்ணெய் ஊற்றினார்கள். குப்பெனப் பற்றி அது பரவி எரிந்தது.

பாவி அவன்! மனைவியையும் மைந்தனையும் தனியவிட்டுத் தவிக்கவிட்டு, பற்றி எரியுண்டான்.

இரவில் கனத்த மழை. துயரம் தணிக்க வந்தவர்கள் விடிந்ததுதான் தாமதம் என்று போனார்கள். வெள்ளம் ஊரெங்கும் சேற்றையும் குப்பையும் பாம்பு பூரான்களையும், சில குடிசைகளின் நிலத்து மண்ணையும் வாரிக்கொண்டு போயிற்று. அவளது கண்ணீரையும் துயர்களையும் கசப்பையும் ஏக்கத்தையும் வாரிக்கொண்டு ஓடிற்று.

நட்ட நாற்றை வெள்ளம் கொண்டோடியது என்று கனகி மூன்றாம் நாள் வயலில் நாற்றுநடப் போனாள்.

அதுதான் காலம்! எல்லாம் குலைந்துபோன காலம். மாரிகால இரவொன்றில் பாம்பு கொத்தி, காலன் பறித்துக்கொண்ட காலம்.

மகேந்திரன் அப்போது பெடியன். செத்த வீட்டிற்குள் ஓடியாடி வேலை செய்தான். ஏதோ ஒருவழியில் அவருக்குச் சொந்தம். சின்னப் பெடியன் என்றுதான்.

சிரிக்க இதில் ஒன்றுமில்லை. அவனுக்குச் சாதையாக மீசை முனைச்சிருக்கு.

வந்தான். வீட்டிற்குள் ஓட்டினான். ராசனைச் சைக்கிளில் ஏற்றிக்கொண்டு திரிந்தான். தொதல், அலுவா என்று வாங்கிக் கொடுத்தான். “தம்பி, ஏன் வீணாகக் காசைச் சிலவழிக்கிறாய்...?”

“காச இண்டைக்கு வரும். நாளைக்குப் போகும்.”

காலம் நாளை, நாளை என்று போனது. காச வந்தது. ட்றக்ரர் வாங்கினான். ஒழுங்கையெல்லாம் புழுதி பறக்க ஓடினான். ஒருகையில் மாம்பழம் சூப்பியவாறு ட்றக்ரர் ஓட்டினான்.

“நடராசற்ரை பெடியின்ரை கெப்பரைப் பார்.”

வாசலில் ட்றக்ரரை நிப்பாட்டினான். ராசனையும் ஏத்தி ட்றக்ரரை ஓட்டினான். அரைமணித்தியாலமாச்சு. ஆளைக் காணன். வயிறு கலக்கத் தொடங்கியது.

சரிந்த சூரியனின் கதிர்களின் முன்னே ட்றக்ரர் எம்பிக் குதித்தது. “வட்டக்கச்சிமட்டும் போட்டு வாறம்” என்று வந்தான் மகேந்திரன்.

அப்படித்தான் வந்தான். அடிக்கடி வந்தான்.

மாம்பழக் கொட்டையினுள் வண்டு இருந்ததுபோல, அவன் கதையில் ஒருநாள் புழு நெளிந்தது.

கனகி, அந்த அரியண்டம் தந்த நாளை, காலில் குத்தியிருக்கிற முள்ளை பிடுங்கி எறிகிறமாதிரி எறியத்தான் விரும்பினான். ஆனால், அப்பிடி நினைத்துவிட்டால் போதுமா?

“அக்கா, இதிலை கொஞ்சக் காச வைச்சிருக்கிறன். எடு. உனக்கும் அரிவு வெட்டும்வரைக்கும் உழைப்பு இல்லைத்தானே?”

உழைப்பு இல்லாமல்தான் இருந்தது. காச தேவையாய்த்தான் இருந்தது. உப்புமட்டும் போட்டு குழம்பு வைத்துவிட முடியாது. ஒருநேரமாவது நாக்கைக் கிழிக்கிறமாதிரி சாப்பிட முடியாதா? ராசன் என்ன பாவம் செய்து என் வயிற்றில் வந்து பிறந்தான்?

மகேந்திரன் முகத்தைப் பார்த்தால் -

மீசை தடித்திருந்தது.

முகம் அதைத்திருந்தது.

உயர்ந்திருந்தான்.

அவன் உடலுக்குத் தேவை இருந்தது.

அவன் கெந்தல் நடையுடன் படலையைத் திறந்தான்.

ஒன்றும் சரியாக இல்லை -

- இரவு வருகிறான். படலை அடிபடுகிறது. லாம்பைத் தூண்டித் தூக்கிப் பார்க்கிறான்.

மகேந்திரன்! கெந்தல் நடையில்லை. தள்ளாட்டம். முருங்கையடியில் வருகிறபோதே கசிப்பு காற்றில் பரவுகிறது.

“என்ன தம்பி, இந்த நேரம்?”

“சும்மாதான்.”

“சாப்பிட்டியோ?” குனிவிடுகிறான் சோறு துளிகூடக் கிடையாது.

“ஓமோம்.” பிறகு, அவனால் ஒன்றும் கதைக்க முடிகிறதில்லை. வாய்திறந்தால் புழுக்கொட்டுண்ணும். அவனால் எப்படிக்கதைக்க முடியும்?

“அப்பனே முருகா! நீதான் என்னைக் காப்பாற்ற வேணும்!”

குனிந்து இருக்கிறான். திடுமென “அக்கா” என்கிறான். பிறகும் குனிந்தேயிருக்கிறான். அக்கா ஆனப்பட்டவள் லாம்பைத் தூண்டிவிடுகிறான்.

“என்னாலை வீட்டிலை இருக்க முடியேல்லை.” அவன் வாயினுள் புழுக்கள் நிறைந்ததாக அவன் நினைக்கவில்லை.

“ஏன் தம்பி, வீட்டிலை ஏதும் பிரச்சினையோ?”

“இல்லை, இஞ்சை வரவேணும்போலை இருந்தது.”

என்ன சொல்கிறான் இவன்?

பிறகும் ஏதோ சொல்கிறான்.

“தம்பி உனக்கும் வயசாச்சுதுதானே? நல்ல உழைப்புமிருக்கு. கலியாணம் முடியன்.”

நிமிர்ந்து கனகியின் முகத்தைப் பார்த்துப் பிறகும் குனிந்தே இருக்கிறான்.

“அப்ப என்னைக் கலியாணம் முடிக்கப் போறியோ?”

குனிந்தபடியே “இல்லை, இல்லை” என்கிறான்.

“அப்ப?”

மறுகுகிறான். எப்படிச் சொல்வான் இவன்? எவ்வாறு சொல்லலாம் இதனை?

அன்றிரவு காற்றடித்து முருங்கை மரத்தில் பூக்கள் கொட்டுண்டன. அவன் போனான்.

அடிக்கடி இரவு வருகிறான்.

ஏழ்மை, இயலாமை, காசில்லாக் கொடுமை, தனிமை, நாதியற்ற தன்மை.

மகேந்திரன் இவற்றைப் பயன்படுத்துகிறான். வெருட்டுகிறான். கெஞ்சுகிறான். பயமுறுத்துகிறான். இரக்கிறான்.

கடுங்கோடை நாட்களில் ஓரிரவு அது நடந்தது. ஊரே எரிகிறதான வெக்கை வீசிய பின்னிரவுக்குச் சற்று முன்பதாக அந்தப் பாவம் நடந்தது. அன்று மாலை ராசன், தொதலும் அலுவலும் நிறையச் சாப்பிட்டிருந்தான். இனித்ததென்று ராசன் நினைத்தான். ஆனால், அது கசப்பினால் செய்யப்பட்டது என்பதைக் கனகி அறிவாள்.

வானம் கீழிறங்கி வந்தது. காற்று ஒன்றும் செய்யத் தோன்றாது அமைதி காத்தது. அந்தப் பக்கம் எட்டிக்கூடப் பார்க்கவில்லை. பெரும்போக விளைச்சல் ஊரறிய எரிந்துபோயிற்று. அம்முறையே சிறுபோகத்திற்குத் தண்ணீர் வாய்க்காலில் விடப்பட்டிருந்தது. குளம் வற்றிக்கிடந்தது. வயல்களும் வரண்டுபோயிருந்தன. வரண்டே போய்க்கிடந்தது.

பிறகு கனகி தனக்குள் கூறினாள். “நான் பாவியானேன்.”

காலையில் எழுந்து கணவனை நினைத்தாள். ராசனைத் தடவினாள். பொங்கிவரும் கண்ணீரைக் கட்டுப்படுத்தினாள். கண்களுக்குள் தூசுகள் விழுந்ததெனக் கண்களைத் துடைத்தாள்.

பிறகெல்லாம் மகேந்திரன் அதிகாரியாக நடக்கிறான். கனகியையும் அவள் குடும்பத்தையும் ஆளுகிறான்.

நாற்று நடுகைக்காலம். புல்லுப் புடுங்கும் காலம். அரிவி அறுக்கும் காலம். இவை போகப் பட்டினி கிடப்பது, பஞ்சத்தில் உழல்வது.

“தம்பி கொஞ்சக் காசு எடுக்கேலுமே? இரண்டு, மூண்டு நாளாச் சாப்பாடு சரியில்லை.”

பொக்கற்றிலிருந்து காசை நீட்டுகிறான். சைக்கிள் எடுத்துப் போய் ராசனுக்குத் தொதல், அலுவா வாங்கி வருகிறான்.

ராசனைச் சைக்கிளில் பள்ளி கொண்டுசெல்கிறான். மதியம் பள்ளியிலிருந்து கூட்டிவருகிறான்.

இருந்திருந்து விட்டுக் காசு தருகிறான். ‘அதற்காகப் பாவம் செய்கிறேன். பாவம்பாவமாகச் செய்கிறேன்.’

‘முருகா! என்னைக் கரையேற்று. இந்தப் பாவத்திலிருந்து மீள வழிகாட்டு’.

“ராசன் எழும்பெடா. எழும்பு, பள்ளிக்கெல்லே நேரம் போய்ச்சு.”

உருண்டு எழுந்தான்.

“அம்மா, அம்மா.”

“என்னடா வேணும்?”

“ராத்திரி ஏனம்மா என்னோடை படுக்கேல்லை? எனக்குப் பயமாயிருந்தது.”

“என்றை ராசனோடைதானே படுத்தனான்.”

“இல்லையம்மா, மாமாவோடையல்லோ படுத்தனீங்கள்.”

என்ன சொல்ல?

ராசனைப் பள்ளிக்குப் போக்காட்டி விட்டான்.

அடுப்பை மூட்டினான். எரிந்து தள்ளியது, பச்சையான ஒரு விறகு எரியாமல் கிடந்தது. ஏதோ ஒன்று மனசை உறுத்தியது. ‘ராசனுக்கு இதெல்லாம் புரியுமா? புரியக்கூடிய வயசா? புரிகிற வயசு வந்தபிறகு என்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பான்? வேசையென்றா? தான் வேசை மகன் என்றா?’

தகப்பன் முகம் மறந்துபோய்விட்டது. படமா இருக்கு - வீட்டில் - அப்பா இவர்தான் என்று காட்ட? ‘எனக்கொரு அப்பா இருந்தார். என்று காலம்கடந்த கதையாகத்தானே அப்பா எனும் ஒரு சொல். என் குஞ்சனுக்கு!’

இந்த மாமா ஒருபோதும் நிலைத்த உறவல்ல.

மகேந்திரனின் கையில் இப்போது காசு புழங்குகிறது. மகேந்திரன் திமிராக நடக்கிறான். ராசனிடம் எரிந்துவிழுகிறான். அடிக்கக்கூடச் செய்கிறான். தொதல், அலுவா என்று ஊட்டிய காலமெல்லாம் வெள்ளத்தில் வீழ்ந்துவிட்ட சருகுகளாகிப் போய்விட்டன. ராசனைப் பள்ளிக்கூடத்திற்குச் சைக்கிளில் கொண்டுபோய் விட்டது பழங்கதையாகிவிட்டது. ராசன் தனித்த ஒருவனாய் வரப்போரம் நடக்கிறான்.

மகேந்திரனிடமிருந்து விலக வேண்டும். இதென்ன ஒட்டுண்ணி வாழ்வு? போடா அப்பாலே? ஓடிப்போய் விடு! உன் நிழல்கூட இங்கு படவேண்டாம். என் மகன் வளர்கிறான். அவனுக்கு இந்த அரியண்டம் தெரிய வேண்டாம்.

“தம்பி மகேந்திரன், இஞ்சை வராமல் விடு, ராசனும் வளர்கிறான். நீயும் கலியாணம் முடிக்க வேண்டிய வயசு.” இப்படிச் சொல்ல அவள் வாய் உன்னுகிறது. ஆனால், பேசாதிருக்கிறாள்.

மௌனம்! ஒருநேரக் கஞ்சிக்காக அதைக் காத்தாள்.

வளர்ந்துவருகிற மகனுக்கு என்ன சொல்வேன்? அவனுக்கு எல்லாம் புரிகிறபோது எப்படி முகத்தில் முழிப்பேன்?

விடைகள் காணமுடியாத கேள்விகள். எதிர்காலத்திற்கு என்ன பதில் சொல்லப்போகிறேன் என்கிற கேள்விகள். பஞ்சமேகம் ஒன்று வெடித்துச் சிதறி அனல் துண்டுகளாய் அவளைத் துன்புறுத்தி -

தாய் அழுதுவிட்டாள். அவரைக் கொத்திய அந்தப் பாம்பு, மீண்டும் மைந்தனையும் தன்னையும் கொத்தி விழுங்காதோ என்று தாய் வெம்பி அழுதேவிட்டாள்.

மகன் பாடசாலை சென்றான். என்றும் மாறாத நீலக்காற் சட்டையும், வெள்ளை என்று சொல்லத்தக்க அதே சேர்ட்டும். வாய்க்காலோரம் நடந்தால் வயல். வயலைத் தாண்டினால் மறுபுறம் பள்ளிக்கூடம். ஒழுங்கையால் போனால், கொஞ்சம் நேரம் எடுக்கும்.

பள்ளிக்கூட முற்றத்தில் நாவல்மரம். வேளையோடு போனால் நாவல்பழம் பொறுக்கலாம். பசிக்கிற மாதிரியும் இருக்கிறது. வேளையோடு போனால் வாத்தியும் அடிக்கும். வீட்டுவேலை செய்யச் சொன்னவர். கொப்பி இல்லை. அம்மாவிடம் கேட்டாச்சு. மாமா வாங்கித்தாறன் எண்டவர். தரேல்லை. நித்திரையானாப் பிறகு வாறார். எழும்பமுன்னம் போறார். மாமா முந்தின மாதிரி இல்லை. தொதல், அலுவா திண்டு எவ்வளவோ காலமாச்சு. மாமா நித்திரையாயிருக்கேக்கை எழுப்பி தொதல், அலுவா வேண்டாம். கொப்பி வாங்கித்தாங்கோ எண்டு கேக்கலாம். அடிச்சாலும் அடிச்சப்போடுவர்.

இப்பவெல்லாம் அம்மாவும் சிரிக்கிறா இல்லை!

ராசன் சோர்ந்தபடி பாடசாலை செல்கிறான். கால்வைக்க மணி அடிக்கிறது. முதலாம் பாடம் கணக்கு. வீட்டுக் கணக்கு செய்யவில்லை. வேலியில் முறித்த பூவரசங்கம்பு சுள்ளெனக் கையில் இறங்குகிறது. அழுகை வரவில்லை. மாமா கொப்பி வாங்கித் தந்திருக்கலாம். முந்தின மாதிரி இல்லை மாமா!

பள்ளிக்கூடம் விட்டாயிற்று.

வாசலுக்கு வந்தான் ராசன். முந்தியெண்டால் மாமா வருவார். எல்லோரிற்கும் அப்பாவோ அம்மாவோ அக்காவோ அண்ணாவோ வந்தனர்.

ராசன் தனித்தவனாய் நடக்கிறான். தனித்த ஒருவனாய் நடக்கிறான்.

செட்டை அடித்து வண்ணத்துப்பூச்சி பறப்பது அழகாக இருக்கிறது. நிலம் குளிக்கிறது. மழை பூமிக்கு இறங்குவதற்குக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறது.

காலையில் சாப்பாடில்லை. பசிக்கிறது.

காலையில் தேநீர். மதியத்தில் கஞ்சி.

ராசனுக்குப் புதிய கனவுகள். புது நீலக்காற்சட்டை. நல்ல வெள்ளையாகச் சேர்ட். அழகான புத்தகப்பை. அதற்குள் அடுக்கிய புத்தகங்கள், கொப்பிகள். எப்போதும் கூரான பென்சில். அழிற்ப்பர்.

சாப்பாட்டுப் பெட்டி, அதற்குள் தொதல், அலுவாத்துண்டுகள்.

வண்ணத்துப்பூச்சிகள் பறந்தன.

குரங்குகள் நாவல்மரங்களில் தாவின. ராசனுக்கு ஒன்றுமாகத் தெரியவில்லை. உலகம் இருண்டுவருவது தெரிகிறது.

சைக்கிள்கள் விரைகின்றன. தாய்மார் குழந்தைகளை அணைத்தபடி செல்கின்றனர். தகப்பன்மார் தம் பிள்ளைகளைச் சைக்கிளில் இருத்திச் செல்கின்றனர்.

ராசன் தனித்த ஒருவனாய் நடக்கிறான்.

நானும் இதே மாதிரி புது நீலக்காற்சட்டை, வெள்ளைச் சேர்ட், புத்தகப்பை, புத்தகம், கொப்பி, சாப்பாட்டுப் பெட்டி. தொதல், அலுவாத்துண்டுகள்.

இவன் தனித்த ஒருவனாய் நடக்கிறான்.

எனக்கு ஒண்டும் வேண்டாம்.

எனக்கு ஒண்டும் வேண்டாம்.

அந்த பிஞ்சுப் பாலகனின் உணர்வுகள் உறுதியாகி, மனசில் தோன்றி, உடைந்து விம்மல் பொருமலாகி, வெடித்து, அழுகையாகிச் சிதறி -

எனக்கு அப்பாதான் வேணும்.

(சரிநிகர்-131, 1997)

ஜேர்மனியில் ஒரு நகரம்; பிறகு பிறேமன் நகரத்துக் காகம்

(1997)

ஒடிக்கொண்டிருந்தபோது பனி முகத்தில் அறைந்தது. அப்போது பஸ்ஸைத் தவறவிட்டுவிடுவேன் என்றஞ்சி ஓடினேன். பனிச்சேறு என் கால்களின் கீழே அப்பிக் கொண்டும் நெரிபட்டுக்கொண்டுமிருந்தன. மிக்க இருட்டான விடியற்புறத்தில் ஒரேயொரு நிமிசத்தில் பஸ்ஸைத் தவறவிட்டுவிடுவேன். பிறகு அரைமணித் தியாலம் காத்திருக்க வேண்டும். நகரம் தன் வேலையில் அரைமணித்தியாலம் அதற்காகக் காத்திருக்காது.

சஞ்சயும் சஞ்சுவும் என்னைத் தடியா என்றனர். சுசி என்னைக் குண்டா என்றாள். இற்றைக்கு ஒரு வருடத்திற்கு முன்னர் அப்படி அழைத்தனர். ஜேர்மனியின் உபசாரத்தில் மேலும் நான் தொக்கையாகிவிட்டேன்.

வீதியின் ஓரங்கள் சறுக்குவதற்கு ஏதுவாகப் பனிப்பஞ்சுப் பொதிகள் இறுகிப் பாறையாக மின்னின. அதில் சறுக்கி 'தொபுக்கடர்' என விழுவேனாக இருந்தால், நாரி விட்டுப்போவது ஒருபுறம் இருக்கட்டும். பிறேமன் நகரம் ஒருமுறை அதிர்ந்து குலுங்கும். லைற்றின் மஞ்சள் ஒளியில் பனித்துகள்கள் பொன் வண்ணத்தில் மின்னி, ஒளிர்ந்து கீழிறங்குகின்றன.

என் ஓட்டம் கண்ட பஸ் சாரதி மெதுவாகப் பஸ்ஸை நிறுத்தத்திற்குக் கொண்டுவந்தான். நன்றி கூறி ஏறினேன். நானொருவனே பஸ்ஸில் இருந்தேன். வெளியில் பெய்கிற பனியின் குளிர்க்குப் பஸ்ஸினுள் இளஞ்சூடு வெதுவெதுப்பாய் இருந்தது. போதாக்குறைக்குக் கையுறைகளைக் கழட்டிக் கைகளைத் தேய்த்தேன்...

...ட்ராம் எடுத்து அரைமணித்தியால ஓட்டம். இருண்டு போய்க்கிடக்கிற ரெஸ்ரோறண்டினுள் நான் கால்வைப்பேன்.

ஜேர்மனியர்கள் சுத்தமாகக் கால்வைப்பதற்கும், சுத்தமாக அமர்வதற்கும், சுத்தமாகக் குடிப்பதற்கும், சுத்தமாக உண்பதற்கும், சுத்தமாகச் சலம், மலம் கழிப்பதற்கும் நான் அங்கு தேவை. ஜேர்மன் மகளிர் தம் சுகயீனகாலங்களின் கழிவுகளை வீசுவதற்கும் நான் தேவை.

யாவும் முடிய, ரெஸ்ரோறண்ட் வாசனையுடன் பளிச்சென்றிருக்கும். இரண்டு மணித்தியாலம் ஆகிவிடும். வேலை முடிந்து வெளியில் வருகிறபோது சுத்தமாகத் துடைத்து மின்னுகிற கண்ணாடியில் முகம் பார்ப்பேன். சரிதான். தெரிந்ததுதான். முகம் விகாரமாய் இருக்கும். பனிக்குளிரினுள் முகம் வியர்வை கசிந்து தெரியும்.

மாதம் முடிகிறபோது முன்னூறு மார்க் சம்பளமாக மகான் வாங்கித்தருவார். இந்த வேலையை மகான் எடுத்துத்தந்திருந்தார். மகானின் மனைவி என் நெருங்கின உறவினர். கமலா அத்தையின் மகள். கமலா அத்தையின் சந்தோசத்தைப்போலவும், அவர் இருந்தார். இந்நகருக்கான என் வரவு, இந்நகரில் பாய்கின்ற 'வெசர்' ஆறுபோல அவர்களுக்கு மகிழ்வை ஏற்படுத்தியது. சொந்தம் இல்லாது, சூழ நண்பர்கள் மாத்திரமே வாழ்கின்ற இந்த ஊரில், என் வரவிலூடாக அவர்களுக்கு மகிழ்வையே ஏற்படுத்தினேன்.

“இந்த வீட்டை உங்களின்ரை வீடு மாதிரி நினையுங்கோ” என்று மகான், அடிக்கடி இராச்சாப்பாட்டிற்கு அழைத்துச் சொன்னார். இராச்சாப்பிட்டால் பால் குடிக்க வேண்டுமென்றார். “இஞ்சை படுக்கலாம்” என்று படுக்கை விரித்தார். அவரின் அழகான, சின்னுட்டி வாய் கொண்ட ஒற்றை மகளுக்கு ஏதும் வாங்கிச்செல்ல என்னிடம் அப்போது காசில்லை. அதனால், மனம் நொந்திருந்தேன். இந்நகரின் கடைகள் இரவு ஆறரை மணிக்குப் பூட்டுவதும், இரவு ஏழு மணிக்குப் பிறகே மகான் வேலையால் வீடு வருவதும், அதன்பிறகே நான் அவர் வீடு செல்வதும் எனக்கு வாய்ப்பானதாக இருந்தது. ஆனால், அப்படி இருந்துவிட முடியுமா? முகாமில் சாப்பாட்டின் பின் தருகிற பழங்களைச் சேகரித்து, போகிறபோது கையில் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தேன். “மாமாவிட்டை வாங்கோ...”

“எனக்கு உங்களின்ரை நிலைமை தெரியும். அதெல்லாம் வேண்டாம்” என்றுதான் மகான் சொன்னார். அதற்காகக் குழந்தை இருக்கிற இடத்தில் கையை வீசிச் சும்மா போக முடியுமா?

ரெஸ்ரோறண்டில் கோப்பை கழுவுகிற வேலைக்கு இதுவரை நகர் முழுக்க நான் உலைந்துவிட்டேன். ஒரு சீனாக்காரன் என் உருவத்தைக் கடைக்கண்ணால் கவனித்துப் போன் நம்பர் தரச் சொன்னான். போன் நம்பருக்கு எங்கு போவேன்?

“இளைஞர்களுடன் உன்னால் வேலை செய்ய முடியாது” என்றான் ஈரான்காரன். “இவ்வளவு வயதில் உன்னிடம் எவ்வாறு வேலைகளை ஏவுவது?” என்று துருக்கிக்காரன் கேட்டான். இந்தியனின் கேள்வி இது: “எட்டு மணித்தியாலம் வேலை. இரண்டு மணித்தியாலம்தான் சம்பளம். ஏலுமோ?” ஆலோசனை சொல்ல ஜேர்மன்காரன் தவறவில்லை. “ஒழுங்காகப் பாஷையைக் கற்றுக்கொண்டுவா.”

இவ்வகைத் துரத்தல்களுக்கும் அப்பால் இந்த வேலையை மகான் முதலாளியுடன் கதைத்து எடுத்துத்தந்திருந்தார்.

முதல் பதினைந்து நாட்கள் பயிற்சி என்றார் மகான். “அதுக்குச் சம்பளம் தரான். உங்கன்றை வேலை பிடிச்சிருந்தால் தொடர்ந்து வேலை. நீங்கள் முதலாளியோடே ஒண்டும் கதைக்க வேண்டாம். உங்களின்றை பாஷை அவனுக்கு விளங்காது. நான் சம்பளம் வாங்கித்தருவன். முன்னூறு மார்க். இஞ்சை ஒருத்தனும் இப்பிடித் தரான். நல்ல சம்பளம். நீங்கள் வேலை ஆக்களோடே சம்பளத்தைப் பற்றி ஒன்றும் கதைக்காதையுங்கோ. எங்களின்றை சனம் பொறாமை பிடிச்ச நாய்ச்சாதி. தாங்கள் இருநூறு, இருநூற்றைம்பது மார்க்கிற்குக் குறைஞ்சு வேலை செய்வம் எண்டு கேப்பாங்கள். உதுகள் வெளிநாட்டுக்கு வந்தும் திருந்தாதுகள். யாழ்ப்பாணத்துப் புத்தியைக் காட்டுங்கள். சரி, அதை விடுங்கோ. நீங்கள் கவனமா இருந்தாச் சரி. இப்ப இந்த வேலையைச் செய்யுங்கோ. பிறகு நல்லதொரு வேலை பாப்பம்.”

மகானின் வார்த்தைகள் மனசுக்குத் தென்பாக இருந்தன. அருமையான மனுசன்! சம்பளம் எவ்வளவு என்று கூறாத என்னையிட்டு முகாமிலுள்ளவர்கள் திருப்திப்படவில்லை. அது தாங்காது சம்பளம்பற்றிக் கூறினேன். ஆயினும் வேலைசெய்கிற நேரத்திற்குச் சம்பளம் போதாது என்று கூறினர். புளுகுகிறான் என்று அயல் அறைகளில் புறுபுறுத்தார்கள்.

இதனால் மாத்திரம் சஞ்சலமடைந்துபோகவில்லை. ரெஸ்ரோறண்டில் அடிக்கடி ஓங்காளிக்கிறேன். ஆரம்பத்தில் சிகரெட் கட்டைகள் இருக்கிற குப்பைத் தொட்டியைச் சுத்தப்படுத்துகிறபோது ஓங்காளித்தேன். ஆனால், தொடர்ந்தும் தீட்டுத்துண்டுகளைத் தூக்கி அப்புறப்படுத்துகிறபோது வருகிற ஓங்காளத்தைத்தான் கட்டுப்படுத்த முடியாமலிருக்கிறது.

இவற்றால் மாத்திரமல்ல, பிறகு இரண்டு, மூன்றுமுறை இவ்வேலை செய்வது தொடர்பாகத் தடுமாறினேன்.

வெளிப்புறம், முற்றத்தில் குவிந்துகிடக்கிற பனிச்சேற்றினை வாரிக் கொட்டுகிறபோது மகான் வந்தார். வேலைசெய்யிற முறை சரியில்லை என்று முதலாளி போன் அடித்ததாகப் பிரஸ்தாபித்தார். மிகச் சுத்தமாக வேலை செய்வதாகவே நினைத்தேன். என் ஓங்காளச் சத்தம் சுவர்களில் பட்டிருக்குமோவென்று சுவர்களைத் துடைத்தேன். கீழிறங்கும் படிசளில் கறுப்புப் படர்வது கண்டு உரஞ்சித் துடைத்தேன்.

இல்லை, என் வேலையில் பழுதிருக்கிறது என்றுதான் மகான் அபிப்பிராயப்பட்டார். “அப்பிடி என்ன பிழை?” என்று நான் கேட்டேன். பிழை இன்னதென்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும் பிழை இருக்கிறது என்று திரும்பத்திரும்பச் சொன்னார்.

“உங்களுக்குத் தெரியாதண்ணை. உவங்கள் இப்பிடித்தான். சோனிகளை நம்ப ஏலாது. எவ்வளவு திறமாச் செய்தாலும் சரியில்லையெண்ணுவாங்கள். இவன் முதலாளி நிலத்திலை கொஞ்சம் மண்ணிருந்தாலும் நாக்காலை நக்கி எடுப்பான்...” இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு மகான் போனார்.

மகானின் குரல் தடித்துக் கரடுமுரடாய் இருக்கிறது. அச்சுறுத்தும் வகையில் விழியுருட்டி மகான் கதைக்கிறார். அவர் மேல்வரிசைப் பற்களின் இடையே இடைவெளி இருந்தும் அதன்வழியாகப் பொய்களை உதிர்க்கவில்லை என நம்பினேன். சிறு வயதில் நாக்கு வழிக்காததனால் குரல் தடித்து இருக்கிறதேயொழிய, அந்நாக்கு கரடு முரடாய்க் கதைக்கும் என நான் நம்பவில்லை. அறியாப் பருவத்தில் பேசுகளைப் பார்த்துப் பயந்தாலோ என்னவோ விழிகள் முழியாகப் பெரிதாக இருக்கிறதேயொழிய, மகான் விழியுருட்டிக் கதைக்கக் கூடியவரல்ல என நம்பினேன். அவரைப் பற்றி எனக்கு நன்கு தெரியும்.

ஆனால், இதற்கு மிஞ்சி எப்படிக்க கவனமாகச் செய்ய வேண்டும் என எனக்குத் தெரியவில்லை. எப்படிக்க கவனமாகச் செய்யலாம் என எனக்கு ஒப்பிப்பார் யாருமில்லை. ஓடுகிற ட்ராமிலிருந்தபோதும், அழகிய பெண்கள் வந்தபோதும், வண்ண மயமான கடைகள் தெரிந்தபோதும், கவனஞ்சிதறாமல் இன்னும் எப்படி வேலையைத் திறம்படச் செய்யலாம் என்று யோசித்தேன்.

ஒருநாள், குளிர் பிய்த்தெடுக்கிற அந்த விடியற்புறத்திலும் முதலாளி வந்தார். எல்லா இடமும் ‘கூவர்’ பிடித்தபிறகு, மருந்துவிட்டுச் சுடுதண்ணீரினால் ‘மொப்’ பண்ணிக்கொண்டிருந்த போது முதலாளி வந்தார். தன் நித்திரையைத் தியாகம் செய்துவிட்டு என் வேலையில் பழுதுகண்டு ஏசுவதற்கு அவர் வருகிறார் என்பது நன்றாகத் தெரியும். ஒருவிதத்தில் சந்தோஷப்பட்டேன். பிழை இன்னதுதான் என்று தெரிந்தால், இனித் திருத்தமாகச் செய்யலாம். வந்தவர் அவசரம்அவசரமாக லாச்சியைத் திறந்து ஏதோ எடுத்தார். வேலை செய்கிறதைப் பார்த்து, “குட் குட்” என்றுவிட்டுப் போனார்.

அவர் முகத்தில் திருப்தி நிலவியதாகக் கண்டேன். அவர் தொலைத்துவிட்டேன் என்று நம்பி, இராமுழுக்க, விசனப்பட்டுக் கலங்கித் தேடிய பொருள் லாச்சிக்குள் இருக்கக் கண்டதால், முகத்தில் திருப்தி நிலவியது. அந்த நித்திரைத் தூக்கத்தில் விடியற்புறத்தில் என் குறை சொல்ல அவர் விரும்பவில்லை. அப்படித்தான் நம்ப விரும்பினேன்.

இரண்டு கிழமை கழித்து மகான் ரெஸ்ரோறண்டிற்கு வந்தார். கதிரை மேசைகளில் சிந்தியிருக்கிற கஞ்சல்களைத் தட்டிவிட்டு, அலுமாரிகளின் இடுக்குகளில் இருக்கிற தூசிகளைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

“வேலை சரியில்லையெண்டு என்னைத்தான் முதலாளி ஏசுறான்” என்றார் மகான். மெல்லெனவே சொன்னேன். “போன கிழமை நான் வேலை செய்யேக்கை முதலாளி வந்தவர். வேலை சரியில்லையெண்டு ஒண்டும் சொல்லேல்லை” என்றேன். மகான் சடக்கெனத் தடுமாறுவது தெரிந்தது. முகம் கறுத்துப்போவதும் அப்பட்டமாகத் தெரிந்தது.

கதிரை சரியாக வைக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. இதில் கையை ஊன்றிய மகான், கதிரை சரியத் தடுமாறினார். அவ்வளவுதான்! மகான் நின்ற இடம் வெளிச்சம் எத்துப்பட முடியாத இருட்டான பகுதி. விடிந்தும் வெளிச்சம் வராத நேரம். அதுதான் முகம் கறுத்துப்போனதாகத் தெரிந்தது. அவ்வளவேதான்!

“சரியண்ணை. இனிக் கவனமாகச் செய்யுங்கோ” என்றார்.

“எனக்கு இவ்வளவுதான் செய்யத் தெரியும். கஷ்டமெண்டால் இந்த வேலையை விடுவம்” என்றுமட்டும் சொன்னேன்.

“நீங்கள் அங்கை மாஸ்ரரா இருந்தனீங்கள். வேலைசெய்யத் தெரியாதெண்டால் எப்படி இருக்கும்? நான் நாலைஞ்சு நாளிலையே ‘மொப்’ பண்ணப் பழகிட்டன். நீங்கள் நாலைஞ்சு கிழமையாச்சு. இன்னும் ‘மொப்’ பண்ணத் தெரியாதெண்டால்...?” என்றார்.

எனக்கு இப்போது கொஞ்சமாக என்றாலும் சீற்றம் வந்தது. என்னில் கொஞ்சம் கோபமும் தெரிந்தது. “சிலபேர் சில வேலைக்கெண்டே பிறந்திருக்கினம்” என்றேன்.

அப்படிச் சொல்லியிருக்கக்கூடாது என்று தெரிந்தது. சிறிதாக உணர்ச்சிவசப்பட்டுவிட்டேன். அதுதான் பிசகு. “இப்படிக்கதைக்காதையுங்கோ அண்ணை” என்றார் மகான். வெளிச்சத்தில் திரும்பியபோது மகானின் சுட்ட முகம் தெரிந்தது. எனக்குப் பிறகு ஒன்றும் பேசத் தோன்றவில்லை. அப்பொழுதே மகான் “இரவைக்கு வீட்டை வாங்கோவன்” என்று அழைத்தார். எனக்கு அந்நேரத்தில் மறுக்கவும் தோன்றவில்லை. ‘மகான் எவ்வளவு அருமையான மனுசன்!’

இராச்சாப்பாடான பிறகு, மகான் பாலைக் குடித்தபிறகு சொன்னார்: “அண்ணை, நீங்கள் வேலை சரியாச் செய்யிறீங்கள்தான். ஆனால், முதலாளி நெடுகப் போன் அடிச்ச வேலை சரியில்லையெண்டிறான். என்னவோ உங்களை அவனுக்குப் பிடிக்கேல்லை.” பிறகு ஒரு மிடறு பால் அருந்தினார். அதே மிடறு கதைக்க இன்னும் வலிமையைக் கொடுத்தது. பால்போலவே அவரதும் வெள்ளைச் சொற்களாக இருந்தன.

“உங்களுக்கு எப்பிடி, என்சாத்திரத்திலை நம்பிக்கை இருக்கோ?” கேட்டு என் முகத்தைப் பார்த்தார். நான் ரீவியைப் பார்த்தேன்.

மகானே தொடர்ந்தார். “நான் அதை நல்லா நம்பிறன். என்றை பெயரிலை ‘எச்’சிற்குப் பதிலாக ‘கே’ போட்டாப் பிறகுதான் என்றை வாழ்க்கையிலை முன்னேற்றம் வந்தது. உங்கன்ரை பெயரை எப்பிடி மாத்தலாம் எண்டு பாப்பம்.”

எனக்கு உடம்பு தொக்கையாகிவிட்டது. பாலை மறுத்து கறுத்தக் கோப்பியை குடித்தபடி இருந்தேன். ஒரு மிடறு அருந்த வாய்வைக்கமுன், கசக்கிற அந்த மிடறை விழுங்கமுன், நான் ஒருவரி பேசினேன். “எனக்கு உதிலை நம்பிக்கை இல்லை” என்கிற மாதிரி.

மகான் குன்றிப்போனார். என்னை நம்பவில்லை. “சாதகம், குறிப்பு ஒன்றிலையும் நம்பிக்கை இல்லையோ?” கேட்டார்.

“இல்லை” என்று மேம்போக்காகக் கூறினேன். இவ்வாறு சொன்னதையிட்டு பயந்தேன். மகானின் முகம் கறுத்துப்போனது. பாத்திரங்கள் உருள்கிற சப்தங்கள் நின்று, கமலா அத்தையின் மகளும் குசினிக்குள்ளிருந்து எங்கள் கதைக்குக் காதுகொடுத்தார்.

“அதிமேதாவிகள்தான் இப்பிடிக்கதைப்பினம்” என்றார் மகான்.

“அப்படியா?” என்று ஆச்சரியப்பட்டேன். ‘அவுஸ்வைவை’க் (அடையாள அட்டை) கேட்டார். கொடுத்தேன். புரட்டிப் பார்த்துவிட்டுத் திருப்பித் தந்தார். “ஏன் உங்களுக்கு இங்கிலிஷ் தெரியாதோ?” எனக் கேட்டார்.

“நான் தமிழன்” என்றுமட்டும் சொன்னேன்.

“நீங்கள் இப்பிடித் தமிழிலை கையெழுத்துவைச்சால் உங்களுக்கு இங்கிலிஷ் தெரியாதெண்டு டொச்சுக்காரர் மதிக்கமாட்டினம்” என்றார்.

“ஏன் டொச்சுக்காரர் இங்கிலீசிலையோ கையெழுத்து வைக்கினம்?”

“அது இங்கிலிஷ் எழுத்துத்தானே?”

“இங்கிலிஷ் வேறை, டொச் வேறை” என்றேன்.

இம்முறை மகானின் பார்வையில் பயம் தெரிந்தது. கொஞ்சம் யோசிக்கிறார்போலப் பார்த்தார்.

கோப்பி முடிந்துவிட்டிருந்தது. எழும்பி நடக்க முடியுமாக உடம்பு இளகி இருந்தது. விடிய வேலை இருப்பதாக நினைவும் வந்தது. புறப்பட்டேன். “போட்டு வாறன்.”

“ஓமண்ணை...” என்று குசினிக்குள்ளிருந்தும் மெல்லிய குரல் வந்தது. எப்போதும் அதுதான். கமலா அத்தையின் மகளை

வந்தபோது காண்பதும், பிறகு அவர் மறைவதும், புறப்படும்போது குசினிக்குள்ளிருந்து “ஓமண்ணை” என்று குரல் கேட்பதுமாக இருக்கின்றது. சாப்பாடோ சுட்டபடியும் ருசித்துப்போயும் இருக்கிறது.

o

மரங்கள் யாவும் இலைகளை இழந்திருந்தன. இனி, அடுத்த வசந்தம் வரும்வரை காத்திருக்க வேண்டியதுதான். இலைகளை இழந்த மரங்கள், மேகங்களைக் கூட்டி அப்புறப்படுத்த, விளக்குமாறாக நின்றன. பிறகுதான் சூரியன் மெதுவாகத் தயங்கி, முகிற்புகாரினூடாக எட்டிப்பார்க்க முயலும். சூரியனை முழுமையாக இங்குதான் கண்டேன். திரண்டெழுந்த பனிப்புகார் களின் இடையே அதன் வட்டவடிவமான வெள்ளி விளிம்புகளுடன் சூரியனைக் கண்ணில் எந்தக் கூச்சமுமின்றிக் கண்டேன்.

எனினும், என் மனதில் சிறிது குழப்பம்தான் எஞ்சுகிறது. என்மேல் துயர் படிந்திருக்கிறது. நகரம் முழுவதும், வீதிகள் வரையும், புல்வெளிகள் யாவும், சிறு மரம் செடிகொடிகள்மேலும், கூரைகளிலும் காரின் மேற்கூரைத் தகட்டிலும் சுண்ணாம்பு பூசியதுபோலப் பனித்துகள்கள் படிந்திருக்கக் கண்டேன். அவ்வாறே நானும் ஆகினேன். ஒன்றும் பேசாமல் மொட்டை மரமாக, பனிக்காலத்து மரமாக நானும் நிற்க விரும்பினேன்.

மென்மேலும் சஞ்சலப்படுவதற்கான ஏதுக்கள் என் வாழ்வில் நிகழ்ந்தன. வார்த்தைகளை அளவோடு பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதில் உன்னிப்பாகவும் கவனமாகவும் இருந்தேன். கவனமாக இருப்பதற்குச் சாத்தியம் இல்லாமற்கூடச் சில கருமங்கள் நடந்தேறின.

மகான் அந்த ரெஸ்ரோறண்டின் சுவர்க் கண்ணாடிகளையும் கண்ணாடிக் கதவுகளையும் லைற்சேட்ஸ்களையும் மாதத்திற்கு இரண்டு தடவை சுத்தமாகக் கழுவித் துடைக்கச் சொன்னார். அதற்கு மேலதிகமாக 40 மார்க் என்றார்.

அதற்கென்று மூன்று மணித்தியாலம் போனது. சிறு ஏணி வைத்து ஏறிப் பளிச்சென்று துடைத்தேன். எனக்கே ரெஸ்ரோறண்டின்னொரு அழகாக இருந்தது. வெளியில் ஏணிவைத்து ஏறித் துடைத்தபோது விறைத்துப்போய்விட்டேன். என் கைச்செலவுக்கு, நான் எழுதும் கடிதங்களுக்கு, அனுப்பும் கதைகளுக்கு முத்திரை ஒட்டப் போதுமான அருமையான காசு!

ஆனால், அது வழங்கப்படவில்லை.

“ஏன்” என்று மகானிடம் கேட்டேன்.

“உங்கன்ரை வேலை சரியில்லை. கண்ணாடிகள் சரியாத் துடைப்பேல்லை. அதுதான் தரேல்லைப்போலை...” என்று சாதாரணமாகச் சொன்னார்.

இம்முறை கோபப்படுவதில் தேவை இருந்தது. “முதலாளி யோடை நான் ஒருக்காக கதைச்சுப்பாக்கிறேன்” என்றேன்.

“வேண்டாமண்ணை கதைக்காதையுங்கோ. உங்களுக்கு டொச் தெரியாது. அவனுக்கு இங்கிலிஷ் தெரியாது. எல்லாத்தையும் குழப்பிப்போடுவியள். மற்றதண்ணை இவங்கள் சரியான தொப்பி பிரட்டிகள். இவங்களை நம்ப ஏலாது. அடுத்தமுறை நான் கேட்டு வாங்கித்தான்” என்றார். மகானின் முகத்தை இப்போது அதிகம் கூர்ந்து கவனித்தேன்.

மகானின் குரல் தடித்துக் கரடுமுரடாய் இருக்கிறது. கண்கள் ஒளி வீசாது, உண்மைகள் அற்று, சந்தேகச் சாயல் படிக்கிறவைகளாக அவ்விழிகள் அக்கம்பக்கம் பார்த்துப் பேசுகிறவைகளாக இருக்கின்றன. அவரது மேல்வரிசைப் பற்களின் இடையே இடைவெளி இருந்தும் அதன்வழி பொய்களை உதிர்ப்பவராக அவரை நான் நம்பவில்லை. அவர் கைகள் கறுத்துப்போய் இருந்தன. கைகளில் கறைகள் இருந்தன. அவர் கண்ணின் வெள்ளைமணியில் கறுப்புப் புள்ளி இருக்க நான் கண்டேன். அது ஊரின் பீநாறிமரத்தடியோ ஈச்சம் முள்ளோ செய்த கொடூரம்.

என்னால் இப்போது ஒன்றையும் ஊகிக்க முடியவில்லை.

வேண்டாம். ஒன்றை ஊகிப்பதும், அதன்வழி முடிவெடுப்பதும் பிழை. மகானின் முகத்தை ஊன்றிக் கவனிக்கவும் விரும்பவில்லை. என் ஊகத்தில் தவறு நடக்கச் சந்தர்ப்பம் உண்டு. நான் இவ்வுலகில் வந்து முப்பது வருடங்களுக்கு மேலாகி விட்டால் என்ன? என் மூளை பெரிதாக விருத்தி அடையவில்லை. என் அறிவும் அவ்வளவாக விசாலமடையவில்லை. என் ஊகத்தில் தவறு நிகழ்கிற சந்தர்ப்பம் உண்டு. அப்படி நிகழ்ந்தது; பின்வரும் சம்பவத்தைக் கேளுங்கள்.

ஒவ்வொரு நாளும் ரெஸ்ரோறண்டை ‘மொப்’ பண்ணிவிட்டு, ட்ராம் ஏற வருகிற போதுகளில் அடிக்கடி ஒரு பாகிஸ்தானியைக் கண்டேன். ஒருவரின் உயரம், நிறம், தலைமயிர் இவைகளை வைத்து அவர் எந்த நாட்டவர் என்பதை என்னால் ஊகிக்க முடியும். அதன்படிக்கு அவன் ஒரு பாகிஸ்தானி. அனேகமாக, ஒவ்வொருநாளும் அவனை சந்தித்தேன்.

என்னைக் கடந்து போகிறபோது சிரிப்பமோ விடுவமோ என அவன் யோசிப்பது தெரிந்தது. இந்தக் குளிர்க்குள் சிரிப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை என்று ஓடிப்போய் ட்ராமில் ஏறினேன்.

“எலாம்” ஒருநாள் விடியற்புறத்தில் அடிக்காமல் விட்டது. பிந்திவிட்டது என்பதால், கக்கூஸ்கூட இருக்காமல், வெளிக்கிட்டு ரெஸ்ரோறண்டிற்கு ஓடினேன். அன்றைக்குத்தான் ரெஸ்ரோறண்டில் முதன்முறையாக ரொய்லெற்றில் நான் குண்டி கழுவினேன்.

பாத்தூமில் பளிச்சிட்ட கண்ணாடி அன்று என் முகத்தை விகாரமாகக் காட்டவில்லை. அன்று ஆச்சரியப்படும்படியாக, வழமையாகச் சந்திக்கிற பாகிஸ்தானி நான் சுத்தம் செய்கிற ரெஸ்ரோறண்டிற்குள் நுழைந்தான்.

“நீங்கள் இலங்கையோ?” என்று அவன் சுத்தத் தமிழில் கேட்டான். எனக்கு மிகுந்த ஆச்சரியம். “ஓம்...” என்று பிறகு, “நீங்கள்...?” என்று இழுத்தேன்.

“நானும் இலங்கைதான்... யாழ்ப்பாணம்” என்றான். என்னில் அசடு வழிகிற மாதிரி இருந்தது. சொன்னேன், “நான் உங்களை ஒரு பாகிஸ்தானியெண்டு இவ்வளவு நாளும் நினைச்சன்.”

“நீங்கள் என்னைப் பாத்துச் சிரிக்காமல் போகேக்கையே நான் வேறை நாட்டவன் எண்டு நீங்கள் நினைக்கிறது விளங்கிட்டுது. எல்லாரும் அப்படித்தான் நினைக்கிறது” என்று சிரித்தான். அவனது சிரிப்பில் அழகு இருந்தது; கள்ளம் இல்லை.

ஓவ்வொருநாளும் மேலும் அரைமணித்தியாலம் பிந்தி வந்து அவனுடன் கதைப்பதை வழக்கமாக்கிக்கொண்டேன். பாத்தூம் கண்ணாடியும் என் முகத்தை விகாரமாகக் காட்டுவதாயில்லை. அவன்பற்றிய தகவல்களை மேலும் சேகரித்துக்கொண்டேன்.

பெயர் ஞானி; வந்து பதினைந்து வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. இன்னமும் அம்மாவிடம் போகவில்லை. அம்மாதான் அவனுக்குத் தெய்வம். பல நாடுகளில், பல நகரங்களில் உலைந்து திரிந்திருந்தான். ‘பவுடர்’ அடிக்கிற பழக்கம் இருந்தது. ‘பவுடர்’ வியாபாரம் செய்தான். அதன் பலனை நான்கு வருடங்கள் சிறையில் கழித்தான். ஜேர்மன்காரியை மணம்முடித்து பிள்ளையும் இருந்தது. அவள் சரியில்லை. அவளை விட்டு, இப்போ மாதாமாதம் பணம் கட்டுகிறான். இப்போது இன்னொரு ஜேர்மன்காரியுடன் சீவியம். அருமையான பெட்டை அவள். இத்தாலியச் சமையலில் கைதேர்ந்திருக்கிறான். இந்த ரெஸ்ரோறண்டின் பிரதான சமையல் காரன். முதலாளி நல்ல சம்பளம் கொடுக்கிறார்.

“செவ் அருமையான மனிசன். நல்ல சம்பளம். வலு ஒழுங்கு. நான் வேறை ரெஸ்ரோறண்டிலை வேலை செய்தனான். இப்பிடி இல்லை” என்று இறுதியாகச் சொன்னான்.

“அண்ணை நீங்கள் இந்த வேலையைச் செய்யாதையுங்கோ. நீங்கள் செய்யிறதைப் பாக்கப் பாவமா இருக்கு. உங்களுக்கு நான் வேறையொரு வேலை எடுத்துத் தாறன்” என்றான் ஞானி.

அருமையான யாழ்ப்பாணத் தமிழில், ஊரில் கேட்குமாப் போலக் கதைத்தான் ஞானி. இவனையா பாகிஸ்தானி என்று ஊகித்தேன்? எனக்கு அது கூச்சமாக இருந்தது.

சசி எழுதியிருந்தான், “நீங்கள் ஒருத்தரையும் நம்பாதையுங்கோ. எல்லாரையும் உடனை நம்பிவிடுவீர்கள். உங்களுக்கு வந்த கஷ்டம்

முழுவதற்கும் அதுதானே காரணம்.” அம்மாவும் அதையொட்டியே தொடர்ந்தார். “ராசா நம்ப நட, நம்பி நடவாதை. இனியாவது கவனமா இரப்பன். நான் உன்னையிட்டு வேண்டாத தெய்வமில்லை.” எனது அறையில் இருக்கிற ராஜனும் அதையே ஒருநாள் சொன்னான். “அண்ணை நீங்கள் எல்லாரையும் உடனை நம்பிறியன். என்ரை உண்மையான பெயரை உங்களுக்குக்கூட நான் சொல்லேல்லை...”

இவ்வெச்சரிக்கைகளுக்கும் அப்பால்தான் ஒருமுறை மகானுக்குக் கூறினேன். “நான் மனிசரை நம்பிறன்.”

உடனே மகான் மறுத்துச் சொன்னார். “நான் மனிசரை ஒருக்காலும் நம்பமாட்டன். அதுவும் வெளிநாட்டுக்கு வந்தவங்களை கடைசிவந்தாலும் நம்பமாட்டன். கடவுளை மாத்திரம்தான் நம்புவன்.”

கடவுளை நம்புபவர்கள் பாவத்திற்கு அஞ்சுவார்கள். கடவுளை நம்புபவர்கள் மனிதரை நேசிப்பார்கள். அவர்கள் மனசாட்சிக்கு அஞ்சுவார்கள். மேலே ஒருவர் பார்த்து நிற்கிறார் எனும் உணர்வே அவர்களைப் பாவம்செய்ய விடாது. கூப்பிய கை கோபுரம், கும்பிடும் நெஞ்ச ஆலயம்.

“கடவுளை நம்பாத நாட்களிலைதான் நான் பாவம் செய்தனான். பவுடர் வித்தது அந்தக் காலம்தான். இப்ப அப்பிடியில்லை. இப்ப எனக்குக் கும்பிட வேணும்போலை இருக்கு. ஓடிப்போய் அம்மாவின்ரை காலிலை விழுந்து கும்பிட வேணும்போலை இருக்கு. அம்மாதான் கடவுள்.” ஞானி இதைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறபோது நான் கக்கூஸ் பேசினையும் மூத்திர பேசினையும் கழுவிக்கொண்டிருந்தன். பாத்திரம் வாசலில் ஞானி நின்று சொன்னான்.

“உங்கன்ரை அம்மா, மனிசி, பிள்ளைகள் எப்பிடி இருக்கினம் அண்ணை? சுகமா இருக்கினமே? நீங்கள் எடுக்கிற அறுநூறு மார்க் என்னத்தைக் காணும்? நான் கொஞ்சக் காசு தாறன். அனுப்பிவிடுங்கோவன். பிறகு, கொஞ்சம்கொஞ்சமா எனக்குத் தாங்கோ. வேறை என்ன மாதிரி நான் உதவலாம்? எது எண்டாலும் என்னட்டைக் கேளுங்கோ.”

ஞானி சொன்ன பிறகான வார்த்தைகளில் நான் அக்கறைப் படவில்லை. காற்றில் கரைந்த வார்த்தைகள் அவை. ஒரு வார்த்தை “அறுநூறு மார்க் என்னத்தைக் காணும்?”

“அறுநூறு மார்க்கோ? எனக்கு முன்னூறு மார்க்தான் தாறது” என்று சொல்ல வேண்டிய தேவை வந்தது.

“உங்களுக்கு மகான்தானே காசு தாறவர்? போன மாசமும் மகானிட்டை ‘செவ்’ அறுநூறு மார்க் குடுக்கேக்கை, நான் பக்கத்திலை நிண்டனான். பிறகு கண்ணாடி துடைச்சதுக்கெண்டு

நாற்பது மார்க்கும் வாங்கினவர்.” உயரமாக இருந்த ஞானி இதனைச் சொன்னான்.

“எனக்கு முன்னூறு மார்க்தான் மகான் தாறவர்” என்றேன். ஞானி ஆச்சரியப்படவில்லை. அப்படியாகும் என்று ஊகித்தார் போல. “நான் மகானிட்டை ஒருக்காக் கதைக்கிறேன்.”

“வேண்டாம், நான் கதைப்பன்” ஞானியால் சும்மா இருக்க முடியவில்லை. மூடுண்ட, வெக்கையான அடுப்புக்குள் ‘பிற்சா’ வெந்துகொண்டிருப்பதாக ஞானியின் மனமும் வெந்தது.

மகானுடன் ஞானி கதைத்துவிட்டான். மகான் இரண்டொரு நாளில் எதிர்ப்பட்டபோது, தான் கதைத்துவிட்டதாக ஞானி சொன்னான். சொன்னபோது, ட்ராமின் ‘தடக் தடக்’ என்றொலி கேட்டது.

“தான் கிழமையிலை நாலு நாள் வேலை செய்யிறெண்டு எனக்குக் காதுகுத்தப்பாக்கிறார். நீர் வேலைசெய்யிறதை நான் ஒருநாளும் காணேல்லை எண்டு நான் சொல்லீட்டன்.” ஞானி வெப்பியாரத்துடன் பேசினான்.

மகான் என்னைச் சந்தித்தபோது, “நீங்கள் உங்களின்ரை வேலையைச் செய்யுங்கோ. மற்ற ஆக்களோடை தேவையில்லாத கதை கதையாதையுங்கோ. உவங்கள் பொறாமை பிடிச்சவங்கள். தேவையில்லாமல் கொளுவிவிடுவாங்கள்” என்று சொன்னார்.

அன்றிரா மகானின் மனைவி தந்த சாப்பாட்டில் உறைப்பு அதிகம் இருந்ததாக உணர்ந்தேன். சின்னுட்டி வாய் கொண்ட அந்த அழகிய மகள் என்னுடன் அதிகம் கதைத்தாளில்லை. அன்று மாத்திரமே என்னை வெளியில் வழியனுப்ப வந்த மகான், “நீங்கள் உங்களின்ரை சம்பளத்தை ஒருத்தருக்கும் சொல்லாதையுங்கோ. மொப் பண்ணுறதக்கு முன்னூறு மார்க் தாறது பெரிய காசு. நீங்கள் சம்பளத்தைச் சொன்னால் நாங்கள் குறையக் காசுக்கு வேலை செய்யிறம் எண்டு மற்றாக்கள் போய் வேலை கேப்பாங்கள்” என்றார். குளிர் அதிகமென்று மகானை உள்ளே போகச்சொல்லி நான் புறப்பட்டேன். கடடையான மகான் குனியச் சிரமமின்றித் தன் கதவு திறந்து உட்சென்றார்.

வீதிவழியெங்கும் செம்மஞ்சள் பழங்கள் எரிந்தும், ஒழுங்கை வழி வெள்ளி விளக்குகள் ஒளிர்ந்தும் தெரிந்தன. கம்பங்கள் தவிர்த்து வெளியழாவி இருள் பனியில் தன்னைக் கரைத்துப் பூசியிருந்தது. சில நாட்கள்தான் ஆகியிருந்தன. மகான் எனக்குச் சொன்னார். “உங்களின்ரை வேலை சரியில்லையெண்டு முதலாளி வேறை ஓராளைப் போடப்போறாராம். நீங்கள் இந்த முப்பதாம் திகதி மட்டும்தான் வேலை செய்யலாம்.” இதைச் சொன்னபோது என் முகத்தை மகான் பார்த்தாரில்லை. ஆச்சரியப்படவோ அதிர்ச்சியடையவோ நான் வலிந்து மறுத்தேன். “ம்...” என்று

கேட்டுவைத்தேன். “உங்களுக்கு வேறை வேலை எங்கையும் நான் பாக்கிறேன்” என்றார். கறுத்தக்கட்டையான காரில் புதைந்து அவர் ஓடிப்போனார்.

ரெஸ்ரோறண்டின் முன்னே காய்ந்துபோயிருந்த பூமரங்களின் இடையில் இருந்த கஞ்சல்களை இன்னும் நான் பொறுக்கவில்லை. பொறுக்குவதற்காகக் குனிந்தபோது ஞானி தலைகீழாக வந்தான். நிமிர்ந்து, “மோர்கள்” சொல்லிவிட்டு, ஞானியின் முகம் பார்த்தேன். “இந்த முப்பதாம் திகதியோடை எனக்கு வேலை இல்லை.”

“நல்லதண்ணை இந்த வேலையை விடுங்கோ. நான் ‘செவ்’வோடை கதைக்கலாம். ஆனால், மகான் எடுத்துத்தந்த வேலை. நான் கதைக்கிறது சரியில்லை. மகான் உங்களின்ரை சொந்தக்காரர் என்றீங்கள். இதுக்குள்ள நானொண்டும் கதைக்க விரும்பேல்லை. அவர் உங்களை நல்லாச் சுரண்டுகிறார். உங்களுக்கு நான் கட்டாயம் வேறை ஒரு வேலை எடுத்துத்தாறன். நீங்கள் யோசிக்காதையுங்கோ” என்றான் ஞானி.

வேலை முடிந்து வெளிக்கிடுகிறபோது, ஞானி மிசினிலிருந்து பாலை நுரைக்கவைத்துக் கோப்பி போட்டுத் தந்தான். ருசித்தது.

டிராம் போகிற திசைக்கு எதிர்ப்பக்கம் பார்க்கிற சீற்றில் நான் இருந்தேன். எனக்கு சீற் அப்படி வாய்த்தது. நகரம் என்னுடன் ஓடி வரமாட்டேன் என்றது. எதிர்த்து, எதிர்த்து அது என்னை விட்டு நகர்ந்து சென்றது. இரு தண்டவாளங்களும் தம்முடன் தாம் சேர மறுத்து, ஆயினும் என்னைத் தொடர்ந்து வந்தன. நகரம் இப்போது களைத்துக் கறுத்துப்போய்க் கிடந்தது. உயரமான கட்டடங்களில் சோகத்தின் சாயல் மழைமேகமாகப் படிந்து கிடந்தது.

முப்பதாம் திகதி வேலை முடித்து, திறப்பைக் கொண்டுபோய் மகானின் வீட்டில் கொடுத்தேன். மகான் இல்லை. மகானின் மனைவி கீழிறங்கி வெளிக்கதவுக்கு விரைந்து வந்து, “அவர் இல்லை. நீங்கள் திறப்பைத் தாங்கோ, குடுக்கிறேன்” என்றார். பட்டுப்போகிற மரமாக அவர் நின்றார்.

திறப்பைக் கொடுத்து, அப்பால் நடந்தேன்.

பிறகு வானம் குளிரைக் கக்கிக்கொண்டிருந்த மாலையில் மகான் என் முகாமிற்கு வந்து, “என்ன, அப்பிட்யே திறப்பைக் குடுத்திட்டுப் போட்டீங்களாம். கோப்பியாவது குடிச்சிட்டுப் போயிருக்கலாமே” என்றார்.

குளிர் வீசுகிற தேசத்தில் கோப்பியை ரோட்டில் நின்று குடிக்க முடியாது. நான் சொல்ல இவ்வளவும் இருந்தது. கசக்கிற கோப்பியை என் வாய் தொடாது என்பது அம்மாவிற்கு மாத்திரம் தெரியும். போக, கோப்பியைத் தருவாரும் அங்கில்லை. ஆயினும், மனதுள் சிரித்து, “நான் அவசரமாய் போக வேண்டியிருந்தது” என்றேன்.

“பேர்லைத் திறந்து “கடைசி மாதச் சம்பளம்” என்று தந்தார் மகான். கசங்கிய நோட்டுகள்.

“மற்றது முக்கியமண்ணை, இனி நீங்கள் வீட்டை வாறதெண்டால், எனக்குப் போன் பண்ணிப்போட்டு வாங்கோ” என்றார்.

“நீங்கள் சொன்ன நாளிலைதான் நான் உங்களின்றை வீட்டை வந்தனான்” என்றேன்.

“சரி, இனி அப்பிடிச் செய்யாதையுங்கோ” என்றார்.

அவர் வீட்டு வீதியில் இனி என் கால்கள் பயணிக்காது. அழகான, அன்பைப் பொழிந்து பரிமாறுகிற பெண் மகவை இனி வருடமாட்டேன்.

“வேலைக்கு ஆக்களிடம் சொல்லிவைச்சிருக்கிறேன். இரண்டு மூண்டு கிழமை செல்லும். வின்ரரும்தானே?” ஞானி சொல்லி யிருந்தான்.

காத்திருப்போம். அதற்கிடையில் சசி நான் எழுதிய கதை களை அனுப்பியிருந்தான். எவ்வித விக்கினமும் இல்லாமல் அவை என்னிடம் வந்தடைந்தன. மழை தூறிக்கொண்டிருந்த பின்னேரத்தில் போன் பண்ணப் போனேன். “கிடைத்தன” என்றொரு சொல் கூறவேண்டும். ரெலிபோன் கார்ட்டும் முடியும் தறுவாயிலிருந்தது. என் மகன் போன் எடுத்தான். சஞ்சயா, சஞ்சவா? தெரியவில்லை.

“அம்மா, போனிலை அப்பா! உடனை ஓடியாங்கோ” என்று கத்தினான்.

“சசி கதைகள் கிடைச்சது.”

“எப்ப கிடைச்சது?”

இதற்கு பதில் சொல்வதற்கிடையில் ரெலிபோன் தன் தொடர்வை அறுத்தது. பிறகு மெல்லிய கீச்சிட்ட சத்தம். எனக்குத் தெரியும். என் பதிலுக்காக அவள் ரெலிபோன் அருகே காத்து நிற்பாள். ஒரு ‘பெனிக்’ கையில் இல்லை. அவளை ஏமாற்ற வேண்டிய நிலைக்கு ஆளானேன். இப்படித்தான் மெல்லிய ஏமாற்றம் தரும் தருணங்களை அடிக்கடி நான் அவளுக்கு அளித்தேன்.

முகாம் நோக்கித் திரும்பி வருகிறபோது கடும் துயர் என்னை ஆட்கொண்டது. “போனிலை அப்பா. உடனே ஓடியாங்கோ.” மைந்தனின் குரல் என்னைப் பலமிழக்கச் செய்தது.

சரி, இனியாவது ஒருவாய் அமுவுமோ என்று யோசித்தேன்.

(இன்னுமொரு காலடி, 1998)

குயில்கூட்டின் மேலால்

பறந்த ஒன்று

(1997)

சிறுதிரை எழுகிற குளக்கட்டுப்போல அவன் தளப்பமுற்றுக் காணப்பட்டான். பின்பனி, புகாராக ஊரைச் சூழ்ந்துகொண்டிருந்த ஒருநாள் காலையில் அவனுக்குக் கடிதம் வந்தது. வானம் மிகச் சுத்தமாக நீலநிறத்துடன் இருந்தபொழுது, அது. பச்சைக்குடையாகச் செழித்த வேப்பமரமும் சூரியனைச் சுட்டு விடத் துடிக்கிற பீரங்கிக்குழாயாகப் பனைமரங்களும் அக்கடிதத்தைப் பார்த்திருந்தன. கிளிநொச்சி இந்துக் கல்லூரியில் ஆசிரியர்வேலை ஏற்கும்படியான வாசகம் அக்கடிதத்தில் காணப்பட்டது. அவன் கொழும்பில் கலாசார உத்தியோகத்தர் வேலை வரும் என எதிர்பார்த்திருந்தான். பல்கலைக்கழகத்தில் அதற்குரியதாக அவன் சித்தியும் அடைந்திருந்தான். ஆசிரியர்வேலையில் அவனுக்கு ஆர்வம் இருந்தது. ஆனால், முன்னேறுகிற சந்தர்ப்பங்கள் அங்கு குறைவு.

என்றாலும், இப்போதைக்கு ஆசிரியர்வேலை. பிறகு முன்னேறக்கூடிய ஏதும் வேலைக்கு முயற்சித்துப் பார்க்கலாம் என்று நினைத்தான். சிறுதிரை எழுகிற குளக்கட்டுப்போல அவன் தளப்ப முற்றுத்தான் காணப்பட்டான்.

ஆயினும், அவன் மகிழ்ச்சியைப் பரப்பியபடி தான் அங்கு போனான். குதூகலமாக இருந்த பொழுது என்றுதான் அவன் அதனை நினைத்தான். அவன் அங்கு வந்தமைக்காக நாவல்மரங்கள் சரசரத் துத் தம் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்தன. மாமரங்களும் தென்னமரங்களும் பலாமரங்களும் அவனை வா, வா என்று வரவேற்றன. பாடசாலையின் முன்னால்

ஓடிய வாய்க்காலில் மகிழ்வில் மீன்கள் துள்ளிக்குதிப்பதாகவே அவன் எண்ணினான். குரங்குகள் கீச்சுகீச்சு என்று கிளைகளை உலுப்பித் தங்கள் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்தன. ஓம், இது அற்புதமான பொழுதாகும்.

வயலும்வரப்பும் ஒருபுறமும் தென்னை, மா, பலா தோப்பாக மறுபுறமும், குருகுலமும் வீடும் குடியிருப்புகளும் இன்னொரு புறமும், மைதானமும் தேக்கமரசு கன்றுகளும் சேர்ந்தாற்போலவும், முற்றமும் முற்றத்தில் நாவல்மரங்களும், முன்னே பார்த்தால் ஓடும் வாய்க்காலும், வாய்க்காலைச் சிறிய பாலத்தால் கடந்து ஏறினால் வீதியும், வீதியில் ஓடும் தட்டிவானும் ட்றக்கரும் மாட்டுவண்டிலும்; இயற்கையின் கோயில் அது. அங்கு வாழ்தல் அழகு; அங்கு வாழ்தல் தகும். குளிர்மையான சூழலில் உட்பொதிந்து இருந்தது பாடசாலை.

வந்தபோது நடராஜா மாஸ்டர் தங்கள் வீட்டில் தங்க இடம் கொடுத்தார். மதியமும் இரவும் ஈசண்ணர் வீட்டுச்சாப்பாடு. சம்பளத்தில் கொஞ்சக் காசு கொடுத்தால் சரி. காலையில் 'அப்பனே முருகா' கடையில் இடியப்பம், புட்டு, தோசை, இட்லி இவற்றில் ஏதாவதொன்றில் சம்பல், சொதி, சாம்பார் கலக்கச் சாப்பிடலாம். ஒருகோப்பை பாலும் குடித்தால், இடைவேளைக்குப் போய்ச் கடச்சுட வடை தின்று, தேநீர் குடிக்கலாம். 'அப்பனே முருகா' கடை வாய்க்காலின் ஓரத்தில் நிழல்பரப்பிநின்ற பெருமரத்தின் கீழ் ஓலைக்கொட்டிலாகக் காணப்பட்டது. தண்ணீர் மதகால் பாய்வது கடைக்குள் கேட்கும். மரக்குற்றி போட்ட சிறு பாலத்தால் கடைக்குள் செல்ல வேண்டும். உள்ளே வாங்குகளும் மேசையும் இருந்தன. 'அப்பனே முருகா' கடை விசேட பெயருடனும் வினோத அழகுடனும் காட்சி தந்தது. இந்த ஊருக்கு வேறு என்ன குறை?

பாடசாலை மதியம் இரண்டு மணிக்கு முடிய, ஈசண்ணர் வீட்டில் போய்ச் சாப்பிட்டு, கொஞ்ச நேரம் சாய்ந்து, ஓய்ந்து, பின்னேரம் பாடசாலை மைதானத்தில் கரப்பந்தாட்டம் அல்லது உதைபந்தாட்டம் விளையாடலாம். மற்றைய ஆசிரியர்களும் மேல்வகுப்பு மாணவர்களும் வந்திருப்பார்கள். முடிய, 'அப்பனே முருகா'வில் இஞ்சிகலந்த தேநீர் குடித்துவிட்டு, போய் முகம், கைகால் கழுவி, சுவாமி படத்தின் முன்னே விபூதி பூசி, ஒரு நிமிடம் நின்று, பின்னர் கொஞ்ச நேரம் நடராஜா மாஸ்டருடன் அல்லது ஞானக்காவுடன் கதைத்துவிட்டு, ஈசண்ணர் வீட்டில் போய்ச் சாப்பிட்டுவிட்டு வந்து, அடுத்தநாள் படிப்பிப்பதற்கான பாடத்தை ஆயத்தப்படுத்தி, ஒரு கொட்டாவி விட்டு, கட்டில் கிரீச்சிடப் படுக்கலாம். பிறகு, காலை எழல், கடன் முடித்தல், குளித்தல், வெளிக்கிடல், 'அப்பனே முருகா' செல்லல், பாடசாலை போதல், பிரார்த்தனை, கூட்டம், டாப்பு மார்க் பண்ணுதல், பாடம் படிப்பித்தல்...

யாவும் செய்வது ஆனந்தமாகத்தான் இருந்தது. உயர்தர வகுப்புக்கு அவன் வகுப்பாசிரியர். அங்கு, இன்பத்தை நிறைத்து மாணவர் குழுமி இருந்தனர். வெள்ளை உடையும் உள்ளமும் அவர்களுக்கு இருந்ததாக அவனுக்குத் தெரிந்தது.

‘சரி, இவ்வகுப்பு எனது. இம்மாணவர்கள் என் பிள்ளைகள். இப்பாடசாலை என் வீடு. ஏனைய ஆசிரியர்கள் என் சகோதரர்கள். இந்த உலகு என்னதும் இனியதுமாகும்’ என்றான் அவன் மனதுள். அவ்வாறு நினைத்ததில் அவன் புளகாங்கிதம் கொண்டான். இவ்வலகம் எங்களுடையது என்று அவன் புளுகிப்போனான். எனவே, பழுதுபடாமல் ‘ஓர் உலகம் செய்வம்’ என்று அவன் மாணவர்களை அணுகினான். அதிகாரியாக நடக்க அவன் ஒருப்படவில்லை. மாணவர்களுக்கு வழிகாட்டியாக இருக்க அவன் விரும்பினான். மாணவர்கள் இலகுவில் தன்னை அணுகக் கூடியதாக அவன் தன்னை மாற்றினான். அவன் கையில் பிரம்பு இருக்கவில்லை. வெண்கட்டித் தூசு அவன் கையில் படைபடையாக அப்பிக்கிடந்தது.

“நீங்கள் மாணவர்களுடன் கீழிறங்கிப் பழகுகிறீர்கள். உங்களின்ரை தலைக்கு மேலை ஏறுவார்கள்” என்று பிரதி அதிபர் எச்சரித்தார்.

“அப்படியா?” என்று இவன் சுருங்கினான். தனக்கு முன் அனுபவம் இல்லாததனால், தவறு செய்துவிடுவேனோ என்று அவன் அஞ்சவும் செய்தான்.

ஆனால், சிக்கல்கள் வேறுவிதமாக முளைத்தன. இவன் இளைஞன். இரசிக்கக்கூடிய இளமை இவனிடம் இருந்தது. இப்போதுதான் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து புறப்பட்டவன். இவனது வகுப்பு மாணவர்களும் யௌவனப் பருவத்திலிருந்தார்கள். அவர்கள் முகங்கள் புதுக்களையுடன் தெரிந்தன. ஒளிபடைத்த கண்களுடன் இருந்தார்கள். அதிகம் மாணவிகள்தான். சிலவேளை வேறு மாதிரிப் போய்விடலாமோ என்று தடுமாற்றம் அடைந்தான். கவனமாயிருக்க வேண்டும்.

மாணவர்கள் இவனை நேசித்தார்கள். இவனின் சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்டார்கள். மேசையில் புதிய விரிப்பும் அதன்மேல் புதிய பூச்செண்டும்; கழுவப்பட்ட கரும்பலகையும் அதன் கரையில் துடைப்பமும்; அழகாக வரையப்பட்ட நேரகூசிகையும் சுவர்களில் அழகான படங்களும் என்று வகுப்பு எப்போதும் புத்தம்புதியதாகக் காட்சி அளித்தது. மாணவர்களில் மாற்றம் தெரிந்தது. சீலன் இப்போது முன்னிலும் எவ்வளவோ திறம். குமாரில் மாற்றம் தெரிகிறது. ஈஸ்வரி படிக்கிறாள் என்று அவள் வீட்டில் கூறுகிறார்கள். கீதா ஓ.கே., காந்தன் கொஞ்சம் குழப்படிதான். ஆனால், இதிலும் மேலான ஆபத்தான விசயம் இதுதான். ஆர்த்தி அழகாகி வருகிறாள். இதை இன்னொருமுறை சொல்ல வேண்டும். ஆர்த்தி மேலும் அழகாகி வருகிறாள்.

ஆர்த்தி, ஒரு பரீட்சையில் புள்ளிகள் குறைவாக எடுத்தாள். “ஆர்த்தி நீங்களா?” என்று விடைத்தாளில் இவன் சிவப்புப் பேனையால் குறித்தான். அப்படிக்கிறுக்கியிருக்கக்கூடாது. உள்ளணர்வு அவனை எச்சரித்துதான். அவனுக்கும் ஆர்த்திக்கும் இடையில் எவரும் அறிய முடியாத இழையொன்று ஊடாடுவதாக அவ்வரியில் தெரிந்தது. அவன் அவ்வாறு குறிக்கிறபோதே அவனது சிவப்புப் பேனை, மர்மம் நிறைந்த புன்னகையுடன் அவ்வரியைக் கிறுக்கியது.

ஆர்த்தி, பிறகு இவனைத் தனியளாகச் சந்தித்து, “சேர்”, நீங்கள் இப்பிடி எழுதினது எனக்குச் சரியான கவலையாக இருந்தது. சாப்பிடவும் முடியேல்லை” என்றாள்.

ஓகோ, இது ஆழ்மனதில் சலனத்தை உண்டாக்கிவிட்டது. தளம்புகிறது. “ஆர்த்தி, நீங்கள் இன்னும் கவனமாகப் படிக்க வேணும் எண்டுதான் அப்பிடி எழுதினனான். கொஞ்சம் படிப்பிலை கவனம் வையுங்கோ...” என்றான். அவள் புன்னகைத்துப் போனாள். அவளது புன்னகை பஞ்சினால் செய்யப்பட்ட ஊசியாகக் குத்தியது.

இரவில், கூரை ஓடுகள் தெரியாத இருளில், அவன் யோசித்துப் பார்த்தான். ஆர்த்தி உரிமையுடன் கதைக்கிறாள். என்னவன் என்கிற உணர்வுடன் தன் துயரைச் சொல்கிறாள். அவன் கையும் அவள் முதுகைத் தடவிவிடப் பரபரக்கிறது. அவன் பிறகும் அதை யோசித்தான். ஆர்த்தி வகுப்பில் கொஞ்சம் உயரமாகப் பின்வரிசையில் இருந்தாள். பாடசாலை மாணவியர் பின்னலை மடித்துக்கட்டி, இரட்டைச் சடை போட்டிருந்தார்கள். ஆர்த்தியும் அவ்வாறாகத்தான் தன் பின்னலைச் சரிசெய்திருந்தாள். இச்சலனம் தனக்கு ஆகாது என்று அவன் அடக்கினான். நீரைக் கையால் அடித்து விலக்க முடியுமா? ஆர்த்தி மீண்டும்மீண்டும் அவன் படுக்கையில் வந்திருந்தாள்.

‘நான் ஆசிரியன். அவன் மாணவி. இது மிக ஆகாத காரியம்...’ இச்செயல் தன் வாழ்விற்குக் குந்தகம் ஏற்படுத்தும். இன்னும் பல படிசுளைத் தாண்ட வேண்டிய பருவம். எதிர்காலம் என்னைச் சிம்மாசனத்தில் ஏற்றக் காத்திருக்கிறது. இதற்குள் நான் மடங்கிப் போவதா? யாவற்றிலும் மேலாக, ஆசிரியத் தொழிலுக்கு இது அவமானமில்லையோ? பழுதுபடா உலகம் செய்ய முயன்ற எனக்கு இது கறையாக முடியாதோ? கறையான் புற்றெடுத்த காரியமாய்விடுமோ?

கட்டிலிலிருந்து எழுந்து யன்னல் திறந்து எட்டிப்பார்த்து, இரவு அமைதியாகத் துயில்கொள்கிறது என்று சாந்தம் கொண்டு, தன் சலனத்தை அப்போது தலையணையின் அடியில் புதைத்து வைத்து, பாம்பு வந்தாலும் பரவாயில்லை என்று, காற்று வர யன்னலைத் திறந்து, வழிவிட்டுப் படுத்தான்.

விடிந்த வேளைக்கு பாடசாலை வந்தபோது சஞ்சலம் என்று சொல்லாவிட்டாலும் ஒரு சங்கடம் நிலவியது. சூரியன் குளித்து எழுந்து குளிர்மையாகத் தன் வெய்யிலை வீசி இருந்தான். வாய்க்கால் சலசலத்து மதகில் குதித்தது. 'அப்பனே முருகா' தோசையில் சாம்பாரைக் குழைத்துத் தரச் சாப்பிட்டிருந்தான். சில மாணவியர் முற்றத்தில் விளக்குமாறுவைத்துக் கூட்டி நின்றனர். சில வகுப்புகளில் வாங்கு, மேசை அரக்கி தும்புக்கட்டால் கூட்டி நின்றனர். இவனைக் காண்கிற மாணவர் 'குட் மோணிங்' சொன்னார்கள். ஆனால், அது 'நல்ல காலை' அல்ல என்று வகுப்பில் கால்வைத்தபோது தெரிந்தது. ஆர்த்தியும் கீதாவும் இவன் வகுப்பில் நின்று 'குட் மோணிங்' சொல்லச் சங்கடப்பட்டு, அதிலும் மேலாக முகம்குறுத்து, கண்கள் கலங்குமாப்போல நின்றனர். இவனைப் பற்றித் தூஷித்து, வகுப்பறையின் சுவரில் மாங்காய்ப் பாலால் எழுதப்பட்டிருந்தது. யார் என ஊகிப்பது அவ்வளவு சிரமமாக இருக்கவில்லை. காந்தன் அதைக் கச்சிதமாகச் செய்து முடித்திருந்தான். பரீட்சையில் அவன் புள்ளிகள் அதிகம் குறைந்திருந்தன. அவனது குழப்படிகள் மாணவியரைப் பாதித்திருந்ததால் காந்தனை அவன் ஏசியுமிருந்தான். அன்று காந்தன் பாடசாலைக்கு வரவில்லை.

"தலைக்கு மேலே ஏறுவாங்கள் எண்டு நான் சொன்னான் தானே" என்று பிரதி அதிபர் பிறகும் ஒருக்கால் கூறினார். "நான் பாக்கிறன் சேர்..." என்று இவன் கூறினான்.

மாமரங்கள் இலைகள் சரசரக்க இவனை வரவேற்றன என்று அவன் வந்த புதிதில் எண்ணியிருந்தான். காந்தனில் தவறென்ன? மாமரங்கள் தங்கள் பாலால் இவனை வஞ்சித்தன.

வந்திருந்த மாணவர்களுடன் சுண்ணாம்பு எடுத்து தூஷணை வார்த்தைகளை இவன் அழித்தான். அப்போதும் ஆர்த்தி கலவர முற்றுத்தான் காணப்பட்டாள். சீலன் உஷாராகிச் சுண்ணாம்பு அடித்து முடித்தான். காலையில் பிரார்த்தனை தொடங்குவதற்குள் எல்லா வேலைகளும் முடிந்தன. ஆயினும், என்ன சொல்ல? வகுப்பு அன்றைக்கு இருண்டே இருந்தது.

எங்கேயோ தவறு நிகழ்கிறது. அணுகுமுறையில் மாற்றம் கண்டாக வேண்டும். ஆறேழு வருடங்களே மூத்தவனாகிய அவன் தங்களைக் கண்டிப்பது அவர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. இவனது வயதில் மாணவியர் சுலபமாக நண்பியர் ஆவர். மாணவர் தங்கள் வசந்தத்தைக் குலைக்கவந்த 'சத்திராதி' என்று பார்க்கச் சந்தர்ப்பம் உண்டு. தங்கள் வகுப்பு மாணவியர்மீது இவன் என்ன அன்பு செலுத்த? மாணவியர்மீது குறும்புசெய்வதும் அன்புகொள்வதும் தங்களது ஏகபோக உரிமையல்லவா?

அப்படித்தானா? இங்கு எங்கே கட்டுப்பாடு வந்தது? ஏனைய மாணவர் இவனையும் தங்களில் ஒருவனாக எண்ணி அன்பைப் பொழியவில்லையா? மாணவியர் முன்னால் தன்னைக் கண்டித்தது

காந்தனுக்குப் பிடிக்காமல்போயிருக்கலாம். அப்படித்தானா? ஓமாக இருக்கலாம். எனவே, காந்தன் தண்டனைக்குரியவன் அல்லன்.

அன்றிரா நடராஜா மாஸ்ரர், “கொஞ்சம் இருங்கோ, மாஸ்ரர். உங்களோட கதைக்க வேணும்” என்றார். வயதிலும் எவ்வளவோ மூத்தவர். அவனை மாஸ்ரர் என்று கூப்பிடக் கூச்சமாகத்தான் இருந்தது.

“வாங்கோ...” என்று தனது அறைக்குள் கூட்டிச்சென்றார். “இருங்கோ” என்று கதிரையைக் காட்டினார். மேசையில் சாராயப் போத்தலும் இரண்டு கிளாகம் இருந்தன. “பாவிப்பீங்கள்தானே” என்று சிரித்துக் கேட்டார்.

அவன் நடராஜா மாஸ்ரரை மதித்தான். அவனது பாடசாலையில் அவர் முன்னர் ஆசிரியராக இருந்து, பின் இன்னொரு பாடசாலையில் அதிபராக இருக்கிறார். “வெட்கப்படாதையுங்கோ...” என்று கூறி இரண்டு கிளாகிலும் சாராயத்தை ஊற்றினார்.

“நான் விசயம் கேள்விப்பட்டனான்...” என்று சடக்கென விசயத்திற்கு வந்தார். “பள்ளிக்கூடத்திலை உங்களைப் பற்றி நல்ல அபிப்பிராயம்தான் இருக்கு. நல்லாப் படிப்பிக்கிறியள்... எல்லா மாணவரோடையும் அன்பா இருக்கிறியள்... மாணவர்க்கும் உங்களிலை நல்ல விருப்பம். எனக்கு இதைக் கேள்விப்படேக்கை சரியான சந்தோசம். பொதுவா யாழ்ப்பாணத்து வாத்திமார் வன்னியெண்டால் கேவலமாகத்தான் நினைக்கிறது...” இதைச் சொல்லிச் சற்று நேரம் நிறுத்தினார்.

பிறகு சொன்னார்: “நான் எல்லாரையும் சொல்லேல்லை... சில ஆக்கள் அப்பிடித்தான். திங்கக்கிழமையெண்டால் பள்ளிக் கூடத்திற்குப் பிந்தி வாறதும், வெள்ளிக்கிழமையிலை வேளையோடையே போறதும், இங்கத்தைய மாணவர் ஏதோ மாடு மேய்க்கப் பிறந்தவர்கள் எண்டுதான் அவையின்ரை எண்ணம்... ஆனால், நீங்கள் அப்பிடியில்லை. உண்மையிலை எனக்குச் சரியான சந்தோசம். உங்களை இப்பிடிக்கேவலமா எழுதினது எண்டதை அறியச் சரியான கவலையாயிருக்கு...”

இவன் ஒரு மிடறு அருந்தினான். வாய் கசந்தது. கசப்பை அப்படியே விழுங்கினான். ஒரு துண்டு மரைவத்தல் பொரியலை வாய்க்குள் தள்ளினான். நடராஜா மாஸ்ரர் ஆறுதலாகச் சுவைத்துக் குடித்தார். அவர் வாழ்வை இரசிக்கத் தெரிந்திருக்கிறார். அவருக்கு அனுபவம் அதனைச் சொல்லிக்கொடுத்திருக்கிறது. இவன் கசந்துபோகிறான். “எனக்கு ஒண்டுமா விளங்கேல்லை” என்று தயங்கிக் கூறினான்.

நடராஜா மாஸ்ரர் சிரித்தார். “நீங்கள் வந்து எவ்வளவு காலம்? மூண்டு மாசம்...? இன்னும் எவ்வளவு காலம் இருக்கு?

இன்னும் எவ்வளவு அனுபவம் வர இருக்குத் தெரியுமா? நான் உங்களை என்ரை மகனா நினைச்சுச் சொல்லுறன். இதுக்கெல்லாம் யோசிக்கக்கூடாது மாஸ்ரர். எனக்கு எவ்வளவு பிரச்சினை வந்ததெண்டு தெரியுமோ? எட்டாம் வாய்க்கால் மதகடிச் சந்தியிலை இரவு நான் வரேக்கை ஒளிச்சுநிண்டு அடிச்சிருக்கிறாங்கள்... நான் மனசு தளரேல்லை... மாஸ்ரர் இது உங்களுக்குச் சின்னப் பிரச்சினை. நீங்கள் மனம் தளராதையுங்கோ..."

நடராஜா மாஸ்ரர் பிறகு ஒரு மிடறு அருந்தினார். இவன் கசப்பை விழுங்கப் பஞ்சிப்பட்டான். சடக்கென வாயினுள் வார்த்து, மரைவத்தல் பொரியலை அள்ளி வாய்க்குள் போட்டான்.

"இதிலும்பார்க்க முக்கியமான வேறே விசயம்தான் எனக்கு யோசனையா இருக்கு. நீங்கள் இளம் வயசு... படிப்பிக்கிறதும் அட்வான்ஸ் லெவலுக்கு... மாணவர்களும் உங்களோடை நல்ல வாரப்பாடா இருக்கினம். ஆரும் மாணவிகள் உங்களை விரும்பினால், நீங்களும் விரும்பின மாதிரிக் காட்டினால்... அவ்வளவும்தான். குடி குலைஞ்சுது... அப்பிடி இன்னும் ஒரு பிரச்சினையும் வரேல்லைத்தானே...?" வம்புச் சிரிப்புச் சிரித்தார். சாராயம் மூளையைக் கொஞ்சம் கலக்கியது. 'இவருக்கு ஆர்த்தியின் விசயம் தெரியுமோ?' என்று கலவரப்பட்டான். வெறி ஏறினால் தானே வாய்தடுமாறிச் சொல்லிவிடுவேனோ என்றும் அஞ்சினான். கடைசிக் கசப்பை அப்பிட்யே விழுங்கி, கிளாசை மேசையின் மேல் வைத்தான்.

"மாஸ்ரர், கொஞ்சம் எடுங்கோ..." "எனக்கு வேண்டாம்... ஏலாது..."

காலையில் காந்தன் வகுப்பில் இருந்தான். இவன் மாணவர்களைப் பார்த்துப் புன்னகைத்து, அதில் சிறு பங்கைக் காந்தனுக்கும் வழங்கி, தன் பாடத்தைத் தொடங்கினான். ஆர்த்தி இவனையும் காந்தனையும் மாறிமாறிப் பார்த்தபடி இருந்தான். இவன் படிப்பித் தலில் இயல்பாகக் காந்தனிடமும் வினாக்கள் எழுப்பினான். பாடம் முடிந்து மணி அடிக்க, இவன் டாப்பை மார்க் பண்ணினான். "நேற்று ஏன் வரேல்லை?" என்று காந்தனைக் கேட்கவில்லை. காந்தனை அனாவசியமாக ஒரு பொய் சொல்ல விடவில்லை. காந்தனின் முகம் சஞ்சலமுற்றுக் காணப்பட்டது. காந்தனுக்கு மனச்சாட்சி உறுத்துவது நல்லது; அப்படியே இருக்கட்டும் என்று இவன் யோசித்தான். பிறகு, இது சரியில்லை. இதுவே தாழ்வுச்சிக்கலை உருவாக்கி அவனை வருத்தி இன்னொரு பக்கத்திற்குத் தள்ளியும் விடலாம். எனவே, பின்வரும் வாக்கிய மொன்றினை அவன் கூறினான். "காந்தன் ஒண்டுக்கும் யோசிக் காதை. எல்லாத்தையும் மறந்திடு."

காந்தன் தலைகுனிந்தான். வகுப்பு ஆசவாசப் பெருமூச்சு விட்டது. ஆர்த்தி கண்ணொளிர அவனை ஏறிட்டான். புன்சிரிப்புடன் அவன் வகுப்பைவிட்டு வெளியேறினான்.

அதிக நேரம் செல்லவில்லை. இடைவேளை வந்தபோது “சேர்...” என்று காந்தன் நாவல்மரத்தடியில்வைத்து மறித்தான். அருகே வந்து தலைகுனிந்து, கண்கள் கலங்கிவர, “சேர், என்னை மன்னிச்சுப்போடுங்கோ...” என்றான். சிலனும் பக்கத்தில் நின்றான். பிறகு வார்த்தை வராமல் வெம்பினான்.

“நான் ஒண்டுக்கும் யோசிக்கேல்லை... நீ கவலைப்படாதை... கவனமாகப் படியெடாப்பா...” என்று முதுகைத் தட்டினான். அப்படியே, ‘அப்பனே முருகா’விற்குச் சென்றுவிட்டு வந்தான். ஆர்த்தி இவன் வருவதைப் பார்த்தபின் வகுப்பறைக்குள் நுழைந்தான். எல்லாம் சரியாக இருக்கிறது; எல்லாம் பிழையாகவும் இருக்கிறது என்றே இவன் அக்கணத்தில் யோசித்தான்.

பாடசாலையில் இவனுக்கு அருணன், ஆனந்தன், தர்மா, நாதன் முதலான இவன் வயதொத்த ஆசிரியர்கள் நட்பாயினர். ஆனந்தன் கல்யாணம் செய்திருந்தான். இந்நட்பு இவனை ஆசுவாசப்படுத்தியது. சில விசயங்களை அவர்களுடன் பகிரலாமோ என்று நினைத்தான். இப்போதைக்கு வேண்டாம். மேலும் நட்பு நெருங்கட்டும். பிறகு பகிரலாமென்ன, அவர்கள்மீதே வைத்தும் விடலாம்.

அதிக காலம் அப்படி ஆகவில்லை. இரு விடயங்கள் நிகழ்ந்தன. அருணன் நெருங்கிய நட்பாக மிளிர்ந்தான். ஆர்த்தி மேலும் நெருங்கினான். கன்னத்தில் செழுமை படர, அவன் நன்றாகச் சிரிக்கிறான். வரண்ட கண்கள் அவளுடையது அல்ல. கண்களில் நீர்கோத்து, பிரகாசமாக மினுங்கியது. கேட்ட கேள்விக்குச் சடக்கென அவளே விடை கூறுகிறான். ஒருமுறை அதற்காகச் சிரித்துக் கண்டித்தும் ஆகிவிட்டது. அவள் பாடத்திற்கான வீட்டு வேலைகளைத் தன்பாட்டில் முடிக்கிறான். ஒருவார அவகாசம் கொடுத்தாலும் ‘இதோ’ என்று அடுத்தநாள் காட்டுகிறான்.

அவன் அதற்கு அஞ்சினான். இதனை யாராலும் புரிந்து கொள்ள இயலும். ஆகவே, ஆபத்து நெருங்குகிறது.

ஒருநாள் மயக்கம் தருகிற மாலைப்பொழுதொன்றில் நடராஜா மாஸ்ரர் வீடு தேடி சைக்கிளில் ஆர்த்தி வந்தான். கலர் உடுப்பில் இன்னொரு ஆர்த்தியாக, இன்னொரு அழகியாக அவள் திகழ்ந்தாள். கூந்தலை ஒற்றைப் பின்னலில், முதுகு நீளத்திற்கு விட்டிருந்தாள். மதியம் நித்திரைகொண்டெழுந்து, சவர்க்காரம் போட்டு முகம் கழுவி, பவுடர் பூசி, நித்திரைகொண்டதால் வீங்கிய கண்கள் இன்னும் வீக்கம் குறையாமல், அதுவே அழகாகி, அவ்வழகே அடியேனுக்கு வாய்த்தால் என்று நினைவெழ, அவன் வந்தான்.

“சேர் நிக்கிறாரோ...?” என்று ஞானக்காவிடம் கேட்டான். அவன் சட்டென அறையுள் புகுந்து, சேர்ட் போட்டு வெளியே வந்தான்.

“என்ன ஆர்த்தி...? என்ன விசயம்...?” என்று கேட்டு, இயல்பானான்.

“வீட்டிலை இண்டைக்கொரு விசேசம்... அப்பா உங்களை வரச் சொன்னவர்...” என்றான்.

இல்லை; இது அழகல்ல. எப்படி இதற்குத் திரைபோட?

“ஆர்த்தி, இது சரியில்லை. நான் ஒரு மாணவற்றை வீட்டையும் போறேல்லை... பிறகொரு நாளைக்கு ஏலுமெண்டால் வாறன்...”

“இல்லை, அப்பா உங்களோடை கொஞ்சம் கதைக்க வேணுமெண்டும் சொன்னவர்...”

“பிள்ளைகளைப் பற்றிக் கதைக்கிறதெண்டால் பள்ளிக்கூடம் வந்து கதைக்கலாம்... அல்லது இஞ்சையும் என்னை வந்து சந்திக்கலாம்... நான் வாறது சரியில்லை...” என்றான். ஆர்த்தி பாவம். முகம் சுண்டிப்போனான். மருண்டுபோன மாலைப்பொழுது அவளுக்கு வாய்த்தது. ‘நான் என்ன செய்யட்டும்?’ என்று இவன் தனக்குள் மறுகினான்.

ஞானக்கா, “ஆர்த்தியின்றை தேப்பன் நல்ல காசுக்காரர்...” என்று ஒரு தகவல் சொன்னார்.

ஆர்த்தி ஏன் தேடி வந்தாள்? அப்படியென்றால் இது இன்னமும் மேலே வளர்கிறது. அப்படித்தானா? முடிச்ச இறுகின கயிறாக இருக்கிறது. முடிச்சை அவிழ்க்க முடியாது. அப்படியே கயிற்றைப் போட்டுவிட்டு எங்கேயாவது ஓடிவிட வேண்டும். இவன் இடமாற்றம் பெற்றுப் போவமோ என்று யோசித்தான். அழுத்தமாகவே அதனை யோசித்தான்.

2

அந்த யோசனையையும் கொஞ்ச நாளைக்கு ஒத்திவைக்க வேண்டியதாகிப்போய்விட்டது. பாடசாலை விளையாட்டுப் போட்டி வந்தது. அன்பு, அருள், ஆனந்தம் என்கிற மூன்று இல்லங்களில் ஒரு இல்லத்திலும் இவன் இல்லாதவனாகி, போட்டிகள் நடாத்தும் குழுவில் ஒருவனாகி, அதன் செயலாளராகினான். இதனால், இவனுக்கு வேறு துறைகளில் கவனம் செலுத்த முடியவில்லை. கல்வியூட்டலும் கொஞ்ச நாளைக்குப் பின்தள்ளிப் போனது. வகுப்பில் டாப்பு மார்க் பண்ணுவதுடன் சரி. பாடசாலை விழாக்கோலம் பூண்டது. மாணவர்களோ புதிய இரத்தம் பாய்ச்சியபடி நின்றார்கள்.

இக்கதைக்கு அவசியமாக அதில் இன்னொரு விசயம் நடந்தது. இவன் செயலாளராக இருக்க, இவனுக்கு உதவியாகப் பதிவுகளை மேற்கொள்ள சியாமளா ரீச்சரும் இருந்தார். சியாமளா ரீச்சர் அருகாமையில் இருந்தார். சியாமளா ரீச்சர் ஒவ்வொருநாளும் வீட்டிற்கு பைல்களைக் கொண்டுசென்று, வேலைகளைக் கச்சிதமாக முடித்து, அடுத்தநாள் காலையில் இவனிடம் கொடுத்தார்.

கையெழுத்து மிக்க அழகுடன், வேலை சுத்தமாக முடிக்கப் பட்டிருந்தது. இரு கிழமைகளில் அவன் இருநாட்களில் மாத்திரம் இரவு சியாமளா ரீச்சரின் வீடு சென்றான். வேலைகளின் ஒழுங்கு பற்றி, மறந்துபோய்விட்ட விடயம்பற்றிக் கதைக்கச் சென்றான். சியாமளா ரீச்சரின் அம்மா அவளை ஆர்வத்துடன் வரவேற்றார். பால் நிறைந்த தேநீர் ஒருநாள் தந்தார். சாப்பிட ஒருநாள் வற்புறுத்தினார்.

“தம்பி, இண்டைக்குச் சாப்பிட்டுப் போக வேணும்...” என்றார்.

“இல்லையம்மா நான் போக வேணும். ஈசன்னை வீட்டிலை சாப்பாடு இருக்கும். சாப்பிடாட்டில் ஏசுவினம்...” என்றான்.

“அதைப் போய் இன்னொருக்கா சாப்பிடுறது. இந்த வயசிலை ரண்டு தரம் சாப்பிட ஏலாதே...? இண்டைக்குச் சாப்பிடத்தான் வேணும்...” என்று குசினியின் உள்ளே போனார். “பிள்ளை, தம்பியோட கதைச்சுக்கொண்டிரு...” என்று குசினிக்குள்ளிருந்து குரல் கொடுத்தார்.

அக்குடிலின் உள்ளே இவன் கதிரையில் அமர்ந்தான். திண்ணையில் சியாமளா ரீச்சர் இருந்தார். சியாமளா ரீச்சர் இன்னொருமுறை தன் பின்னலைச் சரிசெய்தார். செட்டிநாகமாகப் பின்னல் அவர் மார்பில் புரண்டது. மேசைலாம்பிலிருந்த மஞ்சள் வெளிச்சம் சியாமளா ரீச்சரின் கன்னத்தைச் செழுப்பித்துக் காட்டியது. நீண்ட விரல்கள் அவருக்கு இருந்தது, பின்னலினிடையே தெரிந்தது.

இவன் பல்கலைக்கழகத்தில் கூச்சமில்லாமல் தன் வயதொத்த பெண்களுடன் ‘சள்’ளடித்தான். இப்போது தன்னிலும் வயது குறைவானவர்களுடன் ஒன்றும் பேசாது மௌனமாக இருந்தான்.

“என்ன சேர், பேசாமல் இருக்கிறியள்...?” என்று சியாமளா ரீச்சர் கேட்டார்.

“ஒண்டுமில்லை, ஸ்போர்ட்ஸ்மீற்றைப் பற்றி யோசிச்சுக் கொண்டிருந்தன்...” என்றான்.

குடிலின் கோடிப்புறத்தில் “வரராக் வரராக்” என்று கோழியின் மரண ஓலம் கேட்டது. இவன் மரநாய் கோழியைப் பிடிக்கிறதோ என்று பயந்து எட்டிப்பார்த்தான். சியாமளா ரீச்சர் சிரித்து, “அது அம்மா.. கோழியை விருந்துக்கு ஆயத்தப்படுத்திறா...” என்றார். சியாமளா ரீச்சர் சிரித்திருக்கக்கூடாது. சிரிப்பால் சிறைப்படுபவன் இவன்!

சியாமளா ரீச்சர் அச்சூழலுக்கு அழகை நிறைத்தபடி இருந்தார். அதிக நேரம் போகவில்லை.

“சாப்பிடுங்கோ...” என்று இடியப்பத்தையும் கோழியிறைச்சிக் கறியையும் சியாமளா ரீச்சரின் அம்மா வைத்தார்.

“உங்கன்ரை வீட்டுச் சாப்பாட்டுக்கு இது சரிவருமோ தெரியாது” என்றார். இவன் அவசரமாக மறுத்து, அவசரமாகவும் கூச்சப்பட்டும் சாப்பிட்டான். “சேரிற்கு சரியான பசிபோல...” என்று சியாமளா ரீச்சர் சிரித்தார். இவன் இன்னும் கூச்சப்பட்டான். சாப்பாட்டில் உறைப்பு அதிகமாக இருந்தது. இருந்தும் இவர்கள் இனியவர்கள் என்று யோசித்தான்.

சியாமளா ரீச்சரின் நெருக்கத்தை விளையாட்டுப் போட்டிக் காலங்களில் இவன் உணர்ந்தான். என்றாலும் அக்கறைப்பட வில்லை. இவன் அருகில் ஒருமுறை சியாமளா ரீச்சர் இருந்தார். வம்பும் குறும்பும் நிரம்பிய தேவகி ரீச்சர், “சோடிப் பொருத்தம் நல்லாத்தான் இருக்கு...” என்றார். அவன் அதனை அசட்டை செய்தான். ஆனால், சியாமளா ரீச்சர் ஆத்திரப்பட்டார். கடச்சுடக் கொடுத்தார். “உங்கன்ரை வேலையைப் பாருங்கோ.” இவன் தனக்கும் சேர்த்து அது சொல்லப்பட்டதாக நினைத்தான். எனவே அமைதிகாத்தான்.

விளையாட்டுப் போட்டி முடிந்தபின்னர் தன்மீது வெறுமை ஆட்கொண்டதை அவன் அப்படியே உணர்ந்தான். விளையாட்டுப் போட்டி முடிந்தபிறகு ஒருநாள் எழுந்த காலைப்புறத்தில் குளப்பக்கமிருந்து புறப்பட்ட குளிர் காற்று வீச, அவன் சியாமளா ரீச்சரை ஒருகணம் நினைத்தான். கிணற்றடியில் ஆழ்கிணற்றில் கப்பியால் தண்ணீர் அள்ளி, தன்மேலில் வார்க்கையில், இதே போன்ற குளிர்மை சியாமளா ரீச்சர் அருகில் இருந்தபோது கிடைத்ததாக யோசித்தான். நீண்ட பின்னல். நெடுத்த உயரம். பொதுநிறம். அழகாக இருக்கிறார். மீனாட்சி அம்மன் கோயில் வாசல்வழி வருகிறார். மீனாட்சி அம்மன்போலே இருக்கிறார். இவன் இருக்கும் வீடு தாண்டி அவர் நடந்துசெல்கிறார். அவர் நடையில் நளிளம் இருந்தது. அவர் கையெழுத்து அழகாக, சுத்தமாக இருந்தது. யாவற்றிலும் மிகப் பொறுப்பாக இருந்தார். விளையாட்டுப் போட்டி முடிந்தவுடன், மாணவர்களைக் கொண்டு, சகல உபகரணங்களையும் அந்தந்த இடங்களில் வைத்தார்.

தேவகி ரீச்சர் என்ன சொன்னார்? “சோடிப் பொருத்தம் நல்லாத்தான் இருக்கு.” இவன் குளித்துமுடித்துவந்து கண்ணாடியில் முகம் பார்த்தான். மீசை ஒழுங்காக இருந்தது. முகம் சரியாக இருந்தது. பொருத்தமோ என்று யோசித்தான். ‘ஓம்’ என்று மனம் சொன்னது. சீப்பால் தலைமயிரை இழுத்தான். சுருண்டு மயிர் படிந்தது. சிறு கத்தரிக்கோலால் மீசையை ஒழுங்குபட வெட்டினான். நேற்றுத்தான் ஷேவ் எடுத்திருந்தான். என்றாலும் இன்றும் ஷேவ் எடுத்தான். ‘ஆப்ரர்ஷேவால்’ கன்னத்தையும் நாடியையும் ஒத்தினான். முகம் துடைத்து, பவுடர் பூசினான். ‘றைக்கிளின்’ பண்ணிய சேரட்டை உள்ளே விட்டு ரவுசரைச் சரிசெய்தான். சப்பாத்தைப் பொலிஷ் பண்ணி, லேசை இறுக்கினான். சரி என்ற பின்னர் கண்ணாடியை இன்னொரு முறை பார்த்தான். இவன் அழகன் என்று கண்ணாடி அடித்துச்

சொன்னது. 'அப்பனே முருகா'வில் இடியப்பமும் சொதியும் உள்ளடவில்லை.

போனபோது, ஆனந்தன் நக்கலடித்தான்... "என்னடாப்பா வரவர வடிவா வாறாய்..." அருணன் அட்டகாசச் சிரிப்புச் சிரித்தான். ஓகோ, அவ்வளவுதானா? தேவகி ரீச்சர் கதையை அவிழ்த்துவிடுகிறாரா? அருணனின் கண்ணில் குறும்பும், ஆனந்தனின் வாயில் ஏளனமும் தென்பட்டன.

சியாமளா ரீச்சரை இவன் காண வேண்டுமென்று தவியாய்த் தவித்தான். கண்டபோது அவர் முகம் சரியில்லாமல் சிரித்தது மனதைக் கொஞ்சம் நெருடியது. ஏன் அப்படிச் சிரிக்க வேண்டும்? என்ன நடந்தது? இது தொடர்பாகத் தன் வாயிலிருந்து ஒரு வார்த்தை புறப்படவில்லையே! எங்கேயோ தவறு நிகழ்ந்து விட்டதா? நிகழ்ந்தும். நிகழ்வதே நன்று!

சியாமளா ரீச்சரின் மனநிலையைப் புரிகிறபாடாய்க் காணவில்லை. அவர் ஒவ்வொருநாளும் பாடசாலைக்கு அழகுபட வந்தார். அழகுபடச் சிரித்தார். அவர் சிரிப்பில் இவனுக்கென்று தனியாக ஒரு விசேட செய்தியும் ஒளித்துவைத்திருக்கவில்லை. அருணன், ஆனந்தன்போலவே இவன் மேலும் ஒரு புன்னகையைத் தந்துவிட்டுப் போனார்.

பாடசாலை விட்டுப் போகிறபோது மாணவர்கள் முற்றாத மாங்காய்களுக்குக் கல்லெறிந்துகொண்டிருந்தார்கள். முற்றட்டுமே, முற்றி நன்றாகப் பழுக்கட்டுமே என்று இவன் நினைத்தான். மாணவப் பருவத்தில் அதனைப் புரிய முடியாது என்பதும் இவனுக்குத் தெரியும். மாங்காய்கள் விருப்பமில்லாமல் விழுந்து தம் காம்பால் பால் வடிய அழுதுகொண்டிருந்தன.

3

மேலும் அவன் கற்பிப்பதிலேயே கவனம் செலுத்தினான். விளையாட்டுப் போட்டிக் காலங்களில் கற்பிக்க முடியாமல்போன பாடங்களை, பாடசாலை முடிய விசேட வகுப்பு எடுத்துக் கற்பித்தான்.

கற்பித்த கணங்கள் போக மீதியான நேரங்களில் ஆர்த்தி காதலாய் நிமிர்ந்தாள். காதலில் கண் மலர்த்தினாள். அவள் கண்கள் இவன் நேசிப்பை யாசித்தன. இப்போது, அவள் நெருக்கத்தை அதிகம் உணர முடிந்தது. வகுப்பு முடிந்தும் அவள் வீடு போக கொஞ்ச நேரம் எடுத்தாள். தனது பாடத்தின் மேலதிக வாசிப்புக்கான பகுதிகள்பற்றி விவாதித்தாள். பிறகும் தன் குடும்பம்பற்றியும் கொஞ்சமாக என்றாலும் கதைத்தாள். இனிமை பொங்கக் கதைத்தாள்.

சூழ வயல் வரப்புக்கட்டியதுபோல் சுற்றித் தென்னைமரங்கள். நடுவே, தீவாகப் பெரிய கல்வீடு. வீட்டிலிருந்து ட்றகர்

றோட்டிற்குப் போக மேடுயர்த்திப் பாதை. பாதையினோரம் மாமரங்கள். இரண்டு பலாமரங்கள் என்றாலும் அவை பழுக்கிற பழங்கள் தூக்க முடியாதவை மாத்திரமல்ல; சுளையைச் சாப்பிடுகிற போது கடைவாயால் தேன் ஒழுகும். முற்றத்தில் மல்லிகையும் முல்லையும் மணம் வீசிக்கிடந்தன. கிணற்றில் எட்டி அள்ளக் கூடியளவு நிறைந்த நீர். வீட்டின் பக்கத்தில் இன்னொரு கொட்டகை. நெல்மூட்டைகளை அடுக்கிவைப்பதற்கானது அது. அதற்குள் போக முடியாது. அந்துப்பூச்சிகள் மொய்த்துவிடும். மழைக்காலங்களில் வயலெல்லாம் வெள்ளமாக இருக்க, வீடு வெள்ளத்தில் மிதந்த தீவாகத் தோன்றும். பாதையால் நடந்து வந்தால் வழக்கிவிழுத்தும். பத்துப் பதினைந்து மாடுகள். அந்தப் பக்கம் போக ஏலாது. நாத்தம். அம்மாதான் பால் கறப்பார். பின்னேரங்களில் தென்னம்பாத்திக்கிடையில், வயலைப் பார்த்தபடி கதிரை போட்டிருந்து ஆர்த்தி விரும்பிய பாடத்தைப் படிப்பான். அவள் விரும்பிய பாடம் இவனுடையது. சூரியன் மறைகிற பொழுதுக்குப் படிக்க முடிகிறதில்லை. நுளம்புகள் இவளைக் குத்துகின்றன. பகலென்ன, இரவென்ன எப்போதும் குளிர்ந்து கொண்டே இருக்கும். ஆர்த்தியால் குளிரைத் தாங்க இயலாது.

இவன் கலக்கமுற்றான். தான் வெக்கையாக இருக்கிறேன் என்பது அவனுக்கும் தெரியும். 'இது கூடாது, கூடாது' என்று தலையாட்டினான். இவ்வேளையில் ஆர்த்தியைப் புறந்தள்ள வேண்டும்.

அவள் மாணவி. இயற்கை பெற்றெடுத்த அழகான, அருமையான மகள், அவள்! தன்னை விரும்புகிறான் என்பதற்காக அவளை முறித்துப்போட வேண்டுமா? அவள் திறமை மிகுந்தவள். பல்கலைக்கழகத்தை எட்டிப்பிடிக்கக்கூடியவள். இதே வேகம் போதும். பல்கலைக்கழக வாசற்படியை ஓடிப்பார்த்துவிடுவாள். அவளிடம் நுண்ணுணர்வு மிகுந்திருந்தது. மாணவர் தலைவியாக இருந்து மாணவர்களை அவள் ஒழுங்குபடுத்துகிற முறை மென்மையானது. வெள்ளிக்கிழமை நடைபெறுகிற சிறப்புப் பிரார்த்தனையில், மாணவர்களை ஒழுங்குபட இருத்தி, சத்தம்போடாமல் வாயில் சுண்டுவிரல் வைத்து சைகை செய்து, 'சரியோ' என்று இவனை நிமிர்ந்துபார்த்து,

“இமைப்பொழுதும் என் நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள் வாழ்க”

செல்வராணி ரீச்சர் பாட, ஆர்த்தி இவனைப் பார்த்துச் சிரித்து,

“நீராய் உருக்கி என் ஆருயிராய் நின்றானே”

ரீச்சரின் உருக்கிய வரியில் இன்னொருமுறை பார்த்து, எல்லாம் புரிந்தாற்போல் சிரித்து...

விளையாட்டுப் போட்டியின் பிறகு அதிபர் விசேட கவனம் எடுத்து, இவனையும் ஒழுக்காற்றுக் குழுவில் ஒரு ஆசிரியர்

ஆக்கினார். அக்கடமை ஒழுக்கமும் கண்டிப்பும் கட்டுப்பாடும் நிறைந்தது. அக்கடமையின் முன்னே இதுவென்ன ஆர்த்தி எனும் உருவம்?

தன் கண்களில் ஏதும் காதலைத் தேக்கி வைத்திருக்கிறேனா? அல்லது ஆர்த்திகுறித்த ஒரு சிரத்தையாவது தன் கண்களில் உண்டா? ம் கூம். அதுவுமில்லைத்தான். எல்லா மாணவர்களையும் மலர்ந்த முகத்துடன் இவன் பார்க்கிறான். கற்பிக்கிறபோது கண்கள் பளீரிட இன்னொரு உலகை மாணவர்களுக்குக் காட்ட முயல்கிறான். சிறப்பான சொற்களைத் தெரிந்தெடுத்து, அவற்றைச் சப்பிச் சரிவரத் துப்புகிறான். இயல்பாக, அனாயாசமாக, சொல்லவருகிற விடயத்தை வெளியிடுகிறான். குறும்புகளை, குழப்புகளைச் செய்யும் மாணவர்களை ஓரக்கண்ணால் ரசிக்கவும் செய்கிறான்தான். இவற்றுக்கும் மேலாக ஆர்த்திக்கென்றொரு செய்தி அவன் கண்களில் தெரிந்ததா?

அப்படியென்றால், ஆர்த்தி சைகை காட்டி மாணவர்களைச் சத்தம் செய்யாதவாறு தடுத்து, நிமிர்ந்துபார்க்க, இவனும் அதே கணம் நோக்குகிறானே! இது எவ்வகையில் சேர்த்தி? சரிதான், இது மின்சாரம் பாய்கிறதாக ஆகிவிட்டது.

மனம் எதுவும் நோகாமல், எவ்விதச் சேதமுமின்றி இதனைத் தவிர்க்க வேண்டும். என்ன செய்யலாம்?

விளையாட்டுப் போட்டிகள் முடிந்து ஒருமாதத்திற்கு மேலாகியும் மைதானத்தில் இன்னும் விளையாட்டுத் தடங்கள் அழியாமல் கிடக்கின்றன.

4

வெள்ளிக்கிழமை காலைப் பூசை முடிகிற சமயம், இவன் மீனாட்சியம்மன் கோயிலுக்குப் போய்க் கும்பிட்டான். ஐயர் விபூதியும் சந்தணமும் கொடுத்தார். சியாமளா ரீச்சர் வருகிற பாதை அது.

வந்தார். “எப்பிடி ரீச்சர்...?” என்றான். எதிர்பார்க்காத சியாமளா ரீச்சர் முகம் நிமிர்த்தி, “என்ன, பள்ளிக்கூடம் வரேல்லையோ?” என்று கேட்டார். முகம் நிமிர்த்த சூரியன் கண்களைக் கதிர்கொண்டு குத்தினான். அதற்காகத்தான் சியாமளா ரீச்சர் கண்களைக் குறுக்கினார் அல்லது முகத்தைச் சுளித்தார் என்று இவன் நினைத்தான். காடு தாண்டி, வயல் தாண்டி வந்த காற்றினால் சியாமளா ரீச்சரின் சீலை படபடத்தது. நெற்றியின் மேலும் காதோரங்களிலும் சுருண்டு மயிர்கள் அலை ஆடின. அவை அழகைக் கொட்டின. “வாறன்...” இவன் சைக்கிளில் ஏறிப் போனான்.

விளையாட்டுப் போட்டிக் காலங்களில் சியாமளா ரீச்சர் பற்றிச் சின்ன எண்ணமாவது தன்னில் ஏற்பட்டதா? இல்லை,

இது தேவகி ரீச்சரால் ஆன வேலை. தேவகி ரீச்சர் சொல்லும் வரைக்கும் அப்படி ஒன்றும் இல்லை. இப்போது ரயில் பெட்டிகள் கடந்துபோகிறதாக சியாமளா ரீச்சரின் நினைவுகள்.

இப்போது இவன் வாழ்வில் வெறுமை வந்து முட்டி மோதியது. ஒன்றிலும் ஓட்டாத வாழ்வு திசைமாறி நின்றது. பின்னேரங்களில் பாடசாலை சென்று விளையாடுகிற மனநிலையை இவன் இழந்திருந்தான். அருணனின் அறைக்குச் சென்று, அறையின் முன்னே ஓடுகிற வாய்க்காலில் குளித்தான். அப்படியான ஒரு பொழுதில் வாய்த்தண்ணீருடன் தன் வார்த்தைகளையும் இவன் கொப்புளித்தான். அருணனுக்கு மாத்திரம் இவன் சியாமளா ரீச்சரைப் பற்றி, அவர்மீது தான் கொண்ட மையல்பற்றிச் சொன்னான். வெளியில் காற்று வயல்தொட்டுவந்து குளிர்ந்தது. வாய்க்கால் வெள்ளம் சாடையாகச் சூடாக இருந்தது. இவன் சொன்னபோது அருணன் எதிர்பார்த்த மாதிரி நமட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்தான். வெளியே குளிர் சூழ்ந்து இருக்க இவன் சியாமளா ரீச்சர்மீது கொண்ட குளிர்ந்த காதலைச் சொன்னான். அருணன் புன்னகை மாறாமல், குறும்புச் சிரிப்புக் குறையாமல் கேட்டிருந்தான்.

“நான் தேவகி ரீச்சரோடை ஒருக்கா கதைச்சுப்பார்க்கிறன்...” என்று இறுதியில் அருணன் கூறினான்.

“சீ... மனிசி ஊரெல்லாம் கதைச்சுப்போடும்...”

“உனக்கு விசரா? மனிசி அப்பிட்யான ஆள் இல்லை...”

அருணன் அதை ஒத்திவைக்கவில்லை. அடுத்தநாளே தேவகி ரீச்சரைப் பிடித்தான்.

தேவகி ரீச்சரும் அவ்வாறுதான். ஒத்திவைக்கவில்லை. உடனே சியாமளா ரீச்சரைப் பிடித்தார்.

பிறகு தேவகி ரீச்சர் அருணனைப் பிடிக்க, அருணன் இடைவேளை நேரத்தில் இவனை ‘அப்பனே முருகா’ கடைக்குக் கூட்டிச்சென்று, போகும் வழியில், “அம்மாவோடை வந்து கதைக்கட்டாம் எண்டு சியாமளா ரீச்சர் சொல்லிவிட்டிருக்கிறா...” என்று கூறினான்.

ஆனால், சியாமளா ரீச்சர் பிறகு இவனைப் பார்த்து வெட்கப்பட்டுச் சிரித்தார். இவனைக் காணாத கணங்களில், இவன் போகாத தருணங்களில் தன் விழியால் துழாவி சியாமளா ரீச்சர் இவனைத் தேடினார். மாமர மறைவில் தேவகி ரீச்சருடன் கதைத்து நிற்கிற சியாமளா ரீச்சரைப் பார்த்து இவன் திருப்தியானான்.

இப்போது இவனுக்குப் பின்னேரங்களில் சைக்கிள் ஓட ஆவலாக இருந்தது. அருணனையும் கூட்டிக்கொண்டு சேவியர் கடைச் சந்திப் பக்கம் தேநீர் குடிக்கப் போனான். சியாமளா ரீச்சரின் வீடும் அந்தப் பக்கம்.

அப்படிப்போன ஒரு பின்னேரத்தில் ஒழுங்கையில் சைக்கிளை மணல் 'சிலீக்' பண்ணியது. அருணன் நிமிர்ந்தான். இவன் கால்ஊன்றிச் சைக்கிளைத் தெண்டினான். அருணன் அப்போது சொன்னான்:

“எனக்கென்ன நான் ‘ட்றான்ஸ்பர்’ கிடைச்சால் போயிடுவன். நீ சியாமளா ரீச்சரையும் ஏத்திக்கொண்டு வாழ்நாள் முழுக்க மணலுக்கை புதைஞ்சுகொண்டு திரியப்போறாய்...” இதைச் சொல்லி அருணன் குறும்புச் சிரிப்பே சிரித்தான். இவன் நிமிர்ந்து அருணனைப் பார்த்து அசடுவழியச் சிரித்தான்.

அன்றிரா, கூரை ஓடுகள் தெரியாத இருளில், இவன் யோசனையானான். குழம்புகிற வாழ்வாக இவனுக்கு இது அமைந்தது. அருணன் என்ன சொன்னான்? ஈசண்ணர் வீட்டின் மான் இறைச்சிக்கறிகூட அன்றைக்கு அவனுக்கு ருசிக்கவில்லை.

அருணன் சொன்னதன் அர்த்தம் என்ன? ‘இப்பிடியே இங்கிருந்தே சீவிக்கப்போகிறாய். இதுதான் உன்னுடைய வாழ்வு.’

வன்னியிலேயே என் வாழ்வு வாழ்ந்து கழிந்துவிடும். அப்படித்தானா இதற்கு அர்த்தம்? வயலும் வயலோடு வாழ்வும், வாய்க்காலில் குளிப்பும்... இதுதான் என் வாழ்வென்று அவன் பறைசாற்றுகிறான். அதுதானா அவன் வார்த்தையின் அர்த்தம்?

என் மனம் ஏன் குழம்புகிறது? சியாமளா ரீச்சருக்கு என்ன குறை? அந்த அழகிக்கு எதைத்தான் நிவேதனம் பண்ண முடியும்? அந்தப் பெண்ணுக்கு, அவளுடைய பொறுப்பிற்கு எதுதான் ஈடாகும்? கள்ளிமகளல்லவா அவள்! அவள் வீட்டில் போய்க் கேட்டால் என்ன? “உங்கள் சொத்தை என் சொத்தாக்க மாட்டீர்களா?” கேட்டால் அவள் அம்மா ஒமென்பார்.

அப்படியென்றால், இப்போதே தீர்மானித்தாக வேண்டும். இதுதான் என்னுடைய வாழ்வு; இங்குதான் என்னுடைய வாழ்வு. அதற்கு நான் ஓமா?

இவ்வளவு படிப்புப் படித்து, அடுத்த கட்டங்களை எட்டிப் பிடிக்க வேண்டிய நான் இதற்குள்ளேயே கிடந்து உழல்வதா? இன்னும் பல படிக்க தாண்ட வேண்டிய பருவம். எதிர்காலம் என்னைச் சிம்மாசனத்தில் ஏற்றக் காத்திருக்கிறது. இதற்குள்ளேயே கிடந்து, பால்விட்டு அப்பம் சுட்டு, அதையே சாப்பிட்டு, மழை பெய்த ஒழுங்கையில் வழக்கிவிழுந்து, அதையே வாழ்வாக்குவதா?

இதையேன் அப்படிப் பார்க்க வேண்டும்? சியாமளா என் துணையானால் என் முன்னேற்றம் எப்படித் தடைப்படும்? என் வாழ்வின் படிசூளுக்கு அவன் வாசலாக இருக்கமாட்டானா? இருந்து வாழ்த்துக் கூறமாட்டானா? என் கைகோத்து அவள் காடுமேடெல்லாம் சுற்றமாட்டானா?

அருணன் வீணாகக் குழப்பிவிட்டான். அவன் வேண்டுமென்றுதான் குறும்புச் சிரிப்புச் சிரித்து அதைக் கூறினான்.

இப்படி ஒரு அழகி தனக்குக் கிட்டவில்லை என்று பொறாமையில் கூட அவன் கூறி இருக்கலாம். அவன் பொறாமைப்படுபவனாகவும் தெரியவில்லை.

அருணன் எப்படியோ போகட்டும். எனக்கு இதுதான் சரி என்று தோன்றுகின்றது. இதுதான் எனக்கான வாழ்வென்றால், இறைவன் இதைத்தான் எனக்காக வகுத்திருந்தால், யாரால்தான் அதனை மாற்றிவிட முடியும்?

தேவகி ரீச்சர் இப்போது இவனுடன் நேரிடையாகவே கதைத்தார். 'என்ன சேர், விசயமெல்லாம் கேள்விப்பட்டன். நீங்கள் சியாமளா ரீச்சரை விரும்பினது எனக்கு நல்ல சந்தோசம். அவ அம்மாவோடை கதைக்கட்டாம். கதைச்சுப்பார்க்கவோ? நான் சொன்னால் அவ கேப்பா. உங்களுக்கும் அங்கை நல்ல மதிப்பிருக்கு...'

விடிந்து, காலை எழுந்து, சலனப்பட்ட மனமெல்லாம் சாந்தியடைந்த இந்த நேரத்தில், ஓய்ந்து இதனைக் கதைப்பது நல்லது என்று நினைத்தான்.

"இல்லை ரீச்சர்... கொஞ்சநாள் போகட்டும்..."

"ஏன் சேர், அப்பிடிச் சொல்றீங்கள். ஒண்டையும் ஆறவிடக் கூடாது. ஆறின கஞ்சி பழங்கஞ்சி. நீங்கள்தானே அருணன் சேரிட்டை சொல்லிவிட்டு, நான் சியாமளா ரீச்சரோடை கதைச்சனான்..."

"இல்லை ரீச்சர், நான் சியாமளா ரீச்சரிலை விருப்பம் எண்டு அருணனோடை கதைக்கமுன்னம், அவன் ஓடிவந்து உங்களிட்டைச் சொல்லிட்டான்... கொஞ்ச நாள் போகட்டும் ரீச்சர், நான் உங்களோடை கதைக்கிறன்..."

தேவகி ரீச்சர் முகம் சலனமுற்றுப் போனார். போகிற நடை இவன் மனதைப் பிசைந்தது.

இப்போது பாடசாலை விட்டால் நேரே வீட்டிற்குப் போக வேண்டிய காலம் ஆகிவிட்டது. ஒருக்கால் ஆனந்தன், தர்மா, நாதுடன் இவனும் அருணனும் முறிப்புக்குளத்திற்குப் போனார்கள். வெள்ளம் அம்பாரமாய்க் கிடந்தது. இம்முறை ஆனந்தனுக்கு வாய் சும்மா கிடக்கவில்லை. "நாங்கள் நாலைஞ்ச வருசத்திலை எங்கை போறமோ தெரியாது. ஆனால், ஒவ்வொரு கிழமையும் நீ வந்து குளிக்கலாம். உனக்கென்ன குடுத்துவைச்சனி..." என்று ஆனந்தன் கண்ணடித்துச் சிரித்தான். எல்லோரும் ஒரு பாட்டம் சிரித்தனர். இவனுக்குக் குத்திவலிக்கிறாற்போலச் சுருக்கென்றது. அருணனைத்தான் நிமிர்ந்து பார்த்தான். அவன் நானில்லை என்கிற மாதிரி வாயைக் கொப்புளித்து, சடாரெனக் குளத்துக்குள் மூழ்கிச் சுழியோடினான். நாதன் ஆற்றாமையிருந்த குரலில் கூறினான்: "இப்பிடி ஒருத்தி கிடைக்கக் குடுத்துவைச்சிருக்க வேணும்."

இவனுக்கு விளங்கியது. கதை ஊரெங்கும் பரவிவிட்டது. யார் கதை பரப்பியது? அருணனா? தேவகி ரீச்சரா? அருணன் நானில்லை என்பதுபோல அப்பாவித்தனமாக முகத்தை வைத்திருந்தான்.

‘நான் அவசரப்பட்டுவிட்டேனோ?’ இவன் இரண்டாம் முறை தடுமாறினான். இதை மூடிமறைத்து ஆறுதலாகக் கேட்டிருக்கலாம். சியாமளா ரீச்சர்மீது காதலைத் தூவி, காலம் கனிய அவர் காதலை வேண்டியிருக்கலாம்.

தன்னை அவசரப்படுத்தியது எது?

தன்மீது காதல்மீதாரப்பெற்ற ஆர்த்தியின் அந்தப் பார்வையா? ஆர்த்தியின் நெஞ்சுக்குள்ளிருந்து எழுகிற நேசிப்பா? தன்மீது மையல் கொண்டிருந்த அவள் மனமா?

தான் அவசரப்பட்டிருக்கக்கூடாது. அவசரப்பட்டு முடிவெடுத்து மணலுக்குள் ‘சிலீக்’ பண்ணி, கிழமைக்கொருக்கால் முறிப்புக்குளத்தில் குளித்து... மிக மிகக் குழம்பிப்போகிற சூழலில், அவன் மையம் கொண்டான். ‘ஏன்டா இங்கு வந்தோம்?’ என்று தன்னையே நொந்துகொண்டிருந்தான்.

மனம் நொந்துபோயோ என்னவோ நாலைந்து நாட்களாகச் சியாமளா ரீச்சர் பாடசாலைக்கு வரவில்லை. காரணம் தெரிய வில்லை. தேவகி ரீச்சரைக் கேட்கலாம். அவருக்குத் தெரிந்திருக்கும். கேட்டால் அது இன்னும் பிரச்சினையை வளர்க்கும்.

முதல் நாளல்ல, இரண்டாம் நாளல்ல, மூன்றாம் நாள் மனசு ஏங்கியது. வெட்டவெளியில், நீண்டநேரத்திற்கு ரயில் வராது ஏங்கிக்கொண்டிருக்கிற தண்டவாளம்போல, மனசு வெறுமைகொள்ள ஆரம்பித்தது. சியாமளா ரீச்சரைப் பார்க்க வேண்டும் என்று கண்கள் அலைபாய்ந்தன. மீனாட்சியம்மன் கோயில் பக்கமிருந்து வருகிற பாதையில் தூரத்தே ஒரு புள்ளியை எதிர்பார்த்து ஏங்க ஆரம்பித்தான். “என்னடா செய்ய?” என்று தாங்கமுடியாமல் பிறகு அருணனிடம் கேட்டான்.

மா பூ பூக்கிறது. பிஞ்சுவைக்கிறது. ஆனால், முற்றிக் கனிய முடியாமல் வெம்பி வீழ்கிறது.

5

அப்போது ஒழுங்கையெல்லாம் புழுதி பறந்தது. தென்னோலைக் கிடுகுகளினால் வேயப்பட்ட வேலிகளை உடைய குடிசைகள் ஒழுங்கைக் கரைகளில் வரிசைக்கு நின்றன. குடிசைகளைத் தாண்டினால் வயல்வெளி. கதிர் அறுத்து, கட்டைகுத்திக் காய்ந்துபோய்க்கிடந்தது வயல். வயல்வெளிகளின் ஓரங்களில் வாய்க்கால் நீரின்றி வற்றிக்கிடந்தது.

சேவியர் கடைச் சந்தியிலுள்ள கடைகள் யாவும் மண்ணால் கட்டப்பட்டு சுண்ணாம்பு பூசப்பட்டிருந்தன. கொஞ்சம் பெரிய கடைகளில் பெற்றோமாக்ஸ் கொளுத்தியிருந்தார்கள். பெற்றோமாக்ஸ் வெளிச்சத்தில் அங்குள்ளவர்கள் கறுத்துப்போய் மினுமினுத்து தெரிந்தார்கள். நூறு கிராம் கருவாடு வாங்கிக்கொண்டுபோய் இரவு சமைத்துச் சாப்பிட்டார்கள். சிகரெட் பிடிக்கிறவர்களாக ஒருவரையும் காணவில்லை. பலர் பீடி குடித்தார்கள். உடைகள் அழுக்காக இருந்தன. தலையிலிருந்து எண்ணெய் வழிகிறதாலோ என்னவோ அருகில் போனால் நாறுகிறது.

விளக்கிலிருந்து புகை மூக்கில் நுழைய, ஈசண்ணர் வீட்டில் இராச்சாப்பாட்டிற்குக் குந்துகிறான். சாப்பாடுமட்டுமே ருசிக்கிறது.

நடராஜா மாஸ்ரர் ஓரிரவு கூப்பிட்டார். “வாங்கோ மாஸ்ரர் வெளியாலை போட்டுவருவம்...”

சைக்கிளில் ஏறிச் சென்றனர். நிர்மலமாக இருந்த வான்வெளியில் வெள்ளி நிலா, தென்னோலையில் பட்டுத்தெறித்து, தோப்பு களுக்கிடையேயான பாதையில் இவர்களுடன் பயணித்தது. வெண்மணல் விரிந்த பாதையில் இவர்கள் சென்றனர். வெள்ளம் ஓடாத வாய்க்காலொன்றில் இறங்கி மிதந்தபிறகு, விளக்குத் தெரிந்த கொட்டிலின் முன்னே நடராஜா மாஸ்ரர் சைக்கிளை நிற்பாட்டினார். “கந்தசாமி” என்று கூப்பிட்டார்.

“குத்தியிலை இருங்கோ. இவர் வந்திருவர்...” என்று உள்ளிருந்து பெண்குரல் கேட்டது. குற்றியில் இருந்தனர்.

“இப்ப சாராயம் கிடைக்குதில்லை. கிடைச்சாலும் சரியான விலை. அதுதான் இப்ப இதிலை...” என்றார். பிறகு, “மாஸ்ரர் கன விசயம் கேள்விப்பட்டன்...” என்று இழுத்தார்.

இரண்டு பெரிய சிரட்டை நிறைந்த கள்ளு, கணக்காக வந்தது.

“நான் பனங்கள்ளுத்தான் குடிப்பன்... தென்னங்கள்ளு...” என்று இவன் இழுத்தான்.

“வன்னிப் பெட்டையைப் பிடிச்சிருக்கு. வன்னிக் கள்ளெண்டால் பிடிக்காதோ?” என்று நக்கலடித்தார்.

இவன் ஒன்றும் பேசாது சிரட்டையைத் தூக்கி உறிஞ்சினான். நடராஜா மாஸ்ரர் சிரித்தார். பிறகு சொன்னார்: “மாஸ்ரர் நான் உங்களை மகனா நினைச்சுச் சொல்றன். நீங்கள் இஞ்சைதான் கால்ஊண்டப் போறீங்களெண்டால் உறுதியா ஊண்டுங்கோ. தளம்பாதையுங்கோ. அரைகுறையா ஊண்டினா, அது பிறகு உங்களுக்குத்தான் கஷ்டம்... வன்னிப் பிள்ளைகள் பாவங்கள்... தடுமாறாதையுங்கோ...”

இவனால்தென்னங்களில் ஒரு சிரட்டைக்கு மேல்தானும் குடிக்க முடியவில்லை. நடராஜா மாஸ்தர் அலுங்காமல், குலங்காமல் மூன்று சிரட்டையை மடக்கினார்.

கதை ஊரெல்லாம் பரவியாகிவிட்டது. அது இவனுக்குத் தெரிந்தது. சியாமளா ரீச்சர் ஒமெண்ணவில்லை; அவ அம்மா விடம் இவன் கேட்கவில்லை. ஆனால், அதற்கிடையில் சம்பந்தம் முடிந்தது என்கிற மாதிரி ஆகிவிட்டது. எல்லாமே வேதனையில் வடிந்து வற்றுகிற வாழ்வாகிப் போய்விட்டது.

ஆர்த்தி சிரிக்கிறாள். வேதனையைப் பிணைந்த சிரிப்பு. கண்ணில் நீர்கட்டி நின்று ஒளி தரவில்லை. வரண்டிருந்தது. கன்னம் விரிந்து மினுங்குகிற சிரிப்பாக இல்லை, அது. படிக்கிறாள். ஆழ ஊன்றிய படிப்பு அல்ல. 'இதோ' என்று கையை உயர்த்தி விடை சொல்லத் துடிக்கிற படிப்பு அல்ல. பாடத்தினது வீட்டு வேலை செய்கிறாள். அடுத்தநாள் காட்டுகிற மாதிரி அல்ல. கொடுத்த ஒரு கிழமை அவகாசத்திலும் இரண்டொரு நாட்கள் கழித்துக் கடமைக்குக் காட்டுகிறாள். மாணவர் தலைவிக்குரிய கடமைகளைச் செய்கிறாள்தான். சரியா எனத் தலை நிமிர்த்தி இவனைப் பார்க்கவில்லை. சத்தம்போட வேண்டாம் என்று மாணவர்களுக்குச் சைகை காட்டவில்லை. இன்னும் சொல்லப் போனால், அவளுக்கென ஒதுக்கப்பட்ட இடத்தில் மாணவர்கள் பெரிதும் வரிசைதப்பிக் குழம்பிப்போகிறார்கள். கறந்தபால் கன்ன லோடு நெய்கலந்த திருவாசகம் இப்போ கரத்தல்லாமல் ஒலிக்கிறது.

யாவும் தான் போகட்டும். பருவத்தே பயிர்செய்ய அவள் தவறிவிடுகிறாள். பல்கலைக்கழகம் போய்விட மாட்டாளோ என்று தவிப்பாக இருக்கிறது. அவள் போக வேண்டும். அங்கு அவளுக்கு உயிர்ப்பான வாழ்வு இருக்கிறது. அதுபற்றி ஒருநாளைக்கு ஆர்த்தியுடன் கதைக்க வேண்டும்...

சியாமளா ரீச்சர் இரு கிழமைகளின் பின் வந்தார். உயிரற்ற கூடாக அவர் தோன்றினார். சோர்ந்துபோய், வாடி, வெளுத்துப் போய் அவர் இருந்தார். "காய்ச்சல்" என்கிற மாதிரித்தான் சொன்னார். காட்டுவெக்கை கனலாய் அடிக்கிறது. நுளம்பு ஏமாற்றிக் குத்துகிறது. இரத்தம் குடிக்கிறது. அதுகூடப் பரவாயில்லை. நோயைக் கொடுக்கிறது.

சியாமளா ரீச்சரின் முகத்தில் இப்போது கண்கள் மாத்திரம் தெரிகின்றன. பிறகு நீட்டுப் பின்னல் தெரிகின்றது. இந்தக் காய்ச்சல் சியாமளா ரீச்சரை இன்னும் கறுப்பி ஆக்கிவிட்டது. கூந்தலை ஏன் அவர் எண்ணெய்வைத்துப் பின்னினார்? பின்னல் அடர்த்தியற்று, மெலிந்து கோடாலிப் பாம்புபோல இருக்கிறது. செட்டிநாகமல்லவோ அவர் பின்னல்? நிமிர்ந்த நடை எங்கே?

சியாமளா ரீச்சர் தன்னைப் பார்க்கிற எல்லோரையும் பார்த்துச் சிரித்தார். ஒளிவீசுகிற அவர் முகத்தில் இவன் இருள் படரக் கண்டான்.

பிறகென்ன என்று இவன் இடைவேளைக்கு, 'அப்பனே முருகா' கடைக்குச் சென்றான். வாய்க்காலில் இப்போது வெள்ளம் வற்றியிருந்தது. புற்களின் தடுக்கலில் குஞ்சுமீன்கள் செத்துக் காய்ந்துபோய்க் கிடந்தன. 'அப்பனே முருகா' கடைத் தேநீரில் பாலும் போதாது. வடையும் சூடாக இல்லை. அப்பரண்ணையும் வெத்திலை பாக்குப் போட்ட வாய்ச்சிவப்பெச்சிலை, இருவிரல் வைத்து வேலிப்பக்கம் துப்பி, அதே கையால் வடை எடுத்துத் தந்தார். வாய்க்காலில் மேய்கிற இலையான்கள், அக்கடைப் பண்டங்களில் மொய்த்தன. உக்கிப்போன பலகையில் 'அப்பனே முருகா' என எழுதப்பட்டிருந்தது கடை.

இவ்வருடத்தில் சிறுபோகமும் பொய்த்துப்போயிற்று. பெரும்போகமும் ஏமாற்றிவிட்டது. வயலில் பூச்சிபிடித்ததுதான் நாசம். ஒருவருடமும் வராத நோய் இந்த வருடம் எங்கிருந்தோ வந்து சேர்ந்திருக்கிறது என்று கடையில் இருவர் பேசிக்கொண்டார்கள். "இப்பிடி ஒரு வெக்கையை நான் ஒருக்காலும் காணேல்லை" என்று அதில் ஒருவர் சொன்னார்.

பின்னேரம் அருணனுக்கு இவன் சொன்னான்: "நான் என்னடா செய்ய? சியாமளா ரீச்சரைப் பாக்க பாவமா இருக்கு. எனக்கெண்டால் ஒரே குழப்பமாயும் இருக்கு... ஒருக்கா எங்கன்ரை வீட்டை போய் கதைச்சுப் பாக்கவோ எண்டு யோசிக்கிறன்..."

பிறகு சொல்வதற்கு ஒன்றுமில்லை.

இவன் தன்னூர் போய், கடும் சுகவீனம் என்று பாட சாலைக்குத் தந்தி கொடுத்துவிட்டு இரு சிழமைக்கும் மேலாக நின்றான். தாயாகி நின்ற வீட்டின் வேப்பமர நிழலில் அவன் ஒதுங்கிக்கிடந்தான். சோளகம், இறுதிக்காலம் தன்னுடையது என அறிந்து, சுற்றிச்சுழன்று சூறாவளியாகத் தாண்டவமாடியது. தந்தை என அறிந்த பனைகள் அதனுடன் சேர்ந்து தம் பங்கிற்குப் பேயாட்டம் போட்டன. போட்டபடியே அவனைப் "போ... போ..." என்று உரத்துக் கூவின.

(யுகம் மாறும், 1999)

பாலைகள் பலப்பல நூறு

(2002)

இதுதான் சரியான நிறம். காகங்கள் பறக்காத வாணைப் பார்த்தான், ஆதி. கறுப்பாகவும் இல்லை, வெளுப்பாகவும் இல்லை. சாம்பல் நிறமாய் இருந்தது. மழை பெய்ய வேண்டும். அல்லது வெய்யில் எறிக்க வேண்டும். இரண்டும் இல்லை. மப்பு மந்தாரமுமாய் இருந்தது. இதுதான் சரியான நேரம். பனிப்புுகாரி லூடாகத் தூரத்தில் ரயில் வருகிறது. பிளாஹ்போமின் தொங்கலில் போய் நின்றான். ரயில் இந்த ஸ்ரேசனில் நிற்காது. கடும் வேகம். இவன் நிற்பதைப் பார்த்து ஹோர்ண் அடித்தது ரயில். அடித்திருக்கத் தேவை இல்லை. கண்ணை மூடினான்; மயங்கி நின்றான்.

ரயிலின் முகம் அழகாய் இருக்கிறது. அதன் வேகம் உயிரை ஈர்க்கிறது. அதன் கம்பீரம் நிரம்ப வசிகரிக்கிறது. “வா... வா...” என்று அழைக்கிற அதன் கரூரக் குரலில் மனசு இலயித்துப்போகிறது. நல்ல ருசியான பியர். வெய்யில் இல்லை. குளிர்பரவிக் கிடக்கிறது. விடாய் இல்லை. ஆனால், தாங்கேலாத் தாகம். தீர்க்க மடக்மடக்கென்று குடிக்க வேண்டும் என்கின்ற வெறி.

எதுவும் ஆறுதலாய்த்தான் நிகழ்கிறது. முதலில் ஒரு கான் பியர். மூள்வெட்டிய பிறகு நொங்கின் கண்ணில் சுண்டுவிரல்வைத்து அமத்த, அப்படியே பீய்ச்சி அடிக்குமே, அதேபோல பியர் கானின் ஒரு கண்ணை அமத்தி அதனைத் திறக்க நுரையுடன் சீறும். ஒருகான் பியர் போவது ஆறுதலாகத்தான். பிறகு அதிவேகம். வெசர் நதியில் ஓடுவது நீரல்ல; பியர் நுரைக்கிப் பாயும் அதன் வேகத்தில் புரிகிறது. இப்போது பியர் நல்ல துணை. விஸ்கி ஏலுமாய் இருந்தால் தாட்ட இடத்தில் புல்லும் முளைத் திருக்கும்.

இன்னும் சில நாட்களில் புல்லு முளைக்கப்போகிறது. பியரினாலும் அதிக நாட்கள் தாக்குப் பிடிக்க முடியவில்லை. “ஒருநாளைக்கு வீட்டை வா. வடிவாச் சாப்பிட்டுப் போகலாம். இத்தாலிச் சாப்பாடு உனக்குத் தாறன். வைன் இருக்கு. பியர் இருக்கு. தேவையெண்டால் விஸ்கி எடுக்கிறன். வா” மகேன் கூப்பிட்டான். ஆதி, “வாறன்” என்று சொன்னான், உருளைக் கிழங்கு சேர்த்து முருங்கைக்காய்ப் பிரட்டல், பிலாக்கொட்டை போட்ட வேள்வியிறைச்சி, விளைமீன் குழம்பு, இறால் பொரியல், பசளிப்புட்டு இவை மகேனிடம் கிடையாது. பனங்கள்ளு அவனால் ஏலாது. பிறகேன் கூப்பிடுகிறான்? பனங்கள்ளுக்குத் தெரியும் எவ்வளவு ஏலும் என்று. இங்கு எதற்கும் தெரியவில்லை. எல்லாமே சாவை நோக்கித் தள்ளுகிறது. பகல்பகலா, இரவிரவா, சாமம் சாமமா, விடியவிடியவா ‘அல்ககோலி’ல் குடல் அவிந்துபோகிறது.

மகேனிடம் ஆதி போனான். ட்ராம் எடுத்து, பிறகு பஸ் எடுத்துப் பயணம். “மச்சான், கார் இல்லையோ?” என்று மகேன் கேட்டான். இவன் சிரித்தான். “என்ன மச்சான் சிரிக்கிறாய்? நீ வந்து மூண்டு, நாலு வருசம் ஆச்சுத்தானே?” என்றான் மகேன்.

அப்படித்தான் ஆதி சொன்னான். “நாலுவருசம் முடிச்சுட்டுது. என்னை என்ன செய்யப் போறீங்கள்?” வேதனை எல்லாம் போய்விட்டது. இம்முறை கோபம் வந்தது. “ஏன் வந்தாய் இங்கு, வந்த நீ காத்திரு.” அவள் கத்தினாள். ஒருசிறு புன்னகை காட்டாத அவள் முகம். கோபத்தில் ஆதி செயலிழந்தான். ‘டொல்மேச்சர்’ (மொழிபெயர்ப்பாளர்) ட்ராமில் போகிறபோது, “உந்த வெள்ளைத் தோல்களுக்கு இரக்கமும் மனிதாபிமானமும் ஒருக்காலும் வராது.”

ஸ்ரேசனுக்குப் போகிற பாதையில், சிறிய மைதானத்தில் விற்கிற கார்கள் நின்றிருந்தன. கருநீல ‘பிஎம்டபிள்யு’ கார் ஆதிக்குப் பிடிக்கும். ‘பென்ஸ்’ கார் எடுக்க வேண்டும் என்று மகன்மார் ஒத்திருந்தனர். ஒத்திருந்தாலும் நிறவகைத் தெரிவில் பச்சையாகவும் சிவப்பாகவும் மாறுபட்டனர். “அப்பாவிற்சு இரண்டு கார் எடுக்கக் கட்டாது” என்று ஆதி கடிதம் எழுதினான். “இரண்டு பேரும் நீலநிறக்கார் என்றே தீர்மானித்திருக்கிறோம்” என்று கடிதம் வந்தது. கூடவே, மனைவி இவ்வார்களுக்குச் சிரித்து, ‘விளக்குமாற்றைக் கொண்டுசெல்ல முடியாத மூஞ்சுறு’ குறித்தும் ஒரு துண்டு எழுதியிருந்தாள்.

மைந்தர்கள் குழந்தைகள் போகட்டும். மகேனின் அறிவு எங்கு போயிற்று? “மச்சான், என்னடா மீசையெல்லாம் வழிச்சு பொட்டையன் மாதிரி நிக்கிறாய்” என்றான் மகேன். மீசையில் மயிர்கள் நரைத்த கதையை ஆதி சொல்லவில்லை. சொல்ல மகேனும் விடவில்லை. மகேனின் கன்னங்களும் கண்களுக்குக் கீழேயும் கறுப்புக்கண்டிருந்தது. முதிர்வின் அடையாளங்கள் அவன் முகத்திலும் தெரிந்தன. “வயது போகுதுதானே?” என்று மகேன் சொன்னான்.

“மாஸ்ரர்” என்று கூப்பிட்டான் சரவணை. “அப்பா கடிதம் போட்டிருக்கிறார். உங்களையும் விசாரிச்சவர்” என்றான். சரவணையின் தந்தை ஐம்பது வயசானபோதிலும் ஆதியிடம் படித்திருந்தார். ‘காம்பில்’ சரவணை ஆதியிடம் பிரியம் வைத்திருந்தான். காம்பிலிருந்த, சரவணையை ஒட்டிய வயசான நந்தீசுக்கும் சபாவிற்றும் ராஜனிற்கும் சிவாவிற்றும் இன்னும் மற்றும் பலரிற்கும், வயசு கொஞ்சம் போய் இவர்களுடன் ஒட்ட முடியாமல் போனவர்கள் சித்தப்பா, மாமா பிறகு மாஸ்ரர் ஆதி!

மகேனுக்காகவும் இரவிற்காகவும் ஆதி ஒரு ‘வொட்கா’ வாங்கிப் போனான். உக்ரெய்ன், ‘வொட்கா’வைப் பழக்கிவிட்டது. ஊரில் சோவியத் கதைகள் வாசித்த சுவைப்பில் ‘வொட்கா’ என்னும் பெயரே மயக்கத்தைத் தந்தது. ‘பைன்’மரக் காடுகளும் சதுப்புநில ஸ்தெப்பி வெளிகளும் பிறகு ‘வொட்கா’வும்.

ஆதி அதைக் கண்டான். பனிமணல் வெளி. மரங்களின் கால்வாசியை நிறைத்துப் பனிமணல் குவியல். மழைத்துளிபோல் சிறிச்சிறி வீழ்கின்றன. மல்லிகைப்பூப்போல் கொட்டுண்ணுகின்றன. பனிபெய்கிறபோது எந்த வேலையும் தடைப்படவில்லை. நாயை பெற்றறில் கட்டி கையில்பிடித்துப் போகிறார்கள். அன்றன் செக்கோவின் ‘நாய்க்காரச் சிமாட்டி’யைக் காணவில்லை. பெண்களின் படுக்கை அறைகளில் லெனின், ஸ்ராலின் படங்கள் பெரிதாக மாட்டப்பட்டிருக்கின்றன. வயதுபோன அவர்கள் லெனினை கடவுள் என்கின்றனர். ஸ்ராலினைக் காதலன் என்கின்றனர். உக்ரெய்னின் சீவ் நகரம் மூடுண்ட இருண்ட நகரம்போல் இருக்கிறது. பனித்துகள்கள் மணலாய் நிறைந்து பாறைகளாய் இறுகின. கால்பட்டு, கால்பட்டு இன்னும் கட்டிபத்திப்போயின. பளிங்குக்கல்லாய் ஆகின. இனி ஒரு வசந்தம் வர வேண்டும். அது உருகிவடிந்து ஓட! ஓடையாய் ஒருபுறம் போய்ச்சேர!

“மச்சான், நீ இஞ்சை இருக்காதை. அங்கை என்ன மாதிரி இருந்த நீ, இஞ்சை இப்பிடிச் சீரழிஞ்சுபோய்... மச்சான், நீ திரும்பி அங்கை போ...” மகேன், இதைச் சொல்கிறபோது பஸ் ‘ரெனிபரை’க் கடந்துவிட்டது. இனி ஒரு ட்ராம். பிறகு நகரம். பழம்பெரும் பணக்கார நகரம். பஸ்ஸில் போவார்களும், காரில் உலாத்துபவர்களும் பணக்காரர்களாய் இருந்தார்கள். அவர்களுக்குத் தேவையான ரெஸ்ரோறாண்கள் ஆற்றுக்கு மேலாக, தூண் எழுப்பி இருந்தது. பிரதான வீதியில், முடக்கில், ஆபத்தான வளைவில் றோட்டுக்குச் சற்றே மேலேறி இருந்தது.

ரெஸ்ரோறாண்கள், கடலைப் பார்த்து, துறைமுகத்தில் வந்து தரிக்கும் கப்பலின் பெரும் ஊதலை கேட்கக்கூடியதாக இருந்தன. விமானம் மேலேறுகிறபோது, சற்றே தலை உராய்ஞ்சுகிற எட்டத்தில், விழுந்தால் அவ்வளவுதான் என்று ஆபத்தை உணர வைக்கிற உயரத்தில் இருந்தன. நெடுஞ்சாலையில் கார்களின் விரைவினையும், அதன் சிவப்புக் கண்களையும் பார்க்கக்கூடிய

வாறு இருந்தன. இப்படியான ரெஸ்ரோறண்டுகளில்தான் இவர்களால் சாப்பிட முடியும். குடிக்க முடியும். சாப்பிட்டதும் குடித்ததும் செமிக்க முடியும்.

அன்று முழுக்க பஸ்ஸில் சென்றபோது, ட்ராமில் குந்தியபோது, கடைகள்வழிய திரிந்தபோது, பனிப்பாறைகளாக உறைந்துவிட்ட வெசர் நதியினைக் கண்டபோது, நெடிதுயர்ந்த தேவாலய கோபுரத்தைப் பார்த்தபோது மகேன், ஆதியின் ஆளுமை குறைந்து, குலைந்துபோவதுபற்றி ஓலமிட்டான். யன்னல் கண்ணாடியில் புகார் படிந்திருந்தது. துடைத்துத்துடைத்துத்தான் வெளியில் பார்க்க வேண்டும். மரங்களில் இலைகள் இல்லை. மக்கள் கறுப்புக் கோட் அணிந்து நடந்துபோனார்கள். சிவப்பாய் சில சுவெற்றர்கள் மின்னின. முதலுக்கும்முதல் இருந்த சிற்றில் ஒரு குழந்தை பார்த்துச் சிரித்திருந்தது. குழந்தைக்கு வெள்ளை, கறுப்பு என்ற வேறுபாடு இல்லை. ஒரு தகப்பனுக்கும் அப்படி இருந்தது ஒருநாள்.

வெய்யில் எறித்த நேரம். வெளியில் பார்க்க விசேடங்கள் இருந்தன. ஆதி தொங்கலில் இருந்தான். மூன்று வயதிருக்கும் ஒரு மைந்தனும் தகப்பனும் முன்சீற்றில் இருந்தனர். ஆதி அந்த மைந்தனுடன் கண்ணால், கைகளால், முகத்தால், மூக்கால் விளையாடினான். சிரித்துச்சிரித்து, துள்ளித்துள்ளி விளையாடியது அந்த மகவு. தந்தை இரசித்தார். இடையிடை திரும்பிப் பார்த்தார். சினேகமாகச் சிரித்தார்.

ஆதியின் மைந்தர்களும் புறப்படுகிற அன்று துள்ளித்துள்ளி விளையாடினர். ஆதி அணிகிற கோட்டை எடுத்துப் போட்டு அது முழு உடலையும் மூடி, அதற்கு அங்காலும் நிலத்தில் இழுபட, தடக்குப்பட்டு வீழ்ந்து, அழவில்லை. ஆனால் எழுந்து, மூத்தவன் கையணைப்பில் கிடந்தான். இளையவன் நெஞ்சணைப்பில் சுருண்டான்... ஆதிக்கும் கண்கலங்கிற்று. பெருங் கேவல் எழப்பார்த்தது. தந்தை எழுந்துவந்தார். 'டொச்'சில் ஏதோ சொன்னார். முதுகைத் தட்டி "அலஸ் ஓக்கே" என்றார். மைந்தனைத் தூக்கி அடுத்த ஹோல்ற்றில் இறங்கிப் போனார். மைந்தன் சிரித்தபடி போனான். பஸ் புறப்பட, தந்தை கைகாட்டினார்...

குளிர் இன்னும் கடுமையாக அடித்தது. வெண்பனி உதிர்ந்தால் குளிர் குறையும். வெண்பனி உதிரா நகர் இது! நகரின் மத்தியில், சனத்திரளுள் போனால் குளிர் குறையும். இது ஊசியாய்க் குத்துகிறது.

டொல்மேச்சர் வைத்து, ஆதி கேட்டான். "நான் என் நாட்டுக்குப் போகப்போறன். என்னை விடுங்கோ." அந்தச் சிடுமூஞ்சிக்காரி பைல்களைப் புரட்டிப்பார்த்து, கொம்பியூட்டரைத் தட்டிப்பார்த்து, நிறைய நேரம் யோசித்துப்பார்த்து, ரெலிபோன் பண்ணிப்பார்த்துப் பிறகு, "உன் நாட்டில் உனக்குப் பிரச்சினை

என்று இங்கு ஓடிவந்தாய். இப்போது இல்லையா பிரச்சினை? முடிவு வரும்வரை காத்திரு!" "எவ்வளவு காலம்?"

தோள்களைக் குலுக்கினாள். சடக்கெனப் புன்னகைக்கு மாறி, "பிறகு சந்திப்போம்" என்றாள். மேசையிலிருந்த பொத்தானை அழுக்க, கதவு திறந்து, ஒரு துருக்கிக் குடும்பம் வந்தது. விறைத்துப்போகிற குளிரில் விடிய ஐந்து மணிக்கு ட்ராம் ஏறி 'வுண்டசாம்ற்' (Bundesamt) வந்து, கியூவில் நின்று, ஒன்பது மணிக்கு கதவு திறக்க டொல்மேச்சரை வரச் சொல்லி, பதினொரு மணிக்கு அறைக்குள் புகுந்து, இந்த ஒன்றுக்கும் உதவாத பதிலைக் கேட்க வேண்டியதாயிற்று. டொல்மேச்சர் தன் இறக்கம் வர என்பது மார்க்கை வாங்கிக்கொண்டு இறங்கினார். மனைவிக்குக் கடிதம் போட மூன்று மார்க்கிற்கு, இனி செழியனிடம் கையேந்த வேண்டும். ஐந்து மார்க்காய் வாங்கிவிட்டால், அப்படியே இரண்டு கான் பியருமாயிற்று.

ஆயினும், மகேன் பியர் கானுடன் போய் ஆற்றைப் பார்த்தபடி இருக்கும் ஒரு மதகில் குந்துகிறபோதும் இதனைத்தான் சொன்னான். இந்தச் சாடையான இருளில், கடும்குளிரில் ஆற்றங்கரையில் இருந்து ஆரும் பியர் அடிப்பார்களா? சனங்கள் வேடிக்கை பார்த்தபடி போனார்கள். ட்ராமிலிருந்தும் பார்த்தார்கள் பியர்தான் குடிக்கக் காசு கட்டுபடியாகிறது. வெள்ளைத்தோல்கள் கறுப்பு அரியண்டங்களைப் பார்க்கிறார்கள்.

எனினும் மகேன் சொன்னான்: தன் சுட்டுவிரலை நிமிர்த்தி, "இப்பிடி இருந்த உன்ரை பேர்சனாலிற்றி", அதே விரலை பிறகு மடக்கி, "இப்பிடிப் போச்சுது" என்று சொல்லி ஒருமடக்கு பியர் குடித்தான். இராத்திரிக் குடித்த வொட்காவின் வயிற்றுச் சூட்டுக்கு, பியர் குளிரைத் தந்தது. இந்த ஆற்றங்கரையில், கண் சிமிட்டி வைற் எரிக்கிற 'பெக்' (Beck) கொம்பனி எவ்வளவு பியர்களை இந்தக் குளிர்நேரத்திலும் தயாரிக்கிறது. ஆற்றுநீரை அள்ளியா தன் 'காளை' நிரப்புகிறான் அவன்? தேவாலயத்தின் முன்னுள்ள பெக் ரெஸ்ரோறண்டிலும் கேட்டாயிற்று. ஆரும் கேட்கத் துணியாததை ஆதி செய்தான். "கொஞ்ச நாளைக்குக் கோப்பை சுழுவிக் காட்டுறன். பிறகு பார்த்துச் சம்பளம் தாங்கோ" என்றும்கூடக் கேட்டான். மகேனின் சுட்டுவிரலை ஆதி பார்த்தான். கறுத்துப்போய் இருந்தது. நகத்திலும் ஊத்தை! நகத்தை வெட்டிப் போய்க் கழுவ கையை!

"இது, இந்த நகரத்தின்ரை மையப்பகுதி" என்று மகேனைத் தட்டி தேவாலயப்பக்கத்தைச் சுட்டிக்காட்டினான் ஆதி. முந்தைய மையம் வேறு. இப்போது அந்த மையம் சிதைந்துபோயிற்று என்று மகேன் சொன்னான். இந்த நகர்பற்றி ஒருநாறு செய்திகளை மகேனால் சொல்ல முடிந்தது.

மகேனுக்கென்று ஓரிடம் இருந்தது. அது தெகிவளையில் ஆதி, மகேனைச் சந்திக்கிறபோதுகளில் அங்கு கூட்டிச்சென்றான்.

கடற்காற்று இரைகிறதுமீ வீசுகிறதுமான இடம் அது. சின்னத் தொந்திவைத்த, கட்டைக் காற்சட்டை போட்ட, முகத்தை மழுங்கச் சவரம்செய்த, தங்களுக்கென்று கார் அல்லது பஜிரோ வைத்திருக்கிறவர்கள் பின்னேரம் வந்து, ரென்னிஸ் விளையாடி, பொழுதுபட மீன்துண்டுப் பொரியல் சப்பி, பியர் குடிக்கிற இடம் அது. இன்னும் கொஞ்சம் ஏற வேண்டுமென்றால், 'இரட்டை வடிப் பழைய சாராயத்தில்' இரண்டு, மூன்று பெக்கும் முழு முட்டை அவியல் இரண்டு, மூன்றும் ஆட்டுத்தொடையில் அல்லது மாட்டுத்தொடையில் இறைச்சித் துண்டங்களும் சப்புவார்கள். ஆதி, அங்கு பியர் குடிக்க மறுத்து, "சாராயம்" என்றான். மகேன் ஒரு வடிசாராயத்துடன் பியர் கலந்தான். கடலைப் பக்கெற் வாங்கினான். ஆதிக்கு அது நன்றாய் இருந்தது. போகிறபோது எந்தத் தடுமாற்றமும் இல்லை. ஆனால், மகேன் சொன்னான்: "உன்னோடை கதைக்கிறதே லைபிறரிக்குப் போன மாதிரியெடா."

"புளுகாதை" என்று, ஆதி பஸ் ஏறிப்போனான்.

கூதல் அடித்ததுதான். நடுங்கும் குளிர் அப்போது இல்லை. மழை சினுங்குகிற மார்கழி மாதம். பனை இல்லாத ஊரில் ஒரு நான்கு வருடமாய்த் தன் குடும்பத்துடன், அம்மா அப்பாவுடன் ஆதி நின்றான். மழையில் நனைந்து கறுப்பாய், உயரமாய் எழுந்து நிற்கும் பனை, வாடைக்குச் சற்றே தலைசாய்க்கும். கட்டடக்காடு அல்ல; மார்கழிக்கு ஊர்ப்ச்சை மற்றும் திருவெம்பாவை! அப்படி நேரத்தில் அம்மாள் கோயில் மணி அடிக்க, அனேகமாக மோதகம், சுண்டல், வடை சாப்பிடலாம். கடைசினாளுக்குக் குழல்பிட்டு. சொல்லட்டோ ஒண்டு - அப்ப வாழைப்பழம் ருசியில்லை; கப்பல் பழமா இருந்தாலும். பனிக்குளிருக்கு அப்பா தலையில் தோய்ந்து, விடிய அம்மாள் கோயிலில் நிற்பார். "விடிய எழும்பி, குளிச்சுப்பார். கிணத்துத் தண்ணீர் என்ன மாதிரிச் சுடுது எண்டு."

பனை இல்லா ஊரில் திருவெம்பாவை இல்லை. மார்கழிப் பச்சை இல்லை. வாடைக்கூதல் இல்லை. செம்பாட்டு வெள்ளம் இல்லை. வெங்காய நடுகை இல்லை. கடல் இரைச்சல் இருந்தது. காற்றில் உப்புக் கலந்திருந்தது. அப்போ வீடு மாறியிருந்தான் ஆதி. அப்பா செத்து ஆறேழு மாதமாயிற்று. அல்ல; ஆனியில் அம்மாள் கோயில் பூங்காவனத்துக்கு அடுத்தநாள் அப்பா செத்தார். புரட்டாசியில் புதுவீடு போகமுன்னம் பக்கத்துவீட்டு வாப்பா, உம்மாவிடம் சொன்னார்கள். கண்கலங்கினார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. மனம் கலங்கினார்கள். அப்பா செத்த அன்று காலையில் மாஜின் பூசிப் பாணும், பின் கோப்பியும் தந்தார்கள். ஆரும் சாப்பிடவில்லை. ஆயினும், அன்றிலிருந்து அவர்களும் ஒரு உறவாயிற்று. அம்மா பின்னேரங்களில் கதைக்கப் போனார்; உம்மா பின்னேரங்களில் கதைக்க வராத நேரங்களில்.

வீடு மாறிய பிறகு, உம்மாவிடம் கடிதம் வந்திருக்குமோ என்று விசாரிக்கிறதாக அம்மா அடிக்கடி சொல்லிப் போனா. ஆதிக்கு நேரம் வந்தபோது அல்ல; முக்கிய கடிதம் வரும் என்று தெரிந்தபோது போனான். கல்வித் திணைக்களத்திலிருந்து வர இருந்தது ஒரு கடிதம். ஆனால், வந்தது வேறொன்று.

ஆதிக்கு முதுகு சில்லிட்டுப்போயிற்று. இனி இருக்கேலாது என்று மகேனிடம் சொன்னான். மேலும் நன்றாய் இருட்டியும் விட்டது. அதுவும் நல்லது. கடுக்கிற மூத்திரத்திற்கு இருள் உதவிபுரியும். கட்டிபத்திப்போன வெசர் ஆற்றில் சர்ரென பெய்த போது சிறு ஆவி கோடாக எழுந்தது. நுரைத்தபடியே வெசர் அறு திகைத்து உறைந்துபோயிருந்தது.

அப்பாவின் முகம் கண்மூடி உறைந்துபோயிற்று. நரைத்த மயிர், தடித்த சொண்டு என்று முகம் இறுகியிருந்தது. இனி முகம் தெரியாது என்ற கணத்தில் கடைசி மண்ணைப் போடமுன்னம் அப்பாவை ஆழமாகப் பார்த்தான். அப்போதுதான் கேவல் வந்தது. எல்லாமும் போய்விட்டது.

அப்பா, அந்த வீட்டிலிருந்து வரமாட்டேன் என்று முரண்டு பிடிப்பதாக உம்மா, அம்மாவுக்குச் சொன்னா. அப்பா கடைசியாய் இருந்த வீடு. அப்பாவிற்கு வீடுகள் இல்லாமல்போகிறது. அப்பா ஒரு வீடு கட்டினார். அப்பாவிற்கு இரண்டு வீடுகள் இருந்தன. அம்மாள் கோயில் ஒரு வீடு. கட்டியது மற்ற வீடு. ஒருவீடும் அப்பாவிற்கு இல்லாமல்போயிற்று. ஆரோ கட்டிய வீட்டில் வாடகைக்கு இருந்ததை அப்பா செத்தபிறகு தன் வீடு என்று உறுதியாய் நினைக்கிறார்.

இதை உம்மா சொல்கிறா. அம்மா அதை நம்பினா என்று சொல்லக்கூடாது. அது அப்படித்தான் ஆகும் என்று அம்மாவிற்குத் தெரியும். நாற்பது வருசமாய் அப்பாவை மனதாலும் உடலாலும் தெரிந்த அம்மாதானே. அப்பா செத்த இரண்டு மாதங்களும் அப்பா அந்த வீட்டில் உலாவித் திரிந்ததும், பாத்திரங்களை உருட்டியதும் அம்மா கேட்டவா. அப்பா குடிக்கிற சுருட்டுக்கூட மணத்தது. இருபது வருசமாயிற்றுத்தான் அப்பா சுருட்டு விட்டு. ஆனாலும், செத்தாலும் பழகிற பழக்கத்தை விட முடியுமா? விட்டாலும் பிறகு வந்து ஒட்டிக்கொள்ளும்தானே? அப்பா சுருட்டை நேராசுச் சுத்த மாட்டார். ஓரிடத்தில் நெளிந்திருக்கும். அந்த நெளிவு வர, புகைச்சுண்ட மணம் வரும். அந்த புகைச்சுண்ட மணம் ஆடி மாதத்திலும் மணத்தது. அம்மா அறிந்துவிட்டா. அப்பாவால், தான் அன்புவைத்தவர்களை விட்டுவிட்டுப் போக முடியாது. உம்மா சொல்லத்தான் வேணுமென்றில்லை. இஃதொன்றும் தெரியாது உம்மா திகிலுடன் சொன்னா.

அப்பா செத்து, ஆதி தன் குடும்பத்துடன் அந்த வீட்டை விட்டு வெளிப்போன பிறகு, இளம் சிங்களக் குடும்பம் தம் சிறு பெண்குழந்தையுடன் அவ்வீட்டிற்குள் குடிபெயர்ந்தது. அந்தப்

பெண் அழகாய் இருந்தாள். அச்சிறு குழந்தை மலர்வாய்ச் சிரித்தாள். அவன் கறுவலாய் இருந்தான். அவன் வேலைக்குப் போன பகலின் பன்னிரண்டு மணிபோல அப்பா கதவு தட்டி, பிள்ளை கடிதம் ஏதும் வந்திருக்கோ என்று தமிழில் கேட்டார். ஒவ்வொரு நாளும் கேட்டார். பகலில் கடிதம் கேட்ட அப்பா, இரவில் பன்னிரண்டு மணிபோல கதவு பூட்டப்பட்ட வீட்டு விறாந்தையிலிருந்து சுருட்டுக் குடித்தார். மூத்திரம் பெய்ய எழும்பி பாத்திரம் போன அந்தப் பெண் திரும்பிவந்தபோதுதான் பகலில் கடிதம் கேட்டவர், இரவில் சுருட்டுக் குடிப்பதைக் கண்டார். பயந்துபோனார் என்று ஒருவார்த்தையில் அதனைச் சொல்லக் கூடாது. கதவை மூடி, உள்ளே வியர்க்க இருந்த அந்தப் பெண், அப்பா சுருட்டுக் குடித்துமுடித்து எழுந்து கதவைத் திறந்து போனதைக் காதால் கேட்டார். பிறகு கடிதம் கேட்பதில்லை; சாமம் பன்னிரண்டு மணிக்குச் சுருட்டு மணத்தது. புகைகூட யன்னலால் போயிற்று. இனி, இந்த வீட்டில் இருக்க இயலாது என்று அவர்கள் வீடு மாறினார்கள்.

அப்பா அதற்குப் பிறகு சுதந்திரமாகச் சுருட்டுக் குடித்திருப்பார். ஆனால், ஆரிடம் கடிதம் கேட்டிருப்பார். இந்தக் கேள்விக்கு விடை காண்பதிலும் பார்க்க இன்னொரு கேள்விக்கான விடை அறிய வேண்டும். கொலன்னாவ எண்ணெய்க் குதத்தைப் போராளிகள் தாக்கிய மறுநாள் இரவு, சிங்கள ராணுவம் ஆதி வசித்த இந்த வீட்டைச் சுற்றிவளைத்தபோது அப்பா உள்ளே இருந்தாரா? சுருட்டுக் குடித்தாரா? இராணுவத்துடன் ஏதும் கதைத்தாரா? அப்பா சும்மா இருப்பவர் அல்லர். எதிர்த்து நிற்பவர். ஏதும் கதைத்திருப்பார். என்ன கதைத்திருப்பார்?

கடிதம் கேட்க உம்மாவிடம் ஆதி போனபோதுதான் இத்தகில் செய்தியை உம்மா சொன்னார். உம்மாவின் மேல்வீட்டிலிருந்து பார்த்தால் சின்ன பச்சைக்குளம் தெரியும். தாமரை பூக்கிற குளம் அல்ல; நுளம்பு பூக்கிற குளம். அந்தக் குளத்தைப் பார்த்த படிதான் உம்மா கதைத்தா. உம்மா பிற ஆண்களை நேரே பார்ப்பவர் அல்லர். ஆனால், இதைச் சொல்கிறபோது உம்மா நேரேதான் பார்த்தார். “பிறகு நேற்றும் சிஐடிக்காரங்க வந்திருந்தாங்க. ஒங்களத்தான் விசாரிச்சுட்டுப் போனாங்க. வீடு எங்கனென்னாங்க. தெரியாதின்னிட்டோம். என்ன மோன் நடந்திச்சு?” ஆதி வெற்றுப் புன்னகை விரித்தான். அப்போது, மழைவிட்டு வெய்யில் ஏறியிருந்தது. ஆதிக்குப் புரிய ஏதுமில்லை. அவனைச் சுற்றி எல்லாம் இறுகிக்கொண்டு வருகிறது. அவனை ஓட்டோக்கள், ஜீப்புகள், கார்கள், பஜிரோக்கள் வழிமறிக்கின்றன. இவன் திரும்பிப்பார்க்க நின்று வேறுதிசை திரும்பின.

மகேன் இத்தாலி ரெஸ்ரோறண்டிற்குக் கூட்டிச்செல்வதாகச் சொன்னான். வேலைகேட்டு வெங்காயம் உரிப்பதிலும், கரட், உருளைக்கிழங்குத் தோல்சீவுவதிலும், நின்றநிலையில் பத்து நிமிடத்தில் நூறு கோப்பைகளை கழுவி, ஒளிபட்டுத் தெறிக்கும்

படியாகத் துடைத்து அடுக்கிவைப்பதிலும் இவன் வலு விண்ணன் என்று 'செவ்'வுக்குச் சொன்னான் மகேன். "நீ வா. உனக்கு நிறைய வேலைகள் காத்திருக்கின்றன" என்றான் மகேனிடம் செவ்.

கடிதம் வராமை கண்டு கல்வித் திணைக்களத்திற்குச் சென்றான் ஆதி. அந்த பஸ் வராது. வந்தாலும் பிதுங்கிக்கொண்டு வரும். மூக்கின் நேருக்கு ஒரு பெண்ணின் தலை இடிக்கும். தலையிலிருந்து அலரிப்பூவின் வாசம் வரும் - சிலநேரம். பலநேரம் மருத்தெண்ணெயின் நாத்தம் வரும். எனவே, ஆதி நடந்தான்.

முன்மேசையிலிருந்து ரைப் அடிக்கிற ரேணுவைத் தெரியும் ஆதிக்கு. சுருண்ட மயிருடன் சின்னச் சிரிப்பு. இன்று ஒரு மயிர்க்கற்றை ஒழுங்குபடாமல் மூக்குக்கு நேரே வந்து நின்றது. அந்தச் சிரிப்பும் இல்லை. இவனைக் கண்டு கலவரப்பட்டான். தலையைக் குனிந்து ரைப் அடித்து, ஆதி உள்ளே போகப் பார்த்தான். ஆதி உட்சென்று, "அந்தக் கடிதம் வரக்காணன்" என்றான். "தேசிய புலனாய்வுப் பிரிவிடம்தான் போய்க் கேட்க வேண்டும்" என்று அவனை இருக்கச் சொல்லாமல், பணிப்பாளர் சொன்னார்.

"ஏன்?"

"உன்னுடைய கோப்புகளை எல்லாம் அள்ளிக்கொண்டு சென்றுவிட்டார்கள்." கண்ணாடியை மூக்கில்வைத்து மேல் கண்ணால் பார்த்தார். மீசையில்லா முகத்தில் எந்த உணர்வும் தெரியவில்லை.

ஆதி சின்னச்சின்ன வெங்காயம் உரித்து, மிளகாய் வெட்டி, தேங்காய்ப்பால் விட்டு, உப்புப் போட்டு, கடுகு, சீரகம், வெந்தயம் வதக்கி, தூள் கொட்டி, இறைச்சியோ மீனோ மரக்கறியோ அல்லது இறால்தானோ எதுவோவைத்து, எல்லாம் சேர்த்து ஒருகறி செய்தான். செய்தபின் அதன் பொன்னிறத்திலும் மெல்லிய மணத்திலும் அது அமிர்தமாயிற்று. தன் வயிற்றில் பிறவா அந்த அழகிய மகளுக்கு அதைக் கிண்ணத்தில் ஏந்திச் சென்றான். அவள் இன்னொரு குடிலில், இன்னொருவர் கொடுத்த உணவை உண்டுகொண்டிருந்தான். வெற்றுப் புன்னகைதான் அப்போதும் அவனிடம் இருந்தது. கனவு கண்டு எழும்பி, கொஞ்ச நேரத்திற்குப் பிறகுதான் காலை ஆயிற்று.

'ஓப்பின் விசா' உள்ள நாட்டிற்குப் பயணம் ஏறினான். மழை தூறிக்கொண்டிருந்தது. மனைவிக்கும் அம்மாவுக்கும் முத்தம் வைத்தான். மைந்தரைக் கட்டிப்பிடித்து மாறிமாறிக் கொஞ்சினான். அம்மாவிற்கு, 'மகன் போகிறான், வருவான்' என்றிருந்தது. மைந்தர்களுக்கு அப்பா பள்ளிக்கூடம் போகிறார் என்றிருந்தது. இரு மைந்தர்களின் கைகளிலும் நூறுநூறு ரூபாய்த் தாள்களை வைத்தான் ஆதி. அது போதும் அவர்களுக்கு. வருசப்பிறப்புக்கு வெடி கொளுத்தலாம். பொங்கலுக்கும் அது போதும்.

பொங்கலுக்கு வெடி கொளுத்தினார்கள்தான். ஆனால், அதன்பிறகு ஒரு மாதம் கழித்து வந்த பிறந்தநாளுக்கு, உக்ரெய்னில் இருந்து போன் எடுத்தபோது, “அம்மா பேர்த்டேக்குக் காறசட்டைதான் எடுத்தவா” என்றார்கள்.

“ஏன்?”

“சேர்ட் எடுக்கக் காசில்லையாம்.”

உக்ரெய்னில் கீவ் நகரம் பனியால் மூடுண்டுகிடந்தது. உதயன்தான் கூட்டிச்சென்றான். ஒருமாத விசா முடிந்தது உக்ரெய்னில். பொலிஸ் பிடிக்கும். பிடிக்கும் பொலிஸ்காரனைப் பொறுத்தது அது. குட்டு விழும். காசு வாங்கிவிடுவான். வேலைகள் செய்விப்பான். சிறையில் தள்ளுவான். உதயன் வேகமாகவும் குறுக்குப்பாதை வழியாகவும் இரண்டு கண்கள் தவிர, இன்னோர் எச்சரிக்கைக்கண் பூட்டி, வெளியளாவி, துழாவிக்கூட்டிச்சென்றான். “மகன் சேர்ட் எடுக்கக் காசில்லை” என்றான். உதயனைப் பார்த்தான் ஆதி. அழுகை வெடித்துவிடும். வெறுமையாகப் புன்னகைத்தான். அன்றிரவுக்கென்று உதயன் ஆதிக்கு வொட்கா வாங்கினான்.

இம்முறை கொம்யூனிக்கேசன் சென்ரருக்கு உதயன் கூட்டிப் போகவில்லை. ஐந்து நிமிட நடையில் அது இருந்தது. முதல் இருந்த வீட்டில் ஜேர்மனிக்கு உடன் அனுப்பப்படுகிறவர்கள்தான் இருந்தார்கள். அவர்கள் பயணக் காசு முழுவதையும் கட்டி விட்டவர்கள். கட்டாதவர்கள் இந்த வீட்டில் இருக்கிறார்கள். “காசு தருவியளோ?” என்று ஆரையும் கெஞ்ச, ஐந்து நிமிசத்தில் தொலைபேசி வசதியிருந்தது. கிரிமலை மணற்குவியலில் நடப்பது போலக் கற்பனைசெய்யச் சுகமாக இருந்தது - கீவ் நகரின் பனிக்குவியலில் நடப்பது. அது வெறும் மேல், வெறுங்கால். இது, காலை மூடிக்கட்டிய சப்பாத்து, மேலைப் போர்த்து மூடிய கோட். மைந்தனின் உடலை முழுவதுமாய் மூடி, மீதி நிலத்திலும் இழுபட்டு, அவனை நிலத்தில் விழப்பண்ணிய கோட். பொலிஸ்காரர்களிடம் அகப்படாவண்ணம் மரங்கள் இருந்தன. பனிப்பனிங்கில் கால்வைத்தபோது சறுக்கப்பார்த்தது. காவில் உறுதி இருந்தது. உறுதி உள்ள ஊரில் பிறந்து, வளர்ந்தவன் ஆதி. உறுதியை உருக்குலைக்க, அம்மியை அரக்கிவைக்க அடி மேல்அடி விழுகின்றன.

வீட்டைக் கண்டுபிடித்தான்கள். வந்துவிட்டான்கள். வீட்டைப் புரட்டிப்போட்டான்கள். விசாரித்தான்கள். நாலாம் மாடிக்கு வா என்றான்கள். விசாரித்தான்கள். “புலி அனுப்பி வேவு பார்க்க இங்கு வந்தவன் உன் புருசன். அது உனக்குத் தெரியும்” என்றான்கள். “புலி, காசு அனுப்பி நீங்கள் இருக்கும் வீடு வாங்கப்பட்டது. அது உனக்குத் தெரியும்” என்றான்கள். “வானிலும் மோட்டார் சைக்கிளிலும் உன் புருசனைத் தேடிவருவார்கள் புலிகள். அது உனக்குத் தெரியும்” என்றான்கள். “கொலன்னாவ எண்ணெய்க்

குதத்தைப் புலிகள் தாக்கிய அன்றிரவு உன் புருசன் எங்கு போனான்?" என்று கேட்டார்கள். "சம்பந்தமிருக்கிறது" என்றார்கள். "புலிகளுக்கு ஆயுதம் வாங்க, உன் புருசன் உக்ரெய்னிர்குப் போயிருக்கிறான். அதுவும் உனக்குத் தெரியும்" என்றார்கள். கிழமைக்குக்கிழமை பொலிஸ் ஸ்ரேசனில் கையெழுத்துவைக்க வேண்டும். புருசனைப் பற்றி என்ன தகவல் வந்தாலும் தெரிவிக்க வேண்டும். நாட்டைவிட்டு வெளியேற முடியாது. இம்முன்று நிபந்தனைகள் விசாரணை முடியும் முற்றுப் புள்ளியை வைத்தன. முற்றுப்புள்ளி அல்ல. வீட்டிற்கு கொஞ்சம் தள்ளி ஓர் ஓட்டோ நின்றது. இவள் வீட்டைவிட்டுப் புறப் படுகிற நேரங்களில் அது காணாமல்போயிற்று.

வெற்றுப் புன்னகை வந்தது. லிப்ஸ்ரிக் அப்பிய அந்தப் பெண் காசைக் கூட்டி வாங்கினாள். சாமம் இரண்டு மணிக்கு போன் வந்தது. இமானுவேல். "மாஸ்ரர், ஒருக்கால் ரீவியைத் திறந்து பாருங்கோ."

"என்ன விசயம்?"

"பாருங்கோவன்."

கொலன்னாவ எண்ணெய்க்குதம் கொழுந்துவிட்டெரிகிறது. மகிழ்வு மின்னிற்று. புலியாயிருக்கலாமோ? வீழ்ந்துகொண்டே போகிற வாழ்வில் வசிக்கவேண்டி வந்ததே என்கிற நோவு வந்தது. பழமின்றி, இலையின்றி ஒற்றைமரங்களாய் நிற்கிற சூழலில் பனிப்புக்கார் சூழ்ந்த பொழுதின் நடைக்கு தளர்வு நேர்ந்தது. மிஞ்சிய கொஞ்சக் காசில் வெட்கா வாங்கலாம். ஒரேஞ் யூஸ் பக்கெற் வாங்கவும் சில சில்லறைகள் இருந்தன.

...அவள் நாலாம் மாடிக்குப் போனாள். கடற்கரைக் காற்று வருகிற திசையில் போனாள். வெய்யில் கடுமையாய் எரித்தது. வேர்த்தது. மைந்தர்களை, ஆதியின் அம்மாவை, தன் தம்பியை கூட்டிச்சென்றாள். முகம் வியர்த்திருந்தது; கறுத்திருந்தது; பயந்திருந்தது. நாலாம் மாடியின் காலடியில் போய் நிமிர்ந்து பார்த்தாள். பயங்கரமாய் இருந்தது. நாலாம் மாடியிலிருந்து ஒரு தமிழ் இளைஞன் தள்ளப்பட்டு வீழ்கிறான். அவன் காலடியில் அவன் சிதைந்துகிடக்கிறான். ஒருகணம் அவளது உடல் சிலிர்த்துத் துடித்தது. நான்கு பக்கமும் மூடப்பட்ட 'லிப்ரில்' போகவும் அஞ்சினாள். படியேறி நாலாம் மாடிக்கு வந்தாள். விசாரணைக்கு உள்ளே கூப்பிட்டார்கள். தம்பியின், ஆதியினுடைய அம்மாவின் கைகளைப் பிடித்தாள். கைகள் நடுங்கிற்று. மைந்தர்களின் தலையைத் தடவி இறுக்கிக் கொஞ்சினாள். கண்கள் தழும்பிற்று. மைந்தர்களைக் கடைசியாக ஒருமுறை ஆழமாகப் பார்த்தாள். அவர்களின் உருவங்களை, முகங்களை மனசினுள் நிறைவாய் வாங்கிவைத்தாள். போனாள்...

அது சாமமாயிற்று. ஆதி, உறையவைக்கும் குளிரில் மகசீனுக்கு (பெட்டிக்கடை) போய் இன்னொரு வெட்கா வாங்கினாள்.

அவள் சொன்னபோது அழுதாள். அப்பதான் அழுதாள். 'தான் அஞ்சவில்லை. இனி மைந்தர்களுக்கு யார்?' அன்றிரா இரு மகன்மாரையும் இரு கைகளுக்குள்வைத்து நெஞ்சோடு இறுக்கிப் படுத்தாள். அவள் ஒருபோதும் அழுதவள் அல்ல. இன்றைக்கு அழுகிறாள். ஜேர்மனிக்கு போகும் நம்பிக்கை இல்லாதவர்கள் படுத்திருக்கிறார்கள். நித்திரை கொள்ளாது தசாங்கனின் அம்மா முழித்திருப்பா. ஜேர்மனிக்குப் போகிறேன் என்று போய் இடைவழியில் இறந்துபோனவர் தசாங்கனின் அப்பா. கவிதா முழித்திருப்பாள். காதல் கணவனிடம் ஓடிப்போக வந்தவள். இங்கு ஒடுங்கிப்போய்க் கிடக்கிறாள். சுரேஷ் முழித்திருப்பான். தன் காதலியை, மனைவியாய் வந்தவளை தனித்த ஒரு அறையில் விட்டு வந்திருக்கிறான். தன் மகனிடம் போக வந்த நல்லம்மாக்கா முழித்திருப்பா. சாவகச்சேரிச் சந்தையில் கத்தரிக்காய் விற்று ஒரு மகனைக் கவனமாகக் காத்தவர். மகனை எப்ப காண்பன்?

யாராயினும் இந்த சாமத்தில் இடைஞ்சல்படக்கூடாது. ஆதி, வெளியில் போய்ச் சத்தி எடுத்தான். இது நிலவுநாளா? தெரியவில்லை. பகலில் வெளிச்சத்தை வாங்கிச் சேமித்துவைத்த பனிமணல் நிலவுபோல ஒளிர்ந்தது. நிலவுநாட்கள் பலப்பல கடந்துபோய்விட்டன. நீண்ட இரவுகள் தொடர்ந்துபோயின. ஒரு நிலவுநாளில் போலந்தையும் ஜேர்மனியையும் பிரிக்கிற ஆற்றின் குறுக்கே ஆதி இறங்கினான்.

சொல்லத் துயர் இனி இல்லை. சொல்வதற்கு இனி ஒரு கதைதானும் இல்லை.

(காலம், 2004)

நாச்சியார் திருமொழி

(2003)

நான் இப்போது சொல்வதற்கு ஒரு விசயம் உண்டு. உனக்கு நான் அதைச் சொல்ல வேண்டும். நீ யார்? ஆணா, பெண்ணா? அதுபற்றி எனக்கு அக்கறையில்லை. இப்பொழுது இதை வாசிக்க உனக்கு நேரம் கிடைக்குமா? அதுவும் என் கவலை அல்ல. நேரம் இருந்தால் வாசி. முடித்தபிறகு என்னை நீ புரிய முயன்றாயானால் அதுவே என் கூடுதல் மகிழ்வு.

இப்பொழுது எனக்குப் பதினெட்டு வயதாகிறது. அல்ல என்று என் அம்மா சொல்கிறாள். பன்னிரண்டு வயதில் நான் சாமத்தியப்பட்டதிலிருந்து ஆறு வருடங்களின் பிறகும் அம்மா எனக்கு ஒரு வயதுதான் கூடியிருக்கிறது என்று நம்புகிறாள். அப்பா என்னை இருபது வயதிலும் மேலானதாக மதித்து என் தலையில் பாரங்கள் ஏற்றுகிறார். என் வயதிலிருந்து என்னைப் பார்க்க அவர்கள் தயாராகவில்லை.

அவர்கள் எதற்குத்தான் தயாராக இருந்தார்கள்? நான் அழகி என்கிறாள் அம்மா. தான் அழகியாக இருந்ததில் பட்ட சிரமங்களை என்னில் ஏற்றி வைத்துப் பார்க்கிறாள். என்னை ஒரு இராஜகுமாரன் குதிரையில்வைத்துக் கடத்திக்கொண்டு போவான் என்பதல்ல அம்மாவின் பயம்! ஒரு காவாலி 'ஏபோர்ட்டி' காரில்வைத்துக் கடத்திக்கொண்டு போவான் என்பதுதான் அம்மாவின் பயம்.

நான் அதிகம் வாசிக்கிறேன். அப்பாவின் பழக்கம் அது. இதனால், சிறு வயதில் நான் கண்ணாடி அணிய வேண்டியதாகப்போயிற்று. கண்ணாடியில் நான் இன்னும் அழகாக இருக்கிறேன் என்று

பின்னேரம் ரியூசன் முடிந்து வருகிறபோது ரோகான் சொல்கிறான். இதை நான் அம்மாவுக்குச் சொல்ல வேண்டும். சொன்னேன். “நீ கண்ணாடியைப் போட்டதாலைதானே இவ்வளவு பிரச்சினை. கண்ணாடியைக் கழட்டு” என்றா.

“அம்மா, நான் கண்ணாடி இல்லாமல் படிக்க முடியாது” என்று சினம்வரச் சொன்னேன்.

“படிக்கேக்கை மாத்திரம் கண்ணாடியைப் போடு” என்றா. எனக்கு உலகம் மங்கலாயிற்று. அதன்பிறகு ரோட்டில் நடக்கிற எதுவும் அம்மாவுக்குச் சொல்வதில்லை. இராமசாமி வாத்தியார் வீட்டு வளவில் மாமரம் குலைகுலையாகக் காய்த்திருந்ததைக் கூட.

என் இடுப்பு வரை நீண்டிருந்த கூந்தலையும் என்ன செய்வது என்று தீர்மானிக்க முடியாது தவித்தேன். ஒற்றைப் பின்னலை குணா ‘அழகு’ என்கிறான். இரட்டைப் பின்னலை மகி ‘அழகு’ என்கிறான். குதிரைவால் முடியாய் விட்டால், ‘கொள்ளை அழகு’ என்று சொன்னவன் பெயர் தெரியவில்லை. விரித்து விட்டால், “பொம்பிளைப் பிள்ளையாய் இலட்சணமா இரு” என்பாள் அம்மம்மா. ஏன் இந்தப் பிரச்சினை என்று வெட்டி விட்டாலோ, “ஆட வெளிக்கிட்டிட்டியோ” என்று அம்மா நிச்சயமாகக் கேட்பாள்.

அப்பாவிடம் இதையெல்லாம் சொன்னேன். அப்பா ஆச்சரியப்பட்டார். “மகள், உனக்கு எது சரியென்று படுகிறதோ அதைச் செய்” என்றார். அப்படிச் செய்ய முடியாது என்பதும் அப்பாவிற்குப் புரியாது.

அப்பாவிற்குப் புரியாத பல விசயங்கள் இருந்தன. அப்பா வாசிக்கிற எந்தப் புத்தகத்திலும் அவை எழுதப்படவில்லை. எழுதப்பட்டிருந்தாலும், அப்பா வாசிப்பதற்கென அணிகிற கண்ணாடி அவற்றைத் தடுத்துநிறுத்தி மீதி எழுத்துக்களையே அவர் கண்ணுக்குள் அனுப்புகின்றன. இதனால், அப்பா என் விசயத்தைப் புரிகிறாரில்லை. புரிந்திருந்தால், இந்த ஆபிரிக்க நாட்டிற்கு அப்பா என்னை இழுத்துக்கொண்டு வந்திருக்க மாட்டார். நான் இப்படி ஒரு கீழ்த்தரமான காதல் கடிதத்தை, அதுவும் நன்றாகப் பசிக்கிற மதிய நேரத்திற்கு வாங்கி வாசித்திருக்க மாட்டேன். இந்த ஊரின் மதிய வெய்யில்கூட என்னை அந்தளவு சுட்டதில்லை. என்றாலும் அந்தக் கடிதத்தை வாசித்தபோது எனக்குச் சிரிப்பும் வந்தது. *The way you talk, walk, smile set me on fire.* என்பதுபோல் வசனங்கள் நிறைந்த ஒரு கடிதம். பெண்களைக் கண்டதும் தாங்களே பெற்றெடுத்து வளர்த்ததுபோல் அதிக உரிமை எடுத்து, நேரே வந்து கண்பார்த்து *dating* கேட்கும் இந்த ஊரில், காதலுக்கும் காமத்துக்கும் வித்தியாசம் தெரியாத இந்த ஊரில், ஒருவன் எனக்குக் காதல் கடிதம் எழுதுகிறான்.

அடுலாவி, “எனக்கு ஒரு கணக்கில் சிக்கல் இருக்கிறது. திருத்தித் தருவீர்களா?” என்று கேட்டான். நான் “ஓம்” என்றேன். அவன் கணக்குக் கொப்பிக்குள் காதல் கடிதம் வைத்துத் தந்தான். ஊரில்தான் அப்படி. இங்கும் அப்படியா? “எது கணக்கு?” என்று கேட்டேன். என் உடம்பைப் பார்த்து அடுலாவி சிரிக்கிறான்.

அவன் ஏன் என்னை இப்படி அணுகினான்? datingகிற்கு ஒப்புக்கொள்ளும் பெண்கள் நிறைந்த இந்த சமூகத்தில், அவனை யாரும் புறங்கையால் தட்டிவிட்டதுபோல் புறக்கணித்துவிட்டார்கள்? சூரியன் மறைகின்ற பின்னேரத்துக்கு அவன் இதனால் வாட்டமுற்றானா? அவ்வூர்ப் பெண்களிடம் கேட்டுத் தோற்று, என்னை அணுகினானா? என் தோலின் நிறம் அவன் கனவுகளில் இலயித்துப்போய் நின்ற தேவதையின் நிறத்தை ஒத்ததோ?

எனக்கு ஒன்று புரியத்தொடங்கியது. நான் அப்படி அனுபவப்பட்டும் இருக்கிறேன். ஒரு கிழமை பின்னால் திரிந்து, என் முகத்தில் பரிதாபம் தோன்றவைத்து, பிறகு மெதுவாக, பொதுவான விசயங்களைப் பற்றிக் கதைத்து, அதற்குப் பிறகு “நீ இல்லாவிட்டால், நான் இல்லை” என்பதுபோல் கடிதம் எழுதித்தந்து விழுத்தும் அணுகுமுறை நான் அறிந்தது. எனக்கு இரக்கம் உண்டு. அனுதாபம் உண்டு. பரிதாபம் உண்டு. ஆனால், நான் கடினமானவளாக என்னைக் காட்டிக்கொள்கிறேன். அப்படி நான் இல்லாதிருந்தால் நிறைய ஆண்மக்கள் அல்லாத ஆண்களை நான் காதலித்திருந்திருக்க வேண்டும்.

அடுலாவி பாடசாலை விட்டுப் போன மத்தியான பொழுதிற்குத்தான் அந்தக் கடிதத்தைத் தந்தான். கடிதம் தர ஒருகணத்திற்கு முன்னரும் நான் மனம் நிறைந்து மகிழ்வாக இருந்தேன். ஒரு தேற்றத்தை ஒருவராலும் நிறுவ முடியாதிருந்தது. நான் ஆகக்கூடி பத்து நிமிசத்திற்குள் அதனை நிறுவிமுடித்தேன். அப்பா எனக்குமுன் நிறையப் புத்தகங்களைப் போட்டுவிட்டுப் போய்விடுவார். நானாகவே அவற்றை வாசித்தேன். அப்பா எனக்குச் சொல்லித்தந்த விசயம் ஒன்றுதான். அப்பாவின் ஒரு கை என் தலையைத் தடவியது. மறுகை தேற்றத்தை நிறுவியது.

ஆசிரியர் கரும்பலகையில் அந்தத் தேற்றத்தை நிறுவிக்காட்டுமாறு வேண்டிக்கொண்டார். நிறுவுவதில் நான் முனைகையில், பல மாணவர்கள் நிறுவலைப் பார்க்காமல், என் பின்பக்கத்தைப் பார்ப்பதில் நான் கூசிப்போகப் பார்த்தேன். பார்த்தால் பார்க்கட்டுமே என்று அசண்டை வந்தது. நான் நிறுவலில் வெற்றிகர மாணவியாக அக்கணம் திகழ்ந்தேன்.

ஆனால், நான் மகிழ்ந்த கணம் நீடிக்கவில்லை. அடுலாவியின் கடிதம் கசப்பாக இருந்தது. அதிலிருந்தது காமமே தவிர காதல் இல்லை. அப்படியானால் நான் இங்குள்ள சக மாணவர்களோடு பழகும் விதம் மோசமானதோ? எந்த விதமாகவும் அணுகவே முடியாத அளவு நான் கடினமானவளோ?

நான் ஏன் அப்படிச் கடினமானவன் ஆனேன்? ஊரிலிருந்து இங்கு அப்பாவிடம், அம்மா தங்கச்சிமாருடன் நானும் வரப் போகிறேன் என்று தெரிந்தவுடன் சுந்தரி சொன்னாள். “ஏதோ இஞ்சை ‘போய்ஸாலை’ வந்த பிரச்சினைகளை முறைச்சுப் பார்த்தே சமாளிச்சிட்டாய். இப்ப காப்பிலிகளிட்டை போறாய். போன மாதிரி திரும்பிவந்தால் சரிதான்.” சிரித்தாள் சுந்தரி. அவள் முறைத்துப் பார்ப்பவள் அல்ல; சேர்ந்து முஸ்பாத்தி பண்ணுகிறவள். அவள் அப்படிச் சொன்னபோது என்னை அசைக்க ஒருவன் பிறந்துதான் வரவேண்டும் என்பதுபோலச் சிரித்தேன்.

ஆனால், விமான நிலையத்தில் நான் அசைப்பட்டுப் போனேன் தான். அம்மா விசாகுத்தப் போனாள். அங்குள்ளவன் வேண்டுமென்றே ஒரு பிரச்சினை கிளப்பி விசா தர மறுத்தான். என் ஆங்கிலத்தில் நம்பிக்கைவைத்துக் கதைக்கப் போனேன். “ஓ... உன்னுடையதா? உன் அழகுக்காகத்தான் விசா தருகிறேன்” என்று வெள்ளைப் பல் தெரிய வழிந்தான். அம்மாவை அக்கணம் நான் பார்க்கவில்லை. அம்மாவினது பார்வையின் சூடு நெற்றியில் பட்டது. ‘கடவுளே இங்கு எப்படித்தான் சீவிக்கப் போகிறேனோ’ என்ற மலைப்பு என்னிடம் வந்தது. நான் அசைப்பட்டுப்போனேன் தான்!

மத்தியான வெய்யில் தந்த புளுக்கம் ஓயாத இரவில், அப்பாவிடம் காதல் கடிதம் தந்த கதை சொன்னேன். “நான் இங்கு படிப்பை விட்டுவிட்டு இந்தியாவில் படிக்கப் போகிறேன்” என்று அப்பாவிடம் கேட்டேன். “இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு ஒழித்து எவ்வளவு காலம் சீவிக்கப் போகிறாய்? இப்பிடியான பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கக்கைதான் உனக்குத் தன்னம்பிக்கை வரும். நீ இங்கை படிப்பதுதான் நல்லது” என்றார் அப்பா. பிறகு அவர் அதிபரிடம் எனக்காகக் கதைத்திருக்க வேண்டும். அது மறுநாள்தான் எனக்குத் தெரிந்தது.

அடுத்தநாள் காலை, அதிபர் எங்கள் வகுப்பிற்கு வந்தார் “உனக்கு ஏதாவது வகுப்பில் அசௌகரியங்கள் இருந்தால், நீ நேரே என்னிடம் வரலாம்” என்றார், என்னிடம். மற்றைய மாணவர்களிடம், “பிறநாட்டுக்காரர்களின் பண்பாடுகளை மதிப்பதற்கு எங்களுக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும்” என்று கூறினார். மற்றவர்கள் என்னைக் கேள்விக்குறியுடன் பார்த்தார்கள். இடைவேளையின்போது சிற்றுண்டிச்சாலைக்குப் போக. “ஏய், உனக்கு என்ன நடந்தது? ஏன் அதிபர் அப்படிச் சொன்னார்?” என்று மொனிக்கா கேட்டாள். ஓடிவந்ததில் சற்றுக் களைத்துப் போயிருந்தது அந்தக் கறுத்த முகம்! நான் நடந்ததைச் சொன்னேன். ‘அவ்வளவுதானா?’ என்று தோள்களைக் குலுக்கினாள். என்றாலும் என் கைபிடித்துத் தேநீர் அருந்தும்வரை உடனிருந்தாள்.

அதிபரின் இந்த அறிவுரையின் பிறகு நான் தனியானதோர் இருக்கையில் அமர்ந்தேன். ஒருவரும் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. ஆனால், அன்றைய அடுத்த இடைவேளையில் ஓடாற்றி என்னிடம் வந்து, “நீங்கள் வெள்ளையர்கள் இருக்கும் ஒரு வகுப்பறைக்குப் போனாலும் இதைப்போல ஒதுங்கித்தான் இருப்பீர்களா?” என்று கேட்டான். ஒருகணம் நான் அதிர்ந்துவிட்டேன். எத்துணை பாவமான காரியம் செய்துவிட்டேன். ஒரு சமுதாயத்தை அவமதித்து நோக்கிக்கச் செய்தேனே! ஓடாற்றியின் கறுத்த முகம் மேலும் கறுத்துக்கிடந்தது. அவனது பல்லின் வெண்மையினையும் முரசின் சிவப்பினையும் காண வேண்டுமென்பதற்காக முகத்தை மலர வைத்து, சிரித்து நிறையக் கதைத்தேன். எங்களுடைய பண்பாடு, பிற ஆண்களுடன் நாங்கள் பழகும் முறை, ஆணின் மெலிதான தொடுகைகூட ஒரு தீட்டாக நாம் கருதும் உணர்வு, திருமணத்திற்கு நாம் கொடுக்கும் முக்கியத்துவம், எங்களின் கற்பு இவை பற்றியெல்லாம் நான் விளக்கினேன். அவன் அதனை ஊர் முழுக்கப் போய் அறிவிப்பான். அதனால், நான் செய்த பாவமான காரியத்திலிருந்து நான் விலக்குப் பெறுவேன். அந்த ஊர் ஆண் மக்கள் அத்தனை பேரினதும் பல்லின் வெண்மையினையும் முரசின் சிவப்பினையும் காணலாம்.

ஆனால், ஓடாற்றி அடுத்துக் கேட்ட கேள்வி என் ஊகம் அத்தனையையும் தவிடுபொடியாக்கிற்று. எல்லாவற்றையும் கவன மாகக் கேட்ட ஓடாற்றி, “அப்படியானால், நீ இன்னும் ஒருவனாலும் முத்தமிடப்படக்கூட இல்லையா?” என்று கேட்டான். என்னை அனுதாபமாகக்கூட அவன் பார்த்தான். அவன் எனக்காக எதுவும் செய்யச் சித்தமாய் இருந்தான். ‘அட, இவ்வளவு கஷ்டப் பட்டு நான் இவனுக்கு என்னை இந்த அளவுக்குத்தான் புரிய வைத்தேனா?’ என்று என்னில் நான் இரக்கப்பட்டேன். அவன் என் கண்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். இவனுக்கு நான் என்ன பதில் சொல்வேன்? அவன் யோசனையுடன் அகன்றான்.

அவன் அகன்று அப்பால் போனதும், மொனிக்கா என்னிடம் வந்து, “எனக்குத் தெரியும். நீ எதற்காகக் கன்னியென்று உன்னைக் கூறிக்கொண்டாய் என்று! ஏனென்றால், உனக்கு First Dating என்பதால் நிறையக் காசு கிடைக்கும். அப்படித்தானே?” என்று, தான் கேட்டவற்றை நம்ப முடியாமல் என்னிடம் கேட்டான். அவளுக்கும் என்ன பதில் சொல்வது? நான் திகைத்துத் தடுமாறி, திணறிப்போய் நின்றேன். பதில் சொல்லும் சிரமத்தை வைக்காமல், ஆசிரியர் வகுப்பறையினுள் வந்தார். ஆயினும், இதைவிடக் கேவலமான ஒரு கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் அடுத்தநாளே வந்தது.

நேர சூசிகை தருகிறார்கள். அதனால், பாடசாலை முடிந்த பின்னும் வகுப்பறையில் நின்றேன். ஆசிரியர் நேரசூசிகையை மாற்றிவிட்டு வெளியே போனார். நான் நேரசூசிகையை எழுதியபடி இருந்தேன். பசி வயிற்றைக் கிண்டியது. இந்நேரம் வீடு சென்று

அனேகமாக சோறுகறி சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்திருப்பேன். நேரஞ்சிகையில் எரிச்சல் வந்தது. அதைவிட எரிச்சல் 'புறொவ்வைக் கண்டதில் வந்தது. தானே இந்த உலகில் அதிமேதாவி என்று அவன் எண்ணுகிறான். அதனால், அவனை 'புறொவ்' என்று நாங்கள் அழைத்தோம்; அல்லது நக்கலடித்தோம்.

அவன் தனது கண்ணாடியைச் சரிசெய்தவாறு ஒரு கதிரையை எனக்கருகில் வைத்தான். "நான் இதில் இருக்கலாமா?" என்று கேட்டான். நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்துத் தலை அசைத்துவிட்டு நேரஞ்சிகையை எழுதினேன்.

"நான் உன்னைக் குழப்புவதற்கு மன்னிக்க வேண்டும். நாளை சனிக்கிழமை நீ ஓய்வாக இருப்பாய்தானே?" என்றான். நாளைக்கு ஓய்வாகத்தான் இருப்பேன். இவன் ஏன் கேட்கிறான்? "ஓம்" என்றேன்.

"அப்படியானால், இரவு ஏழு மணிக்கு என்னைச் சாப்பாட்டு அறையருகில் சந்திக்க முடியுமா? உனக்காக அருமையான வைன் வாங்கி வைத்திருக்கிறேன்" என்றான். இவன் எதற்காக வரச்சொல்கிறான் என்று புரிய ஒரு நிமிசம் ஆயிற்று.

என்னுள் மூண்டெழுந்த கோபம் கண்ணில் தெரிய நான் நிமிர்ந்தேன். அவன் பயந்துவிட்டான். ஆனால், பயத்தையும் மீறி ஆச்சரியம் அவன் கண்ணில் தெரிந்தது. இவனைக் கோபித்து என்ன பயன்? நான் கண்ணைமூடி பத்து, ஒன்பது, எட்டு என்று ஒன்றுவரை எண்ணினேன். "இதே கேள்வியை எனது ஊரைச் சேர்ந்தவன் கேட்டிருந்தால் நான் கொலைகாரியாய் ஆகியிருப்பேன். உனக்கு என்னை விளங்கவில்லை. சரி, பரவாயில்லை. இனிமேல் இப்படிப்பட்ட எண்ணத்துடன் என்னிடம் வரவேண்டாம். இதை மற்றவர்களுக்கும் சொல்லி விடு" என்று தன்மையாக, ஆனால் அழுத்திச் சொன்னேன். அவன் மன்னிப்பு கேட்டான்.

இந்தக் கதை காற்றிலும் வேகமாக ஆண்கள் மத்தியில் பரவிவிட்டது. இதை அடுத்தநாள் பாலியல் கல்வி வகுப்பில் நான் உணர்ந்தேன். ஆசிரியர் வந்ததும் வராததுமாக, ஓக்கச்சா எழுந்து, "சில பெண்கள் ஆண்களைவிட்டு விலகியே வாழ்கிறார்கள். இதற்குக் காரணம் என்ன? அவர்களின் உடலில் குறைபாடா?" என்று கேட்டான். கேள்வி என்னைக் குறித்தது என்பது எனக்குப் புரிந்தது. முகத்தில் எந்தவிதமான மாறுதலையும் காட்டாதிருக்க நான் நிரம்பப் பிரயத்தனப்பட்டேன். ஆயினும், ஆசிரியரும் எல்லா மாணவர்களும் என்னைப் பார்த்தனர். அதனைப் பார்த்து மாணவிகளும் என்னைப் பார்த்தனர். நான் தலைகுனிந்தேன்.

"சில பெண்கள் அப்படி இருப்பதற்கு உடலியல் குறைபாடு காரணமாக இருக்கலாம். ஆனால், சிலர் உணர்ச்சிவசப்படாமல்

இருக்க, சிறு வயதிலிருந்தே பழக்கப்பட்டுவிடுகிறார்கள்” என்று ஆசிரியர் கூறினார். நான் கடுமையைத் தவிர வேறு எந்த உணர்ச்சியையும் முகத்தில் காட்டவில்லை. ஆயினும், முகத்தில் சூடு பரவத் தொடங்கியது.

பொழுதுபட்ட பிறகு தலையில் அள்ளி ஊற்றியும்தான் பார்த்தேன். நீண்டநேரம் ஷவரின் சீழ் நின்றுபார்த்தேன். முகத்தில் பரவிய சூடு ஆறவில்லை. மனது அடங்க மறுத்தது. முட்டி மோதி அழுகைவரப்பார்த்தது. எதற்கு அழ வேண்டும்? என்ன தவறு செய்தேன்? என்னைக் குறிவைத்தே எல்லாத் தாக்குதல்களும் நிகழ்கின்றன. மொனிக்கா, மரியா, யாவரையும் பார்! சிட்டாகப் பறந்துதிரிகிறார்கள். எத்தனை Dating கண்டிருப்பார்கள். எதுவும் அவர்கள் குதூகலத்தைக் குழப்பவில்லை. Dating என்றால், என்னவென்று தெரியாத சுந்தரியின் வாழ்க்கையும் குதூகலத்தால் நிறைந்ததுதான். நான் ஏன் இப்படி வதைபடுகிறேன். எனக்கு என்ன நிகழ்ந்தது? யார்மீது பிசகு?

“என்ன யோசனை?” என்று அப்பா திடுமுட்டாகக் கேட்டார். நான் திடுக்கிட்டுப்போனேன். காலடிச் சத்தத்தில் அது ஆர் என்பதை அறியக்கூடியவள் நான். அம்மாபோல் அப்பாவின் நடையில் நிலம் அதிராது. என்றாலும், அது எனக்குக் கேட்கும். மேசையிலாவது அப்பா இடிபட்டிருப்பார். ஒன்றும் என்னைக் கலைக்கவில்லை. அப்படி நான் மாறிப்போனேன். என்னிலிருந்து நான் கொட்டுண்டுபோய்க்கிடக்கிறேன்.

“முந்திய மாதிரி இல்லை. திடுக்கிடுறாய். மனதில் ஏதோ சிக்கல் இருக்கிறது. என்ன பிரச்சினை? எனக்குச் சொல்” என்றார் அப்பா. எல்லாவற்றையும் அப்பாவிடம் கொட்டினேன். “என்னில் ஏதும் குறைகள் இருக்கிறதா அப்பா?” என்று கேட்டேன்... “நான் பிழையா, எனது நடத்தை சரியில்லையா, அப்பா?” என்று கேட்டேன். “அந்தக் கடிதத்தின் வரிகள் என்னைச் சுட்டுக் கொண்டு இருக்கிறது” என்றேன். “காட்டு பாப்பம்” என்றார். கடிதத்தைக் கொண்டுவந்து நீட்டினேன். நிதானமாக வந்து, கதிரையில் அமர்ந்து கடிதத்தை ஆறுதலாக வாசித்தார். என்னை நிமிர்ந்து பார்த்துப் புன்னகைத்தார். “இலக்கணத்தில் ஒரு பிழையும் இல்லை” என்றார். என்னை இலேசாக்க முயன்றார்.

எனக்குக் கடுங்கோபம் வந்தது. “இதைத் திருத்திற்றுக்குத் தரேல்லை” என்றேன். “உனக்கு வந்த பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பது உன் கெட்டித்தனம்” என்றார். எனக்குக் கோபம் பொத்துக்கொண்டு வந்தது. கதிரையிலிருந்து சடக்கென எழுந்தேன். என் கோபத்தை அவர் புரிந்தார் என்று நம்புகிறேன்.

“மகள், நான் உனக்கு இப்பவும் திரும்பச் சொல்றது ஒன்றுதான். எந்த ஆணிற்கும் ஒரு பெண்ணைக் கேட்க உரிமை உண்டு. அதே உரிமை அவனை மறுக்கிறதுக்கும் அவளுக்கு இருக்கு.

அவனை விலத்திவிட்ட பிறகும் பிரச்சினை தந்தால் என்னட்டைச் சொல்லு” என்றார். அம்மா கதவு திறக்கும் சத்தம் கேட்டது. அப்பா தன் அறைக்குப் போனார். அம்மா கேள்விக்குறியுடன் என்னைப் பார்த்தாள். நான் எனது அறைக்குப் போய், வெளிச்சத்தை நூர்த்தேன்.

எனக்கு அப்போது பதினாலு வயசிருக்கும். நான் சாமத்தியப்பட்டு இரண்டு வருசம் ஆகிவிட்டது. சாமத்தியப்பட்ட மாதிரியே எனக்குத் தெரியவில்லை. பின்வளவு மாமரத்தில் ஏறி மாங்காய் பிடுங்கினேன். அப்பாவின் கைகளுக்குள் சுருண்டு கிடந்தேன். அப்பாவின் மடியில் ஏறி இருந்தேன். அப்பாவைக் கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு இரவில் நித்திரைகொண்டேன். அம்மாதான் எல்லாவற்றிலிருந்தும் என்னை அகற்றினாள். “நீ பெரியபிள்ளை ஆகிவிட்டாய்” என்று ஓயாமல் சொன்னாள். பெரியபிள்ளை என்றால் என்னவென்று நான் உணரவில்லை. ஆனால், அதே வயதில் ஒருநாள் உணர்ந்தேன்.

நான் அப்பாவிடம் வந்து, “அப்பா, எனக்குப் பின்னாலை ஒருத்தன் திரியிறான்போல” என்று சொன்னேன். இதனை, நான் பாதி பயத்துடனும் பாதி சந்தோசத்துடனும் தான் சொன்னேன். மழை பெய்தபிறகு மரத்திலிருந்து நீர் சொட்டுகிற உவகை ஒன்று என்னுள் பொங்கி வழிந்தது. பயம் அல்ல; சந்தோசம் என்றுதான் அதனைச் சொல்ல வேண்டும். நானும் ஒரு பெரிய பொம்பிளை. எனக்குப் பின்னாலும் ஒருத்தன் திரிகிறான். அவனைக் கவர்கிற அளவுக்கு என் அழகில் விசேசம் இருக்க வேண்டும். நான் நிரம்ப சந்தோசப்பட்டேன்.

“ஓ... நீயும் வளர்ந்துவிட்டாயா?” என்று அப்பா என்னைத் தலையிலிருந்து கால்வரை பார்த்தார். “இரு மகள்” என்று என்னைப் பக்கத்தில் இருத்தினார். “இந்த வயதில் வரும் காதல் என்பது ஒரு சின்னச் சலனம். அதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தால் உலகிலேயே அதுதான் மிகப் பெரிய விசயமாக இருக்கும். உனக்கு மனமுதிர்ச்சி வந்தபிறகு நீ ஒருவனை விரும்பினால், அது சத்தியமானதாக, விசுவாசமிக்க காதலாக வாழும். அதை நாங்களும் ஏற்றுக்கொள்ளுவோம்” என்றார். கட்டியணைத்து, அப்பா என் கன்னத்தில் முத்தம் தந்தார். என்னை அறியாமலேயே நான் முதன்முதலாக வெட்கப்பட்டேன்; அல்லது கூச்சப்பட்டேன். “அம்மாவுக்குச் சொல்லாதே” என்றார்.

தெரியும். சொன்னால் என்ன நடக்குமென்று! “நீ பார்த்த படியால்தானே அவன் உன்னைப் பார்த்தது உனக்குத் தெரிஞ்சது. நீ பொம்பிளைப் பிள்ளையாய் அடக்கஒடுக்கமாத் திரிஞ்சால் அவன் ஏன் உன் பின்னாலை வாறான்? நீயும் பார்த்துச் சிரிச்சிருப் பாய். அதுதான் அவன் உனக்குப் பின்னாலை திரியிறான்.” அம்மா அப்படித்தான் சொல்லுவாள். அவளால் அப்படித்தான் சொல்ல முடியும்.

நான் சாமத்தியப்பட்ட பிறகு அம்மா சிரிப்பதேயில்லை. உள்ளூர் அஞ்சிக்கொண்டேயிருந்தாள். வெளியில் கோயிலுக் கென்று, ரவுணுக்கென்று இறங்கிப் போனால் றோட்டில் சைக்கிளில் வருகிற பொடியங்களின் கண்களைப் பார்த்தாள். என் கண்களைப் பார்த்தாள். பார்க்காத மாதிரி சமாளித்தாள். கழுத்துவெட்டிய சட்டைகள் என்னிடம் இல்லை. கொலர் வைத்த சட்டைகளை நான் அணிந்தேன். கைமுட்டும் வகையாகவும், கால் முட்டும் வகையாகவும் எனக்கு உடுப்புகள் வாங்கப்பட்டன. தழைய விட்ட தலைப்பின்னல் என்னிடம் இல்லை. எல்லாம் இறுக்கிக் கிடந்தது. மயிர் இறுக்கிக்கிடந்ததில் தலை நோவு கண்டது. சட்டைகள் மாத்திரமே லாஸாக இருந்தன. என்னவோ இப்பொழுது அம்மாவில் அனுதாபம் வருகிறது.

அப்பா ஆபிரிக்காவிற்கு ஆசிரியர்வேலைசெய்யப் புறப்படுகிற நாள் நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது. அம்மா கோயிலுக்கு அர்ச்சனை செய்யப்போயிருந்தாள். அப்பா என்னைக் கூப்பிட்டு, என் தலையைத் தடவி, கன்னத்தில் முத்தமிட்டு, பிறகு சொன்னார். “இவ்வளவு காலமும் உனக்கு வந்த பிரச்சினைகளை எப்படித் தீர்ப்பது என்று நான் ஓரளவுக்கு வழிகாட்டினன். இனியும் உனக்கு ஏதும் பிரச்சினை வந்தால், நீ அதைச் சரியாகக் கையாளுவாய் என்க நம்பிக்கை எனக்கிருக்கு.” அப்பா அப்படிச் சொன்ன இரண்டு நாளில் பயணம் ஏறினார்.

எனக்கு அதன்பிறகு எத்தனையோ தாக்குதல்கள் வந்தன. எனது அழகிற்காக ஒருவன் வந்தான். எனது தகுதிக்காக ஒருவன் வந்தான். கொஞ்சநாள் பொழுதைச் சந்தோசமாகப் போக்க ஒருவன் வந்தான். ‘இவளை விழுத்துவது கஷ்டம்’ என்று மற்றவர்கள் சொன்னதைக் கேட்டு, ‘நான் இவளை விழுத்திக் காட்டுறன்’ என்று சவாலில் வந்தான் ஒருவன்.

அழுதுகொண்டு வந்தான்கள். சண்டித்தனம் செய்துகொண்டு வந்தான்கள். வழிஞ்சுகொண்டு வந்தான்கள். ஆய்க்கினை செய்துகொண்டு வந்தான்கள். சைக்கிளால் இடிச்சுக்கொண்டு வந்தான்கள். காசைக்காட்டி வந்தான்கள். தோலைக்காட்டி வந்தான்கள். அழகைக்காட்டி வந்தான்கள். அரும்பு மீசைகாட்டி வந்தான்கள். நெஞ்சுமயிர்காட்டி வந்தான்கள். புது உடுப்பு போட்டு வந்தான்கள். பொன் நகை அணிந்து வந்தான்கள்.

நேரே வந்தான்கள். குறுக்கே வந்தான்கள். சைக்கிளைப் பிடித்து வந்தான்கள். கொப்பி ஒற்றையில் வந்தான்கள். தோழியினூடாக வந்தான்கள். மச்சாளினூடாக வந்தான்கள். வீட்டிற்கு உதவி செய்யும் ரூபத்தில் வந்தான்கள். வந்தான்கள், வந்தான்கள், வந்தான்கள்!

ஒன்றும் என்னை ஒரு துளிதானும் அசைக்கவில்லை என்று பொய் சொல்லமாட்டேன். ஆயினும், அப்பாவின் நம்பிக்கை

வீண்போகவில்லை. எளிதும், இதனை நான் சொல்ல வேண்டும். என்னுள் நான் வெம்பினேன். பின்னேரப் பொழுதுக்குத் துக்கித்தேன். மாலைத் தேநீர்கூட சோகமாக இருந்தது. இராவுக்கு நான் படுத்திருந்து கண்கலங்கினேன்.

வந்தவர்கள் எல்லோரும் கொடியவர்கள் அல்லர். உடலையும் அழகையும் தகுதியையும் தனியே பார்த்தவர்கள் அல்லர். மனசைப் பார்த்தவர்களும் அதில் இருந்தார்கள். அவர்கள் மனதை நோகச் செய்துவிட்டேன். துடித்துப்போகச் செய்துவிட்டேன். ஒருவன் அழுததை நான் கண்டேன். உண்மையில் அழுதான். மனசால் அழுதான். அவன் கண்ணீரைத் துடைத்துவிட என் கைகள் துடித்தன. மனத்தை மடக்கி, முகத்தை இறுக்கி நான் வந்தேன். அவனுக்கு ஒரு சொல்லு மனதைத் தடவிற மாதிரிச் சொல்லி யிருக்கலாம். எனக்கு அவனில் காதல் வரவில்லை. ஆனால், அவன் என்னை விரும்பிய அளவு காதலிக்க விட்டிருக்கலாம். அவன் பெயர் என்ன? அதுகூட மறந்துபோயிற்று!

அதற்காக அடுத்தவனில் நான் இரக்கப்பட்டேன் அல்லள். முன்னைய மாதிரி மனதையும் முகத்தையும் இறுக்கினேன். ஒன்று செய்தேன். அவன் என்னில் மயங்கும்படியாக, மையல் கொள்ளும்படியாக, நான் பிறகு எதையும் செய்யவில்லை. பழைய உடுப்புகளை அணிந்தேன். தலை இழுப்பதில் அக்கறை இல்லா திருந்தேன். அந்த ஒருத்தனை மயக்கக்கூடிய இரட்டைப் பின்னல் அல்லது குதிரைவால் முடியைத் தவிர்த்தேன். கண்ணுக்கு மை தீட்டவில்லை. நெற்றியில் பொட்டு கீறவில்லை. கன்னத்தில் கிரீம் பூசவில்லை. பவுடர்கூடப் போடவில்லை. அம்மா இதனால் திருப்திப்பட்டாளாக இருக்கலாம்.

இன்னும் ஒன்று செய்தேன். என்னை அணுக முடியாமல் என் பக்கத்தில் இருந்து அவர்களின் அடுத்த அடியை எடுப்பதற்குச் சாதகமான ஒருபிடியும் கொடுக்காமல் முற்றாகத் தவிர்த்தேன்.

சயந்தன் முகத்தில் சோகம்பூசி வந்தான். ஐந்தாறு நாள் ஷேவ் எடுக்காத முகத்துடன் வந்தான். கண்கள் வாடிக் கிடந்தன. முகம் ஒடுங்கிக் கறுத்துப்போய் இருந்தது. சேர்ட் அயர்ன் செய்யப்படவில்லை. சுருண்ட சயந்தனின் தலைமயிர் பரட்டைக் கோலம் கண்டது. பிள்ளையார் கோயில் தாண்டிய முடக்கில் “கடைசியா உன்னை முடிவு என்ன?” என்று சைக்கிளை மறித்துக் கேட்டான். நான் எதனையும் சொல்லவில்லை. முகத்தையும் மனத்தையும் கருங்கல்லாக இறுக்கினேன்.

அவன் நின்றநிலையாக நிற்க நாங்கள் அடுத்த முடக்கில் மறையத் தொடங்கினோம். சுந்தரி, “நீ என்னடியப்பா, ஆகலும் மோசம். ஒருக்கா ஓமெண்டால் என்ன?” என்றாள். “சயந்தனைப் பார்க்க பாவமா இருக்கு” என்றாள். “நீ போய் அவனைக் காதலியன்” என்று வெடுக்கெனக் கோபத்துடன் சொன்னேன். “அவன் கேட்டால் நான் ஓமெண்ணுவன்” என்றாள் சுந்தரி.

அவன் கேட்க மாட்டான். இன்னும் இரண்டு, மூன்று வருசத்துக்கு சயந்தன் யாரையும் கேட்க மாட்டான். என் பால் இரந்து, காதலில் நைந்து, ஆத்மா உருக்கி, ஈமம் அழியப் போகிறான். நான் அவனை விட்டுத் தூரப்போன பிறகு, என் உருவம் அவனை விட்டு மறைந்த பிறகு, என் நினைவு அவனை விட்டு நீங்கிய பிறகு... பிறகுதான்! அவன் உயிர்ப்பு கொள்ளத் தொடங்குவான். முளைவிடத் தொடங்குவான். அவன் கண்களில் யாரும் காணாத நான்மட்டும் கண்ட ஓர் உயிர்த்தீ எனக்கு அதைச் சொல்லிற்று.

மனது பிசையப்பிசைய அன்றைய பின்னேரப்பொழுதும் இராப்பொழுதும் எனக்கு இருந்தது. தலையில் அள்ளித் தோய்ந்து, “அம்மா கோயிலுக்குப் போவமோ?” என்று அம்மாவிடம் கேட்டேன். பிள்ளையாருக்கு முன்னால் துடித்துத்துடித்து அழுகை பீறிட்டது. அழுகை கண்டால் அம்மா கேட்பாள். அம்மாவிடம் சொல்ல என்னிடம் ஏதும் பதில் இல்லை. பொய்யும் இல்லை! அழுகையை நான் அப்படியே விழுங்கினேன். மூக்கு மாத்திரம் அடிக்கடி விரிந்தது. கொடுப்பு கடும் வலிகண்டது.

நான் எங்கு நிற்கிறேன் என்று தெரியவில்லை. என் திசை தெரியவில்லை; இலக்கு தெரியவில்லை. வளரிளம் பருவத்தின் அத்தனை செளந்தரியங்களையும் சுகங்களையும் இதங்களையும் நான் ஒதுக்குகிறேன். ஒருத்தனின் கண்ணுடன்கூட என்னால் பேச முடியவில்லையே! ‘கொங்கை கிளர்ந்து குமைந்து குதூகலித்து’ என்று ஆண்டாள் பாடினாளே! அப்படி எனக்கு ஒன்றும் ஆகவில்லையே! எனக்கேற்ற ஒருவனை நான் இன்னும் சந்திக்கவில்லையா? காதலில் கட்டுண்டு கிடக்கும் பக்குவம் எனக்கு வரவில்லையா? எனக்கேற்றவன் யார்? சுருள் மயிரோ, நிமிர்ந்த நெஞ்சோ, குழந்தை முகமோ, வெள்ளைத் தோலோ, திடகாத்திர உருவமோ எதுவுமே அல்ல. கண்ணில் கருணை, முகத்தில் குழைவு, இப்படிக்காண்பவனிடமும்கூட காதல் மலரவில்லை. அன்புதான் வருகிறது.

அப்பாவை எனக்கு மிகப் பிடிக்கிறது. அப்பாவிலிருந்து சுகந்தம் வீசுகிறது. அப்பாவின் தொடுகை மிக மென்மையானது. அவரில் கோபம் வந்தாலும் அப்பாவின் கன்றுக்குட்டி நான்! என்னைத் தூக்கித் தோளில் வைத்தார். உயரத் தூக்கினார். சடக்கெனப் போட்டுவிட்டு இரு கைகளாலும் ஏந்தினார்.

ராஜகுமாரியை தேவகுமாரன் கையில் ஏந்தியது போன்றது அது. நான் சாமத்தியப்பட்ட பிறகும் அப்படிச் செய்தார். அப்பாதான் என்னுடைய ஆண்மகன்! அப்பாவைப்போல் ஆணை நான் இதுவரை கண்டதில்லை. அப்பாவின் மனசு அற்புதம் என்பேன். அவர் முதுகு தடவலில், மயிரை நீவிவிடுவதில், கன்னத்தில் முத்தமிடுதலில், கை அணைப்பில், மடிச்சூட்டில் அன்பு பீறிடுகிறது. என் முதுகும் மயிரும் கன்னமும் என்

உடலும் என் மனசும் அப்பாவுக்கு! அவர் கையும் மடியும் நெஞ்சும் வாயும் அவர் அன்பும் எனக்கு! தந்தையின் மந்திர வலிமையில் நாள் கட்டுண்டுக்கிடக்கிறேன். அவரது ஆளுமைக்குள் நான் அடங்கிப்போகிறேன்.

அப்பாவில் உள்ள அன்பை என்னால் உடைத்தெறிய முடியுமா? அந்த ஆளுமையினுள்ளிருந்து அகன்று போக முடியுமா? நினைக்கையில் நெஞ்சு வலிக்கிறது. அப்பாவை விட்டு விலகும் வல்லமை எனக்கில்லை. அவரின் ஆளுமையினுள்ளிருந்து அகலும் ஆற்றல் எனக்கில்லை. காதலிக்கும் தன்னம்பிக்கை எனக்கில்லை.

விசுவாசமிக்க காதலுக்கான தாகம் எனக்கிருக்கிறது. எனக்கு ஒருவன் வேண்டும். அவன் ஆளுமை வேண்டும். அவன் அருகாமை வேண்டும். அவன்மீதான வெறிமிகுந்த காதல் வேண்டும். காமம் கலவாத காதல் வேண்டும். கண்பார்த்து கண்பேச வேண்டும். ஒரு தென்றலை நானும் அவனுமாய் சுவாசிக்க வேண்டும். ஒரு மழையில் நானும் அவனுமாய் நனைய வேண்டும். எனக்கு அவன் வேண்டும். அவன் காதல் வேண்டும்.

ஒரு அடி தள்ளியிருந்து நான் அவனுடன் சகலதும் பேச வேண்டும். 'மென்ஸஸ்' நாளில் வரும் வயிற்றுக்குத்துபற்றி அவனுக்குச் சொல்ல வேண்டும். அவன் தன் கையால் என் வயிற்றைத் தடவ வேண்டாம். மனசால் தடவட்டும். வலி பறந்துபோகும். எனக்கு அவன் வேண்டும். காதலால் நான் வேண்டுகிறேன். நேசமுடன் அவனிடம் என்னைக் கொடுக்க வேண்டும்.

இதுதான் மீராவுக்கு நடந்ததா? ஆண்டாளுக்கும் இதுதான் நடந்ததா? பெரியாழ்வார் வளர்த்த பெண் ஆண்டாள். கிருஷ்ணா, கிருஷ்ணா என்று பெரியாழ்வார் ஆண்டாளுக்கு அவனைத்தான் காட்டினார். அவனையே உலகம் என்று காட்டினார். ஆண்டாளினால் கிருஷ்ணனுக்கு அப்பால் யாரையும் சிந்திக்க இயலவில்லை. இன்னொருவனிடம் தன் காதலைக் கொடுக்க முடியவில்லை. கண்ணனையே தனது காதலன் ஆக்கினாள். அப்படித்தானா நானும்? யாரையும் என் காதலன் ஆக்க முடியாதா? அப்பாபோல் ஓர் ஆளுமை வர வேண்டுமா?

வாழ்வு எனக்குச் சூனியமாய் இருக்கிறது. பின்னேரப்பொழுது என்னைக் குத்திவருத்துகிறது. சாமப்போதுகளில் முழிப்புத் தட்டிவிடுகிறது. பிறகு விடிகிற வேளைவரை நித்திரை இல்லை. வாழ்வின் முட்களில் விழுந்துகிடந்து துடிக்கிறேன்.

இதனை இத்துடன் முடிக்க வேண்டும். அதுதான் சரி! ஆயினும், அன்றிரவு நடந்த கதை ஒன்று சொல்ல இருக்கிறது. சொல்கிறேன், கேள்!

மத்தியானம் சாப்பிட்டு, அதன்பிறகு ஆபிரிக்க வெக்கை என்னை நித்திரை ஆக்கியது. பின்னேரம் எழுந்து தலைக்குத் தண்ணீர் வார்த்தேன். பின்னேரத்தின் துயரம் கொஞ்சம் கரைந்து போயிற்று. பொழுதுபட அப்பா வேலையால் வந்தார். அப்பாவுக்குத் தேநீர்வைத்துக் கொடுத்து நானும் குடித்தேன். தங்கச்சிமாருடன் அம்மா கடைக்குப் போய்விட்டிருந்தாள். மேசை விளக்குப் போட்டு நான் படிக்க மேசைமுன் அமர்ந்தேன். அப்பா முகம் கழுவி, உடுப்பு மாற்றிக்கொண்டு வந்தார். “ஏதும் சந்தேகம் இருந்தால் கேள்” என்று அப்பா என் பக்கத்தில் வந்தமர்ந்தார். அப்பாவின் முகத்தைப் பார்க்க மிகக் கஷ்டமாக இருந்தது. கூச்சமாக இருந்தது என்று அதனைச் சொல்லலாம். ஏன் என்று தெரியவில்லை.

அப்பா தலையைத் தடவினார். பிறகு முதுகைத் தடவினார். முதுகைத் தடவுகையில் பிராவின் கொழுக்கி அப்பாவின் கையில் தட்டுப்பட்டது. இப்படி முந்தியும் தட்டுப்பட்டிருக்கலாம். இப்பதான் கவனிக்கிறேன். என்றுமில்லாதவாறு கூச்சம் என்னுள் ஊர்ந்தது. எனக்கு ஏனோ பயம் வரப் பார்த்தது. அம்மா வீட்டில் நின்றிருக்கலாம். அப்பா முதுகைத் தடவிக்கொண்டிருந்தார்.

முதன்முதலாக எனக்குத் தலையிலும் முதுகிலும் கரப்பான் பூச்சி ஊர்ந்தது. தலையிலிருந்து கரப்பான் பூச்சி மெல்லமெல்ல முதுகில் வழிகிறது. கரப்பான் பூச்சியைத்தான் நான் தட்டிவிட்டேன். கை சட்டெனக் கீழே விழுந்த திகைப்பில் அப்பா என்னை ஒருமாதிரிப் பார்த்தார். நான் படிக்கத் தலைகுனிந்தேன். அப்பா கதிரையை அரக்கி எழும்பிப் போனார். அப்பா நடந்துபோகும் அரவம் காரமாகக் கேட்டது. எனக்கு அழுகை வருமாப்போல இருந்தது. ஆனால், அழவில்லை.

நான் சாமத்தியப்பட்ட நாளின் பிறகு அன்றிராதான் நான் அம்மாவுடன் படுத்தேன். “அம்மா நான் உங்கன்ரை குஞ்சுதானே, உங்கன்ரை செல்லம்தானே? அம்மாவோடை இண்டைக்கு நான் படுக்கட்டோ?” என்று அம்மாவின் நெஞ்சினுள் முகம்புதைத்துப் படுத்தேன். அம்மா விம்முவுதும் குலுங்குவதும் தெரிந்தது. அம்மா என்னை இறுக அணைத்து நெற்றியில் முத்தமிட்டாள்.

(தீராநதி, 2004)

குதிரை முடக்கு

(2003)

“குல்சாரியை நீ வாசிச்சிட்டியா?” என்று கேட்டான் மாறன். வாசிக்கவில்லை. பல மத்தியானச் சாப்பாடுகளுக்குப் பிறகு அதைத் தூக்கியதுதான். ஒன்றிரண்டு பந்திகள்தான் போயின. பிறகு அதை வாசிக்க முடியவில்லை. வாசிக்கத்தான் வேண்டும். ஒன்றிரண்டு பக்கங்கள் போனபிறகு வாசிக்கவே முடியவில்லை.

மத்தியானச் சோற்றுக்குப் பிறகு நித்திரைத் தூக்கம் எனக்கில்லை. நித்திரை கொள்ளக்கூடாது என்றும் நினைப்பேன். பெரும்பாலான புத்தகங்கள் அந்த நேரத்திலும் சாமப்போதுகளிலும் வாசித்தவை.

மத்தியானம் சோறு தின்று, பிறகு நிழல்செய்கிற வேப்பமரத்தின் கீழ் கதிரை போட்டு இருந்து, ஒரு புத்தகம் திறந்தால், வெய்யில் சற்றே சரிகிற நேரத்திற்கு, உயனை மைதானத்தில் பந்தடி. பந்து எங்கு போகிறது என்று தெரியாத மைம்மல்பொழுதில், சுடலைக் கிணற்றடிக்குப் போய் முகம், கைகால் கழுவிவிட்டு, அம்மாள் கோயில் மடத்தில் குந்தினால், சாமம் ஆகிறது வீடுபோக. அம்மாவோ அப்பாவோ கதவைத் திறந்து திட்டியபிறகு குசினிக்குள் போய்ச் சாப்பிட்டு, அதன்பிறகு கிட்டத்தட்ட விடிகிறவரை புத்தக வாசிப்பு.

எனக்காகப் பல்கலைக்கழகம் திறக்கிற நாள் வரைக்கும் இதுதான் என் தினசரி வேலை. சந்தியாப் பிள்ளை மாஸ்ரரிடம் ஆங்கிலம் போய்ப் படிக்கலாம். படிக்க வேண்டும். படித்துக் களைத்துவிட்டேன். இனிப் பல்கலைக்கழகம் போயும் நிரம்பப் படிக்க வேண்டும். வேண்டாம், இப்ப நிறைய விளையாடுவோம். நிறைய வாசிப்போம்.

அந்தச் சாமப்பொழுதிலும் குல்சாரியைத் திறந்து ஒன்றிரண்டு பந்தி வாசித்துப் பார்த்தேன். இறுக்கிப் பிடித்து ஐந்து பக்கம்வரை வாசித்தேன். பிறகெல்லாம் பந்திகளும் பக்கங்களும் நகரவே மாட்டேன் என்கிறது.

அழகான புத்தகம். முன்அட்டையில் தலைமயிரைச் சிலுப்பிய திடமான குதிரை. அந்தக் குதிரையின் பெயர் 'குல்சாரி' என்று ஐந்து பக்கத்தில் தெரிந்துவிட்டது. அதற்கும் அப்பால் அனேகமாக ஒன்றும் தெரிய முடியவில்லை. எழுதியவர் சிங்கில் ஐதமாத்தவ் அவர் எழுதிய ஜமேலா, அன்னை வயல் எல்லாம் வாசித்துவிட்டேன். ஒருமுறைமாத்திரம் வாசித்தது அல்ல.

“இரண்டாம் உலக மகாயுத்தத்தில், சோவியத் மக்கள் அந்த யுத்தத்திற்கு எவ்வாறு முகம் கொடுத்தார்கள் என்பதை மிக அருமையாகச் சித்தரித்த நாவல். குல்சாரி என்கின்ற அந்தக் குதிரை இருக்கின்றதே...” இதுதான் எனக்கு மாறனில் அசாத்திய எரிச்சல். மேடையில் பேசுகிறதுபோல் உடன் வருகிற என்னுடன் கதைப்பான்.

“நிப்பாட்டு. நான் வாசிக்கத்தானே போறன். கருத்தை நான் உருவாக்கிறன்...”

“நீ எப்படா வாசிக்கப் போறாய்?”

“வலு கெதியாய் வாசிப்பன். விடு.”

“வலு கெதியாய்” என்பதன் வயது ஐந்தாறு மாதங்களுக்கு மேலாகிவிட்டது. நிறைய மத்தியானங்களும் நிறையச் சாமங்களும் போயேபோய்விட்டன. குல்சாரி என்கின்ற அந்தக் குதிரை என்ன செய்தது? கொள்ளுத் தின்றதா, இல்லையா? சவுக்கால் அடிப்பட்டதா? உறைபனிக் குளிரில் உடல் விறைத்துத் துக்கப் பட்டதா? அழுக்கும் குப்பையும் பீயும் மூத்திரமும் நாத்தமும் நிறைந்த பனிச்சேற்றில், கால் அழுகி வலியெடுத்ததா? குல்சாரிக்கு என்னதான் நடந்தது?

இது மூன்றாவது முறை; மூன்றாவது வருசம் என்றும் சொல்ல வேண்டும். இரண்டுமுறை பரீட்சையிலும் நான் சித்தி ஆகவில்லை. படித்தவர்கள் நிறைந்த ஊர் அது அல்ல என்பதால், போட்டியாளர்கள் குறைந்த ஊர் அது என்பதால், வவுனியாவில் மச்சாள் வீட்டில் தங்கி, பரீட்சை எழுதுகிறேன். ஒருவயது நிரம்பிய சித்தா சாமம்வழிய எழும்பி, நித்திரை குழம்பியதற்கு அழுகிறான். அந்த நேரங்களில் நான் படித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். கைவிளக்கைச் சுற்றி ஒரு வட்டத்திற்கு அப்பால் இருள். குளிர் குத்துகிறது. மழைக்குளிரையும் சாரல் அடியையும் இரசிக்கலாம். இது பனியும் மழையும் கலந்த குளிர். பக்கத்துக் குளத்திலிருந்து மாரித்தவளையின் இடைவிடாத கத்தல்.

வெளிச்சம் பரவிய பிறகு மாரிக்கிணற்றில் எட்டி, வானியால் அள்ளித் தோய்கிறேன். மண்டை ஒவ்வொருநாளும் வெக்கையை

வீசுகிறது. தோய்தல் நல்லது. ஒருநாளைக்கு மழை பெய்கிறது. ஒருநாளைக்கு மந்தாரமாக இருக்கிறது. கூரையில் சடசடவென்று மழை அடிக்கிறபோதும் பரீட்சை எழுதுகிறேன். வானம் மந்தாரமாக இருந்து மழை வருமோ வராதோ என்று தெரியாத பொழுதிலும் நான் பரீட்சை எழுதுகிறேன்.

குடை பிடித்து, சைக்கிள் ஓடி என்ன, குடை சுருக்கி சுற்றிக்கட்டி ஹான்டிலில்வைத்து சைக்கிள் ஓடி என்ன, பரீட்சை மண்டபத்திற்குப் போகிற ஒவ்வொரு கணமும் பதட்டம் வராமல் விட்டதில்லை.

விடை எழுதுவதற்கு வெறும் பேப்பர் தருகிறார்கள். அப்போது நெஞ்சிடிக்கத் தொடங்குகிறது. சிறிது கைநடுங்கி நான் சுட்டிலக்கத்தை எழுதுகிறேன். வினாப்பத்திரம் வருகிறது. மனதின் படபடப்பும் கைநடுக்கமும் எனது கட்டுப்பாட்டில் இல்லை. எட்டு வினாக்களில் ஐந்து வினாக்களுக்கு விடை எழுதச் சொல்லுகிறார்கள். எனக்கு எட்டு வினாக்களுக்கும் விடை தெரியும். ஆனாலும், பதட்டத்திற்குள்ளாகிறேன்.

தெய்வேந்திரம் சேருக்கு அப்படியல்ல. வினாத்தாளை அவர் சிரித்தபடி வாங்குகிறார். வினாக்கள் முதலிலேயே தெரியும் என்பதுபோலச் சடசடவென விடை எழுதுகிறார். அவர் கையில் சிகரெட் புகைகிறபோது, நான் வினாக்களை வாசித்துக் கிரகித்து, குறிப்புக்களைத் தொகுத்துவிட்டு விடை எழுதத் தொடங்குகிறேன்.

மண்டபத்தில் பரீட்சை எழுதுகிற பலருக்கு மீசை அரும்பி யிருக்கிறது அல்லது இல்லாதிருக்கிறது. தெய்வேந்திரம் சேருக்குக் கொத்தாகத் தாடியும்கூட இருக்கிறது. நாங்கள் காற்சட்டை அணிந்திருக்கிறோம். பெருந்த தொடையும், அது நிரம்ப மயிரும் தெரியும் என்றாக்கும், தெய்வேந்திரம் சேர் லோங்ஸ் அணிந்திருக்கிறார். அவர் காற்சட்டை அணிந்து நிறையக்காலம் சென்றுவிட்டதால், காற்சட்டை இல்லையேயோவும் தெரியாது. ரியூற்றரியில் அவர் சிரித்து, பெண்கள் இருக்கிறார்களே என்ற வெட்கம் ஏதும் இல்லாமல், இரட்டை அர்த்தத்தில் பகிடிவிட்டு, எங்களுக்குப் பௌதிகம் நன்றாகப் படிப்பித்தார்.

முதல்நாள் பரீட்சை மண்டபத்தில் கண்டபோதே, “நீ எனக்குப் பக்கத்திலை இருந்தால், நான் காட்டுறன். பார்த்து எழுது” என்று சொல்லிவிட்டார். “தேவையில்லை சேர், நான் நல்லாப் படிச்சிருக்கிறேன். வடிவாச் செய்வேன்” என்று நான் சொல்லிவிட்டேன்.

பௌதிகப் பாடம் முடிந்த அன்று, தெய்வேந்திரம் சேர் என்னைக் கண்டு, “எப்பிடி வடிவாச் செய்தியோ?” என்று கேட்டார்.

மழை தூற, தேநீர்க் கடைக்குள் போனோம். போண்டாவும் ரீயும் வாங்கித் தந்தார். வினாத்தாளை விரித்து, “இதை எப்படிச் செய்தாய்?” என்று ஒவ்வொன்றாகக் கேட்டார். நான் சொன்ன மறுமொழி கேட்டு, “வெரிகுட், வெரிகுட்” என்றார். “என்னட்டைப் படிச்சால், வடிவாச் செய்வாய்தானே?” என்றும் சொன்னார்.

“சேர், நான் மூண்டு வருசமாவெல்லோ சோதினை செய்யிறன்” என்றேன். “டேய், நான் எட்டு வருசமா குதிரை ஓடுறன்” என்று பெலத்துச் சிரித்தார்.

“சேர், நீங்கள் ஒருக்காலும் அம்பிடேல்லையோ?”

“அண்டைக்குப் பார்த்தனிதானே, நான் செய்த விளையாட்டு” என்று பெருமிதச் சிரிப்புச் சிரித்தார்.

பரீட்சை தொடங்கி இரண்டாம் நாள். பிரதம பரீட்சருக்குத் தெய்வேந்திரம் சேர் ஒரு குதிரை என்று தெரிந்துவிட்டது. தெய்வேந்திரம் சேரின் உருவத்தையும் பெருப்பத்தையும் முகத்தையும் பார்த்தால் யாருக்குத்தான் தெரிந்துவிடாது? பிரதம பரீட்சர் தெய்வேந்திரம் சேரையே சுற்றிச்சுற்றி வந்தார். நாங்கள் பென்சிலை பிளேட்டால் அல்லது கட்டரால் சீவுவோம். தெய்வேந்திரம் சேர் மடங்கியிருந்த வில்லுக்கத்தியைப் பொக்கற்றுக்குள்ளிருந்து எடுத்து, எல்லோரும் பார்க்கத்தக்கதாக, நிமிர்த்திவிட்டு, வில்லுக்கத்தியால் பென்சிலைச் சீவத் தொடங்கினார்.

ஆறுபாடம் சித்தியடைய வேண்டும்; அதில் மூன்று பாடமா வது திறமைச்சித்தியாக இருக்க வேண்டும். உயர்தரம் படிப்பதற்கு முதல் வருசம் எனக்கு இரண்டு பாடம் சித்தி. நான் மீட்டல் வகுப்பில் இருந்தேன். இரண்டாம் முறை ஆறுபாடம் சித்தி. அதில், ஒரு பாடமே திறமைச்சித்தி. நான் வெளியில் வந்தேன். வீட்டில் நின்றேன்.

வீட்டின் முன்வீதியில், காலை வெய்யிலில், ஏழு மணிக்குப் பிறகு பள்ளிச்சிடும் வெள்ளை உடுப்புக்கள் போய்க்கொண்டிருந்தன. முன்னறையில் இருந்து படிக்கிறபோது, யன்னலால் அது தெரியும். என் படிப்பு அப்போது குழம்பிவிடுகிறது. சிவகாமி வலு வேகமாகச் சைக்கிள்மிதித்துப் போகிறாள். இடைக்கிடை பின்கரியரில் வயலின் கட்டப்பட்டிருக்கும். அவள் போகிறபோது என்னுள் மல்லிகை மணமும் வயலின் நாதமும் பரவும். அப்போது என் படிப்பு மேலும் குழம்பிவிடுகிறது. சிவகாமி என் வகுப்பில் ஒன்றாகப் படித்தபோது இப்படி மல்லிகை மணந்ததில்லை. இப்போது என்றால் மிக நன்றாக மணக்கிறது.

வீதியின் குறுக்கே பனங்குற்றி போட்டு, “இனிமேல் பள்ளிக்கூடம் இல்லை” என்று சொல்லி எல்லோரையும் விளக்குமாறு எடுத்து அடித்துக் கலைத்து வீட்டுக்கு அனுப்ப வேண்டும்.

அடைக்கோழி “கொக் கொக் கொக்...” என்று எரிச்சல் தருகிற சத்தம் போடுகிற நேரத்திற்கு, நான் இன்னொரு தேநீர் குடிக்கிறேன். இருந்து படிக்கிறேன். பஞ்சிபஞ்சியாக வருகிறது. இரண்டாம் முறை பெளதிகப் பாடம்தான் எனக்குத் திறமைச்சித்தி. பெளதிகத்தில் மின்னியல் எனக்குப் பிடித்த பாடம். எனக்கு எப்படிச் செய்வது என்று தெரியும். பிளக்கிற்குள் செருகி, வயரை வெளியே எடுத்து, அதன் இரண்டு முனையிலும் நான் தொடலாம். பியூசிற்குக் கடினமான கம்பிகளைப் போட்டால் போதும். கிறுதியடித்து, விழுந்து, உடல் கறுத்து நான் செத்துப்போய் விடுவேன்.

கொழும்பிலிருந்து குஞ்சத்தாச்சி கடிதம் எழுதியிருந்தா. வெறும் கடிதம் என்றால் கசுதுக்கங்களை அறிந்துவிட்டு, கிழித்துப் போட்டுவிடலாம். இது கிழித்துப்போட்டுவிட முடியாத கடிதம். “...அசோகனுக்குப் படிப்பு வரவில்லை என்றவுடன், பெரியக்கா அவனை ஒரு கடையில் சேர்த்துவிட்டா. ரவியும் இரண்டு தரம் சோதினை எடுத்துவிட்டான். இனி மினக்கெடக்கூடாது. இத்துடன் அப்பினிக்கேசன் போம் அனுப்புகிறேன். உடனடியாக அதை நிரப்பி அனுப்பிவிடுங்கள். ஆறுபாடம் பாஸ் பண்ணினால் காணாமாம். ஆறு மாதம்தான் ட்ரெயினிங். பிறகு நல்ல சம்பளத் தோடை வேலை. ஆறு மாதத்திலை மெக்கானிக். வேலை ஒண்டும் கஷ்டமில்லை. நிற்க...”

ஆறுமாதத்திலை நான் மெக்கானிக்!

தெல்லிப்பளைச் சந்தியில் எனது சைக்கிள் செயின் கழன்றுவிட்டது. கொழுப்பு பிடித்து கை கறுப்பாகப்போனபோதும் செயின் போட முடியவில்லை. “இந்தப் பெரிய பெடியனுக்கு செயின் போடத் தெரியாதோ?” என்று சைக்கிள் கடையில் நக்கலாகச் சிரிப்பார்கள். இரண்டு மைலுக்கும் அப்பாலிருந்த எனது வீடுவரைக்கும் சைக்கிளை உருட்டிச்சென்றேன். இடையில் சைக்கிளில் வந்த இராகவன் கேட்டான், “என்ன மச்சான் சைக்கிளை உருட்டிக்கொண்டு போறாய்?”

“அது காத்துப் போச்சுது” என்றேன். அவன் சில்லுகளைப் பார்த்தான். முழுதாகக் காற்று நிறைந்து பம்மென்றிருந்தது. இராகவன் மறைந்தபிறகு முன்சில்லின் காற்றினை முற்றாகத் திறந்துவிட்டேன்.

இன்னும் ஆறு மாதத்திலை நான் மெக்கானிக்காகிப் பெரிய பஸ்களைத் திருத்தப்போகிறேன்.

அப்பாவுக்கு நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. மெளனமாக இருந்தேன். என்னுள் அழுதேன். அப்பாவுக்கு என் முகம் சொல்லிவிட்டது. “நீ படி...” என்று அப்பா ஒருவரி சொன்னார். கடிதத்தையும் விண்ணப்பப் படிவத்தையும் கிழித்தார். நான் ரியூற்றரிக்குப் போகத் தொடங்கினேன்.

மழை தூறியிருந்தது. வீதியோரங்களில் வெள்ளம் தேங்குவதற்கு ஏதுவான மழையில்லை. ஆனால், ஊரில் பச்சை பரவத் தொடங்கிவிட்டது. மேலும், ஊர் குளிரவும் தொடங்கி விட்டது. இன்னும் மூன்று, நான்கு மாதங்களுக்குப் பச்சையும் குளிரும் ஊரில் இருக்கும்.

எங்கள் பள்ளிக்கூடத்தில் நடக்கிற விஜயதசமிக்கு நான் போவதாக இல்லை. விஜிதான் ஆய்க்கினைப்படுத்தினான். காலையில் மாத்திரம் மழை தூறின் நான்.

“வெட்கமா இருக்கடா” என்றேன்.

“என்ன வெட்கம்? உன்னை பள்ளிக்கூடம்தானே? இனி அடுத்த வருசம் வரப்போறாயும்தானே?”

இனி அடுத்த வருசம் வரப்போறன் என்று விஜி நம்பினான். நானும் நம்ப வேண்டும். அதுக்குத்தக்க மாதிரிப் படிக்க வேண்டும். விஜயதசமிக்கு எனது பள்ளிக்கூடம் போனேன். ஆனால், நான் நிற்க, இது என்னுடையது என்று சொல்ல எனக்கு ஒரு வகுப்பு இல்லை.

விஜியின் வகுப்பில் நின்றேன். குணாளன் சேர், “யார் இவர்?” என்று கேட்டார். “போன வருசம் எங்களோடை படிச்சவர்” என்றான் விஜி. பெண்கள் என்னைத் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். சிவகாமி மாத்திரம் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

“அடுத்த வருசம், உம்முடைய வகுப்பிலை நீர் இருக்க வேணும். அதுக்கும் நான்தான் வகுப்பு ஆசிரியரா இருப்பன்” என்று சொல்லி, குணாளன் சேர் இணக்கமாகச் சிரித்தார். அன்று பின்னேரம் வெய்யில் எறிக்காவிடினும் மழை பெய்யா விடினும், அம்மாள் கோயில் மலை வேம்பும் சிலிர்த்து நின்றது.

ஒன்றை நான் இப்போது சொல்ல வேண்டும். குணாளன் சேர் எனக்கு வகுப்பு ஆசிரியராக வரவில்லை. அது மாத்திரமல்ல, ஒரு பாடமும் படிப்பிக்கவும் வரவில்லை. தூயகணிதப் பாடத்தை அவர் தெளிவாகவும் விளக்கமாகவும் படிப்பிப்பார் என்று பக்கத்து வகுப்பிலிருந்து வந்த குணாளன் சேரின் குரல் எனக்குச் சொன்னது. மேலும், அவர் வகுப்பு ஆசிரியராக வந்திருந்தால், பல பிரச்சினைகள் வராமலே போயிருக்கலாம் அல்லது தீர்பட்டிருக்கலாம்.

ஆனந்தன் சேர் எங்களுக்கு வகுப்பு ஆசிரியராக வந்தார். மேலும், பௌதிகப் பாடத்தையும் தூயகணிதத்தில் ஒரு பகுதியையும் படிப்பித்தார். குதிரைகளை அடக்கக்கூடிய குதிரைப் பாகன் அவர்தான் என அதிபர் நினைத்துவிட்டார் போலும். அதிபர் மாத்திரமல்ல, அதிபரைச் சூழ உள்ள சில ஆசிரியர்களும் அவரை வற்புறுத்தியிருப்பார்கள் என நம்புகின்றேன்.

சோளகம் வீசிய அந்த மதியப் பொழுதுக்கு நான் அப்படி நினைத்திருக்கவில்லை. எல்லாம் நல்லனவே என நான் நம்பியிருந்தேன். நடப்பன எல்லாம் நன்மைக்கே என்றும் நான் நம்பியிருந்தேன்.

சோளகம் பரவிவிட்ட குளிர்மைபோல, பரீட்சை முடிவு வந்திருந்தது. இளம்பத நுங்கின் இனிமை அது. இப்படி வரும் என்று அப்பா எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. மீச்சையிர்களைமீறி அப்பாவின் முகம் விரிந்தது. “நீ, ஏ.எல். படிக்க உன்னை பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போகாதே. உன்னோடை படிச்ச பிள்ளைகளெல்லாம் மேல்வகுப்பிலை இருக்க, நீ கீழ்வகுப்பிலை இருக்கிற தெண்டால் வெக்கமா இருக்கும். எங்கன்னை இராமசாமி மாஸ்தர் பிரின்சிப்பலா இருக்கிற வசாவிளான் சென்றல் கொலிச்சக்குப் போ...” என்றார் அப்பா.

“இல்லை அப்பா, எங்கன்னை பள்ளிக்கூடத்துக்குத்தான் போகவேணும். எங்கன்னை பள்ளிக்கூடத்திலை ஏ.எல். படிக்க வேணுமெண்டுதான் இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுப் படிச்சனான். படிக்க வாறதும் முந்தி என்னோடை படிச்ச பொடியங்கள்தானே? எனக்கு வெக்கம் வராதப்பா. நான் இனிக் கவனமாப் படிச்ச முன்னுக்கு வாறானோ இல்லையோ எண்டு பாருங்கோ...” என்றேன்.

“சரி, இனி உன்னை விருப்பம்” என்று அப்பா ஒரு வாக்கியம் தந்தார்.

வெட்கம் வராது என்றுதான் சொன்னேன். ஆனால், வெட்கம் நிறைய வந்தது. அல்ல, அது வெட்கம் அல்ல; கூச்சம்! ஒம் கூச்சம்தான். அல்ல, அதுவும் அல்ல; அவமானம், மகா அவமானம்!

வயலிலிருந்து குபுகுபுவென சோளகம் பொங்கி வழிந்து, துரையப்பா மண்டபத்தை நிறைத்தது. அசோகமரங்கள் சலசலத்தன. நான் கந்தையா சேருக்கு முன்னால் நின்றேன். “இனிக் கவனமா படிக்க வேணுமெடா. ஒரு வருசம் வெளியாலை நிண்டு எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருப்பாய். உனக்கும் கவலை. உன்னை அம்மா, அப்பாவையாருக்கும் கவலை. இப்ப நல்ல றிசல்ற் எடுத்திருக்கிறாய். உதை முதலே செய்திருக்கலாமே! பார், இரண்டு வருசம் வீணாப் போச்சு. சரி பரவாயில்லை. ஒண்டைக் கவனி. மொக்கொண்டு ஒரு பிள்ளையும் இல்லை. கவனமாப் படிச்சால் முன்னுக்கு வரலாம். எனக்குத் தெரியும். இனி, நீ கவனமாப் படிப்பாய். வெளியாலை நிண்ட ஒரு வருசம் உன்னைத் திருத்தியிருக்கும். இனி, உனக்கு ஒண்டும் சொல்லத் தேவையில்லை. கவனமாப் படிப்பாய், என்ன? இந்தா, இதைக் கொண்டுபோய் ஆனந்தன் சேரிட்டைக் குடுத்திட்டு வகுப்பிலை இரு. வகுப்பு எங்கை இருக்கு எண்டு தெரியும்தானே? ஜெயரத்தினம் மண்டபத்திலை கீழை கடைசித் தொங்கல்...”

ஒவ்வொருவரையும் எனக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருந்தது. மூன்று தரம் ஓ.எல். எடுத்து வந்தவர்கள். ஒரு வருசம் வெளியில் நின்று துடித்தவர்கள். மிக முயன்று கவனமாகப் படித்தவர்கள். இனியும் கவனமாகப் படித்துச் சித்தியடைய நினைப்பவர்கள்தான், இவர்கள். எனக்கு என்னைத் தெரியும். அதனால், இவர்களைத் தெரிகிறது.

எனக்கு இன்னும் சிலரைத் தெரியும். இயலாது என்று விட்டவர்கள். கிருபா கவனமாகப் படித்தான். “வீட்டிலை கஷ்டம். தம்பியைப் படிப்பிக்க வேணும்” வயறிங் வேலை செய்யப் போனான். “எவ்வளவு காலம் படிச்சுக்கொண்டிருக்கிறது? உழைக்கவும் வேணும்தானே?” மதனன் சீமெந்துத் தொழிற் சாலைக்குப் போனான். “என்ன மச்சான் செய்ய? படிக்க ஏலாமல் இருக்கு.” சிவதாஸ் தோட்டம் கொத்தினான். “எப்பிடிப் படிச்சும் சரிவருதில்லை. பியோன் வேலைக்கும் ஓ.எல். கேக்கிறான். குதிரைதான் ஓட வேணும். ரிசல்ற்றைக் காட்டி, அப்பர் வேலை செய்யிற ஒபீஸிலை பியோன் வேலை எடுத்திடலாம். அப்பர் வேலைசெய்யிறபடியாலை கட்டாயம் தருவினம்” என்றான் மருதநாயகம்.

இவர்கள் எவரும் இந்த வகுப்புக்குள் இல்லை. டேவிட்டோ குலமோ வினாயகலிங்கமோ நந்தனோ வயித்தியோ சந்திராவோ நிமாலினியோ சுஜியோ நளினியோ எவருமே வினையாட வரவில்லை. புத்தகங்களை அடுக்கிவைத்திருக்கிற விதத்தில் அது தெரிகிறது. கொப்பிகளுக்குப் புதிய உறைபோட்டுத் தங்கள் பெயர்குறித்த விதத்தில் அது தெரிகிறது. மணி அடித்தவுடன் பாடத்துக்கான கொப்பியையும் புத்தகத்தையும் எடுத்துவைக்கும் ஆவலில் அது தெரிகிறது. மேலாக, கரும்பலகையையும் ஆசிரியர்களையும் கூர்ந்து கவனிக்கும் கண்களில் யாவும் தெரிகின்றன.

அதனை சிவகுமார் சேர் மனதார நம்பினார். குலநாதன் சேரும் நம்பினார். சந்திரன் சேரும் ஆனந்தன் சேரும் அதனை நம்பவில்லை.

“என்னடாப்பா டொக்கு, டொக்கு, டொக்கு... எண்டு ஒரு சத்தத்தையும் காணேல்லை...” என்று ஆடி ஆடிச் சந்திரன் சேர் கேட்டார். எங்களுக்கு எதுவும் புரியவில்லை. ஆனால், நக்கல டிக்கிறார் என்று புரிந்தது. நாங்கள் இரசாயன பாடத்திற்குரிய கொப்பியை எங்கள்முன் வைத்திருந்தோம். சந்திரன் சேர் கொத்தாக, சண்டியன்போல மீசை வைத்திருந்தார். தலையும் முக்கால்வாசி வழுக்கை. சின்னத் தொந்தி. தொந்திக்கு மேல் வெள்ளையாக பெனியனும் சேட்டும் போட்டிருந்தார். அவர் கொண்டுவந்திருந்த பச்சைநிற ஸ்கூட்டர் மாமரத்தின் நிழலில் நின்றது.

“என்னடாப்பா முழுசிறியள்?” என்று திரும்பக் கேட்டார். பின்வாங்கில் மகேந்திரனைப் பார்த்து, “நீ எவ்வளவு காசெடாப்பா குடுத்தனி?”

அவன், “இருபது ரூபா” என்றான்.

“இருபது ரூபாவுக்கு ஆரெடாப்பா குதிரை ஓடுறான்? அவனை ஒருக்கா எனக்கும் காட்டும். இஞ்சை கனபேருக்கு குதிரை ஓட வேண்டியிருக்கு”

எங்களுக்கு அப்போதுதான் அவர் ஆடிஆடிக் கேட்ட கேள்வியும் அந்த நக்கலும் புரிந்தது.

“இல்லை சேர், நான் பள்ளிக்கூடத்துக்குக் கட்டின காசை நீங்கள் கேக்கிறியள் எண்டுதான் இருபது ரூபா எண்டு சொன்னான்” என்றான் மகேந்திரன்.

“எனக்கு உங்களிலை எவ்வளவு அன்பும் அக்கறையும் இருக்கெண்டு தெரியுமே! பிரின்சிப்பலிட்டைப் போய்க் கேட்டுப் பாருங்கொடா, நான் என்ன சொன்னனானெண்டு. அவங்கள் குதிரைக்கெண்டு நல்லாச் சிலவழிச்சுப்போட்டு வாறாங்கள். பள்ளிக்கூட பீஸ், பசிலிற்றி பீஸ் எண்டு, அவங்களிட்டை ஒண்டும் கேட்டு ஆய்க்கினைப்படுத்தாயுதைங்கோ எண்டு பிரின்சிப்பலிட்டைச் சொன்னான்” என்றார். இப்படிச் சொல்லிவிட்டு நக்கல் சிரிப்புச் சிரிக்கவில்லை. ஹா... ஹா... என்று பெலத்துச் சிரித்தார்.

முகம் கறுத்து எல்லோரும் குனிந்தார்கள். எனக்குக் குளிய முடியவில்லை. என் கழுத்து புடைத்துவந்தது. சந்திரன் சேரைப் பார்த்தபடி இருந்தேன். “என்னடாப்பா, நீ குடுத்த காசுக்குக் குதிரை ஓடினவன் பேய்க்காட்டிப் போட்டானோ? நல்லா முழுசறாய்” என்று என்னைப் பார்த்தார், சந்திரன் சேர். நானும் குனிந்தேன்.

ஆனந்தன் சேர் நழுட்டுச் சிரிப்புடன்தான் வகுப்புள் ஏறினார். “எனக்கிப்ப குதிரை வகுப்புக்குத்தான் பாடம்” என்று, யாருக்கோ அவர் சொன்னதைச் சுவர்கள் தடுத்தாலும், காற்று அதனைக் காவிவந்து நம் காதில் ஏற்றியது. நான் டேவிட் நந்தகுமாரைப் பார்த்தேன். நளினி கீதாவைப் பார்த்தாள். விடியவிடிய இருந்து படித்தனாங்கள். சாமம்சாமமாகப் படித்தனாங்கள். திருவிழாவுக்குப் போகவில்லை. கலியாண வீட்டுக்குப் போகவில்லை. படம் பார்க்கப் போகவில்லை. மலர்ந்துசிரிக்க, மாநிலத்தில் பெரியவனாக வளரத்தான் நாங்கள் விரும்பினோம். நளினி கீதாவைப் பார்த்தாள். நான் டேவிட் நந்தகுமாரைப் பார்த்தேன். நாங்கள் கருப்பலகையைப் பார்த்தோம்.

இரண்டு கடைவாயிலும் வீணீர் வழிந்ததுபோல் மீசையை விட்டிருந்த ஆனந்தன் சேர், அந்த மீசைக்குள்ளால் நழுட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்தார். தூயகணிதத்திற்குரிய எங்களது கொப்பிகள் விரிபட்டிருந்தன. “உங்களுக்கு எதிலையிருந்து தொடங்கிறது எண்டதுதான் தெரியேல்லை” என்றார். பிறகு “மற்சிலை ‘டீ’ எடுத்தாக்கள் எழும்புங்கோ” என்றார். நாங்கள் எட்டுப் பேர்

எழும்பினோம். “சீ எடுத்தாக்கள் எழும்புங்கோ” என்று அடுத்துக் கேட்டார். மீதிப் பேர் எழும்பினார்கள்.

மீசையைச் சப்பி நின்றவர், “அட, நான் மறந்துபோனேன். குடுத்த காசுக்கு டியும் சீயும் எடுக்காட்டில் பேந்தென்ன? என்றார். பிறகு, “ஏதோ என்னுடைய கடமையை நான் செய்வம்...” என்று படிப்பிக்கத் தொடங்கினார். மத்தியான வெய்யில் சுட்டுப் பொசுக்கத் தொடங்கிவிட்டது. சோளகத்தினால் வெக்கையைப் போக்கவோ வேர்வையை ஆற்றவோ முடியவில்லை. என் வியர்வைக்கும் சோளகத்தின் புழுதிக்கும் வெள்ளை சேர்ட்களில் விரைவாகவே ஊத்தை படரத் தொடங்கின. சந்திரன் சேர், ஊத்தையில்லாமல் வெள்ளைவெளேரென சேர்ட் போட்டார். தன் உடுப்பில் எந்த அழுக்கும் படாதவாறு, மாணவர்களை அடிப்பதற்கும் நிறையவே சுற்றுக்கொண்டார்.

மைதானத்தில் புழுதி பறந்தது. புழுதிப்படலத்திற்கு அப்பால் நடப்பது ஒன்றும் தெரியவில்லை. ஆனால், சந்திரன் சேருக்குத் தெரிந்துவிடுகிறது. காட்டில் இரைதேடி அலைகிற சிங்கம்போல, அங்குமிங்கும் நடை பயின்றுவிட்டு ஒரு வகுப்பை நோக்கி விரைவாக நடப்பார்... சடார்சடார் என ஒரு வகுப்பில் எல்லோரையும் எழுப்பி அடி விழும்.

அப்படி இரை கிடையாதபோது, அது எங்கள் வகுப்பின் இரசாயன பாடநேரமாக இருந்தால், சந்திரன் சேர், மேசையில் ஏறிக்குந்துவார்.

“என்னடா, நேற்றுப் பின்னேரம் உன்னை நான் குப்பிழானுக்கை கண்டன். எந்தப் பெட்டைக்குப் பின்னாலை திரியிறாய்? குப்பிழா எனெண்டால் ம்... ஆர்... ரூபினியே?” வம்புச் சிரிப்பும் வரும்.

சிவானந்தனும் விடான். “சேர், நீங்களும் குப்பிழானுக்கை திரியிறியளெண்டால், ஆருக்குப் பின்னாலை... ம்...?” கேட்பான், சிவானந்தன். ஹ... ஹ... ஹ... என்று சந்திரன் சேர் பலத்துச் சிரிப்பார். பிறகு இன்னும் மோசமான வம்புச் சிரிப்புச் சிரித்து, “அரிப்புண்ட சருவச்சட்டி...” என்று படிப்பிக்கத் தொடங்குவார்.

ஆனந்தன் சேர், வெள்ளை சேர்ட் போடாவிட்டாலும் மடிப்புக் கலையாத சேர்ட் போடுவார். அவர் மாணவர்களுக்குக் கையால் அடித்ததை நான் கண்டதில்லை; பிரம்பால்தான். அதுவும் ஆத்திரத்தில் சந்திரன் சேர் போலச் சடார்பிடாரெண்டு அடித்ததில்லை. அடிப்பதிலும் ஓர் அழகு இருக்கும். படிக்கவில்லை யென்று இருவருமே ஒருவரையும் அடித்ததில்லை. இருவருமே ஒழுக்காற்றுக் குழுவின் ஆசிரியர்கள். பாடசாலையின் ஒழுக்கத்தைப் பேணுவதற்கே இருவருக்கும் நேரம் போதாமல் இருக்கிறது.

ஆனால், சந்திரன் சேரிலும் பார்க்க ஆனந்தன் சேர் இடையிடை வகுப்புக்கு வந்தார். வந்த நேரங்களில் அவர்

படிப்பித்த பாடம் மிக நன்றாக விளங்கியது. ஆயினும், புத்தகத்தில் படித்த பாடங்களின் பக்கங்கள் வெகுவாகக் குறைந்திருந்தன.

கொள்ளுக் குழைத்துவைத்தோ, தண்ணீர் நிரப்பிவிட்டோ, வைக்கோல் பிரித்துப்போட்டோ, குதிரைகளையோ குதிரை லாயத்தையோ யார்தான் கவனித்தார்கள்? குதிரைகளின் கடிவாளம் கட்டப்படாதிருந்தன. குதிரைகள் அவிழ்த்துவிடப் பட்டிருந்தன. குதிரைகளின் குளம்புகள் இரும்புத் தகட்டால் இறுக்கப்படவில்லை. தறிகெட்டுத் திரிகின்றன. குதிரைகள் என்று அதற்காகச் சவுக்கடிப்பட்டன.

குலேந்திரன் காதிற்குள் கூவென்று ஒரு சத்தம். பிறகு அடுத்த நாள் காதிருந்து நீர்த்தன்மையாக ஏதோ வடிந்தது. அதிபர் காதைப் பொத்தி அடித்திருந்தார். பொன்னி ரீச்சரின் திருமணத்திற்கு எல்லா உயர்தர மாணவர்களும் பிள்ளையார் கோயிலுக்குப் போயிருந்து ஐந்து மரக்கறிகள், சொதி, குழம்பு, அப்பளத்துடன் சோறும் வடை பாயாசத்துடன் வாழைப்பழமும் சாப்பிட்டிருந்தார்கள். அதே நேரத்திற்கு நாங்கள் ஒரு ரூபாவுக்கு கலரி ரிக்கெற் எடுத்து, யாழ் தியேட்டரில் அல்வி டார்லிங் படம் பார்த்தோம். “ரீச்சரின்ரை கலியாணத்திற்கு ஏன் வரேல்லை?” என்று ஆத்திரப்பட்டு, “படத்திற்குப் போயிருக்கிறியள், என்ன?” என்று ஆவேசப்பட்டு, “படத்திற்குப் போனாக்கள் எழும்புங்கோ” என்று எழுப்பி, அதிபர், சடசடவென எழும்பியவர்கள் முகத்தில் அடித்தார். அடித்ததில் குலேந்திரனின் காதிற்குள் கூவென்று ஒரு சத்தம்.

“இஞ்சேரப்பா, இப்ப பதினொராம் வகுப்புக்கு வந்திருக்கிறாங்களே, அவங்களுக்கு தேற்றம் எண்டாலே என்னெண்டு தெரியேல்லை. அவன் ஒருத்தனை எழுப்பி, லாமியின் தேற்றத்தைச் சொல்லச் சொன்னன். முழுசிக்கொண்டு நிற்கிறான். எப்பிடித்தான் ஓ.எல். பால் பண்ணி ஏ.ஏல்லுக்கு வந்தாங்களோ...?” குலநாதன் சேர் சொன்னார். நாங்கள் பன்னிரண்டாம் வகுப்பில் இருக்கிறோம். சடக்கென குலநாதன் சேர் என்னை எழுப்பி, “எங்கை, நீ சொல்லு பாப்பம் லாமியின் தேற்றத்தை” என்று கேட்டார். எனக்கு பைதாகரஸ், லாமி என்று எல்லாத் தேற்றங்களும் தெரிந்திருந்தன. ஆனால், இப்போது அல்ல; இற்றைக்கு ஒரு வருடத்திற்கு முன்பு. நான் முழுசிக்கொண்டு நின்றேன். குதிரைகளுக்குக் கொள்ளு யார்தான் வைத்தார்கள்? வைக்கோல் பிரித்து எவர்தான் போட்டார்கள்?

அரையிறுதிப் பரீட்சைக்குப் பிரயோக கணிதத்தில் நாங்கள் பெற்ற புள்ளிகளை சிவகுமார் சேர் வாசிக்கிறார். “குலேந்திரன் எட்டு, விநாயகலிங்கம் பன்னிரண்டு, மகேந்திரன் ஆறு, டேவிட் நந்தகுமார் பதினாறு, ரவி பத்து, திருநாவுக்கரசு ஐந்து... எல்லாத்தையும் கூட்டினால் தொண்ணூறு வரும். வகுப்புக்காவது தொண்ணூறு வந்தால் சரிதானே? கோபமும் கவலையும்

நக்கலுமாக சிவகுமார் சேரிடமிருந்து வார்த்தைகள் விழுகின்றன. சிரிப்பும் வருகிறது. சிரிக்கவும் முடியவில்லை.

அன்றுதான் அது நடந்தது. புள்ளிகள் வாசிக்கக் கேட்டு மனம் புழுங்கிக்கிடந்த அந்தச் சில நிமிடங்களின் பிறகு அது நடந்தது. மதியச் சாப்பாடு முடிந்துவிட்டிருந்தது. இன்னும் மூன்று பாடம். பாடசாலை முடிந்துவிடும். மூன்று பாடத்தில் இரண்டு பாடம் பௌதிகம். ஆனந்தன் சேர்! வீணீர் வடிகிற மாதிரியான மீசை, நழுட்டுச் சிரிப்பு! “ஏதோ என்றை கடமையைச் செய்யிறன்” என்கின்ற விரக்திக் குரல். இரட்டை அர்த்தத்தில் இடைக்கிடை பகிடி. ஆனால், ஆனந்தன் சேர் வருவாரோ தெரியாது, மதியச் சாப்பாட்டிற்குப் பிறகான பாடத்திற்கு வருவதும் குறைவு.

அது ஆச்சரியம்தான். வந்தார். வந்த வீச்சுக்கு கரும்பலகையில் கணக்கு எழுதத் தொடங்கினார். இன்று பௌதிகம். இவர் கணக்கு எழுதுகிறார். “சேர், இண்டைக்கு பிஸிக்ஸ்” எண்டு சொல்லுவமோ? வேண்டாம். அருமையா வந்திருக்கிற மனிசன் படிப்பிக்கிறதைப் படிப்பிக்கட்டும். பௌதிகக் கொப்பியில் ஒற்றை கிழித்துக் கணக்கு எழுதத் தொடங்கினேன்.

ஒவ்வொருவரும் கணக்குச் செய்கிறார்களா என்று பார்த்து வந்தவர், என் ஒற்றையைக் கண்டார். “எங்கை கொப்பி?” என்று கேட்டார்.

“சேர், இண்டைக்கு பிஸிக்ஸ். நீங்கள் மற்றஸ் படிப்பிக்கிறீங்கள்” என்றேன்.

“முதல் வாத்திமாருக்கு மரியாதை குடுக்கப் பழகு. எழும்பு. எழுப்பிநிண்டு சொல்லு. படிச்சப்போட்டு வந்தாலெல்லோ மரியாதை தெரியும். குதிரை ஓடினால் எங்கை மரியாதை தெரியப்போகுது?” என்றார்.

நான் எழும்பினேன். “ம்... சொல்லு...” என்றார். “சேர் இண்டைக்கு பிஸிக்ஸ். நீங்கள் மற்றஸ் படிப்பிக்கிறீங்கள். அதுதான்...”

இடையில் அவர் குரல் புகுந்தது. “இண்டைக்கு மற்றஸ்” என்று உறுக்கினார்.

“இல்லை சேர், பிஸிக்ஸ்...” என்றேன்.

“போடா, போய்ப் பாரடா ரைம்ரேபிளைப் போய்ப் பாரெடா...” ஆனந்தன் சேர் அதட்டினார். வாசலில் பக்கத்துச் சுவரிலுள்ள அறிவிப்புப் பலகையில் நேரஞ்சிகையை ஒட்டி வைத்திருக்கிறது. அதை நோக்கி நடந்தேன்.

“டேய் குதிரை, கதிரையைத் தூக்கடா! கதிரையிலை ஏறி நிண்டு பார். இங்கிலிஸ் வாசிக்கத் தெரியும்தானே? பாரடா...”

சவுக்கடிபடுகிற ஒரு குதிரையைப் பார்த்து வகுப்பின் முகங்கள் எல்லாம் பீதிகொள்ளத்தொடங்கின. வெளியில் காற்று வீசவில்லை. மரங்கள் மௌனமாகின. ஆனந்தன் சேரின் அதட்டல் சத்தம் கேட்டு அயல் வகுப்புகளிலிருந்தும் ஒரு சத்தம் வரவில்லை.

“ஏறடா. ஏறிப் பாரடா...”

ஏறினேன். ஏறிப்பார்த்தேன். எனக்குத் திடமாகத் தெரிந்தது தான். பார்க்க இதில் ஒன்றுமில்லை. ஆனந்தன் சேர், “பாரடா...” என்று தானும் நுனிக்காலில் எக்கி, எட்டிப் பார்த்தார். நான் சுட்டுவிரலால் வியாழக்கிழமையின் ஆறாம் பாடத்தின் இடத்தைத் தொட்டு, “பிஸிக்ஸ்” என்றேன். ஆனந்தன் சேர், கண்கருக்கிப் பார்த்தார். திரும்பினார். “எருமைகள்... மாடுகள்...” என்றார். நான் கதிரையில் நின்றேன். இறங்கச் சொல்லவில்லை.

“எருமைகள்... மாடுகள்...” என்றார். பிறகும் ஆனந்தன் சேர், “குதிரை ஓடுறது. ஓடிப்போட்டு இஞ்சை எங்களிட்டை வந்து ஞாயம் பிளக்கிறது. இஞ்சை என்னடா படிக்கவா வாறியள்? பெட்டைகள் பாக்கத்தானே வாறியள். படிக்கிறேல்லை கழட்டிக் கொண்டு திரியிறது. பிறகு குதிரை ஓடிப்போட்டு லோங்கம் மாட்டிக்கொண்டு வந்திடுவினம். எருமைகள்! டேய், குதிரை ஓடுறத்துக்கு எவ்வளவு காசெடா குடுத்தனி?”

நான் கதிரையில் நட்டுநிமிர்த்திய குற்றியாய் பேசாது நின்றேன்.

“கொப்பர் என்னடா உத்தியோகம்?”

“ரீச்சர்...” என்றேன் நான்.

“கொப்பர் வாத்தி வேலை பாக்கட்டும். நீ குதிரை ஓடிக் கொண்டு திரி. கொப்பர் வாத்தியா இருந்துகொண்டும் உன்னைக் குதிரை ஓட விட்டிருக்கிறார் என்ன? வாத்தி வேலைக்கே அவமானம்!”

நான் மௌனம்மௌனமா கதிரையின் மேல் நெட்டை மரம் போல் நின்றேன். மிருனாளினி என் முகம் பார்த்துப் பார்த்துத் தன் தலைகுனிந்தாள். முகம் கறுத்து, அவள் கண் விறைத்து இருந்தது.

“அந்தாளும் என்ன செய்யிறது? அந்தாளும் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு உழைச்சிருக்கும். அது தெரியுமாடா உனக்கு? அந்தக் காசிலை மினுக்கிச் சோக்குக்காட்டித் திரிஞ்சுபோட்டு, பிறகு குதிரை ஓடுறது. ஓடிப்போட்டு வந்து இஞ்சை ஞாயம் பிளக்கிறது...”

நான் இமைக்கிறதுகூட எனக்கு இப்ப தெரிகிறது. இலையான் ஒன்று என் கண்ணை மொய்க்கத் திரிகிறது. “நான் இவ்வளவு கத்திறன். பார் அந்த எருமையை! பேசாமல் நிக்குது. போடா, போ... வகுப்புக்கு வெளிலை. வெளியாலை போடா...”

எனக்கு இப்போது எதுவும் தெரியவில்லை. தெரிந்தது ஆனந்தன் சேரின் வீணர் வடிகிற மாதிரியான மீசை. பிறகு, வெள்ளைத்தோலும் கவ்வியிருக்கிற சங்கிலியும் மின்னுகிற கழுத்து.

கதிரையிலிருந்து நான் இறங்கினேன். கதிரையைத் தூக்கினேன். ஆனந்தன் சேரின் முகம் சடக்கெனப் பீதிகொள்ளத் தொடங்கியது. வகுப்பின் முகங்களிலிருந்த அத்தனை பீதியும் ஆனந்தன் சேரின் முகத்தில் போய்க் குடிகொண்டன. வகுப்பின் முகங்களில் இப்போது வெளிச்சமும் மலர்வும் பரவியன.

ஆனந்தன் சேர் பின்னால் போனார். நான் முன்னால் போனேன். அவர் கரும்பலகையுடன் அடிபட்டு நின்றார். கதிரையை அவரது நெஞ்சில் வைத்து நெரித்தேன். கதிரையால் முகத்தில் இடித்தேன்; கதிரையை வீசி எறிந்தேன்.

“ஆ...” என்ற சத்தம் கேட்டது. கசங்கிக்கிடந்த, மட்டை கழன்றுபோய்க்கிடந்த புத்தகங்கள், கொப்பிகளைத் தூக்கிக் கொண்டு வெளியில் வந்தேன். திரும்பி, குதிரை முடக்கை விட்டு நீங்கினேன்.

இன்னும் நான் குல்சாரி என்கின்ற அந்தக் குதிரையின் கதையை வாசிக்கவில்லை. வாசிப்பேன் என்கின்ற நம்பிக்கையும் எனக்கு இல்லை.

(பவளமல்லி, 2005)

யாவும் கற்பனை

(2003)

1

“பிரதர், நீங்கள் ஒரு கதை எழுதினால் என்ன? நான் சொல்லுறன் எண்டு கோபிக்காதையுங்கோ. நீங்கள் கதை எழுதுறனீங்கள் எண்டு உதயன் சொன்னார். நீங்கள் எதைப்பற்றி எழுதியிருப்பீங்கள்? போராட்டம், காதல், சீதனம், சாதி, குடும்பம் இதைப் பற்றி எழுதியிருப்பீர்கள். இதெல்லாம் தற்காலிகமானது. இதையெல்லாம் எழுதி உங்கன்றை வாழ்நாளைத்தான் வீணாக்குறீங்கள். கதையை எழுதிப்போட்டு, கடைசியா யாவும் கற்பனை என்று போடுவீங்கள். கற்பனையானதை எழுதி என்ன பிரயோசனம்? உண்மையை எழுதுங்கோ. உலகத்தில நித்தியமான ஒரு உண்மை இருக்கு. அந்த உண்மையைப் பற்றி எழுதுங்கோ...”

என்முன் பிரசங்கம் நடக்கிறது. நான் கேட்க வேண்டியதாயிற்று. ஆறு மாதமாக, 'காம்பில்' எனக்குச் சாப்பாடு சரியில்லை. அனேகமாக, இலைகுழைகளையும் பச்சைமாமிசத் துண்டுகளையும் சாப்பிடுகிறேன். பொரித்து, வதக்கி, கறிகாய்ச்சி, மணம் சேர்த்து, ருசியாக்கிய சாப்பாட்டை என் நாக்குக் கண்டு நிறைய நாளாயிற்று. இப்போது, உதயனின் புண்ணியத்தில் மூன்று நாட்களாக ஊர்ச்சாப்பாடு.

மதியம் இங்கு சாப்பிட்டதனால்தான், இதனைக் கேட்கிறேன். சாப்பிட்டது மாத்திரமல்ல, ஐஸ்கிரீமும் குடித்து, வாழைப்பழமும் தின்றிருந்தேன். சோறு கறி மட்டும் சாப்பிட்டிருந்தால் மேற்கூறிய பந்தியுடன் நிறுத்தியிருக்கலாம். அதற்குமேலும் இரண்டு 'ஐற்றம்'.

அதனால், இனிவரும் பந்தியையும் கேட்க வேண்டியதாகப் போயிற்று. மேலும், கொஞ்சம் பொறுத்து, கோப்பியும் கேக்கும் தருவார்போல இருக்கிறது. எனவே, கிட்டத்தட்ட இரவுவரை அதிகம் பந்திகள் கேட்க வேண்டும்.

“... பிரதர் இரண்டு, மூன்று நாளா எங்களோடை திரிஞ்சிங்கள். நீங்கள் யேசுவைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்...?”

சடாரெனத் திடுக்கிட்டு விழித்தேன். நான் அனேகமாகக் ‘கேக்’பற்றி யோசித்துக்கொண்டிருந்தேன். இங்கு, இவர்கள் நிறைய ‘பட்டர்’ போட்டுச் செய்வார்கள். கேக் மிக ருசிக்கும். அதைத் தருவதற்கு அவ்வளவு நேரம் மினக்கெடுத்தத் தேவையில்லை.

“நீங்கள் என்ன கேட்கிறீர்கள் என்று எனக்கு விளங்கேல்ல.”

“நீங்கள் யேசுவைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?” பெனடிக்ற் வாத்தி ஆங்கிலத்தில் கேட்ட கேள்விக்கும் நான் இப்படித் திணறியதில்லை. இவர் எந்த யேசுவைக் கேட்கிறார்? என் வீட்டு அயலில் அத்தனைபேரும் சைவப் பெருங்குடி மக்கள். அலை ஆசிரியர் யேசுராசாவைக் கேட்கிறாரோ? அவரை நான் சந்தித்தும் கனகாலமாகிவிட்டது. என்ன பதில் சொல்வது இதற்கு? நான் திணறிக்கொண்டிருந்தேன்.

“... நீங்கள் யேசுவைப் பற்றி ஒரு கதை எழுதலாமே? அதுக்கு யாவும் கற்பனை என்று போடத் தேவையில்லை. அதுதான், உண்மையான கதையா இருக்கும். யோசிச்சுப் பாருங்கோ...”

என்முன் பிரசங்கித்துக்கொண்டிருப்பவரின் பெயரை இன்னும் நான் சொல்லவில்லை. இவர் பெயர் பாஸ்கரன். இந்தப் பெயரின் அர்த்தம் தெரியுமோ? பாஸ்கரன் என்றால் சூரியன். என் பெயர் இரவி. இரவி என்றாலும் சூரியன்தான். ஒரு சூரியன் யேசுவில் குறியாக இருக்கிறது. அடுத்த சூரியன், கோப்பி தராட்டிலும் பரவாயில்லை என்று கேக்கில் குறியாக இருக்கிறது. ஒரு இக்கட்டான நிலையில் உதயன் என்னை அமர்த்திவிட்டான். உதயனை நான் சந்தித்திருக்கக்கூடாதோ?

இல்லை, சந்தித்திருக்க வேண்டும். அட்வான்ஸ் லெவலிலும் பல்கலைக்கழகத்திலும் ஒன்றாகப் படித்தவன். அதுதான் வேண்டாம். என்னை இராணுவம் தேடிய காலத்தில், நான் ஒளிந்திருக்கத் தோட்டவெளிகளிலும் கடலோரக் கிராமங்களிலும் வீடுகள் தேடித்தந்தவன். கொஞ்சம்கொஞ்சமாக அரசியலில் நுழைய இருந்தவன்.

அவன் சின்னக்கா திருமணம் முடியாதிருந்தான். அவனது கொட்டில்வீடு மழைக்கு ஒழுகுவதாக இருந்தது. அவன் அம்மா விற்கு வருத்தம் கூடிவிட்டது. தருமாஸ்பத்திரி மருந்தொன்றுக்கும் வருத்தம் குறையவில்லை. அவன் அய்யாவால் தோட்டம் கொத்த முடியாதிருக்கிறது. பெரியண்ணன் உரும்பிராயில் கலியாணம்

கட்டி, வீட்டைத் திரும்பிப்பார்கிறாரில்லை. சின்னண்ணன் வேலைவெட்டி ஏதும் இல்லாது ஊர் உலாத்திறான். பெட்டைகள் இருக்கிற வீட்டின் திண்ணைவழியத் தூங்கித்திரிகிறான். பெரியக்கா கவியாணம் முடித்து தன்னை குடும்பத்தையே காப்பாற்ற முடியாமல் திணறுகிறார் என்றாலும் சீமெந்துப் பையில் சோறுகட்டி, படிக்கிற உதயனுக்கு, பஸ் டிறைவரிடம் கொடுத்துவிடுகிறான். உதயன் முக்கால்வாசிச் சோற்றைப் பின்னேரம் மூண்டு மணிபோல் சாப்பிட்டுவிட்டு, மிச்சச் சோற்றை இரவு பத்து மணிக்குச் சாப்பிட்டு, நிறையத் தண்ணி குடிக்கிறான்...

அப்படி நீண்டநாட்களுக்குத் தண்ணி குடிக்க முடியாது. காலையில் கொடூரமாகப் பசிக்கிறது. எல்லாம்தான் காரணம். அவன் பல்கலைக்கழகப் படிப்பை இடையில் நிறுத்தினான். அவனின் ஒன்றுவிட்ட குணமண்ணை உதயனை வெளிநாடு அனுப்பினார்.

“இப்படி இங்கு சந்திப்போம் என்று நீ நினைத்தாயா? இதுவெல்லாம் என்ன? எல்லாம் எப்போதோ தீர்மானிக்கப் பட்ட விசயம் இது ஜீசஸ், ஜீசஸின் அருள்தான். ஜீசஸின் செய்தியை உனக்கு அறிவிப்பதற்காகத்தான், ஜீசஸ் உன்னை சந்திக்கவைத்திருக்கிறார்...? உதயன் சொன்னான்.

ஜீசஸ் தனது செய்தியை எனது ‘காம்பி’ல் தந்திருந்தால், நான் வாங்காமலா விட்டிருக்கப்போகிறேன்? ஆரும் எதையும் தந்தாலும் நான் வாங்குகிற மனநிலையில் இருந்தேன். ஒரு நிமிசம் மாத்திரம் பாடி, பிறகு நிண்டு, பிறகு அதைத் தூக்கி நிலத்திலோ மேசையிலோ குத்தினால் பிறகும் ஒரு நிமிசம் பாடுகிற கசெற் பிளேயரை தாசன் தந்தபோதுகூட மனம் மகிழ்ந்து, இருகை நீட்டி, கோயில் அர்ச்சனைத் தட்டு வாங்குவதுபோல் பவ்வியமாக வாங்கினேனே! ஜீசஸின் செய்தியையா மறுக்கப்போகிறேன்? முன்னூறு கிலோமீற்றர் இந்தக் குளிரில் உலைந்திருக்கத் தேவையில்லை.

உதயனுக்கு என்ன நடந்தது? எப்போதும் மனம் திறந்து மலர்ந்திருக்கிற உதயனின் முகம், இப்போது கறுத்திருப்பது ஏன்? காலையில் பிளேன்ரீகூடக் குடிக்கமுடியாமல், விரிவுரை களுக்குப் போகிறபோதுகூடச் சிரித்திருக்கிற உதயன், இப்போது சீரியஸாக இருப்பது ஏன்?

“என்னடா, நீ இப்பிடி மாறியிருக்கிறாய்?”

“மாறவில்லை. உண்மைகளை அறிந்திருக்கிறேன். நிலையான உண்மை ஒன்றினை அறிய முப்பது வருடங்கள் வீணாக்கியிருக்கிறேன். என் மகள் தப்பிவிட்டாள். உண்மையின் ஒளியில் அவள் பிறந்தாள். நீ சொன்னது மாதிரி நான் மாறித்தான் இருக்கிறேன். ஆனால், நீ நினைக்கிற மாதிரி அல்ல; நீ நினைப்பதற்கும் அப்பால், உன்னால் புரிய முடியாத அளவு மாறியிருக்கிறேன்...”

நான் ஒரு தமிழ்ப் பண்டிதரிடம் அல்லது சமயப் பிரசங்கி யாரிடம் அகப்பட்டுவிட்டேன். ஊரில் மாணிக்கப் பண்டிதரைக் கண்டவுடன் பிடரியில் குதி அடிபட ஓடிப்போகிறவன், இன்று தானாய் வந்து மாட்டிக்கொண்டேன். ஜீசஸ்தானா இந்தக் கொடுமையையும் செய்தார்? அவருக்குத் தமிழ் தெரியாதே!

“உதயன் என்னோடை கொஞ்சம் இயல்பாக் கதை. உன்னைச் சந்திக்க வேணுமெண்டு நான் எவ்வளவோ விரும்பினனான். உன்னோட நிறையக் கதைக்க வேணும். உனக்கு நிறையப் புதினங்கள் சொல்ல வேணும் எண்டெல்லாம் விரும்பினனான். நீ என்னடா எண்டால்...”

“நீ தற்காலிக விசயங்களைப் பற்றிக் கதைக்க விரும்புகிறாய். நான் என்றும் மாறாத உண்மைகளைத் தேடுவது, அதனைக் கண்டறிவது, இதுதான் நிரந்தர சந்தோசம் என்கிறேன். சரி பரவாயில்லை. உன்னை விருப்பத்துக்காகக் கதைப்பம்.”

2

உதயன், நான் இருக்கிற காம்பை அறிந்து அங்கு போன் செய்தான். உடனே தன்னிடம் வரச்சொன்னான். வருவதற்கும் ஒழுங்குபடுத்தினான். அவனது ஆட்கள் நான் இருந்த நகரத்திலும் இருந்தனர். காம்பிற்கு வந்து அடிக்கடி கரைச்சலும் கொடுத்தனர்.

காம்பில் ஞாயிறும் புதனும் கோழிக்கால் பொரியலுடன் வெறும்சோறு கிடைக்கும். அந்த அபூர்வமான நாளை நான் தவறவிடுவதில்லை. அந்தச் சோம்பலான ஞாயிறுக்கு, கடலில் மிதக்கின்ற வாத்துகளுக்குப் பாணை எறிந்துவிட்டு, சடக்கெனவே தோய்ந்துவிட்டு, கோழிக்கால் பொரியலுடன் வெறும்சோறு சாப்பிட்டுக் காத்திருந்தேன்.

சிறிது நேரத்தில் ஒருவர் வந்தார். தனது பெயர் ‘ஜோன்’ என்றார். தனது காரில் கூட்டிச்சென்றார். காரினுள் அவரது மனைவியும் இரு பிள்ளைகளும் இருந்தனர்.

காரினுள் ஏறியவுடன், ஜோனின் மனைவியினால் நான் முதல் தாக்குதலுக்குள்ளானேன்.

“நீங்கள் யாரால் இரட்சிக்கப்பட்டீர்கள்?”

எனக்குக் கேள்வி புரியவில்லை. திணறினேன். இப்படிக்கேள்வி கேட்பார்கள் என்று தெரிந்திருந்தால், பாத்ரூமுக்குள் ஒளிந்துகொண்டு, இல்லையேயென்று சொல்லச்சொல்லி யிருப்பேன். இப்போது ஒன்றும் செய்ய இயலாது. காருக்குள் அடைபட்டிருக்கிறேன். காரும் விரைவாகப் போகிறது. காருக்குள் ஏறமுன்னம் இதே கேள்வியைக் கேட்டிருந்தால், “கொஞ்சம் பொறுங்கோ, நான் ஒரு சாமானை விட்டிட்டு வந்திட்டன். எடுத்துக்கொண்டு வாறன்” என்று சொல்லிவிட்டு, அப்படியே

துலைஞ்சபோயிருப்பன். இப்போது மறுமொழி சொல்லியே ஆகவேண்டும்.

“நான் ஜேர்மனிக்குப் புதுசு. வந்து ரண்டு மாசம்தான். (நாலு மாசத்தைக் குறைத்துவிட்டேன். ஆறு மாசமும் என்ன செய்தனி என்று கேட்பார்கள்) ஜேர்மனிக்கு வந்தால், இரட்சிக் கப்பட வேணும் என்று அப்பியொண்டும் எனக்குத் தெரியாது. அப்பிடி எனக்கு ஒருத்தரும் சொல்லவுமில்லை. உதயன் என்று எனக்கொரு பிரண்ட் இருக்கிறார். அவர்தான் என்னைக் கூட்டிக் கொண்டு வரச்சொன்னார். அதுதான், உங்களோடை வாறன்.” இவ்வளவற்றையும் மூச்சுவிடாமல் சொன்னேன். அவர்களும் திருப்திப்பட்டார்கள்.

“அப்படியா? எங்களுக்குத் தெரியாது. ‘காம்பிலை’ நீங்கள் இருக்கிறீர்கள். உங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு வரவேணும் என்று பாஸ்ரர் சொன்னார். நீங்களும் எங்கன்ரை ஆள்தான் என்று நாங்கள் நினைச்சம். ஆனால் பிரதர், நீங்கள் சரியான இடத் திற்குத்தான் வர்றீங்கள். நானொரு இந்து. ஆனால், பிறகுதான் உண்மைகளை அறிஞ்சு கர்த்தரிடம் வந்திருக்கிறன். நான் எண்பத்தேழிலை ஜேர்மனிக்கு வந்தனான். சரியாக் கண்டப்பட்டன். என்னைத் திருப்பி அனுப்புவதற்கு எல்லா வேலையும் செய்தார்கள். என்னைப் பாஸ்போர்ட்டும் எடுக்கச் சொன்னார்கள். அப்பதான் எனக்கு இவர்களுடன் தொடர்பு கிடைத்தது... கர்த்தரே! நன்றியப்பா... நான் கர்த்தரை வேண்டினன். என்ன ஆச்சரியம்! சிறீலங்கள் எம்பலி எனக்குப் பாஸ்போர்ட் தரமாட்டன் என்றுது. நான் இப்ப இஞ்சை கர்த்தருக்கு ஊழியம் செய்யிறன்.”

ஜேர்மனியில் அகதி அந்தஸ்து கிடைக்காத பல்லாயிரக் கணக்கானோருக்கும் நான் இந்தச் செய்தியை உடன் தெரிவிக்க வேண்டும். ஜீசஸுக்கு ஆயிரம் பிராக்கு இருக்கும். இதைச் சொல்ல மறந்துவிட்டிருப்பார். ஒவ்வொரு சேர்ச்சிலையும் ஏறி ஏறி இறங்குவது என்ன, லேசான வேலையா?

ஞாயிற்றுக்கிழமை நகரவீதி விரிந்திருந்தது. வாகனங்கள் ஒன்றும் இல்லை. மரங்கள், இலைகளைக் கொட்டத் தொடங்கி விட்டன. மந்தாரமூட்டம் போட்டிருந்தது. காம்பில் சொல்கிறான், சிறி: இனி வினர்ரர் வரப்போகுது. என்ன செய்யப் போகிறோமோ தெரியேல்லை. அந்தக் குளிருக்கை நிண்டுகொண்டு கோப்பை கழுவுறதெண்டால் கடவுளே செத்துப்போயிருவம்...” வினர்ரர் எப்படி இருக்கும் என்று எனக்குத் தெரியாது. நான் அதை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்தேன்.

கார் சடக்கென றோட்டில் நின்றது. அது சிவப்பு விளக்கு. ஜோன் கதைத்துகொண்டிருந்தார். காருக்கு மாத்திரம்தானா சிவப்பு விளக்கு? ஜோனின் கதைக்கு இல்லையா? என்றாலும் நான் ஜோனின் கதைக்குக் காதுகொடுத்தேன்.

“இவ நல்லூர் கந்தசாமி கோயிலடிதான். எதுக்கெடுத்தாலும் விரதம். அப்பிடிப் பெரும் பக்தி. நான் இவ்வை லல் பண்ணித்தான் கலியாணம் கட்டினன். இவவுக்கு ஹல்லூரயாபற்றி ஒண்டும் சொல்லேல்லை. ஹல்லூரயாவிலை சேரச்சொல்லி வில்லங்கப் படுத்தவுமில்லை. சேர்ச்சுக்கு வந்துபோனா. அவ உண்மைகளைக் கண்டா. இப்ப என்னிலும்பார்க்க யேசுவின் செய்திகளைச் சொல்லறதிலை மிக்க சந்தோசமா இருக்கிறா...”

நான் ஜோனின் மனைவியைத் திரும்பிப் பார்த்தேன். அவர் புன்னகைத்தார். கணவனின் கருத்தைத் தன் கருத்தாகக் கொள்கிற மனைவியைக் காரின் பின்சீற்றில் கண்டேன். எனக்கு ஜோனின் இரு சிறு பிள்ளைகளையுமிட்டுக் கவலை தொற்றிக்கொண்டது. இந்தப் பிள்ளைகள் செய்த பாவம் என்ன? சிட்டுக்குருவிகள் போல் சிறகடிக்க வேண்டாமா?

3

ஒருவன் வந்தான். காசுதுரத்த, நாடுதுரத்த அவன் ஓடிவந்தான். பல்கலைக்கழகப் படிப்பை உதறிவிட்டு வந்தான். நம்பிய அரசியலைக் களைந்துவிட்டு வந்தான். வீடோ கொட்டில். மழைக்கு ஒழுகும் கொட்டில். கம்பலில் ஒன்றாகப் படித்த கேதீசை, சுட்டுவிட்டுத் தண்டவாளத்தருகில் எரித்துப் போட்டிருக்கிறார்கள். ரவிசேகரும் சயணைர் அடித்துச் சாகிறான். வசந்தனை ஆனையிறவு இராணுவமுகாமில்வைத்து நொறுக்குகிறார்கள்.

பல்கலைக்கழகம் போக நல்ல உடுப்புக் கிடையாது. எந்த நாளும் பிறவுண் சேர்ட்டும், கறுப்பு லோங்கும். ஏதும் விசேசம் என்றால் இரவல் வாங்க வேண்டும். சேர்ட்டு ஓரளவுக்கு பொருந்துகிறது. லோங்ஸ் குண்டியால் கழறுகிறது அல்லது குண்டியால் ஏறுகிறதில்லை.

அமுதருபி அழகாக இருக்கிறாள். வலியக் கதைக்கிறாள். உதவிசெய்கிறாள். ஆளைக் கொல்கிறது இரட்டைப் பின்னல். நெஞ்சை நிமிர்த்திய அவள் நடை சிறைசெய்கிறது. அதுவல்ல முக்கியம். அவள் இவனுக்காகப் பிரத்தியேகமாகக் கதைக்கிறாள். இவனுக்கான சிரிப்பில் கண் ஒளிக்கிறது. நோட்ஸ் எழுதித் தருகிறாள். நூல்நிலையத்தில் குறிப்புகள் எடுத்துத்தருகிறாள். கன்ரீனில் பால் வாங்கித்தருகிறாள். அவளைப் பற்றிச் சொல்வதற்கு இன்னும் ஆயிரம் உண்டு. ஆனால், கன்ரீனில் அவளுக்குப் பிளேன்ரீ வாங்கிக்குடுக்க வக்கில்லை.

அவன் ஜேர்மன் வந்தான். அல்லல்பட்டான். பேர்வின் என்று சுற்றினான். பிராங்பேர்ட் என்று திரிந்தான். பிறீமன் நகரில் உலைந்தான். ஜேர்மன் முழுக்க அலைந்தான்.

அலைந்த களைப்புக்குக் குடித்தான். லேசான குடியல்ல அது! பனிகொட்டும் குளிரில் பஸ் ஹோல்ற்றில் குடித்துக்

கிடந்தான். கலியாணம் முடிக்காத சின்னக்காவிற்காகக் குடித்தான். பல்கலைக்கழகப் படிப்பை முடிக்காத தனது மன வெதும்பலுக்காகக் குடித்தான். ஊரில் உலவ முடியாத துயருக்காகக் குடித்தான். அரசியலைவிட்டு வந்ததற்காகக் குடித்தான். அமுதருபியை நினைந்துநினைந்து அடிக்கடி குடித்தான்.

அமுதருபியிடம் காதல்பற்றி ஒருவரி சொல்லியிருக்கலாம். காத்திரு என்று சொல்லியிருக்கலாம். ஒருவரிதான். அது போதும் அவளுக்கு. காத்திருந்திருப்பாள். ஏன் சொல்லவில்லை? பிளேன்ரீ வாங்கிக்கொடுக்க வக்கில்லை. பிறகு எப்படிச் சொல்வது? எதுக்கும் காசில்லை. காசுதான் எல்லாம். இப்ப பியர் வாங்கவும் காசு வேணும். இந்தா கிடக்கிறது பத்து மார்க் நோட்டு. இண்டைக்கு முழுக்க இது காணும். நாளைக்குச் சோசல் காசு வரும். இண்டையான் குடி அமுதருபிக்கு!

“ஹல்லூயா...”

சேர்ச்சில் குழுவியிருந்த எல்லோரும் கத்துகின்றனர்:

“ஹல்லூயா...”

“... வருகிற வழியிலே கால் இடறினாலும், நிலையிலே தலை முட்டினாலும், கதவிலே முழங்கை இடித்தாலும் ஒரு வலி உண்டாகிறது. அந்த வலியையே தாங்கிக்கொள்ள முடியாமல் நான் தவித்துப்போகிறேன். ஆனால், எனக்காக அவர் தொடர்ந்து சவுக்கடிபட்டார். உடலெல்லாம் இரத்தம்! சதை கிழியக்கிழிய அவர் சவுக்கடிபட்டார். ஒருபாவம் இல்லாத, ஒருபாவம் அறியாத, ஒருபாவம் செய்யாத அந்தத் தேவன், அந்தப் பரிசுத்தர், இந்த அசுத்தனுக்காய் அவமானப்பட்டார். நிந்தைகளைச் சுமந்தார்...”

கணீரென்று ஒலிக்கிறது பாஸ்ரரின் குரல். தேவாலயச் சுவரெங்கும் மோதி எதிரொலிக்கிறது. குமார், காம்பில் எனது அறையில் வந்து சொன்னதும் எதிரொலிக்கிறது.

“ஒஸ்னாபுருக் ஹனோவர் பக்கங்களிலை தற்காலிக விசாதான் இப்ப குடுக்கிறாங்களாம். திடீரெண்டு விசாவைப் பறிச்சுப்போட்டு எம்பலீலைப் போய் எமேர்ஜென்சி சேட்டுபிக்கற எடுத்துக் கொண்டுவா எண்டு சொல்லி, ஆக்களை இலங்கைக்கு அனுப்பப் போறாங்களப்போலை கிடக்கு. இந்த முறை அனுப்புவாங்கள். யாழ்ப்பாணத்தை ஆமி பிடிச்சுட்டுது. யாழ்ப்பாணத்திலை இருக்கலாம்தானே எண்டு சொல்லுறாங்களாம். அப்பிடி அங்கை அனுப்பினால், மற்ற ஸ்ரட்டுகளும் அனுப்பத்தானே பாக்கும்.”

செல்வன், “அப்பிடி நடக்காது” என்று சொன்னான். “அப்பிடி அனுப்பினால் நான் போவன்” என்றும் சொன்னான். “அப்பிடி இலங்கைக்குப் போக முடியாதவர்கள் என்ன செய்யிறதாம்?” என்று சிவா என்னைப் பார்த்தான். நான் பேசாதிருந்தேன். அசுத்தர்கள் நாங்கள் பேசாதிருக்கிறோம். அசுத்தர்கள் நாங்கள்

யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். அசுத்தர்கள் நாங்கள் அழுது கொண்டிருக்கிறோம்...

நான் போனபோது ராஜன் அழுதுகொண்டிருந்தான். "என்னடாப்பா?" என்று முதுகைத் தட்டினேன்.

"வீட்டிலை இருந்து கடிதம் வந்தது."

"என்னவாம்?"

"முல்லைத்தீவுச் சண்டைக்குப் போய்த் தம்பிக்குக் கால் இல்லாமல் போச்சாம். வீட்டிலைதான் வந்து இருக்கிறான்."

எனக்கு என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை. ராஜனைத் தான் பார்த்தேன். ராஜன் பிறகு சொன்னான்: "... தம்பிக்குக் கால் இல்லாமல் போனதைப் பார்த்து, தங்கச்சியும் போராட்டத்திற்குப் போயிட்டாள்..."

நான் ராஜனின் முதுகில் கைவைத்தேன். என்ன ஆறுதல் சொல்வது? எதை ஆறுதலாகச் சொல்வது? மீசை அரும்பிய வயதில் ஒருவன் காலை இழக்கிறான். முந்தானை சரியாமல், சரிப்படுத்துகிற கைகளில் துப்பாக்கி தூக்கிப் போகிறாள், ஒருத்தி. பல ஆயிரம் மைல்களுக்கப்பால், பனிபெய்கிற இரவில் முழித்து ரெஸ்ரோறண்டில் கோப்பை கழுவிவிட்டு வந்து, அழுது கொண்டிருக்கிறான் அவர்கள் அண்ணன்...

பரிசுத்தர் எவரும் இல்லை. அசுத்தர்கள் தங்களைத் தாங்களே காப்பாற்றிக்கொள்ள சிலுவைகளில் அறைபடுகிறார்கள். சதை கிழியக்கிழிய சவுக்கடிபடுகிறார்கள். இரத்தம் சிந்துகிறார்கள். இந்த அசுத்தர்கள்தான் துப்பாக்கி ஏந்துகிறார்கள். காலை இழக்கிறார்கள்... காயங்களைச் சுமக்கிறார்கள்.

"ஹல்லலூயா..." பாஸ்டர் சொல்கிறார்.

"ஹல்லலூயா..." கூட்டம் திரும்ப அதை ஒலிக்கிறது.

"யேசுராஜா இவர்களுக்காக இரங்கும். இவர்கள் உம்மைத் தேடி வருகிறார்கள். உம்மை நம்பி வருகிறார்கள். உம் காலடிக்கு ஓடி வருகிறார்கள். யேசுப்பா இவர்களை ஆசீர்வதியும். ஆண்டவரே, ஸ்தோத்திரம் செய்கிறோம். யேசுப்பா இவர்களுக்காக இரங்கும். இவரது நோயை நீக்கிவிடும். இவரது கால் வீங்கி இருக்கு. இவரீது கிருபை காட்டும். அய்யனே கிருபை காட்டும். இந்த உலகிற்கு மழையையும் வெய்யிலையும் அருளுவதுபோல், இவருக்கு இரக்கத்தை அருளும். யேசுப்பா இரக்கத்தை அருளும். நீர்தானே எங்களுக்கு ஆரோக்கியத்தையும் ஆசீர்வாதத்தையும் அருள வேண்டும். ஆரோக்கியமும் ஆசீர்வாதமும் ஒவ்வொருநாளும் நிலைக்க வேண்டும். நீடிக்க வேண்டும். யேசுப்பா..."

அசுத்தன் ஒருவனின் கால் வீங்கியிருக்கிறது. அதற்காக ஜெபிக்கிறார் பாஸ்ரர். போரில் அசுத்தன் ஒருவனின் கால் போய்விட்டது. அவன் தங்கை போரிற்குப் போகிறாள்.

கேள்வி எதுவுமில்லை. கேட்க அங்கு இடமுமில்லை. மெய் மறந்து நிற்கிறது கூட்டம். அமைதி. பாஸ்ரரின் குரல் கணீரென்று ஒலிக்கிறது. ஒருவரின் குரல்!

4

“நீ சொல்லுறது சரிதான்” என்றான் உதயன். “நாங்கள் மந்தைக் கூட்டங்கள்தான். பைபிளிலை அப்படித்தான் சொல்லியிருக்கு. ஆண்டவர்தான் மேய்ப்பர். நாங்கள் மந்தைகள்.”

“நீ வேணுமெண்டால் மந்தையா இரு. எனக்கு அப்படி இருக்கிறது கஷ்டம்” என்றேன்.

“நீ ஏதோ ஒருகாலம் உணருவாய். அப்ப பார். நீ கர்த்தரின்ரை ஊழியனாய் இருப்பாய்.”

“என்னுடைய பகுத்தறிவு அப்படியெல்லாம் நடக்கும் என்று சொல்லேல்லை” என்றேன்.

“ஆண்டவர் பகுத்தறிவு தந்தது எதற்கு? தம்மை அறிவ தற்காகத்தான். அல்லாட்டில் எங்களையும் மிருகங்கள்போல ஐந்தறிவுடன் படைத்திருக்கலாம்தானே?”

நான் சொன்னேன்: “பகுத்தறிவு என்றாலே கேள்விகள் கேட்பதுதான். யேசுநாதரே சொல்லியிருக்கிறார் ‘தட்டுங்கள் திறக்கப்படும். கேளுங்கள் கொடுக்கப்படும். தேடுங்கள் கிடைக்கும்’ என்று நாங்கள் தேடுவம்...”

“இல்லை, நீ பிழையா விளங்கீட்டாய், ஆண்டவர் சொன்னது இதுதான்: ‘என்னை நம்பித் தேடு. நான் கிடைப்பேன்’ அப்படித்தான் சொன்னவர்.”

“தேடிக்கிடைக்கிற ஆண்டவன் எனக்கு வேண்டாம்” என்றேன்.

ஆனால், இவைபற்றியெல்லாம் உதயனுடன் கதைப்பதற்கு நான் வரவில்லை. அவனுடன் அளவளாவுவதற்கு நிறைய உண்டு. அவன் நின்றபோதுதானே நான் சுசியிடம் கேட்டிருந்தேன். இல்லை உதயன்தான் எனக்காகக் கேட்டிருந்தான். ஆனால், அவன் வெளிக்கிட்ட பிறகுதான் சுசி ஓமென்று சொன்னாள். அந்தப் புதினம்கூட இன்னும் உதயனுக்குச் சொல்லவில்லை. ஆனால், அதன்பிறகு ஹெலிகூட்ட, அவ்ரோவீசிய, பொம்மர்குத்திய, இராணுவம் எறிந்த நிறையக் குண்டுகளிலிருந்து நான் தப்பியாயிற்று. அத்தனை அவலங்களுக்கிடையிலும் கல்வி முடித்தாயிற்று. கலியாணம் முடித்தாயிற்று. இரண்டு பிள்ளைகளும் பெற்று, பிறகு ஜெர்மனிக்கு வரவேண்டிப்போச்சு.

வந்தபோது உதயன் மிகச் சந்தோசப்பட்டான். இறுக்கிக் கட்டிப்பிடித்தான். சடக்கென்று விலகினான். ஜெயா என்று, மனைவியை அறிமுகப்படுத்தினான். திவ்யாக்குட்டி என்று மகளைத் தூக்கித்தந்தான். ஒரு சொக்கிளேற்கூட வாங்கிப்போகாத என் தரித்திரக் குணத்தை நொந்தேன். என்றாலும், சொக்கிளேற்றிலும் பார்க்க இனிக்கும்படியாகக் கொஞ்சிவிட்டேன்.

“உடனே சாப்பாடு. பிறகு மிச்சக் கதை” என்றான். எனக்கு மிகப் பிடிக்கும் என்று உதயன் சொன்னதில் புட்டும் மீன்குழம்பும் மரவள்ளிக்கிழங்குக் கறியும், இரசமும், மீன்பொரியலும் ஜெயா வைத்திருந்தார். ஊர்ச்சாப்பாடு கிடையாத வாய்க்கு அது அமிர்தம். நான் மறுபேச்சின்றி உடனேயே புட்டுக்குள் கைவைத்தேன். வைத்த வேகத்தில் புட்டு வாய்க்குள் போயிருக்கும். போகவிட வில்லை, கர்த்தர். நான் புட்டைக் குழைத்து, அள்ளிப்போட வாயை ஆவெண்ணும் கணத்தில், கர்த்தர் என் கையைப் பிடித்துக் கொண்டார் என்றுதான் நம்புகிறேன். அப்படியொரு சம்பவம் நடந்தது.

உதயனும் ஜெயாவும் எழுந்துநின்று கண்மூடி ஜெபிக்கத் தொடங்கினார்கள். திவ்யாவும் அதைப் பார்த்து எழுந்துநின்று கண்மூடினாள். நான் எழுவதா, விடுவதா என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். கை புட்டுக்குள் இருந்தது. நான் என்ன செய்கிறேன் என்று திவ்யா ஒற்றைக்கண் திறந்து என்னைப் பார்த்தாள். கண்ணடித்தேன். சிரித்தாள். சடக்கென்று இரண்டு கண்களையும் இறுகமூடி “யேசப்பா...” என்று முணுமுணுக்கத் தொடங்கினாள். நான் அவளையிட்டுக் கவலைப்பட்டேன்.

ஐந்து நிமிசம் ஆயிற்று. அதன்பிறகுதான் அந்த அமிர்தம் என் வாயில் இறங்கியது. சாப்பிட்டுக் கோப்பி குடித்து, கொஞ்ச நேரம் கதைத்தபிறகு, காலையில் ‘கிளர்ரகார்டினுக்கு’ போக வேண்டும். “வாம்மா படுப்பம்” என்றார் ஜெயா.

அதன்பிறகுதான் இந்தக் கதையின் முதலாம் அத்தியாயத்தின் முடிவான பந்தியாக வாக்கியங்கள் வந்தன. அதனைத் திரும்ப எழுதுகிறேன்.

“நீ தற்காலிக விசயங்களைப் பற்றிக் கதைக்க விரும்புகிறாய். நான் என்றும் மாறாத உண்மைகளைத் தேடுவது, அதனைக் கண்டறிவது, இதுதான் நிரந்தர சந்தோசம் என்கிறேன். சரி பரவாயில்லை, உன்னை விருப்பத்துக்காகக் கதைப்பம்.”

நான் எனது விருப்பத்துக்காகக் கதைத்தேன். அப்போதுதான் அவனது முகம் மிக நன்றாக மலர்ந்திருந்தது. பிறகு, “தோழர் விசுவக்கு என்ன நடந்தது? அவரை என்னாலை மறக்க முடியாது” என்றான் உதயன்.

நான் சற்று ஆச்சரியப்பட்டுப்போனேன். உதயன், ‘தோழர் விசு’ என்கிறான். சொன்னதில் தோழமை இருந்தது. கர்த்தருக்குப் பிடிக்காத சொல் அல்லவா இது!

தோழர் விசவுக்கு நடந்ததை நான் சொன்னேன். கடல் அவரைக் கவ்விப்பிடித்த கதையைச் சொன்னேன். கடல் ஏனையவர்களைக் காவுகொண்ட கதையையும் சொன்னேன். பிறகு, எப்படியெல்லாமோ சிதைந்துபோனோம். அதையும் சொன்னேன்.

உதயன் சிறிது நேரம் பேசாதிருந்தான். உள்ளே சென்று ஒரு படத்தைக் கொண்டுவந்தான். பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். பிறகு என்னிடம் தந்தான். தோழர் விசுவின் படம், அது. நானும் அதனைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்...

பிறகு, உதயன் மெதுவாகக் கேட்டான்: “அமுதநுபி எப்பிடி இருக்கிறான்?”

5

பிறகுபிறகு, உதயனின் முகம் மாறத்தொடங்கியது. சீரியஸ் ஆகத் தொடங்கினான். “எல்லாம் தற்காலிகமானது. முந்தி இதுதான் எங்களுக்குச் சந்தோசம். இதுதான் எங்களுடைய வாழ்க்கை. ஆனால், இப்ப இதையெல்லாம் நினைத்துப்பார்க்க... ஆண்டவரே, நான் முப்பது வருசம் என் வாழ்க்கையை வீணாக்கிவிட்டேன். நல்ல காலம், கர்த்தர் என்னை இரட்சித்துவிட்டார். நன்றி யேசுப்பா, நன்றி...”

நான் கொட்டாவிவிட்டேன். உதயனிடம் ஒன்றும் சொல்லவில்லை; ஆனால் மனதுள் சொன்னேன்: ‘வீணாக்கி விட்டாயா உதயன்? பட்டினிதான் கிடந்தோம். ஆனால், சந்தோசமாக இருந்தோமே...!’

ஞாபகமிருக்கா உதயன்? உனது பெரியக்கா சாப்பிடவாவது உதவுமே என்று கோழிப்பண்ணை வைத்தா. புன்னாலைக் கட்டுவனில் செல்லத்துரை ஒவ்வொரு சனியும் கள்ளு விருந்து வைப்பான். நீ பத்து முட்டையாவது பொறுக்கிக்கொண்டுவந்து பொரித்துத் தருவாய். மறந்துபோனாயா?

ஒரு மத்தியான விருந்துக்குக் கோழி இறைச்சி வேணும் என்று எல்லாரும் விரும்ப, “அது என்றை பொறுப்பு” என்று நீ சொல்லி, சாமம்சாமமா கோழிக்கூட்டுக்குள் நீ புருந்து கோழி பிடிக்கப்போக, கோழிகள் அல்லோகல்லோலப்பட்டுச் சிதறி ஓடி, வலையுடன் அடிபட்டு ஒரு கோழி செத்துவிழ, நீ பேசாமல் வந்து படுத்திட்டு, காலமை முதலாளா எழும்பி, செத்த கோழியைக் காட்டி, “ஏதோ வருத்தத்திலை செத்துப்போச்சு. எதுக்கும் டொக்ரரிட்டைக் காட்டிப்போட்டு வாறன்” என்று கோழியைக் கொண்டுவந்து அன்றைய மத்தியான விருந்துக்குச் சமைத்தாயே! மறந்தாயா?

கோழியை விடு. முட்டையை விடு. எப்போதும் முரசு வரை தெரிகிற உன் சிரிப்பை, முகமலர்வை இப்போது காணவில்லையே! அது தெரியுமா உனக்கு? நீ சொல்கிற சாத்தான், உன் முகத்தில் இப்போது குடிகொண்டுவிட்டது. அதனை இன்னும் நீ புரியவில்லையா?

எனது மூன்றாவது கொட்டாவியும் முடியும் தறுவாயில் இருந்தது. உதயன் ஜெபம் செய்தான். “ஆண்டவரே, யாவற்றிலும் வல்லமை உடையவரே, உங்களுடைய கிருபையால் எனது நண்பன் இங்கு வந்திருக்கிறான். எவ்வளவோ துன்பங்களில் மிதந்து உழன்றிருக்கிறான். வீணாக இரத்தம் சிந்தியிருக்கிறான். எவ்வளவோ பேர் வீணாக இரத்தம் சிந்தியிருக்கிறார்கள். ஆண்டவரே, இவர்களுக்காக நீங்கள் புனித இரத்தத்தை ஏற்கனவே சிந்தி விட்டீர்கள். உமது பிள்ளையாகிய இவரையும் நீர் இரட்சியும். கர்த்தரே, உங்கள் பிள்ளைகளாகிய நாங்கள் உங்களையே நம்பியிருக்கிறோம், உங்களை நம்பியே இந்தப் பூவுலகில் பிறந்திருக்கிறோம். எல்லோரையும் இரட்சியும். நன்றி யேசுப்பா...” உதயன் படுக்கப்போனான்.

மூன்று நாட்கள் உதயனுடன் கழித்தேன். வேலைக்கு லீவு போட்டான். வீதிகளில் தேவையில்லாமல் வளைகிற கொப்புகளை வெட்டுவதிலிருந்து அவனுக்கு விடுதலை. வெட்டிய கொப்புகளை மிசினுக்குள் போட்டு அரைப்பதிலிருந்து அவனுக்கு விடுதலை. “நாரி முறிஞ்சுபோகும். என்ன செய்யிறது? தூக்கி மிசினுக்கை போடத்தான் வேணும். குளிருக்கை குளிஞ்சு, பாரம் தூக்கி வேலைசெய்யக்கை நாரீக்கை பிடிக்குது. ஜேர்மன்காரன் தர்ற காகுக்கு நல்லா உறிஞ்சிப்போட்டுத்தான் விடுவான். சக்கையாத்தான் வெளியாலை வருவம்...”

சடக்கென்று உதயனின் தொனி மாறியது. நான் அவன் மீது அனுதாபப்பட்டு, இரங்கி முடியவில்ல. அவன் முதுகைத் தடவி, நாரியைப் பிடித்துவிடக்கூட என் கை ஆயத்தம்செய்தது. ஆனால், அதற்கிடையில் கர்த்தர் அவன் காதினுள் ஏதோ ஓதி விட்டார். “...ஆனால், நான் மிகவும் சந்தோசப்படுகிறேன். வேலை செய்கிறபோதும், கர்த்தரின் ஊழியனாக இருப்பதையிட்டு நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். கர்த்தரின் செய்திகளைச் சொல்வதற்காக நான் பெருமைப்படுகிறேன். கர்த்தர் என்னை இந்தளவிற்காவது இரட்சித்திருக்கிறாரே! ஆண்டவரே நன்றி! இதிலை பூமி பிளந்து என்னை விழுங்கினாலும், இதிலை பூகம்பம் வந்து நான் அழிந்து போனாலும், நான் உறுதியாகத்தான் இருப்பேன்.” உதயன் சொல்லிக்கொண்டு நெஞ்சில் பட்டபட்டென்று தட்டினான்.

உதயனுடன் திரிந்த இரண்டு, மூன்று வீடுகளிலும் இந்தத் தொனிதான். என் காதுகளை அடைத்தது. குழந்தைகளிடம் குதூகலம் வற்றிக்கிடந்தது. திவ்யாக்குட்டி எனக்கு மேல்

ஏறிக்கிடந்தாள். நான் குதிரையானேன். அவள் ஏறி, இருந்து காதை முறுக்கி, குதிரை ஓட்டினாள். அவள் குதூகலம் வீட்டை நிறைத்தது.

“கர்த்தரே, யேசுப்பா, இயல்பாக இந்தக் குழந்தைகளை வளர விடுங்களேன். சிரித்து, பாட்டுப்பாடி, சோறு சிந்தி, குழம்பை ஊற்றி, மடியில் படுத்து, தோளில் ஏறி, காரின் திறப்பைத் துலைத்து, சகோதரர்களுடன் உருண்டுபிரண்டு, அடித்துப்புரட்டி, வீட்டை இரண்டுபண்ணி...”

கர்த்தரே, அதற்கு அருளமாட்டீர்களா? இந்தக் குழந்தைகள் என்ன பாவம் செய்துங்கள்? எங்களுடைய இது? ஓடித்திரிந்து விளையாட, உறவினர் வீடெல்லாம் திரிய, பற்றைகள்வழிய வெல்லாம் பறக்க...

“கர்த்தரே, இந்தக் குழந்தைகளை இரட்சியும். இவர்களுக்குச் சந்தோசத்தைக் கொடும். இவர்கள் இயல்பாக வளர வழிவிடும். இவர்களது நாட்களாவது குதூகலத்துடன் கழியட்டும்...”

“உதயன், குழந்தையை இயல்பாக வளரவிடு. திவ்யா என்ன பாவம் செய்தவள்? திவ்யா விளையாட இடம்குடு. நீயும் ஜெயாவும் இருக்கிற நேரத்தை அவளோடே செலவழியுங்கோ. திவ்யாட்டை ஒண்டையும் இப்ப திணிக்காதே. பார், என்னோடே எவ்வளவு ஆசையா விளையாடுறாள்...”

“இதெல்லாம் தற்காலிக சந்தோசம்” என்றான் உதயன். ‘கர்த்தரே, இவனுக்கு ஏன் பிள்ளை கொடுத்தீர்கள்?’

“இது தற்காலிகமான சந்தோசமா இல்லையா என்பதை, பிள்ளை பிறகு தீர்மானிக்கட்டும். ரீவியிலை நல்ல கார்ட்டூன் படம் போகுது. திவ்யாவைப் பாக்கவிடு. அறிவு வளரும். கற்பனை வளரும்.”

“விஞ்ஞான சாதனங்கள் ஆண்டவருக்கு எதிரானது. வீட்டிலை ரீவிகூட இல்லை.”

“நீ என்ன சொல்லுறாய்? விஞ்ஞானம் வேண்டாம் என் கிறியா?”

“ஓம். விஞ்ஞானத்தாலை மனிதருக்கு அழிவுதான்.”

“உது நல்ல கதை. விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புக்களை எல்லாத்துக்கும் பயன்படுத்துங்கோ. காரிலை போய்த் திரிஞ்சு பிரச்சாரம் செய்யுங்கோ. மைக்கிலை கர்த்தரின் செய்தியை கத்திச்சொல்லுங்கோ. ரீவியிலை இயேசுநாதரின் அற்புதங்களை விளக்குங்கோ. பிறகு விஞ்ஞானத்தாலை அழிவெண்டும் சொல்லுங்கோ. இதையொண்டும் பயன்படுத்தாமல் கர்த்தரின் செய்தியைச் சொல்லுங்கோ பாப்பம்.”

“விஞ்ஞானியையும் கர்த்தர்தான் படைக்கிறார். சாதனங்களையும் விஞ்ஞானிமூலம் கர்த்தர்தான் உருவாக்குகின்றார். விஞ்ஞானத்தை வளர்த்து, அதன்மூலம் உலகத்தை அழிக்கப் போவதும் கர்த்தர்தான். உலகம் அழிவதற்கிடையில் கர்த்தரின் செய்தியை உலகிற்கு அறிவிக்க வேண்டும். அதனால், கர்த்தரால் படைக்கப்பட்ட விஞ்ஞானத்தைப் பயன்படுத்துவது பிழையில்லை.”

நான் சற்று வாய் மூடினேன். இவனுடன் எதைக் கதைப்பது? உதயன் ஊரைவிட்டுப் புறப்படுகிற அன்று, நான் அவனை பஸ்ஸில் ஏற்றினேனே! அவன் கடைசியாய்க் கைகாட்டிப் போனானே! அமுதசுரபியில் கே. பி. சுந்தரரம்பாள் “தகதக தகதகவெனப் பாடவா, சிவ சக்தி சக்தி, சக்தியோடு பாடவா” என்று பாடினாவே! என் சைக்கிள் உழக்கின தாளக்கட்டுக்கு அது பொருந்திப்போச்சுதே! பாட்டுக் கரைந்தபின்னும், “உதயா உதயா உதயா உதயா போறியா...” என்று அதே தாளக்கட்டுடன் நான் பாடிக்கொண்டுபோனேனே? அறைக்குப் போனபிறகுதான், உதயன் போனது சுரீரென உறைச்சுதே! அவனுக்கு நான் ஏதும் பிழை செய்தனோ? அப்பிடிச் செய்திருக்கக்கூடாதோ என்று சாமம்சாமமா முழித்து அமுதனே! விடிய எழும்பியவுடன், அவன் வீடு சென்று அவன் அம்மா, சின்னக்கா, பெரியக்கா எல்லாரிற்கும் அவன் சுகமாய்ப் போன செய்தி சொன்னேனே? பெரியக்கா கண்கலங்கி உள்ளுக்குள் போகவும், சின்னக்கா கண்கலங்கி, நிலத்தைக் குளியவும், அம்மா கண்கலங்கி வற்றிப் போன கன்னத்தில் வடியவும் பார்த்து வெம்பினேனே! ‘எங்களோடை எப்பவும் இருக்கிற முருகன் அவனைக் காப்பாத்துவான்’ எண்டு அம்மா சொன்னாவே! ‘உங்களுக்கு நான் இருக்கிறேன் என்று சொல்லி, பிறகு பருப்பும் சோறும் தின்றேனே! சைக்கிள் ஓட்ட மனவலுவில்லாத என்னை பண்ணைக் கடல் காற்று தள்விக் கொண்டுவந்து சேர்த்துதே!

அந்த நாளை உதயனின் நினைவுடன் நான் நின்றுருக்கலாம். பாவி நான்! இங்கு வந்து அகப்பட்டுவிட்டேன்.

“இந்த உலகில் பிறந்தவர்கள் யாவரும் பாவிகள்தான். நீயும் பாவி” என்றான் உதயன்.

“நான் ஒரு பாவமும் செய்யேல்லை” என்றேன்.

“அப்படிச் சொல்வதுதான் பெரிய பாவம். நீங்களெல்லாம் பாவமன்னிப்பு பெற வேண்டும். பாவமன்னிப்பு வழங்க கர்த்தர் ஒருவரால் மட்டும்தான் முடியும்.”

“உது என்னெண்டால் எங்களைப் பாவிபாவி எண்டு சொல்லி எங்களை மனச்சிக்கலுக்குள்ளாக்கி, இந்தப் பாவத்திலிருந்து நாங்கள் விடுபட முடியாது என்ட ஒரு நிலையைத் திணிச்சு, நீங்கள் உங்களுக்கை சனங்களை இழுக்கப் பாக்கிறியன். சனங்களுக்குக் கொம்பிளக்கலை உருவாக்கி, அவையளை மீள முடியாத குழிக்கைத் தள்ளப்பாக்கிறியன்...”

உதயனுக்கு இப்போது கொஞ்சம் கோபம் வந்தது. “நீ உண்மையை விளங்காமல் கதைக்கிறாய். நாங்கள் பாவம் செய்துதான் இங்கு வந்து பிறந்திருக்கிறோம். ஆண்டவர் இந்த உலகைப் படைத்தார். ஆதாம் ஏவாளைப் படைத்தார். ஏவாள் விலக்கப்பட்ட கனியைச் சாப்பிட்டாள். அப்ப செய்த பாவம் இப்பமட்டும் தொடருது.”

“உனது கர்த்தர் விலக்கப்பட்ட கனியை ஏன் படைக்க வேண்டும்? ஏவாளை அப்போதே பாவம்செய்யாமல் இரட்சித் திருக்கலாமே!”

“இல்லை அப்பிடிச் சொல்லக்கூடாது. ஏவாள் விலக்கப் பட்ட கனியைச் சாப்பிட்டதால்தான் பாவம் செய்தவளாகிறாள். அப்படியே தொடர்ந்து மனிதர்கள் பாவம் செய்தவர்களாகப் பிறக்கிறார்கள். பாவம்செய்ததால்தான் அவர்கள் ஆண்டவனைத் தேடுகிறார்கள். ஆண்டவனாலும் அப்போதுதான் இரட்சிப்புக் கொடுக்க முடியும்.”

“உனக்கே நீ கதைக்கிறது என்னென்று விளங்குதா? அல்லாட்டில் என்றை கேள்விக்கு உதிலை ஏதும் மறுமொழி இருக்கா? எல்லா மதமும் இதுதான். விதி என்று சொல்லுவினம். பிறகு கடவுளைக் கும்பிட்டால் விதியை வெல்லலாம் என்று சொல்லுவினம். அப்ப விதியை ஏன் கடவுள் எழுதினார் எண்டால், உன்னை மாதிரி உருட்டிப்புரட்டுவினம். சாய்பாபா கும்பல், நீங்கள் எல்லாரும் ஒண்டுதான். சனத்தைப் பேய்க்காட்டுறீங்கள்.”

உதயனுக்கு வந்த கோபம் அளவிடற்கரியது. அவனது ‘தமிழ்’ உடனே அவனைவிட்டு ஓடிவிட்டது. “இஞ்சார் உந்த விசர்க்கதை கதையாதை. அந்தச் சாய்பாபாக் கள்ளனை எங்களோடை ஒப்பிடாதை...”

“அவையள் உங்களைக் கள்ளர் எண்டுவினம். நீங்கள் அவையளைக் கள்ளர் எண்ணுவினம். எல்லாம் ஒண்டுதான். மனிதர் கண்டுபிடிச்சதுக்குள்ளேயே மகாமோசமானது அணுகுண்டில்லை. இந்தக் கடவுள்களும் மதங்களும்தான்...”

“நீ அழியப்போகிறாய்...”

“இந்த உலகமே அழியப்போகுது என்று சொல்லுறாய். நான் அழிஞ்சால் என்ன?”

6

“இஸ்ரேல்தான் இனி உலகிற்கே தலைநகர். இஸ்ரேலில் இருந்துதான் உலகை இனி கர்த்தர் காப்பாற்றப்போகிறார். இந்த உலகம் அழிந்தபிறகு, இஸ்ரேலில் இருந்துதான் புதிய உலகத்தை ஆண்டவர் சிருஷ்டிக்கப்போகிறார். அந்த இடத்திலிருந்து ஒரு துண்டு

நிலத்தையும் ஒருத்தருக்கும் கொடுக்க முடியாது. அந்த இடத்தைப் பலஸ்தீனியர்கள் எப்படிக்கேட்கலாம்? 'காசா' பகுதி கர்த்தரின் இடம். அதைப் பலஸ்தீனியர்களுக்குக் கொடுக்க முடியாது. இஸ்ரேல் பிரதமர் ரொபின் அதைப் பலஸ்தீனியர்களுக்குக் கொடுப்பதற்கு ஒப்பந்தம் எழுதினார். அதனால்தான், அவர் கொல்லப்பட்டார். கர்த்தர்தான் தனது ஊழியர்மூலம் அதனைச் செய்வித்தார். உலகத்திலேயே மிகப் பாதுகாப்பாக வாழுகிற பிரதமரை ஒருவன் கொலைசெய்கிறான் என்றால், அது இலேசான விசயமல்ல. கர்த்தரால்தான் அது ஏலும். கர்த்தர் இந்த மரணத்தின் மூலம் உலகிற்கு ஒரு செய்தியையும் சொல்லிவிட்டார்..." என்றான் உதயன்.

நான் திகைப்பில் உறைந்துபோயிருந்தேன். காலைச் சாப்பாட்டிற்குப் பட்டர், சொக்கிளாடாபூசி பாணும் சாப்பிட்டு, கோப்பியும் குடித்தேன். இனிக்கிற கோப்பியின் இரண்டாவது மிடறில் அவன் இதைச் சொன்னான். பிறகு, கோப்பி கசந்தது. சாப்பாட்டு மேசையில் அப்பிள்பழங்களும் வாழைப்பழங்களும் இருந்தன. ஆயினும், அவற்றை விடுத்து, விலக்கப்பட்ட கனியை உதயன் புசித்துக்கொண்டிருந்தான். இல்லை, அது உதயன் அல்ல சாத்தான்! முரசு தெரிகிற சிரிப்பில்லை. இருண்டு கொண்டிருக்கிற முகம் அது! ஒடுங்கிப்போயிருக்கிற கன்னம் அது! மிதந்திருக்கிற பற்கள் அவை! சூனியத்தால் செய்யப்பட்ட சொற்களைச் சாத்தான் உதிர்த்துக்கொண்டிருக்கிறது...

உதயன் கூப்பிட்டான்: "இன்று எங்களது ஊழியர் ஒருவரின் திருமணநாள். சாப்பிடக் கூப்பிட்டிருக்கிறார். போவோம்."

"வேண்டாம். எனக்கு அவரைத் தெரியாது. வந்தால் செபிச்சுக் கொண்டிருப்பியள். எனக்கு ஒத்தும்வராது. நான் இஞ்சை திவ்யாவோடை விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறேன். நீங்கள் போட்டு வாங்கோ. எனக்கு ஒரு துண்டு பாண் வைச்சால் காணும்..."

"இல்லை, நீ வா. உனக்கு அவரைத் தெரியும். நீ பார்த்தால் ஆச்சரியப்படுவாய்."

அகலப்பரந்த வீதி. கார் வேகமாய்ச் சென்றது. இடையில் ட்ராம் குறுக்கிட்டது. ஆறு குறுக்கிட்டது. பாலத்தைக் கார் கடந்தது. திவ்யா பின்சீற்றில் என் மடியில் இருந்தாள்.

போன வீட்டுக்குரிய பொத்தானை உதயன் அழுத்தினான். மைக்கில் கதைத்தான். லிப்டில் பதினான்காம் மாடிக்கு ஏறினோம். பாஸ்கரன் கதவைத் திறந்தார். உதயன் "ஆச்சரியப்படுவாய்" என்று சொல்லியிருந்தான். இது குரூமான ஆச்சரியம்! ஆச்சரியத்தை அவர் வார்த்தைகளால் சொல்கிறேன்.

"உலகத்திலை எவ்வளவோ விசயங்களுக்காக எல்லாம் இரத்தம் சிந்தப்படுகிறது. எல்லா நாட்டிலையும் இரத்தம் சிந்துகிறார்கள். உங்களுக்கு என்னுடைய பழைய வரலாறு தெரிந்

திருக்கும். நானும் இரத்தம் சிந்தினேன். பலரை இரத்தம் சிந்த வைத்தனான். இப்பவும் நல்ல ஞாபகமிருக்கிறது. நேரு என்று ஒருத்தன். வேறு இயக்கத்திலை இருந்தவன். அவனைக் கொண்டு விச்சே, அவன்ரை சவக்குழியை வெட்டுவிச்சிட்டு, அவனை அதுக்குள்ளை நிக்கவைச்சு, சுட்டனான். இரத்தம் தெறிச்சு என்ரை மேலிலையும் பட்டதுதான். நான்தான் காலாலை மண்ணைத் தள்ளி அவனை மூடினேன். அப்ப நான் கவலைப் பட்டேல்லை. இடையிலை கவலைப்பட்டனான். ஆனால், கர்த்தர் என்னை இரட்சித்தபிறகு இப்ப நான் கவலைப்படல்லை...

நாங்கள் இரத்தம் சிந்தியதற்கு, இரத்தம் சிந்தவைத்ததற்கு ஏதோ காரணம் இருக்கு. ஏதோ ஒரு சக்தி என்னைத் தூண்டியது. அதை எங்களாலை புரிய ஏலாது. புரிகிற பக்குவம் இல்லை. கர்த்தர் ஏதோ ஒரு ஆணையின் பேரில்தான் அதனைச் செய்வித்தார். இப்ப நான் திருப்தியா இருக்கிறேன். கர்த்தரின் விசுவாசமான ஊழியனா இருக்கிறேன். ஹல்லூயா என்று சொல்கிற ஒவ்வொரு கணமும் நான் கர்த்தருக்குள் ஐக்கியமாகிறேன்.

ஒருநாள் இரவு என்னை மூடி, கறுப்புப்போர்வை போர்த்த தப்பட்டதுபோல இருந்தது. எனக்கு மேலாலை ஒரு கறுப்புப் பொருள் படர்வதுபோல இருந்தது. பிறகு காதுக்குள்ளாலை வெக்கையா ஏதேதோவெல்லாம் வெளியேறிக்கொண்டிருந்தது. ஒரு அரை மணித்தியாலம்தான். பிறகு, நான் லேசா இருப்பதுபோல உணர்ந்தேன். மனசிலை ஒரு பாரமும் இல்லை. நான் செய்த கொலைகள் எல்லாம் நான் செய்ததுபோல இல்லை. ஏதோ ஒரு தூண்டுதலிலை செய்ததுபோல இருந்தது. உங்களாலை இதை நம்பேலுமோ தெரியாது. புரிய முடியாமோவும் தெரியாது.

அண்டைக்குத்தான் நான் இரட்சிக்கப்பட்டன். அதற்குப் பிறகு நான் கர்த்தரின் விசுவாசமான ஊழியனா இருக்கிறேன். கர்த்தராலேதான் எங்கள் எல்லோரையும் இரட்சிக்க முடியும். சிவன், விஷ்ணு, அம்மன், முருகன், பிள்ளையார், அல்லா என்று ஒருத்தரும் உலகத்திலை இல்லை. ஆண்டவருக்கு உருவத்தைக் கொடுக்க முடியுமே! உருவத்தை வணங்குபவர்கள் யாவரும் சாத்தான்கள். ஆனால், ஜீசஸ் ஆண்டவரால் அனுப்பப்பட்டவர். எங்களுக்காகத் தனது புனித இரத்தத்தைச் சிந்தியவர். சிலுவையில் அறையப்பட்டவர். மூன்றாம் நாள் உயிர்த்தெழுந்தவர். இப்பொழுது எங்களுடனேயே ஜீவிக்கிறார்...

நான் அத்தனையையும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். நான் எப்பொழுதோ கேக் தின்று கோப்பியும் குடித்துவிட்டிருந்தேன். இனி, அவர் வீட்டிலிருந்து எதுவும் என் வயிற்றினுள் நுழையாது. வெளியே கடும் இருள் பரவிவிட்டிருந்தது.

இரவுக்கு இங்கு சாப்பிடச் சொல்கிறார். நான் கடுமையாக மறுத்தேன். இதுவரை தின்றதையும் வாந்தியெடுக்க வேண்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். உதயனிடம் "போவோம்"

என்று உறுதியாக நின்றேன். இராச்சாப்பாட்டு மேசையில், தட்டோடுதட்டாக ஒருதட்டில் மனித இரத்தவறை இருக்கும் என்று நிச்சயமாக எனக்குத் தெரிந்தது.

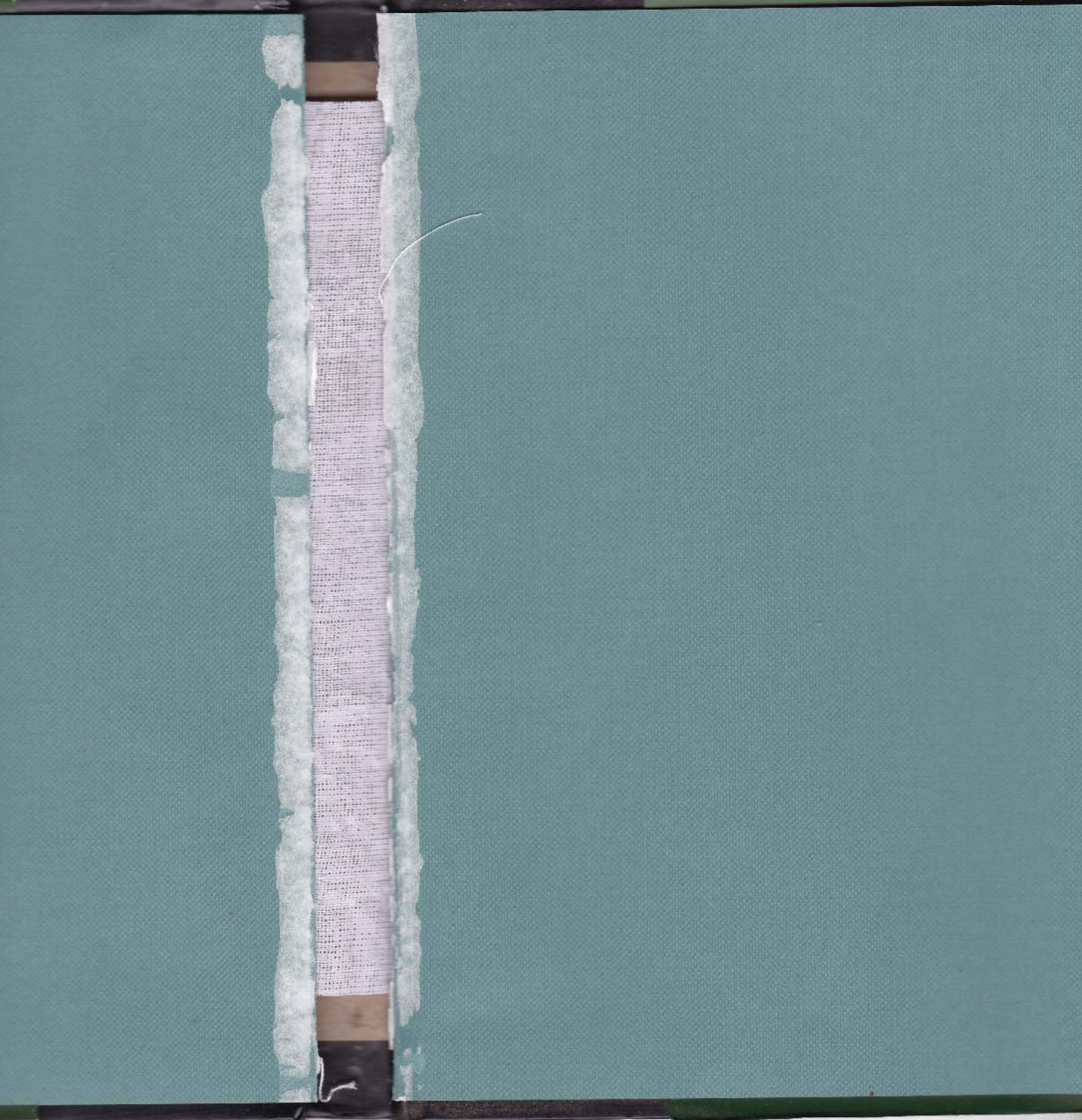
முடிவாக, மீண்டும் தொடக்கப் பந்தியை நினைவூட்டுகிறேன். “பிரதர், நீங்கள் ஒரு கதை எழுதினால். என்ன? நான் சொல்லுறன் என்று கோவிக்காதையுங்கோ. நீங்கள் கதை எழுதுவீங்கள் என்று உதயன் சொன்னார். நீங்கள் எதைப் பற்றி எழுதியிருப்பீங்கள்? போராட்டம், காதல், சீதனம், சாதி, குடும்பம், இதைப் பற்றி எழுதியிருப்பீங்கள். இதெல்லாம் தற்காலிகமானது. இதையெல்லாம் எழுதி உங்களன்றை வாழ்நாளைத்தான் வீணாக்குறீங்கள். கதையை எழுதிப்போட்டு, கடைசியா ‘யாவும் கற்பனை’ என்று போடுவீங்கள். கற்பனையானதை எழுதி என்ன பிரயோசனம்? உண்மையை எழுதுங்கோ. உலகத்தில நித்தியமான ஒரு உண்மை இருக்கு. அந்த உண்மையைப் பற்றி எழுதுங்கோ...”

நான், ‘எழுதுவேன். கட்டாயம் எழுதுவேன்’ என்று எனக்குள் சொல்லிக்கொண்டேன்.

(தீராநதி, மார்ச் 2009)

அ. கிரேஸ்

28.9.1960

யாழ்ப்பாண

அளவெல்

மகாஜன

கல்வி க

1982இல்

பல்கலை

தமிழ்நாடு

1986இல்

Honours)

1988இல்

பல்கலை

1992இல்

மட்டத்தி

கொழும்பு

கல்வியி

மட்டத்தி

இலங்கை

புதுக, ச

இதழ்கள்

தமிழ் வ

ஒளி தெ

ணடகங்

பனிபுரி

இருபந

இன்றவ

சிறுகள

சிறுகள

ஆகியவ

ஆங்கில

மொழி

இவரது

புதினம்

வெளிவ

விடியல்

வெளிக்

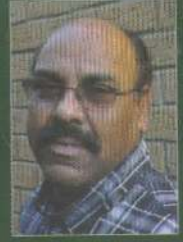
மனைவ

சஞ்சகந

வாழ்கி

அ. இரவி

28.9.1960இல்
யாழ்ப்பாணம்,
அளவெட்டியில் பிறந்தார்.
மகாஜனாக் கல்லூரியில்
கல்வி கற்ற இரவி,
1982இல் யாழ்ப்பாணப்

பல்கலைக்கழகம் சென்றார். அங்கு,
தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகப் பயின்று
1986இல் சிறப்புக் கலைமாணி (B.A. Tamil
Honours) பட்டத்தினைப் பெற்றார். பின்னர்
1988இல் தொடங்கி, யாழ்ப்பாணப்
பல்கலைக்கழகத்தில் அரங்கியல் பயின்று,
1992இல் முதுகலைமாணி (M.A.)
பட்டத்தினைப் பெற்றார். 1995இல்
கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில்
கல்வியியல் (Diploma in Education)
பட்டத்தினைப் பெற்றார். பத்து வருடகாலம்
இலங்கையில் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தார்.
புதுசு, சரிநிகர், புலம், ஒருபேப்பர் ஆகிய
இதழ்களின் ஆசிரியர் குழுவில் ஒருவர். IBC
தமிழ் வானொலி, (இலண்டன்), TTN தமிழ்
ஒளி தொலைக்காட்சி (பிரான்ஸ்) ஆகிய
ஊடகங்களில் நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பாளராகவும்
பணிபுரிந்தவர்.

இருபதாவது வயதில் எழுதத்தொடங்கி,
இன்றுவரை ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட
சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். இவரது
சிறுகதையொன்று ஆங்கிலம், சிங்களம்
ஆகியவற்றிலும், மற்றுமொரு சிறுகதை
ஆங்கிலம், டொச் ஆகியவற்றிலும்
மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

இவரது காலம் ஆகி வந்த கதை என்ற
புதினம் 2003இல் புதுக்குடியிருப்பில்
வெளிவந்து, பின் 2004இல் தமிழகத்தில்
விடியல் பதிப்பகம் மறுபதிப்பினை
வெளிக்கொணர்ந்தது.

மனைவி (சுசீலா), மைந்தர் (சஞ்சயன்,
சஞ்சுதன்) இவர்களுடன் இலண்டனில்
வாழ்கிறார்.

மரங்கள் யாவும்

இலைகளை இழந்திருந்தன.

இனி,

அடுத்த வசந்தம் வரும்வரை
காத்திருக்க வேண்டியதுதான்.

இலைகளை இழந்த மரங்கள்,
மேகங்களைக் கூட்டி அப்புறப்படுத்த,
விளக்குமாறாக நின்றன.

பிறகுதான்

சூரியன் மெதுவாகத் தயங்கி,

முகில் புகாரினூடாக எட்டிப்பார்க்க முயலும்.

சூரியனை முழுமையாக இங்குதான் கண்டேன்.

திரண்டெழுந்த பனிப்புகார்களின் இடையே

அதன் வட்டவடிவமான வெள்ளிவிளிம்புகளுடன்

சூரியனைக் கண்ணில்

எந்தக் கூச்சமுமின்றிக் கண்டேன்.

எனினும்,

என் மனதில் சிறிது குழப்பம்தான் எஞ்சுகிறது.

என்மேல் துயர் படிந்திருக்கிறது.

நகரம் முழுவதும், வீதிகள் வரையும்,

புல்வெளிகள் யாவும்,

சிறு மரம் செடிகொடிகள் மேலும்,

கூரைகளிலும், காரின் மேற்கூரைத் தகட்டிலும்,

சண்ணாம்பு பூசியதுபோலப்

பனித்துகன்கள் படிந்திருக்கக் கண்டேன்.

அவ்வாறே நானும் ஆகினேன்.

ஒன்றும் பேசாமல் மொட்டைமரமாக,

பனிக்காலத்து மரமாக

நானும் நிற்க விரும்பினேன்.

Cover design
K. Krishnarajah

விலை ரூ. 250

ISBN: 978-93-81969-10-6

